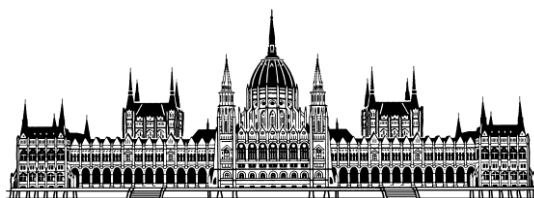

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, Jakab István,
Lezsák Sándor és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Gúr Nándor, Mirkóczki Ádám,
Móring József Attila, dr. Tiba István*

Tárgyai	Hasáb
Az ülésnap megnyitása.....	23731
Napirend előtti felszólalók:	
<i>Sallai R. Benedek</i> (LMP).....	23731
<i>Dr. Fónagy János</i> nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	23733
<i>Dr. Tóth Bertalan</i> (MSZP).....	23734
<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	23736
<i>Magyar Zoltán</i> (Jobbik).....	23738
<i>Dr. Nagy István</i> földművelésügyi minisztériumi államtitkár	23739
<i>Kósa Lajos</i> (Fidesz).....	23741
<i>Dömötör Csaba</i> , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára.....	23742
<i>Hollik István</i> (KDNP).....	23743
<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	23745
A köztársasági elnök által megfontolásra visszaküldött, az Országgyűlés 2016. évi március 1-jei ülésnapján elfogadott, a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról szóló törvényhez benyújtott törvényalkotási bizottsági jelentés és módosító javaslat vitája	
	23747
Felszólalók:	
<i>Dr. Vas Imre</i> , a Törvényalkotási bizottság előadója	23747
<i>Dr. Bárándy Gergely</i> , a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének előadója.....	23748
<i>Dr. Staudt Gábor</i> , a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének előadója	23749
<i>Tállai András</i> nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár.....	23751
<i>Burány Sándor</i> (MSZP)	23751
<i>Volner János</i> (Jobbik).....	23753
<i>Dr. Schiffer András</i> (LMP).....	23754
<i>Dr. Turi-Kovács Béla</i> (Fidesz).....	23756
<i>Dr. Staudt Gábor</i> (Jobbik).....	23757
<i>Szabó Szabolcs</i> (független).....	23758
<i>Dr. Bárándy Gergely</i> (MSZP)	23759
<i>Bánki Erik</i> (Fidesz) előterjesztői válasza	23760
A köztársasági elnök által alaptörvény-ellenesség miatt visszaküldött, az Országgyűlés 2016. március 1-jei ülésnapján elfogadott, a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról szóló törvényhez benyújtott törvényalkotási bizottsági módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	
	23764
Egyes egészségügyet érintő törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	
	23764
A közigazgatási bürokráciacsökkentés keretében egyes adminisztratív kötelezettségek megszüntetésével összefüggő törvénymódosításokról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	
	23766
Az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	
	23766
A postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	
	23767
Az állami projektértékelői jogviszonyról, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.....	
	23767
Az igazságügyi szakértőkről szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	
	23768

A védelmi és biztonsági célú beszerzésekről szóló törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás	23769
A magyar egészségügy jelenéről és jövőjéről című politikai vita	23770
Móring József Attila jegyző, a vita menetének ismertetése	23770
Mirkóczki Ádám jegyző, a vita időkeretének ismertetése	23771
Balog Zoltán emberi erőforrások miniszter, a napirendi pont előterjesztője	23771
Felszólalók:	
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	23777
Dr. Selmeczi Gabriella , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	23780
Németh Szilárd István , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	23783
Tóbiás József , az MSZP képviselőcsoportja részéről	23785
Tukacs István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	23789
Harrach Péter , a KDNP képviselőcsoportja részéről	23789
Vona Gábor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	23792
Dr. Schiffer András , az LMP képviselőcsoportja részéről	23797
Ikotity István , az LMP képviselőcsoportja részéről	23800
Gyurcsány Ferenc (független)	23802
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	23804
Dr. Schiffer András (LMP)	23805
Dr. Bene Ildikó (Fidesz)	23806
Korózs Lajos (MSZP)	23808
Földi László (KDNP)	23811
Dr. Lukács László György (Jobbik)	23812
Dr. Molnár Ágnes (Fidesz)	23816
Ikotity István (LMP)	23820
Szabó Tímea (független)	23822
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)	23825
Dr. Szakács László (MSZP)	23827
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	23829
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	23829
Hollik István (KDNP)	23830
Szilágyi György (Jobbik)	23833
Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz)	23835
Boldog István (Fidesz)	23836
Gúr Nándor (MSZP)	23838
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	23840
Dr. Rétvári Bence (KDNP)	23840
Vágó Sebestyén (Jobbik)	23849
Dr. Rétvári Bence (KDNP)	23851
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)	23852
Rig Lajos (Jobbik)	23853
Kovács Sándor (Fidesz)	23854
Gógös Zoltán (MSZP)	23855
Révész Máriusz (Fidesz)	23857
Egyed Zsolt (Jobbik)	23859
Dr. Józsa István (MSZP)	23861
Font Sándor (Fidesz)	23861
Bangóné Borbély Ildikó (MSZP)	23863
Révész Máriusz (Fidesz)	23865
Dunai Mónika (Fidesz)	23866
Kulcsár Gergely (Jobbik)	23868
Simon Róbert Balázs (Fidesz)	23869
Dr. Varga László (MSZP)	23871
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	23873
Banai Péter Benó nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	23874
Dr. Hörsik Richárd (Fidesz)	23877
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	23878
Banai Péter Benó nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	23881

Dr. Józsa István (MSZP).....	23883
Banai Péter Benó nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	23883
Dr. Vas Imre (Fidesz)	23885
Teleki László (MSZP)	23886
Csenger-Zalán Zsolt (Fidesz).....	23888
Ander Balázs (Jobbik).....	23889
Gúr Nándor (MSZP)	23891
Tessely Zoltán (Fidesz)	23892
Heringes Anita (MSZP)	23893
Vécsey László (Fidesz)	23895
Magyar Zoltán (Jobbik).....	23897
Dr. Józsa István (MSZP).....	23898
Csöbör Katalin (Fidesz).....	23898
Horváth Imre (MSZP).....	23900
Bóna Zoltán (Fidesz)	23901
Rig Lajos (Jobbik)	23902
Gúr Nándor (MSZP)	23905
Gelencsér Attila (Fidesz).....	23906
Banai Péter Benó nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	23907
Dr. Józsa István (MSZP).....	23908
Bányai Gábor (Fidesz).....	23910
Bana Tibor (Jobbik).....	23912
Vargha Tamás (Fidesz)	23913
Harangozó Gábor István (MSZP).....	23915
Csizi Péter (Fidesz).....	23917
Dr. Gyüre Csaba (Jobbik)	23918
Tíffán Zsolt (Fidesz).....	23919
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	23920
Boldog István (Fidesz)	23921
Rig Lajos (Jobbik)	23922
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	23922
A személyszállítási szolgáltatásokról szóló 2012. évi XLI. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	
	23928
Halász János (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője	23928
Felszólalók:	
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár	23929
Dr. Józsa István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	23930
Ander Balázs , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	23932
Gúr Nándor (MSZP)	23933
Halász János (Fidesz) előterjesztői válasza	23936
Magyarország Kormánya és a Bahreini Királyság Kormánya között légi közlekedési megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat általános vitája	
	23937
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője	23937
Felszólalók:	
Bartos Mónika , a Fidesz képviselőcsoportja részéről.....	23937
Horváth Imre , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	23938
Dr. Gyüre Csaba , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	23940
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	23942
Az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye és annak Kiotói Jegyzőkönyve végrehajtási keretrendszeréről szóló 2007. évi LX. törvény, valamint az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában történő részvételről szóló 2012. évi CCXVII. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája	
	23942
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője	23942

Felszólalók:

Manninger Jenő , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	23943
Dr. Józsa István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	23945
Harangozó Gábor István (MSZP).....	23946
Dr. Józsa István (MSZP)	23949
Szabó Zsolt nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	23950

A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-ai 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvtervezet vonatkozásában az indokolt vélemény elfogadása feltételeinek fennállásáról szóló beszámoló, valamint az ennek elfogadásáról szóló határozati javaslat együttes általános vitája

Dr. Hörschik Richárd, az Európai ügyek bizottsága elnöke, a napirendi pont előterjesztője..... 23952

Felszólalók:

Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	23956
Tessely Zoltán , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	23957
Dr. Józsa István , az MSZP képviselőcsoportja részéről	23959
Firtl Máttyás , a KDNP képviselőcsoportja részéről	23960
Bana Tibor , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	23963
Gúr Nándor (MSZP)	23966
Csepreghy Nándor , a Miniszterelnökség államtitkára	23969
Dr. Hörschik Richárd , az Európai ügyek bizottsága elnökének előterjesztői válasza	23971

Egyes honvédelmi tárgyú törvények módosításáról szóló törvényjavaslat általános vitája

Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője

Felszólalók:

Dr. Simon Miklós , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	23976
Horváth Imre , az MSZP képviselőcsoportja részéről.....	23977
Kulcsár Gergely , a Jobbik képviselőcsoportja részéről.....	23980
Gúr Nándor (MSZP)	23982
Vargha Tamás honvédelmi minisztériumi államtitkár előterjesztői válasza	23983

Napirend utáni felszólaló:

Ander Balázs (Jobbik).....	23984
Dr. Lukács László György (Jobbik).....	23985
Bana Tibor (Jobbik).....	23987

Az ülésnap bezárása.....23990

Az ülésen jelen voltak:

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára, DÖMÖTÖR CSABA a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, DR. VÖLNER PÁL igazságügyi minisztériumi államtitkár, DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi minisztériumi államtitkár, DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, SZABÓ ZSOLT államtitkár, VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, DR. SZABÓ LÁSZLÓ külgazdasági és külügyminisztériumi államtitkár, BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, CSERESNYÉS PÉTER államtitkár, DR. RÁKOSSY BALÁZS államtitkár, TÁLLAI ANDRÁS államtitkár, KONTRÁT KÁROLY belügyminisztériumi államtitkár, BALOG ZOLTÁN emberi erőforrások minisztere, DR. ÓNODI-SZÜCS ZOLTÁN GUSZTÁV államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENEC államtitkár.

Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
19. ülésnapja
2016. április 26-án, kedden
(9.02 óra - Elnök: Lezsák Sándor
Jegyzők: Mirkóczki Ádám és dr. Tiba István)

ELNÖK: *(A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.)* Tisztelt Országgyűlés! Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 19. **ülésnapját megnyitom.** Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Tiba István és Mirkóczki Ádám jegyző urak lesznek segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket és mindazokat, akik figyelemmel kísérik munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! **Napirend előtti felszólalásra** jelentkezett Sallai R. Benedek képviselő úr, a Lehet Más a Politika-képviselőcsoportból: „Csernobil 30.” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt jelen lévő Képviselőtársaim! Azt hiszem, hogy legtöbben tudják azt, hogy 30 évvel ezelőtt, április 26-ára virradó éjszaka történt az ENSZ szerint az emberiség legnagyobb környezeti katasztrófája, a csernobili katasztrófa. Az akkori technológiával épült vagy egy korábbi technológiával épült atomreaktorban a fűtési rendszer nyilvánvaló meghibásodása miatt egy 700 méter magasra történő robbanás rázta meg akkor a környéket, amelynek a hatásait a mai napig nem lehet vitatni.

Azért ilyen fontos erről megemlékezni, mert Magyarország jelen pillanatban is gondolkodik atomenergián, és azt gondoltam, hogy ha felelevenítjük azt, hogy mi történt 30 éve Magyarországon, akkor hátha néhány jogalkotó meggondolja a sorsát, és elgondolkodik azon, hogy vajon ez az ár megfellelő-e.

Nem tudom, hogy tudják-e azt, hogy az a 30 kilométeres sugarú kör Csernobil körül, amit kialakítottak, megközelítőleg 24 ezer évig nem lesz lakható ember számára és alkalmas mezőgazdasági művelés számára - ez egy megyényi terület nagyjából Magyarországon -, ameddig a plutónium bomlása miatt a sugárzás fennmarad.

De nem csak ekkora területről van szó. Megközelítőleg 150 ezer négyzetkilométer az, amit a sugárzás érint, ahol gyakorlatilag csak a mezőgazdasági termelést állati takarmányra és közvetett, másodlagos takarmányokra tudják fordítani. A 150 ezer négyzetkilométer több mint másfélszerese Magyarországnak, amire azt lehet mondani, hogy ha Csernobil Pakson történik, akkor nagyjából Magyarország ma lakhatatlan lenne. Sokan sokat írtak már Csernobilról, és nagyon sokan azt gondolják, hogy az a technológia, az a figyelmenlenség nem következhet be újra, de nyilvánvalóan a fukusimai katasztrófa 25 évvel később Csernobil után azt mutatta, hogy egy nagyon fegyelmezett, nagyon rendezett és szervezett

atomenergiái felügyelet mellett is bekövetkezhet ugyanaz a katasztrófa.

Ez a két katasztrófa Csernobillal együtt pont két olyan baleset, amit ha elhinnénk vagy elhisznek az atomenergia ígéréteinek, akkor soha nem következhetett volna be. Ha igaza lenne azoknak az állításoknak, amiket az atomenergiái szakemberek mondanak Magyarországon, akkor ezek azok, amelyek nem valósulhattak volna meg. De megtörténtek, és ennek következtében a mai napig nem tudjuk pontosan, hogy mennyi áldozat volt. Megközelítőleg 200 ezer embert kellett felszólítani, hogy hagyja el a lakhelyét, és ezt követően pedig 400 ezer embert vezényeltek oda az azonnali kárelhárításra. Ez a mozgósítás akkor Oroszországban a kiskatonákat érintette. Azt se tudjuk, hogy ma Magyarországon egy ilyen hasonló helyzetben lenne-e egyáltalán ennyi mozgósítható ember. És nem tudjuk a konkrét károkat sem, mert kérdés az, hogy 30 év mire volt elég, mit tudunk meg róla. Semmivel nem tudunk többet az esetről. Azt tudjuk, hogy több tízezren haltak meg. Csak az atomkatasztrófa utáni sugárzással kapcsolatos pajzsmirigygysérülések miatt kialakult rákok miatt és egyéb rákbetegségek miatt több mint 40 ezren vesztették az életüket. Egész Európában, egész Nyugat-európára kiterjedően több mint 40 ezer kényszerabortuszt kellett végrehajtani azért, hogy a sugárzás okozta degenerációs problémákat megelőzzék. És igen, azért kell erről beszélni, mert nincs természetellenesebb, mint az atomenergiával játszani és ezzel foglalkozni, hiszen a sugárzás a DNS reprodukációs képességét befolyásolja, ezért születnek a mutációval kapcsolatos betegségekben emberek, és ez az, ami a legnagyobb veszélyt jelenti. Csernobil azt tanítja a világnak, hogy nincs biztonságos atomenergia, és nyilvánvalóan az, ami ott bekövetkezett, nagyon-nagyon nehezen kezelhető.

És fontos az, hogy mit tanultunk ebből az egészből, mi az, amit egy ekkora katasztrófán tanulhatunk. Tudjuk azt, hogy a közvetlenül érintettek száma több, mint amennyi ember egy háborúban elhunyt. Tudjuk azt, hogy gyakorlatilag az, ami ott történt, olyan szintű, intenzitású volt, hogy 24 ezer év kellhet ahhoz, hogy ennek a hatásai csökkenjenek. Az utolsó jégkorszak óta, mióta a felmelegedés befejeződött, megközelítőleg 11 ezer év telt el, tehát az emberiség történetének a kétszeresére van szükség, hogy az a terület lakható legyen.

És mit tanultunk ebből? Nagyjából semmit. 2003-ban volt egy mára nyilvánossá vált paksi üzemzavar. Csernobilban mi történt? A szomszéd települést egy napig nem értesítették a katasztrófáról, több mint két napig még bent laktak az emberek, míg kilakoltatták őket. 2003-ban Pakson mi történt? Az érintett önkormányzatokat sem értesítették az üzemzavarról, és gyakorlatilag el lett hátrítva, nem történt katasztrófa, hála a jó égnek, és ne is történjen soha, de az, ami akkor történt, azok a mechanizmusok a mai napig léteznek.

A mai napig ragaszkodunk az atomenergiához *(Az elnök csenget.)*, és Magyarország a mai napig

nem állt ki azért, hogy atomenergia-mentes Európát építsünk. Erről kell megemlékezni Csernobil 30. évfordulóján. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A kormány nevében az elhangzottakra Fónagy János államtitkár úr fog válaszolni.

DR. FÓNAGY JÁNOS nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselő Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Köszönöm a napirend előtti felvetését, mert a Csernobil 30 éves évfordulójára történő megemlékezés lehetőséget ad arra és egyben kötelezettséget is, hogy egy, az atomenergia mellőzhetetlenségére, az atomenergia fontosságára, ugyanakkor az atomenergia kezelésére vonatkozó alapvető emberi, szakmai, társadalmi szabályokról szóljunk.

Igen, Csernobil egy jelentős ipari katasztrófa volt, mint ahogy a Titanic elsüllyedése egy jelentős hajózási katasztrófa volt, és számos repülőgépszerencsétlenség nagyon sok áldozatot kívánt. De ettől még nem tiltották be a tengeri hajózást, és senkinek nem jut eszébe, hogy a világon ma naponta föl szálló mintegy 400 ezer repülőgépet letiltás az égről. A modern kor veszélyekkel jár, olyan veszélyekkel jár, ahol az emberi felelősség megnövekszik. Nagyobbak a lehetőségek, nagyobbak az előnyök és nagyobb az ember felelőssége.

30 év után felelősséggel mondhatjuk, hogy Csernobil alapvetően emberi mulasztás következménye volt, egy, egyébként a maiaknál lényegesen korszerűtlenebb, a mai berendezéseknél lényegesen kisebb védelemmel rendelkező erőműnek a kezelőszemélyzete minden lehetséges szabályt megsértett, és felelőtlen mulasztásuk következtében előállt valóban egy olyan katalizma, amit ön nagyon képletesen elmondott. Igen, a csernobili következményekben alapvetően szerepet játszott a 30 évvel ezelőtti szovjet rendszer, amely elhallgatta, megpróbálta elhallgatni ezt, ezáltal elfedte és növelte a bajt, és ennek következtében valóban emberek százai és ezrei haltak meg vagy szenvedtek súlyos károsodást, amelyre nem lett volna szükség.

De, tisztelt képviselő úr, mindez egy pillanatig nem feledtette el velünk, hogy a XXI. század nem tudja nélkülözni azt a biztos, folyamatosan meglévő, állandóan rendelkezésre álló, jól tárolható energiát, amit az atomenergia jelent. Az atomenergia alkalmazása az előbb említett kockázat mellett is számos előnnyel jár. Kiszámíthatóan alacsony szén-dioxid-kibocsátással képes egyenletes termelést biztosítani.

(9.10)

Természetesen a biztonságos üzemeléshez számos feltétel szükséges, olyan nemzeti szabályozási rendszer, amely meghatározza a biztonsági követelmények, előírások meghatározását és azok rendszeres korszerűsítését. Az atomenergia-biztonság alkalmazásához szükséges továbbá a biztonságot szol-

gáló engedélyezési rendszer működése, a rendszeres hatósági ellenőrzés és értékelés, valamint jól képzett, felelősségteljes és elkötelezett üzemeltetői személyzet is.

Felelősséggel állítom, hogy a hazai szabályozás a biztonsági követelmények betartását a nemzetközi előírásokkal összhangban valósítja meg. Ezeknek az előírásoknak Magyarországon mind a Paks I., tehát a jelenleg működő paksi erőmű, mind a döntéseink alapján megépülő Paks II. megfelel és meg fog felelni.

Hazánk biztonságos villamosenergia-ellátásának szempontjából kiemelkedő a nukleáris energia alkalmazása, amely a hazai villamosenergia-ellátásnak 1982 óta az egyik leghatékonyabb forrása. Magyarország villamosenergia-ellátásának ma 43-45 százalékát Paks biztosítja, minden más energiaforrásnál lényegesen alacsonyabb áron biztosítva ezzel mind a magyar lakosság elérhető árú és olcsó energiaellátását, mind a magyar ipar e szempontból megítélendő versenyképességét.

Nem véletlen, hogy a Magyar Országgyűlés már 2010 előtt a hazai atomenergia fenntartása és fejlesztése szempontjából konszenzussal, az akkori kormánypártok és az akkori ellenzék egyetértésével foglalt állást. Az atomerőmű biztonsági berendezései folyamatosan ellenőrzés alatt állnak (*Az elnök a csernobili megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*), és mindenben megfelelnek az előírásoknak, tehát kérem, hogy Csernobil kapcsán és emléken ezeket a szempontokat is vegye figyelembe mind a képviselő úr, mind a magyar társadalom. Köszönöm a türelmét, elnök úr. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Tóth Bertalan, a Magyar Szocialista Párt képviselőcsoportjából: „A jobb kéz lebukása utáni teendőkről” címmel. Oné a szó, képviselő úr.

DR. TÓTH BERTALAN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Matolcsy György, Orbán Viktor jobb keze lebukott. Hasonló lebukásokért államalapító Szent István idejében a tolvaj kezét levágták, de ma már más időket élünk.

Bebizonyosodott, hogy a Nemzeti Bank Pallas Athéné alapítványai valójában egyszerű kifizetőhelyek, ahol Matolcsy és Orbán rokonaihoz, barátaihoz, Mészáros, Garancsi és Tiborcz cégeihez vándoroltak és vándorolnak milliárdok. Jogos a felháborodás minden magyar ember részéről: Matolcsy és társai méltatlanná váltak tisztségükre. Az élet azonban nem állt meg; Matolcsy a helyén van, az alapítványok továbbra is szórják a közpénzt, a Magyar Nemzeti Bank pedig továbbra is trükkösen finanszírozza a magyar államot az alapítványokon keresztül. Mindez törvényellenes és káros Magyarország számára. Törvényellenes, mert az alapítványok megsértik a közpénzkezelés szabályait, és megsértik a monetáris finanszírozás tilalmára vonatkozó rendelkezéseket. És káros, mert a Magyar Nemzeti Bank alapítványainak juttatott pénznek sokkal jobb helye lenne az

oktatásban vagy akár az egészségügyben. De káros azért is, mert a bújtatott monetáris finanszírozás miatt Magyarország szegénypadra kerülhet. Célunk az, hogy Magyarország elkerülje ezt a szegénypadot. Célunk, hogy egyetlen magyar embernek se kelljen szegénykeznie Magyarország Kormánya és jegybankelnöke miatt. Eppen ezért közös érdekünk a botrány feltárása és a botrányos gyakorlat megszüntetése.

Nézzük meg, mit is tehetünk! Először is köszönetet kell mondanunk a bíróságoknak és a sajtó munkatársainak azért, hogy tették a dolgukat; hogy a jogszabályoknak megfelelő ítéleteket hoztak az adatigénylési pereinkben, illetve hogy a kikényszerített adatokat feldolgozták, és a nyilvánosság elé tárták. De további vizsgálatokra is szükség van, ezért egy hatpontos intézkedési csomagot javasolunk az MNB alapítványainak és a költségvetés finanszírozásának átvilágítása és az alapítványok további átmokfutásának megakadályozása érdekében.

1. A mai napon kezdeményezzük az Állami Számvevőszék ellenőrzési jogköreinek bővítését annak érdekében, hogy az ÁSZ ellenőrizni tudja az MNB alapítványainak és az azok által létrehozott gazdasági társaságoknak a gazdálkodását. Javasoljuk, hogy az Országgyűlés kérje fel az Állami Számvevőszéket, hogy ellenőrizze az MNB alapítványainak és cégeinek gazdálkodását és közpénzfelhasználását.

2. A mai napon felkérjük az Országgyűlés Költségvetési bizottságának elnökét, hogy a Költségvetési bizottság folytasson le vizsgálatot az MNB tiltott monetáris finanszírozásával kapcsolatban. Válaszokat kell kapnunk a nemzetgazdasági minisztertől, a Költségvetési Tanácstól, az Állami Számvevőszéktől egyebek mellett arra, hogy Matolcsy György megtévesztette-e őket, vagy cinkosok a trükkös finanszírozásban.

3. Kezdeményezzük, hogy az ügyészség folytasson le törvényességi ellenőrzési eljárást az alapítványoknál. Az MNB alapítványai ugyanis megsértették az információs szabadságról szóló törvény rendelkezéseit, és folyamatosan megsértik a közbeszerzési törvény rendelkezéseit. Úgy szórták a pénzt, hogy nem folytattak le közbeszerzést.

4. Kezdeményezzük a Közbeszerzési Hatóság eljárását is a közbeszerzési szabályok megsértése miatt. Az MNB alapítványai nem jelentkeztek be a Közbeszerzési Hatóság által vezetett ajánlatkérő nyilvántartásba, és nem határozták meg a közbeszerzési eljárás előkészítésének, lefolytatásának és belső ellenőrzésének szabályait, felelősségi rendjét sem.

5. Kezdeményezzük egy parlamenti vizsgálóbizottság felállítását az MNB alapítványait terhelő közbeszerzési kötelezettség elmulasztása körülményeinek feltárására és a közpénzkezelési szabályok elmulasztása miatt.

6. És végül felszólítom az MNB alapítványait, hogy maradéktalanul tegyenek eleget a bírósági ítéletekben foglalt rendelkezéseknek, és kitakarás nélkül, teljes egészében bocsássák rendelkezésre a kiadandó

közérdekű adatokat. Ennek elmulasztása esetén nem lesz más választásom, mint hogy közérdekű adattal való visszaélés miatt büntetőfeljelentést tegyek.

Tudni kell azt, hogy az alapítványok még nem adták ki teljeskörűen az adatokat, az ötmillió forint alatti támogatási szerződéseket és a magánszemélyeknek nyújtott támogatásokról szóló szerződéseket, valamint a kuratóriumi döntéseikről szóló jegyzőkönyvek mellékleteit sem, értékbecsléseket és egyéb adatokat. Nem lehet arra hivatkozni, hogy független az alapítvány az MNB-től, hiszen a bíróság is kimondta, hogy befolyással bír az MNB a kuratóriumon keresztül, és a kuratóriumi tagok is (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.*) MNB-alkalmazottak, többek között Matolcsy György az egyik elnöke.

Kérem, támogassák kezdeményezésünket! Köszönöm a figyelmüket. (*Gőgös Zoltán tapsol.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A kormány nevében Tállai András államtitkár úr mondja el a kormány álláspontját.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Nagyon indultatos és úgy gondolom, megalapozatlan kijelentéseket tett a Magyar Nemzeti Bankkal (*Gőgös Zoltán: Melyik volt az?*) és annak alapítványainak, gazdálkodásával kapcsolatosan.

Az első kijelentése az volt, hogy törvényellenesen működnek ezek az alapítványok. Hála istennek, Magyarországon még nem egy ellenzéki párt, a Magyar Szocialista Párt mondja ki azt egyetlen szervezetnek a működéséről és gazdálkodásáról sem, hogy törvényellenes.

Nézzük az ön által felsorolt hat pontot, hogy mit is mondott ön! Az első, hogy az ÁSZ ellenőrizze az alapítványokat. Tisztelt Képviselő Úr! El kellene olvasnia a törvényjavaslatokat, amelyek az Országgyűlés előtt vannak. (*Dr. Tóth Bertalan: A cégeit!*) A Magyar Nemzeti Bankról szóló törvényjavaslat - amiről ma szavaz az Országgyűlés, és a napirend előtti felszólalások után erről vitát folytat - egyik pontja pontosan erről szól, hogy a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény fogja kimondani, hogy az Állami Számvevőszék ellenőrizze ezeket az alapítványokat. (*Gőgös Zoltán és dr. Tóth Bertalan: A cégeiket is!?*) Tehát ez kipipálva.

(9.20)

A második pont annyit kezdeményez, hogy a Költségvetési bizottsághoz kerüljenek át a Magyar Nemzeti Bank ellenőrzési kérdései. Jelzem önnek, hogy a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény alapján ma is egy országgyűlési bizottság, a Gazdasági bizottság ellenőrzi és számoltatja be a Magyar Nemzeti Bank tevékenységét; az elnöke fél évente köteles megjelenni a bizottság előtt, és a bizottság tagjai, a bizottság maga bármit kérhet ma is a Magyar Nem-

zeti Banktól. Az, hogy ön az ügyészséget szólítja fel eljárások megtételére, én úgy gondolom, szintén az ügyészség vezetőjének a döntése, hogy mikor, milyen eljárást indítat. Egy biztos, a törvényes lehetősége most is megvan erre, tehát nem tudom, hogy ön mit kezdeményez. A közbeszerzési hatósági eljárással szintén ez a helyzet.

Parlamentari vizsgálóbizottság felállítását természetesen kezdeményezheti a Magyar Szocialista Párt, de miután először is kimondta, hogy törvényellenes ez az egész, a hatályban lévő szabályozások alapján ha bűncselekmény vagy bűncselekmény gyanúja van, akkor parlamenti vizsgálóbizottság azt nem vizsgálhatja. Tehát itt is ellentmondásban van önmagával. Vagy az a helyzet, hogy törvénytelen, és akkor a hatóságok vizsgálják, ha meg nem az, akkor parlamenti vizsgálóbizottság.

Felszólítja az alapítványokat, hogy kitakarás nélkül tegyenek eleget közérdekű kötelezettségvállalási feladataiknak. Ön törvénytelenre szólítja fel az alapítványokat, mert a kitakarásnélküliség azt jelenti, hogy személyiségi jogokat sérthet ezáltal az alapítvány. Majd azt követően meg is fenyegeti az alapítványt, hogy ha nem követi el ezt a törvényteleniséget, akkor még föl is fogja jelenteni. Ellentmondásokról hemzseg, politikai indulatokkal viszont tele van az ön felszólalása.

De hogy újra felhozzam, nem voltak önök ilyen finnyások a Magyar Nemzeti Bank működésével kapcsolatban, amikor önök voltak kormányon, és a Magyar Szocialista Párt többsége az Országgyűlésben megszavazta Simor Andrászt elnöknek. Újra elmondom önnek, hogy milyen elnöke volt a szocialista MNB-elnök a Magyar Nemzeti Banknak. Offshore cégekben tartotta a pénzeit. A Magyar Nemzeti Bank elnöke külföldön, ismeretlen cégekben tartotta a befektetéseit. (*Gógös Zoltán: Most meg a rokonoknál tartják.*) A fizetése 8 millió forint/hó volt, ami Európában az egyik legmagasabb fizetésnek számított a nemzeti bankok körében.

De nézzük, hogy milyen teljesítményt nyújtott az önök nemzetibank-elnöke! Folyamatosan veszteséges volt a Nemzeti Bank tevékenysége. Folyamatosan nőtt az államadósság. A Magyar Nemzeti Bank devizatartaléka abban az időben folyamatosan csökkent. Folyamatosan magasán tartották a jegybanki alapkamatot, és ezzel visszavetették a magyar gazdaság növekedését, lassították, mi több meggátolták azt. Engedték, hogy a devizahitelek száma növekedjen Magyarországon, millió ember került bajba azáltal, hogy a Magyar Nemzeti Bank nem figyelmeztette őket.

Megszüntették a bankok és pénzintézetek ellenőrzését, és a Magyar Nemzeti Banknak egyetlen szava sem volt ezzel kapcsolatban. Magasan tartották az inflációt, hogy rossz legyen az embereknek, hogy minél többet kelljen fizetniük a boltokban. Az önök által választott nemzetibank-elnök elnöki tevékenysége minősíthetetlen volt.

Köszönöm szépen. (*Gógös Zoltán: De most nem róla van szó! - Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! (*Zaj az MSZP soraiban.*) Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett - nem Gógös Zoltán, mondom, nem Gógös Zoltán képviselő úr, hanem - Magyar Zoltán képviselő úr, a Jobbik képviselője: „A Fidesz vidékpolitikája a támogatások 80 százalékát a felső 10 százalékhoz juttatta” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Gondolom, államtitkár úr fog választ adni.

Itt vagyunk a kormányzás félidejénél, így arra gondoltam, épp ideje lenne mérleget vonni, hogy hol is állunk ma Magyarországon az agrár- és vidékfejlesztés területén, hiszen itt voltak a legkomolyabb ígérek. 2010-et megelőzően a szocialista-liberális vidékromboló politika leváltását ígérte a jelenlegi kormány, és azt mondta, hogy végre egy olyan országban tudunk majd élni, ahol a vidéknek visszaadjuk a becsületét, visszaadjuk a lehetőségeit, és hogy a fejlesztési pénzek jelentős része majd a társadalom többségénél fog lecsapódni.

Államtitkár úr, alapvetően talán megegyezhetünk abban, hogy az önök kormányának is három eszköz áll a rendelkezésére, ahogy minden kormányának a világon, hogy befolyásolja saját vidékének, saját mezőgazdaságának a helyzetét. Az első a jogi környezet. Az első Orbán-kormány ebben sokat lépett, de sajnos pont ellenkező irányban, mint ahogy a korábbi ígéretei zajlottak. Gondoljunk csak a földforgalmi törvényre, ami gyakorlatilag egy birtokkoncentrációt eredményezett Magyarországon. Ennyi év távlatából ezt már kijelenthetjük: a főnemesi birtokokat meghaladó mértékű területeket harácsolnak össze néhányan. Ahelyett, hogy olyan, Európában is elfogadott törvényeket hoztak volna, amelyek, mondjuk, üzemszabályozás keretén keresztül lehetőségeket teremtettek volna arra, hogy ezeket a brutális birtokokat kénytelenek legyenek a tulajdonosaik egy idő után eladni, és a valóban helyben élő családi gazdálkodók számára piacra dobni, bebetonozták az ő helyzetüket.

A külföldiek földvásárlásának a témaköréről is sokat vitatkoztunk már. Államtitkár úr, hadd fejtsem ki, nem az a problémája a Jobbiknak, nem az a problémája a magyar embereknek a külföldiek földvásárlásával, hogy ők más nyelvet beszélnek, vagy éppen külföldi állampolgárságuk van, hanem az a problémánk, hogy olyan iszonyatos tőkeerő-különbség van a nyugat-európai és a hazai gazdálkodók között, aminek a kiegyensúlyozására csak egy tisztességes földforgalmi törvény lenne képes, csak az adhatna esélyt a magyar gazdálkodóknak arra, hogy a jövőben is érdemben labdába rúghassanak a földpiacon.

A birtokpolitikáról is sokat beszélgettünk. Túl vagyunk a földprivatizáció második hullámán, így most már konkrét számokkal rendelkezünk arra vonatkozóan, hogy szembementek a korábbi ígéreteikkel. Önök folyamatosan azzal csúsztatnak, hogy a három hektár alatti diribdarab parcellákat is beleve-

szik a statisztikákba, majd büszkén elmondják itt, hogy darabszámra milyen sok gazdálkodó jutott földterülethez. De amikor megkapirgáljuk a felszín, és megnézzük, hogy ez az összterülethez képest mit jelent, akkor kiderül, hogy száz hektár fölött van azoknak a területeknek az aránya, ami az összes eladott föld felét jelenti. Önök szerint 150 hektáros darabokban eladni az állami földterületet a kicsik támogatását jelenti. Aki ebben az országban él, az nem állíthatja azt, hogy 250-300 millió forintja van egy családi gazdálkodónak földvásárlásra. Ez vicc, államtitkár úr! Még akkor sem, ha hitelt adnak hozzá - az egy másik történet, hogy ez milyen körülmények között zajlik jelenleg -, hiszen egy felelősen gondolkodó, a saját lehetőségeivel tisztában lévő gazdálkodó nem fog eladósodni több száz millió forinttra. Ez nyilvánvalóan csak a tőkeerős érdekek kiszolgálását jelentheti.

A támogatások területén, amiről a legfrissebb adatok vannak, szintén brutális aránytalanságokat látunk. Vagy a Simonka György-féle kormányközeli politikusok kapják meg, hogy aztán eltűnjön ez a pénz, és ne tudjanak vele elszámolni, vagy pedig kifejezetten a tőkeérdekeket támogatják ezzel. Agyrém, államtitkár úr, hogy a közpénzt, amit egyébként arra kellene fordítani, hogy a vidéket segítsük, és valódi, érdemi, minőségi munkahelyeket hozunk létre, nem erre fordítjuk, hanem a leggazdagabbakat, a milliárdos tőkeérdekeltségeket toljuk tovább ezzel a pénzzel. 2015-ös adatokat mondok, államtitkár úr, és ezt már nem foghatják a rosszul letárgyalt MSZP-SZDSZ-kormányok vidékfejlesztési elveire, ez száz százalékban az önök kormányának a felelősége, itt kizárólag önök szabták meg a kereteket és a lehetőségeket. 770 milliárd forintból beszélünk csak 2015-ben. Hogy mindenki értse, hiszen ez egy átlagember számára felfoghatatlan összeg, ez 40 tonnányi bankjegyet jelent 20 ezresekben. Ennek 76 százalékát a leginkább támogatott felső 10 százalék kapta meg. És nem foghatják arra, hogy ez a területalapú támogatás alanyi területalapon jár, hiszen ez az összes pénznek csak a 40 százaléka, a többit saját elvek szerint oszthatták volna el. És a szokásos nevekkel találkozunk: Leisztinger, Csányi vagy éppen Mészáros Lőrinc, aki egyetlen év alatt 65 százalékkal növelte támogatásainak az arányát.

Ez semmiképpen nem értelmezhető a családi gazdálkodók támogatásaként. Mondják el őszintén, államtitkár úr, hogy szó sincs a korábbi ígéretekről, és önök átálltak a tőke oldalára! Várom érdemi válaszáat. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A kormány nevében Nagy István államtitkár úr mondja el a kormány álláspontját.

(9.30)

DR. NAGY ISTVÁN földművelésügyi miniszteri államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Kedves Képviselőtársam! Az az igazság, hogy olyan számokat és olyan trendeket

hasonlított össze egymással, amelyek egymásnak abszolút ellentmondók, és ebből levonni következtetést nem más, mint politikai hangulatkeltés. Miről is van szó? Vegyük sorra, amit ön mondott!

Egyrészt, amit az elején mondott, az egy örökségünk, hiszen az az európai uniós forrásrendszer, amelyet 2010-ben a Fidesz-KDNP-kormány megörökölt, már adott volt. Nem mondhatja azt, hogy az első adandó alkalommal, amikor hozzá lehetett nyúlni ehhez a módhoz, hogy hogyan lehet elosztani ezeket a forrásokat, akkor azt a kormány nem tette meg. Milyen jogi környezeteket hoztunk? 300 hektár lehet egy ember magántulajdonába jutó földterület száma. Az 1200 hektár feletti bérelt földterületeknél a degressziót vezettük be, azaz az egyes pillérből áthelyeztük ezeket a támogatásokat a kettes pillérbe, pontosan azért, hogy a vidékfejlesztési támogatások minél nagyobb volumenben juthassanak a kistermelőkhöz, a földművesekhez.

Szóba került a külföldiek földvásárlása. Azt hiszem, nem kell önnek bizonygatnom személy szerint nekem sem, hogy mennyit küzdöttünk a zsebszerződések ellen. Emlékezzék vissza, 2010-ben milyen állapotok voltak az országban a külföldiek földvásárlása, földbérletére terén, és azért nézze meg, hogy hol tartunk most, és hogy milyen sikerrel vettük fel a küzdelmet annak idején és mind a mai napig a zsebszerződésekkel. Nem véletlenül a magyar földforgalmi törvényt tartják Európa legszigorúbb törvényének, nem véletlenül kell Brüsszel előtt megfelnünk azokra a kérdésekre, amit föltesznek ezzel kapcsolatban nekünk, és nem véletlenül kell védekeznünk pontosan ezáltal.

A birtokpolitikát emlegette, és megint csak különböző számokat mondott. Azt kell mondjam önnek, kedves képviselőtársam, hogy 42 hektár az átlag földterület, amelyet az árverés során a magyar földvásárolók megvásároltak. És nem mondhatja azt, hogy ebben diszkrimináció volt, és nem azonos feltétellel juthatott hozzá mindenki, hiszen az a banki környezet, az a banki feltétel, ahogy ezekhez a földekhez hozzá lehetett jutni, ahogy licit során teljesen nyilvános árverésekkel, 10, illetve 20 százalék előleg befizetésével, 1,95 százalékos hitellel, amely nem terheli a meglévő ingatlanokat, csak a megvásárolt földterületre vonatkozik, 20 éves elidegenítési tilalommal, én azt hiszem, hogy mindenki számára egy olyan lehetőség, aki a mezőgazdaságból kíván élni, aki fejleszteni akarja a birtokát, aki hosszú távon akarja megalapozni a mezőgazdaságból, az agráriumból való megélhetését, annak ez egy nagyon kiváló lehetőség volt, és gyakorlatilag élnek is vele a gazdáink.

Azt mondja, hogy a támogatások aránytalanul oszlanak el. Azt kell mondjam, kedves képviselőtársam, és itt szeretném nagyon hangsúlyozottan elmondani önnek, hogy mi hogyan történik. Ha ön tisztességesen csak a földalapú támogatásokat, tehát a SAPS-ot vette volna górcső alá, akkor láthatta volna, hogy hogyan csökken a gazdasági társaságok által bérelt tulajdonú területeken a SAPS-támogatás, és

hogyan nő meg a magántulajdonú területek támogatása, hiszen már 52 százalékos az arány, megfordítottuk ezt a trendet. De ön összemossa azokat a támogatásokat, amellyel pontosan a védekezésünket alapoztuk meg, hiszen akkor, amikor a degressziót bevezettük, emlékezzék vissza, mekkora küzdelem ment a kézimunkaerő-igényes ágazatok támogatására, az állattenyésztés, a zöldség- a gyümölcsstermesztés, a kertészetek támogatására, természetesen, hogy oda plusz támogatási forrásokat adunk ezekben az ágazatokban. Ön ezt a támogatási összeget is összefogja, és így hozza meg az ítéletét, ami teljességgel kizárható, hiszen ha ezt nem tettük volna, akkor nagyon sokat ártottunk volna a vidék Magyarországnak. De így, hogy mind az állattenyésztés, mind a kertészet, zöldség-gyümölcs vonalán plusztámogatásokat adunk, ezzel természetesen a degresszió negatív következményeit ki tudjuk védeni, és meg tudjuk a vidék fejlesztését erősíteni.

Ha csak azt nézi, hogy a pályázatok hogyan alakulnak az elkövetkező időszakban, az az 500 millió forintos felső határ, amit egy pályázat nyerhet, megint csak a kistermelőket tudja majd segíteni a jövőben. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Kósa Lajos úr, a Fidesz frakcióvezetője: „Aktuális politikai kérdések” címmel. Öné a szó, frakcióvezető úr.

KÓSA LAJOS (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Ház! Mint az köztudott, az angol Jelentős Csalások Elleni Hivatal az Alstom francia vállalat négy vezetője ellen eljárást indított azért, mert 2,3 millió eurót a BKV-nak, illetőleg a BKV-hoz közel álló embereknek utalt át annak érdekében, hogy a metróberuházásra az Alstom-szerelvények mutakozzanak a legalkalmasabbnak. Ennek kapcsán mára az is kiderült, a Magyar Idők információi ezt világosan mutatják, hogy a szocialisták *(Zaj a Jobbik soraiban. - Az elnök csenget.)* miniszterelnöke, Medgyessy Péter cége kapott ebből a kenőpénzből mintegy 180 millió forintot, mintegy 600 ezer eurót, két részletben.

Ennek kapcsán felvetődik a kérdés, hogy a szocialisták miniszterelnöke el tud-e számolni azzal, hogy milyen jogcímen kapott az Alstomtól ilyen jelentős összeget. Ha 2,3 millió eurót utalt át az Alstom a BKV-hoz és a BKV-hoz közel álló tanácsadó cégeknek - egyike Medgyessy Péter családi cége volt -, akkor hol van a többi pénz, hova utalták, kinek utalták, ki vett részt ebben a példátlan csalássorozatban, miközben pontosan tudjuk, hogy a BKV által végrehajtott metróberuházás kapcsán csak az Alstom-beszerzések 65 milliárd forintra rúgtak, és igen jelentős kárt okoztak a BKV-nak és a magyar államnak, hiszen félreértés ne essék, a magyar adófizetők is jelentős összeggel támogatták a metróberuházást. Ezért felvetődik a kérdés: kik voltak azok az emberek, akik érintettek ebben a példátlan korrup-

ciós ügyben? Az akkori főpolgármestert Demszky Gábornak hívták, az akkori fejlesztési miniszter, illetőleg aki ezekkel a kérdésekkel tanácsadóként foglalkozott, egy másik szocialista miniszterelnök, Bajnai Gordon, illetőleg a BKV felelős vezetői - valahol ebben a körben kell keresni a maradék pénzt.

Azt gondolom, hogy a Legfőbb Ügyészség, aki egyébként a főpolgármester, Tarlós István bejelentése alapján már régóta nyomoz az Alstom-beszerzések körüli anomáliában, erre az újonnan ismertté vált tényre hivatkozva, jelentős mértékben ki kell hogy terjessze a nyomozati kört, és meg kell hallgatnia a szocialista miniszterelnököt, a főpolgármestert és minden lehetséges érintettet, mert látszik az adatokból, hogy a 2,3 millió euró, amit átutaltak, az angol különösen súlyos csalások hivatala adatai alapján, abból csak 600 millióról tudjuk, hogy Medgyessy Péter szocialista miniszterelnök cégénél landolt.

Tekintettel arra, hogy a metróberuházás körüli anomáliák nemcsak itt érintettek, hanem más területeken is rendkívül komoly kár érte nemcsak a fővárost, az egész országot azzal, hogy a metróberuházás minden létező költséget túlszárnyalva valósult meg, az esetleges visszaélések kapcsán széles körű vizsgálatot kell indítani, mert nemcsak az Alstom-beszerzések voltak korrupciógyanúsak a BKV környékén.

Az Alstom által átutalt 600 ezer euró, amiről tudunk, hogy a szocialista miniszterelnöknél landolt, az csak azokat lepheti meg egyébként, akik nem figyelték a korábbi szocialista miniszterelnök körüli gazdasági ügyeket. Gondoljunk csak a Greshampalota értékesítése kapcsán felvett 30 millió forintra, ami egyébként számos jogi szakértő szerint felvetette a befolyással való üzérkedés, visszaélés gyanúját, vagy gondoljunk csak arra a Paksi Atomerőművel kötött tanácsadási szerződésre, amelynek a tanácsadási teljesítése éppúgy nem található, mint ahogy a Political Capital számtalan, meglehetősen zsiros beruházása kapcsán semmilyen teljesítésigazolásra nem lehet bukkanni.

Azt hiszem, hogy a demokráciánk 25 éves történetében még miniszterelnököt ilyen súlyos vád nem ért. Tehát azt gondolom, hogy ezt igenis a parlamentnek is nyomon kell követni, és Medgyessy Péter volt szocialista miniszterelnöknek el kell számolnia azokkal az összegekkel, amit az Alstomtól korrupció és kenőpénz gyanánt átutaltak neki. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

(9.40)

ELNÖK: Köszönöm, frakcióvezető úr. A kormány nevében Dömötör Csaba államtitkár úr válaszol az elhangzottakra.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Tisztelt Frakcióvezető Úr! Amikor Medgyessy Péter leköszönt, sokan értesülhetünk arról, hogy utazó nagykövetségként dolgozik to-

vább. Aki azt gondolta, hogy ez valamiféle levezetésnek szánt tartós kubai kóktélozgatást jelent, az súlyosat tévedett. Ha igazak a sajtóhírek, akkor a volt szocialista miniszterelnök családi cégénél landolt 180 millió forint az Alstom-ügy kapcsán, amiben az Egyesült Királyságban és Magyarországon is büntetőeljárás folyik.

A ma megjelent sajtóhírek előzménye, hogy az Egyesült Királyság Jelentős Csalások Elleni Hivatala azzal vádolja az Alstom egyes vezetőit, hogy bűnszervezet tagjaiként több mint kétmillió eurónyi összeget adtak át a BKV tisztviselőinek vagy ügynökeinek azért, hogy befolyásolják a fővárosi közlekedési céget az Alstom-szerelvények megvásárlása érdekében. Ha igazak a sajtóértesülések, akkor a brit hivatal adatai alapján az Alstom egyik leányvállalata nagy összegű, munkavégzéssel nem ellentételezett tanácsadói szerződéseket kötött üzletszerzési célországaiban, magyarul: a gyanú tehát az, hogy tanácsadói szerződésekkel lepleztek kenőpénzeket. Korábban egyébként az Állami Számvevőszék is vizsgálta a botrányos beszerzést, az a jelentés megállapította, hogy a magyar államot és a fővárost jelentős vagyoni hátrány érte. A jelenlegi főpolgármester a legfőbb ügyészhez fordult, a nyomozás még jelenleg is tart.

Úgy tűnik tehát, hogy újabb tekintélyes csontvázhalmoz esik ki a szocialista kormányzás szekrényéből. Azt gondolom, mindenki joggal várja el, hogy kiderüljön, mi történt, és hogy igazak-e a korrupciós vádak. Éppen ezért az Alstom-ügy minden lehetséges szálát fel kell fedni, meg kell vizsgálni, hogy milyen módon kötődik az ügy a szocialista, baloldali kormányzathoz, meg kell vizsgálni a baloldali miniszterelnökök érintettségét és a volt főpolgármester esetleges felelősségét is. A kormány sürgetni fogja a teljes körű vizsgálatot, és a hatóságok munkája mellett arra is szükség van, hogy a Fővárosi Közgyűlés is megvizsgálja az ügy körülményeit.

Ha bebizonyosodnak a brit hatóság vádjai, azzal újra bizonyítást nyer az a már-már matematikai tétel, miszerint a baloldal tele van korrupciós ügyekkel. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Szintén napirend előtti felszólalásra jelentkezett Hollik István képviselő úr, a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportjából: „2017: az adócsökkentés és az otthonteremtés költségvetése” címmel. Öné a szó, képviselő úr.

HOLLIK ISTVÁN (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A nemzetgazdasági miniszter a mai napon, ezekben a percekben fogja benyújtani az Országgyűlésnek Magyarország 2017. évi költségvetésének tervezetét. Ilyenkor érdemes számot vetni és megnézni, hogyan jutottunk el idáig, és a jövő évi költségvetés tervezete milyen irányt szab hazánk számára.

Azt kimondhatjuk, hogy ma az ország gazdasága és a magyar költségvetés stabil lábakon áll. Ma már

az a kérdés, hogy a gazdasági növekedés okán a többletforrásokat a kormány mire fordítsa úgy, hogy közben nem felejtkeznek el az államadósság csökkentéséről sem.

Ugyanakkor azt is ki kell mondani, hogy nem volt mindig ilyen jó a helyzet. 2010-ben, hat évvel ezelőtt az ország a csőd szélén állt, a szocialista kormányzat pénzügypolitikában is felelőtlen politikát folytatott: az államadósságot 8000 milliárd forintról 21 000 milliárd forintra növelték. Számos korrupciós ügy arra az időre vezethető vissza, gyökere Hagyó Miklóstól Molnár Gyuláig vezet, vagy most már ide tehetjük az Alstom, illetve Medgyessy Péter ügyét is. Trükkök százait alkalmazták 2006-ban, hogy elhitesék, a költségvetés hiánya nem 9,6 százalék lett, pedig végül kiderült, hogy annyi lett. Mindeközben, hogy felelőtlenül gazdálkodtak az állam pénzével, eltörölték a családi adózás rendszerét, megszüntették az otthonteremtési támogatásokat és a Lendvai Ildikó által megfogalmazott „nem lesz gázáremelés” ígéret ellenére több mint húszszor emelték az energia árát. Nem túlzó ezek alapján tehát azt mondani, hogy az ország a szakadék szélén táncolt.

2010 után a Fidesz-KDNP-kormányzati rendbe hozta az állam pénzügyeit: minden évben csökkentette az államadósságot, a költségvetés hiányát pedig 3 százalék alatt tartotta. Ez a szocialistáknak nyolcéves kormányzásuk alatt egyszer sem sikerült, a Fidesz-KDNP-kormányzatnak 2011 óta mindig, sőt volt év, amikor a hiány még a 2 százalékot sem érte el. *(Dr. Legény Zsolt közbeszól.)* A költségvetések azonban nemcsak a pénzügyi fegyelem szabályainak tettek eleget, hanem tükrözték a Fidesz-KDNP-kormány által vallott értékeket is. Ezért támogatta minden költségvetés az elmúlt hat évben minden erejével a családokat, és tett meg mindent azért, hogy minden magyar ember, aki dolgozni akar, az tudjon is.

Érdemes egy mondat erejéig európai kitekintést is tenni, hiszen a szocialisták egy olyan időszakban növelték az államadósságot, amikor több európai országban is csökkent annak mértéke a kedvező világgazdasági környezetnek köszönhetően. A Fidesz-KDNP pedig akkor képes folyamatosan csökkenteni az államadósságot, amikor szinte mindegyik európai országban nő annak mértéke. De hasonló tendenciát láthatunk a gazdasági növekedés esetében is. A szocialisták kormányzásuk alatt az Unió átlagánál alacsonyabb GDP-bővülést tudtak felmutatni úgy, hogy közben még az országot is eladósították. Ezzel szemben a Fidesz-KDNP-kormányzati ideje alatt Magyarország az Unió átlagát meghaladó növekedést produkált, csökkenő államadósság mellett. *(Dr. Legény Zsolt közbeszól.)*

Az elmúlt hat év kormányzati erőfeszítéseinek és a magyar emberek munkájának köszönhetően Magyarország ma már stabil lábakon áll: az európai átlagot meghaladó mértékben növekszik a gazdaság, visszafizettük az IMF és az Európai Unió hitelét, valamint csökkenő pályára került az államadósság. A magyar reformok működnek, és ennek köszönhetően a jövő évi költségvetés biztosítja, hogy minden ma-

gyar ember tehesen egy lépést előre a saját életében. A 2017-es költségvetés mindenekelőtt az adócsökkentés és az otthonteremtés költségvetése lesz. Ebben továbbra is támogatja a kormány a dolgozó embereket azzal, hogy 15 százalékos személyi jövedelemadót tartalmaz, amely az egyik legalacsonyabb az EU-s országok közül. Emellett a kormány az életpályamodellek segítségével biztosítja a munkavállalók számára a kiszámíthatóságot, valamint a gazdaság teherbíró képességéhez igazodó béremeléseket is.

A magyar családok szintén kedvezményezettjei a jövő évi büdzsének, hiszen tovább nő a kétgyermekesek után járó adókedvezmény mértéke, amelynek összege 2017-ben már gyermekenként 15 ezer forint lesz. De a kormány 2016-ban tovább működteti a családi otthonteremtési kedvezményt, amely jövőre is igénybe vehető lesz. A három vagy több gyermeket nevelők 10 millió forintos vissza nem térítendő támogatást kaphatnak új lakás építéséhez vagy vásárlásához.

A 2017. évi költségvetés tehát az adócsökkentés és az otthonteremtés költségvetése lesz, amely elősegíti a magyar emberek és a magyar családok gyarapodását. Azt is biztosítja továbbá, hogy Magyarország, ahogyan eddig, az európai szintű népvándorlás és a terrorfenyegetettség ellenére is egy biztonságos, stabil, fejlődő ország maradjon. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! *(Az ellenzéki padosorok felé fordulva:)* Előttem egy kis képernyő van, és azon látni, hogyan gesztikulál, beszélget, és a hátát féloldalasan mutatja a képernyő.

Megadom a szót Tállai András államtitkár úrnak, aki a kormány nevében válaszol az elhangzottakra.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági miniszteri-umi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselő Úr! Valóban úgy van, a mindenkori költségvetés a kormány működésének, tevékenységének, politikájának a leghűbb tükré, hiszen mutatja azt, hogy a kormány képes-e működtetni az országot, működik-e a gazdaság, a költségvetés bevételei beszédhetőek-e, az újraelosztás mértéke csökken-e, az újraelosztásban a kormány képes-e figyelembe venni a társadalom, az emberek, a polgárok, a családok, a vállalkozások érdekeit. Azt gondolom, a Fidesz-KDNP kormánya által benyújtott költségvetések - az elmúlt évekre vonatkozóan is és a 2017. évre vonatkozóan is - ezeknek az elvárásoknak megfelelnek. A kormány gazdaságpolitikája eredményes, ezt ma már nemzetközi szinten is, az Európai Unió szintjén is a hitelminősítők is elismerik.

Ahogy a képviselő úr is mondta, Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter a mai napon fogja benyújtani az Országgyűlés elé a 2017. évi költségvetési törvényjavaslatot, amelyet a parlament még most tavasszal megtárgyal, és remélhetőleg a parlament többsége el is fog fogadni.

(9.50)

Nagyon fontos az, hogy a költségvetés visszatükörözze azt, hogy a makrogazdasági szinten teljesíteni tudjuk a célkitűzéseinket, az elvárásainkat. Egyik fontos szám, hogy a gazdaság bővülése hogyan alakul. A 2017. évi költségvetési terv megalapozottan 3,1 százalékos GDP-bővüléssel számol, ami az Európai Unió tekintetében is elismerésre méltó, és az első harmadába, az élmezőnybe tartozik.

A beruházási ráta jelentősen növekszik, hiszen 20 százalékos fölé tervezzük, ezzel is hozzájárulva a gazdaság növekedéséhez. A költségvetés bevételi és kiadási előirányzatainak tervezése az elmúlt évek alapján is megalapozott. Ezt a Költségvetési Tanács véleménye is alátámasztja. A 2017. évi költségvetési hiánycél 2,4 százalékos, ami azt jelenti, hogy a működés tekintetében nullaszázalékos hiányt tervez a kormány, a Nemzetgazdasági Minisztérium. Többletkiadást csak a fejlesztések és a beruházások tekintetében lehet elérni. Azt gondolom, hogy ez is nagyon komoly eredmény az elmúlt évek teljesítménye alapján.

Nagyon fontos az, hogy a stabilitási törvényben és az Alaptörvényben meghatározott előírások és szabályok szerint Magyarország adóssága csökkenjen. A 2017. évi költségvetés, mint az azt megelőző éveké is, teljesíti ezt az elvárást, és GDP-arányosan 72 százalékos alá fog csökkenni az államadósság mértéke. 2016 végére ez 73,5 százalékos alá fog csökkenni. Ez a mutató jelentős javulást jelent, hiszen a stabilitási törvényben 0,1 százalékpontos csökkenés van előírva, ezzel szemben mi 1,5 százalékos csökkenést tervezünk, tehát jelentősen nagyobbat a törvényben meghatározottaknál. De természetesen a költségvetésről öt percben beszélni nem elégséges, éppen ezért címszavakban szeretném megemlíteni, ahogy ön is elmondta, hogy az életpályamodellek, az életpályarendszerek tovább fognak növekedni, a jövedelmek tovább fognak nőni a rendvédelemben, a pedagógusok körében, a felsőoktatásban, az állami tisztviselői életpálya elindul a 2016. évi költségvetés szerint, emelkedik a Nemzeti Adó- és Vámhivatal dolgozóinak jövedelme is. Csökken az adó mértéke, növekszik a családi adókedvezmény mértéke.

Kiemelendő az általános forgalmi adó mértékének további csökkentése, ami az ország teljes lakosságát érinti, és az ön által említett otthonteremtési támogatás feltételrendszerének bővítése, ami több részből áll össze: az áfacskökkentésből, az állami támogatás mértékéből, illetve a nemzeti otthonteremtési közösségek *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)* által nyújtott lehetőségéből. Köszönöm szépen a felszólalását. *(Taps a kormánypartok padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, államtitkár úr. A napirend előtti felszólalások végére értünk.

Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Jobbik képviselőcsoportjának kezdeményezésére a ház-

bizottság soron kívüli ülésére 12 órakor kerül sor a főemelet 37-38. számú teremben.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a köztársasági elnök által megfontolásra visszaküldött, az Országgyűlés 2016. évi március 1-jei ülésnapján elfogadott, **a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról** szóló törvényhez benyújtott törvényalkotási bizottsági jelentés és módosító javaslat vitája. A köztársasági elnöknek aláírásra megküldött törvény szövege T/9380/12. sorszámom, a köztársasági elnök úr levele T/9380/13. sorszámom a parlament informaticai hálózatán elérhető. A Törvényalkotási bizottság módosító javaslata T/9380/15. sorszámom, jelentése pedig T/9380/16. számon a honlapon elérhető.

Tisztelt Országgyűlés! A vitában elsőként a Törvényalkotási bizottság álláspontjának, valamint a megfogalmazódott kisebbségi vélemény ismertetésére kerül sor, mindösszesen 15 perces időkeretben. Elsőként megadom a szót Vas Imre képviselő úrnak, a bizottság előadójának, nyolcperces időkeretben.

DR. VAS IMRE, a Törvényalkotási bizottság előadója: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Ezúton tájékoztatom az Országgyűlést, hogy a Törvényalkotási bizottság a Házszabály 79. §-a alapján 2016. április 21-én megtárgyalta a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról szóló T/9380. számú törvényjavaslatot, amelyet a köztársasági elnök Alaptörvénnyel ellentétességnek nyilvánított rendelkezés miatt visszaküldött az Országgyűlésnek. Az alaptörvény-ellenes rendelkezések és az azzal szorosan összefüggő szövegrészek törlése és pontosítása érdekében a Törvényalkotási bizottság 23 igen szavazattal, 5 nem ellenében, 5 tartózkodás mellett módosító javaslatot nyújtott be.

Az Alkotmánybíróság 8/2016. határozatában rögzítette, hogy a közérdekű vagy a közérdekből nyilvános adatok megismeréséhez való jog az adatfajták meghatározásával... - a törvény, az információs törvény 27. § (2) bekezdésében felsorolt okok miatt korlátozhatja. A Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény 162. § új (4) bekezdése azonban nem tartalmazta, hogy az adatok nyilvánosság elől történő elzárásának mi az indoka, és a jogalkotó nem határozta meg, hogy milyen érdekből van szükség az adatnyilvánosság korlátozására. Így bár nem kizárt, hogy a Magyar Nemzeti Bank gazdasági társaságai által kezelt egyes közérdekű adatok nyilvánosságának korlátozása alkotmányosan igazolható, ugyanakkor a törvénnyel bevezetett korlátozás szükségessége nem állapítható meg - idézet az Alkotmánybíróság döntéséből.

Erre figyelemmel a módosító javaslat törli a törvénybe beépítendő új 162. § (4) bekezdését. A módosító javaslat szerint az Ab-határozatban foglaltaknak megfelelően, hangsúlyozni kívánom, a törvényi korlátozások csak az infótörvény rendelkezéseivel összhangban értelmezhetők és alkalmazhatók. Ennek érdekében a módosító javaslat a törvény 162. § (3) bekezdésének törlésére tesz javaslatot, egyszerűsítve,

hogy az információs önrendelkezési jogról és az információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvénynek az adatok kezelésére vonatkozó rendelkezéseit ott, ahol az MNB-törvény eltérő rendelkezéseket nem állapít meg, ugyanúgy alkalmazni kell.

Az Alkotmánybíróság továbbá kimondta, hogy az információs szabadság nem korlátozhatatlan alapjog, azonban a közpénzzel gazdálkodó és közfeladatot ellátó magyar nemzeti banki alapítványok által kezelt adatok vonatkozásában a törvénnyel bevezetett korlátozás szükségessége jelen formájában nem támasztható alá. Ezért a módosító javaslat az ezzel kapcsolatos rendelkezést is törli, továbbá ezzel összefüggésben garanciális jellegű szabályként írja elő, hogy a Magyar Nemzeti Bank által létrehozott alapítványok gazdálkodását az Állami Számvevőszék jogosult és egyben köteles ellenőrizni.

Az Alkotmánybíróság megállapította azt is, hogy a törvény 5. §-ának a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény 183/G. § (3) bekezdését megállapító rendelkezése az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezetett visszaható hatályú jogalkotás tilalmának sérelme miatt szintén alaptörvény-ellenes, ezért a bizottság a rendelkezés elhagyását javasolja. (Dr. Schiffer András: Ezt mondtuk!)

(10.00)

Úgy gondolom, hogy a Törvényalkotási bizottság az Alkotmánybíróság észrevételeinek és alkotmányos kívánalmainak maradéktalanul eleget tett. Az alaptörvény-ellenesnek nyilvánított rendelkezéseket nem javította, hanem egyszerűen törölte, így minden kétséget kizáróan az Alaptörvénynek megfelelő szabályozást fogadhat el az Országgyűlés. Ehhez kérem támogatásukat. Köszönöm, hogy meghallgattak. (Taps a kormánypárti padsorokban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A bizottságban megfogalmazódott kisebbségi véleményt két felszólaló ismerteti, összesen hétperces időkeretben. Elsőként megadom a szót Bárándy Gergely képviselő úrnak.

DR. BÁRÁNDY GERGELY, a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének ismertetője: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Valóban meglehetősen tág körben fogalmazódott meg kisebbségi vélemény a Törvényalkotási bizottság ülésén. Először is, ellenzéki képviselők felvetették azt, hogy a törvényjavaslat elfogadása gyakorlatilag az időhúzáson kívül másra nem volt alkalmas, hiszen aki egy kicsit is ért a jog értelmezéséhez vagy megnézte a NAIH elnökének véleményét, azonnal látta, hogy a törvényjavaslat több szempontból is alkotmányellenes, tehát így vélhetően nem fog hatályba lépni. Ez már az önök köztársasági elnökének és az önök által feltöltött Alkotmánybíróságnak is sok volt.

A másik, ami megfogalmazódott, hogy nemcsak a köztársasági elnöki vétó volt új abban a helyzetben, amiben tárgyaltuk ezt a javaslatot, hanem az is,

hogy közben Matolcsy György kapott egy kérdést a fizetésével kapcsolatban, és az arra adott válaszból kisebbfajta közbotrány alakult ki. Ezt illetett volna figyelembe venni akkor, amikor a törvényjavaslatról a Törvényalkotási bizottság határozott, illetve a módosító javaslatok befogadásáról, illetve elvetéséről döntött. *(Közbeszólások az ellenzéki padosorokban.)* Igen, ahogy jelzik képviselőtársaim, én is meglepődve láttam, hogy az előterjesztő képviselőtársam, Bánki képviselő úr nem tartózkodik az ülésteremben. Azt legalább illene meghallgatnia, hogy milyen vélemények fogalmazódtak meg, illetve mit gondolunk most itt a parlamentben. Egyébként zárójelben mondom, nem tudom, hogy előterjesztő hiányában lehet-e tárgyalni a javaslatot.

A másik, ami megfogalmazódott a bizottság ülésén, hogy Matolcsy György ötmillió forint fizetése eltűzött. Eltűzött, főleg annak figyelembevételével, hogy Matolcsy György országgyűlési képviselőként még maga volt, aki az elődjének mint jegybankelnöknek a fizetését meghatározta, azt szavazatával támogatta. *(Bánki Erik megérkezik az ülésterembe.)* Ugyanazt a fizetést kapta Matolcsy György, mint amit bankelnökként az elődje, és amivel ő egyetértett. Ehhez képest meglehetősen visszaszámolunk az európai uniós átlag legeslegvégén, akár az egészségügyet tekintjük, akár a szociális szférát, akár más területeket, akkor a legfontosabbnak azt tartják kormányparti képviselők, hogy felemeljék a jegybankelnök fizetését; mert ahogy fogalmazott válaszában, neki ez jár, megérdemli. Sőt, még nekünk kellett volna kezdenyoznunk az ő fizetésemelését, olyan kiváló módon dolgozik.

Egyébként pedig, hogy azóta se teljen el az idő fölöslegesen, kiderült az, hogy nem csupán ez a probléma, hanem az is, hogy két unokatestvérének Matolcsy György gyakorlatilag több száz millió forintot juttatott a Magyar Nemzeti Bank alapítványainak pénzből, hogy saját könyvének adjusztlására 70 millió forintot szánt s a többi.

Mindezzel együtt tehát, tisztelt képviselőtársaim, e körben elmondtam a kisebbségi véleményt, ami megfogalmazódott. Ami az alkotmányosságot illeti, ha jól tudom, Staudt képviselő úr fog megnyilvánulni. Köszönöm szépen. *(Taps az ellenzéki padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megadom a szót Staudt Gábor képviselő úrnak, 3 perc 25 másodperc.

DR. STAUDT GÁBOR, a Törvényalkotási bizottság kisebbségi véleményének ismertetője: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Megpróbálom részben megismételni, részben összegezni azt a vitát, ami elhangzott a bizottsági ülésen. Sajnos, a szakmai részek nem mentek át, ahogy mondani szokás. Az én véleményem az, hogy még mindig nem alkotmányos ez a javaslat. A főbb problémák ki lettek lőve, tudniillik most már megismerhetőek, illetve közpénzek maradnak az alapítványoknál elhelyezett

százmilliárdok. Ez tulajdonképpen nem is volt kérdés soha, bár hallgatva Vas Imrét, aki most nincs itt a teremben, ahogy látom, lehet, hogy számára ez nagy novum volt.

A bizottság ülésén is elhangzott, hogy az Alkotmánybíróság, a fideszes többség Alkotmánybírósága is így döntött; nem is nagyon volt más választása. Mert ha az Alkotmánybíróság azt mondta volna, hogy ez a közel 300 milliárd forint közpénzből magánpénz lesz egy húzással vagy egy törvénymódosítással, szerintem még európai szinten sem állnának szóba jó hosszú ideig az Alkotmánybíróság elnökével, ha egy ilyet meghúzott volna, vagy ezt a lépést nem teszik meg. Ez annyira kirívó törvénytelenesség volt, amit egyszerűen az Országgyűlésnek is észlelnie kellett volna - el is mondtuk.

A másik probléma, ami miatt ez a javaslat még mindig a jogi hierarchiába, illetve az Alaptörvénybe ütközik, az az, hogy azt az adatkört, az MNB-nek a gazdasági társaságoknál kezelt adatait olyan tágra nyitja, ami az adatfajták meghatározásáról szól, ami véleményem szerint nem felel meg az infotörvény passzusainak. Hiszen az infotörvény azt mondja, hogy azok a rendelkezések, amelyek egyébként a közpénzügyekre vonatkoznak, illetve a 27. § (2) bekezdés e) pontja egyértelműen elvárja azt, hogy az adatfajták is megjelölésre kerüljenek, amikor tulajdonképpen ebbe a nem nyilvános körbe beletelhetők ezek az adatok.

Azt nem tartom az adatfajták meghatározásának, hogy „bármely feladatának ellátásával kapcsolatos adat”. Tehát tulajdonképpen valóban egy odavissza utalás történik. Itt arra is figyelmeztetnék, hogy nemcsak kizárólagos tulajdonában álló cégekről beszélünk, hanem többségiről is. Tehát ha 51 százalékban a Magyar Nemzeti Bank tulajdonol egy céget, hogy ezt alapfeladatai körébe teszi, vagy egyébként nem veszélyeztetve az alapfeladatait - ezen persze lehet vitatkozni, de a jegybanktörvény lehetőséget ad rá, hogy szinte bármilyen céget tulajdonoljon, ha egyébként az az alapfeladatait nem veszélyezteti, ezt meg tudja tenni -, mondjuk, 51 százalékban tulajdonol egy bármilyen más, nem a feladataihoz tartozó tevékenységet végző céget, és ennél a cégnél keletkezett bármely adat nem nyilvánossá tehető, ez nem felel meg az adatfajták tekintetében elvárt kritériumoknak. Egyébként az önök által leírt indokolásnak sem felel meg, hiszen az Alkotmánybíróságot idézve tökéletesen egyértelműen ennek a javaslatnak az indokolásában az lefektetésre kerül, hogy az adatfajták körének leírására kellett volna kerülnie. Ez nem történik meg.

Tehát ez a javaslat még mindig alaptörvényellenes. Jobb lett volna, hogy úgy orvosolják a nagyobb hibákat, hogy a kisebbeket sem hagyják benne. Köszönöm. *(Taps az ellenzéki padosorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem az előterjesztőt, kíván-e most felszólalni, avagy a vita végén. *(Bánki Erik: Majd a végén.)* A vita végén. Köszönöm szépen.

Tisztelt Országgyűlés! A vita végén tízperces időkerete lesz majd képviselő úrnak.

Megkérdezem, hogy a kormány nevében kíván-e felszólalni Tállai államtitkár úr.

TÁLLAI ANDRÁS nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A kormány a módosító javaslatokat támogatja.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a képviselői felszólalások következnek, a napirend szerinti időkeretekben. A vita során kétperces hozzászólásra nincs lehetőség. Először az írásban előre jelentkezett képviselőknek adom meg a szót. Ezek közül is elsőként Burány Sándort kérem szépen, az MSZP képviselőjét a felszólalására.

BURÁNY SÁNDOR (MSZP): Köszönöm, elnök úr, a szót. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Múlt péntek óta pontosan tudjuk, hogy mit akartak eltitkolni. Múlt pénteken a Magyar Nemzeti Bank nem tehetett mást, miután minden pert elveszített, mint hogy a honlapjára felvette azokat az adatokat, amelyeket szocialista képviselők kipereltek a Magyar Nemzeti Banktól.

(10.10)

Ezzel párhuzamosan - bár nem tették fel a honlapjukra - nekem e-mailen keresztül elektronikus formában eljuttatták azokat az adatokat, amelyek a pénteken nyilvánosságra kerültek kiegészítik. Egyébként ezek tartalma is szégyenletes a Magyar Nemzeti Bankra nézve. Először is szeretném megjegyezni, hogy a hozzánk e-mailben eljuttatott adatok nyilvánosságát az MSZP meg fogja teremteni, ahhoz bárki más hozzáférhet ebben az országban.

Nézzük a tényeket! Kezdetben arra gyanakodtunk, hogy egyszerűen egy hóbotos jegybankelnökkel van dolgunk, aki a saját személyes céljaira, hóbotjaira nem restell közpénzek milliárdjait elkölteni. Azt gondoltuk, hogy kedvet kapott Matolcsy György az ingatlanpiaci megmérettetésre, és a Magyar Nemzeti Bankból egyfajta ingatlankezelő vállalatot csinálván különböző luxusingatlanok vásárlásába kezdett. Azt gondoltuk kezdetben, hogy nemcsak Habony Árpádot jellemzi a műkincsek imádata, hanem a jegybank elnökét, Matolcsy Györgyöt is, és ennek keretében közpénzekből különböző műkincseket vásárol. Azt gondoltuk, hogy egy valóságos életművésszel van dolgunk, és a napvilágra került tervek szerint ezért tervez borozót nyitni a Várban a Magyar Nemzeti Bank, és ezért tervez megvásárolt ingatlanaiiban különböző wellnessrészlegeket; javították gyorsan ezeket a terveket, de minden feliratot azért az idő rövidege miatt nem tudtak eltüntetni.

Tehát azt hittük kezdetben - egyébként ez is önmagában szégyenletes -, hogy nincs másról szó, mint hogy közel 300 milliárd forintot a Magyar

Nemzeti Bank elkölt saját személyes vészőparipáira, egyszerűen azért, mert megteheti, mert a kormánynak mint a tulajdonosi jogokat gyakorló szervezetnek egy szava nincs a tekintetben, hogy a Magyar Nemzeti Bank tevékenysége valóban a Magyar Nemzeti Bank tevékenységének felel-e meg, vagy valami egyéb más dolognak is. De a kormánynak egyrészt egy szava nem volt, másrészt valamennyi esetben, amikor a Magyar Nemzeti Bank megpróbálta eltitkolni ezeket az adatokat, akkor a kormány támogatta itt a parlamentben a törvényjavaslatot; ennek szűkített változatát, ami a Magyar Nemzeti Bank elnökének fizetésemelést irányoz elő, pedig épp ezekben a percekben erősítette meg a kormány, hogy szintén támogatja, nyilván azért, mert egyetért ezekkel a célokkal.

Múlt péntek óta pontosan tudjuk, hogy nem egyszerűen egy magyar nábobról, közpénzekből habzsi-dőzsi vállalkozásokba kezdő jegybankelnökről van szó, hanem egy olyan kiterjedt üzleti tevékenységről, ami felveti a törvényellenesség gyanúját is. Egészen elképesztő, hogy a Magyar Nemzeti Bank közpénzekből próbál meg Fidesz-közeli vállalkozásoknak olyan forrást biztosítani, ami médiabirodalmak létrehozására, finanszírozására irányul, hogy közpénzekből képes a saját rokonait támogatni több tízmillió forint értékben. Egészen elképesztő, hogy a Magyar Nemzeti Bank nyereségét, ami abból keletkezett - és ezt ne felejtjük el -, hogy Matolcsy György kormánytagként is és jegybankelnökként is a forint gyengítésén dolgozott ahelyett, hogy az erősítésén fáradozott volna, ebből keletkezett ez a nyereség, amit most ilyen botrányos módon költ a Magyar Nemzeti Bank.

Ezek után azt gondolnánk, hogy valami személyi konzekvenciának leszünk tanúi. Az Oszmán Birodalomban ilyenkor a szultán azért selyemzsinórt küldött. Demokratikus jogállamban természetesen ez nem gyakorlat, nem lehet gyakorlat. Demokratikus jogállamokban ilyenkor az, aki lebukott, fogja magát és lemond, és magánemberként néz szembe a következményekkel. Nem ez történt. Matolcsy György a botrány kirobbanása után, a botrányos adatok ömlése óta él és virul, eszébe nem jut lemondani, viszont a Fidesznek eszébe jut fizetésemelést adni neki.

Egészen elképesztő, hogy ahelyett, hogy egyébként szedné a sátorfáját, és a Magyar Nemzeti Bank éléről, a magyar gazdaságpolitikából eltűnne ilyen botrányos előzmények után, ehhez képest a Fidesz úgy gondolja, maga Matolcsy György is úgy gondolja, hogy olyan korszakos tettet hajtott végre ezzel a botrányos működéssel, hogy nemhogy le kéne mondania, ellenkezőleg, fizetésemelést kéne adni neki. És ha már Matolcsy György fájlalta, hogy ez ellenzéki képviselőknek nem jutott eszébe - múlt héten fájlalta itt a plenáris ülésen Matolcsy György, hogy miért nem MSZP-s képviselők tettek javaslatot az ő fizetésének az emelésére -, nekünk melleleg eszünkbe se jutna ilyesmi ezek után, megteszi ezt most helyettünk a Fidesz, és az egész törvényjavaslatból néhány szépséghibát leszámítva még annyi maradt, hogy a

botrányos tevékenységet folytató jegybankelnök fizetését ötmillió forintra növeli. Egészen elképesztő, hölgyeim és uraim!

A Magyar Szocialista Párt álláspontja az, hogy minden adatnak, ami a közpénzek elherdálásával kapcsolatos, nyilvánosságra kell kerülni, mindenkinek, aki ebben vétkezett, vállalnia kell a felelősséget, ezt a törvényjavaslatot pedig úgy, ahogy van, el kell felejtetni és vissza kell vonni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban. - Dr. Schiffer András tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő előre bejelentett felszólaló Volner János jobbkios képviselő.

VOLNER JÁNOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Többem emlékezhetnek azokra az éles vitákra, amelyek a Magyar Nemzeti Bank alapítványai körüli titkosításokkal kapcsolatban zajlottak itt az Országgyűlésben. A Jobbik álláspontja mindig is az volt, hogy a Magyar Nemzeti Bank és a Magyar Nemzeti Bank alapítványai egyaránt közpénzeket kezelnek, a közpénzekre vonatkozó szabályozásnak kell érvényben lenni, átlátható módon, ellenőrizhetően, megfelelő célok mentén kell ezeket a közpénzeket elkölteni.

Fontos látni azt, hogy a kormányoldal - bár rendszeresen részletes jogi okfejtést adtunk itt arról, hogy miért kell ennek közpénznek maradnia, és miért kell ezzel a pénzzel átlátható módon gazdálkodni - folyamatosan arról beszélt, hogy ez a pénz most már elválk az alapítótól, elveszíti közpénz jellegét, és éppen ezért nem kell hogy vonatkozzanak rá az átláthatósági szabályok.

Amikor megírtam Áder János köztársasági elnök úrnak azt a levelet, amelyben kértem a köztársasági elnök urat, hogy küldje el az Alkotmánybírósághoz előzetes normakontrollra ezt a törvényjavaslatot, azért tettem, mert biztos voltam benne, hogy az Alkotmánybíróságnál ez a törvény el fog vérezni, és szerettem volna, hogy ez a törvény ne is hatályosuljon, azaz minél előbb gyakorlatilag visszakerüljön ide az Országgyűléshez, és rendezzük minél nagyobb mértékben ennek a törvénynek a hibáit, fogyatékoságait.

Először is nagyon fontos leszögezni azt, hogy a Magyar Nemzeti Bank pénze nem költhető el zsebpénzként. Ez a pénz alapvetően a magyar államé. Alapvetően Európában úgy járnak el a nemzeti bankok, hogy be kell fizetniük a náluk képződött nyereséget az államhoz, nem pedig saját zsebpénzként gazdálkodik vele a jegybankelnök.

Nagyon fontos látni azt, hogy a Fidesz egy olyan teljesen abszurd jegybanktörvényt alkotott, amely teljes egészében a jegybankra bízta azt, hogy mit csinál ezzel a nyereséggel, és az állami tulajdonos nem tudja a Magyar Nemzeti Bankkal szemben a jogos és észszerű igényeit érvényesíteni, hiszen a jegybank nyereségével nem az állam, nem a költségvetés gazdálkodik - ha például a kormányzati priori-

tásokat tekintjük, nem államadósság-csökkentésre megy el, vagy urambocsá akkor, amikor a kórházakban a betegek meg a hozzátartozóik vásárolják meg most már rendszeresen a kötszereket, gyógyszereket, akkor nem az egészségügy megerősítésére fordítják ezeket a százmilliárdokat -, hanem a jegybankelnök úr és szűk köre rendelkezik ezekről a pénzekről teljesen szabadon.

Mi azt javasoltuk, hogy az Európában példátlanul laza jegybanki eredményszámolás gyakorlatát a Fidesz változtassa meg, mi az angol jegybank eredményszámolási gyakorlatát említettük itt föl nem is olyan régen meglehetősen részletesen, és azt javasoltuk a kormányoldalnak, hogy ezt kövesse, egy sokkal szigorúbb elszámolás során érvényesítenie kell az államnak a tulajdonosi érdekeit a jegybank fölött. Az természetesen végképp elfogadhatatlan, ami itt kiderült, és amiről a tegnapi napirend előtti felszólalásom szólt, ezeket a tényeket, ezeket a konkrét cégneveket, magánszemélyek neveit nem szeretném most végigsorolni, de egy tény, hogy látható volt, hogy a Magyar Nemzeti Banknál alapvetően a rokonok, barátok, ismerősök, kuratóriumi tagok különböző magánvállalkozásait, könyvkiadásait és egyebeket finanszírozták.

(10.20)

Ilyen módon tehát nagyon nehéz elmondani azt, hogy a pénzekkel, amelyeket a Magyar Nemzeti Bankra bízta, amelyek a Magyar Nemzeti Banknál megtermelődtek nem kis részben a devizahitelesek árfolyamvesztéseiként, a Magyar Nemzeti Bank felelősen gazdálkodott volna. Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik és az LMP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. A következő hozzászóló Schiffer András, LMP. Frakcióvezető úr, öné a szó.

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Én azzal szeretném kezdeni, hogy először is, államtitkár úr, illetve Bányai képviselő úr elszámolással tartoznak itt a parlament előtt, hogy miért gondolták azt egy hónappal ezelőtt, hogy az a vagyontömeg, amiről az Alkotmánybíróság egyértelműen állást foglalt, az elveszíti közpénzjellegét. Kicsit sincsen képviselőtársamnak lelkiismeret-furdalása, hogy ugyanezzel a pökhendi magabiztossággal vágták egy ország arcába, hogy ez a lopott holmi elveszítette közpénzjellegét?

Én azt gondolom, hogy az, amit Matolcsy György Bárándy Gergelynek válaszolt a múlt héten, hogy tudniillik 2010 óta a magyar állam vezetőjeként sikeres gazdaságtörténelmi tettet hajtott végre, és így ezért őt meg kell fizetni, ez egészen elképesztő. Ami az elmúlt öt napban kiderült, azután Matolcsy Györgynek nem fizetésemelést kell kapnia, hanem civilizált országban vezetőszáron viszik el; hogyha az ügyesség a helyén lenne, erről van szó. *(Dr. Gyüre Csaba: Így van.)*

Tisztelt Országgyűlés! Arról is számadással tartoznak tisztelt képviselőtársam és államtitkár úr, hogy ezek szerint önök is szégyellték azt - jó okuk volt rá -, amit az alapítványokkal művelt Matolcsy György? Miért volt olyan fontos ezt eltitkolni, Bánki képviselőtársam? Miért volt olyan fontos úgy érvelni egy hónappal ezelőtt, hogy ezeknek az információknak titokban kell maradni? Itt elmondták képviselőtársaim, de ez a sajtóban is megjelent, hogy mi derült ki az elmúlt öt napban. Válaszoljon, kapcsolódjon bele a vitába! Ezek szerint önök egyetértettek abban az ellenzékkel, hogy az, amit Matolcsy György és családja tett, az szégyellnivaló, és titokban kell tartani. Ezért érveltek amellett, hogy ez a vagyon elveszítette közpénzjellegét, mert önök is szégyellik azt, amit az önök által kinevezett jegybankelnök tett?

Akkor, ha ez így van, hiszen nincs más észszerű ok, hogy önök ezt a pofátlan költést titokban akarták tartani, akkor azt gondolom, hogy az egyenes eljárás az lenne, hogyha ezt a javaslatot Matolcsy György és tetteitársai fizetésének megemeléséről visszavonják, és kezdeményezik Matolcsy György leváltását. Matolcsy Györgynek az elmúlt öt nap alatt kiderült információk után nincsen maradása, azonnal takarodnia kell a székből. Szégyen, gyalázat, hogy egy ilyen ember közjogi pozíciót betölthet ma Magyarországon!

Tisztelt Országgyűlés! Nagyon világos a jegybanktörvény, hogy a jegybank a különböző egyéb feladatait csak az alapvető cél veszélyeztetése nélkül láthatja el. Teljesen nyilvánvaló az elmúlt öt napban kiderült információk alapján, hogy a Magyar Nemzeti Bank az elmúlt években azzal a harácsolással, amit folytatott, veszélyeztette az alapvető célt, veszélyeztette Magyarország pénzügyi stabilitását.

Az LMP is beterjesztett már egy törvényjavaslatot arról, hogy a jegybanktörvény egyértelműen mondja ki, hogy minden képződött nyereséget az államháztartásba vissza kell forgatni. Jegyzem meg, hogy az a nyereség, ami képződött a jegybanknál, nem Matolcsy György csodálatos varázslói tevékenységének az eredménye, hanem hiányzik a hitelkárosultak zsebéből. Amikor a brókerkárosultak tüntetnek és kopogtatnak azért, hogy miért nem kapnak elegendő pénzt a kártalanításra, szintén meg kell kérdezni, hogy hol van a lé a jegybanknál. A jegybanknál kellene olyan alapnak képződnie, amiből a brókerkárosultakat, illetve a hitelkárosultakat kártalanítani lehet.

Tisztelt Országgyűlés! Önök egy olyan országban kívánják megemelni a jegybankelnök fizetését, ahol ugyan, ha nominálértéken nézzük, a jegybanki vezetői fizetések alatta vannak a többi uniós ország jegybankvezetői fizetésének, de ha a jegybankvezetői fizetéseket az átlagbér arányában nézzük, akkor már így is az egyik legjobban megfizetett jegybankvezető ma az Európai Unióban Matolcsy György. Ne a nominálértékét nézzék, nézzék meg, hogy egy átlagember mennyit keres Írországban, Csehországban és ahhoz arányosítsák a jegybankvezetői fizetéseket! Az a helyzet, hogy az Orbán-kormány politikája az elmúlt években azt eredményezte, hogy a minimálbé-

res dolgozók és a vezetők közötti bérkülönbség egy állami cégnél így is 20-szorosáról a 45-szörösére emelkedett.

Tisztelt Országgyűlés! Ha azt nézzük, hogy ma már egy állami cég vezetőjének, miután megemelték a bérplafont, hogyan aránylik a fizetése, mondjuk, egy ápolónő fizetéséhez, azt lehet látni, hogy egy ápolónőnek a kétvényi fizetését viszi haza ma egy állami cég vezetője. Önök egy ilyen országban kívánják annak a jegybankelnöknek a fizetését megemelni, aki egyébként a jegybanki vagyont az elmúlt hónapokban, az elmúlt években a saját családtagjainak folyatta ki. Szégyelljék magukat! *(Taps a Jobbik és az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A következő hozzászóló Turi-Kovács Béla képviselő úr, Fidesz.

DR. TURI-KOVÁCS BÉLA (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Kifejezetten azért kértem szót, hogy ne érje a frakcióm az a vád, hogy nem veszünk részt a vitában. A vitában részt veszünk, és pedig olyan módon veszünk részt, hogy meggyőződésem szerint igyekszünk kiegyensúlyozottak lenni.

Én azt gondolom, hogy az alapvető tanulságok levonása valóban szükséges. Itt arról van szó, hogy a „lassan járj, tovább érsz” vagy a „gyorsan adsz és kétszer adsz”, ezek az elvek rendszeresen ütköztek az elmúlt években. Mindenki igyekezett - bármilyen kormány volt - valamilyen általa jónak vélt ügyet a lehető leggyorsabban a parlamenten keresztülvinni. Nem vagyok ennek híve, az ügyek kivitatása igen gyakran nagyon pozitív eredményeket képes hozni. Ez az egyik tanulsága az ügynek.

A másik tanulsága az ügynek az, amely meggyőződésem szerint hosszú távon kell érvényesülnie. A köztársasági elnök úr a benyújtott óvásában is, ami nagyon-nagyon fontos megállapítás, világosan az alkotmánytörvény B) cikkének (1) bekezdésére hivatkozva azt mondja, hogy a visszamenő hatályú törvénykezés alkotmányellenes. Erre figyelniük kell, és én azt gondolom, hogy az elkövetőkben ilyen hibát nem szabad elkövetni, hogy visszamenő hatályú bármilyen rendelkezést próbáljunk meg elfogadni. *(Közbeszólások a Jobbik soraiból, köztük: Lesz még ilyen!)* Nincs értelme, mert íme, működnek Magyarországon a fékek és ellensúlyok, ezek Magyarországon megállnak.

És ebből következik jelen ügy tanulsága is. Itt szó nem volt arról, hogy itt a kormány valamiféle olyan ügyet próbált áterőltetni, amit most itt az ellenzék részéről, minden felszólaló részéről hallotunk. Ha voltak és vannak anomáliák, akkor helyes, amit a legfőbb ügyész mondott, bárki követte el, az ügyesség ebben az ügyben nyomozni fog, és ebben az ügyben meghozza azt a döntést, amely vagy büncselekményt állapít meg, vagy annak a hiányát állapítja meg.

Van még egy olyan tanulsága ennek az ügynek, illetve van egy olyan fontos része, amit, én azt javaslom, hogy a jövőre nézve próbáljunk meg vizsgálni.

Vajon az alapítványok működése tekintetében és a jogszabályi szabályozások teljes egészében helyén vannak-e? Végig kell gondolni még egyszer az alapítványok működését, ezen belül is különösen, hogy az alapító felelőssége meddig terjed az alapítványok működése tekintetében. Ez egy nagyon fontos kérdés. Most gyakorlatilag azt halljuk az ellenzék részéről, hogy az alapítványban bekövetkező ilyen-olyan cselekményekért, amelyek én nem tudom, hogy pontosan mik és milyenek, hiszen ezt nem vizsgáltam, nem is vizsgálhattam, mintha az alapító lenne a felelős. Én azt gondolom, hogy ma erre jogszabályi alap nincs. Következésképpen az a helyzet, hogyha azt akarjuk, hogy valamiféle felelősség legyen az alapítók részéről, mármint a jövőre nézve, akkor ezt csak jogszabályban lehet majd szabályozni.

E pillanatban tehát az én meggyőződésem szerint az, amit itt Vas képviselő úrtól hallottunk, és amely összegezte az eddigi álláspontokat, mármint a kormányoldal álláspontját, megállnak, helytálló, következőképpen a módosítás ilyen értelemben támogatható és elfogadható. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A következő hozzászóló Staudt Gábor képviselő úr, Jobbik.

DR. STAUDT GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen. Elnök Úr! Tisztelt Ház! A rendelkezésre álló maradék időben szeretném még árnyalni ezt a képet. Bár nagyon örülünk neki, hogy Turi-Kovács képviselőtársunk hozzászólott ehhez a vitához, nagyon szeretnénk volna, hogyha olyanok is hozzászólnak, akik tevékenyen részt vettek, vagy a nevükre vették ezt a javaslatot, vagy nevükre vették a korábbi javaslatot.

És Schiffer András képviselőtársamnak teljesen igaz van abban, hogy erre valamit mondani kell.

(10.30)

Ha valaki beterjeszt egy olyan javaslatot, ami teljesen nyilvánvalóan alkotmányellenes, ezt lehet látni, már a benyújtáskor lehetett látni, de amikor az ellenzék egyöntetűen elmondta, hogy melyek azok a pontok, amelyek egyébként biztos, hogy meg kell hogy dőljenek az Alkotmánybíróság előtt, és ezt végignyomták, elfogadták, és abban az egy dologban bízhattak, hogy mondjuk, Áder János aláírja ezt a javaslatot, vagy ha az ellenzék fordul az Alkotmánybírósághoz, akkor az Alkotmánybíróság adott esetben félrenéz, és nem állapítja meg ezt. De ezt egy ilyen javaslatnál még ők se tehetnék meg.

Hatalmas összegekről beszélünk, nagyjából a GDP 1 százalékáról, közel 300 milliárd forintról. Ezek olyan horribilis pénzek, ami felfoghatatlan. Felfoghatatlan mértékű összegeket próbáltak itt magánpénzekké átformálni, a közpénzjellegüket elvesztve, megfosztva közpénzjellegüktől, és ez nagyjából a magyar költségvetési főösszeg, bár a 2016-ra vonatkozó *(sic!)* most kerül betérjesztésre, de ha az elmúlt éveket nézzük, akkor nagyjából, durván majdnem a 2 százaléka. Tehát tulajdonképpen azt

lehet mondani, hogy amennyit Magyarország, sőt 2 százalékot nem is költ honvédelmi kiadásokra, az az összeg, amit Matolcsyék alapítványokra meg alternatív oktatásra meg minden egyébre elköltenek. Látva azokat az adatokat, amik kijöttek, volt is mit rejtegetni, és volt is mitől félni.

El kell mondjam azt is, hogy a bizottsági vitában engem nem győztek meg itt az adatfajták vonatkozásában, hogy ez a törvény még rendben van így. Péterfalvi Attila, aki jelen volt, és azt mondta, bár úgy láttam, hogy a megnyilatkozása nem volt ebben a tekintetben száz százalékgig magabiztos, mármint az adatfajták vonatkozásában, hiszen ő azt mondta, hogy például a honvédségnél is a honvédelmi törvény a személyi és az eszközállományt nevesíti olyannak, amit lehet nem nyilvánossá tenni, tehát a nyilvánosságra hozatalt meg lehet tagadni. De hát könyörgök, az, hogy a személyi állomány és a tárgyi eszközök egy rendvédelmi szervnél hogy alakulnak vagy a honvédségnél hogy alakulnak, teljesen logikus, hogy nem egy nyilvános adat. Az nem arról szól, hogy egy MNB-cégnek, akár többségi tulajdonban lévő cég bármely adata beleeshet abba a körbe, ami az infotörvény alapján központi pénzügyi vagy devizapolitikai érdeket sértene. Tehát ez nem egy adatfajtának a meghatározása. Biztos, hogy ez ebben a formában nem elfogadható.

Ha önök vették volna a fáradságot, ahogy nem vették, és legalább egy felsorolást beleírtak volna, átnézik, hogy mely adatokat szeretnének megóvni, és mondjuk, egy hosszabb vagy rövidebb, de legyen az akármilyen hosszúságú felsorolás, belevesznek a törvénybe, akkor ez egy hivatkozási alap lehet, hogy legalább formálisan a törvény megfelel az infotörvénynek, illetve az Alaptörvénynek. De önök még ezt se tették. Persze ott is lehetett volna hivatkozni, hogy az egyes alpontok biztos, hogy a központi pénzügyi érdekek sérelmét jelentik-e vagy arra vonatkoznak. Erről lehetett volna hivatkozni, de legalább formálisan a jogszabályok betartásával került volna elfogadásra ez a törvény, és legfeljebb tartalmi vitákat lehetett volna folytatni. De ezzel a megoldással még mindig olyan tágra nyitották a kaput, hogy csak perrel lehet majd ezekből a cégekből kiszedni, közérdekű adatok nyilvánosságra hozatalára vonatkozó perrel lehet majd kiperelni ezeket az adatokat. Persze erre mondhatják önök, hogy legalább lehet perelni. Hát igen, köszönjük szépen, legalább ez a lehetőség fennáll, de még mindig egy hivatkozási alap arra, hogy az MNB bármely cégének bármely adatát eltitkolja. Ezen kellett volna változtatni, nem sikerült, és így ebben a formában természetesen az elmondottakkal együtt nem fogjuk tudni támogatni a javaslatot. Köszönöm. *(Szórványos taps a Jobbik padsoraiból. - Dr. Schiffer András tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megadom a szót Szabó Szabolcs független képviselő úrnak.

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Jelezném, hogy az Együtt nem fogja

támogatni ezt a törvénymódosító javaslatot. Nem önmagában azzal van probléma, hogy valaki hány millió forintot keres.

Egyébként, ha valaki jó munkát végez, azt meg kell fizetni, azt gondolom. Például egy jó pénzügyi szakember a Nemzeti Bank élén akár az 5 millió forintot, akár a 10-et is megérdemli. Itt az a kérdés, hogy ki milyen munkát végez. Matolcsy György rossz munkát végez. Nemhogy fizetést érdemelne, hanem még neki kellene fizetni, hogy egyáltalán beengedjük abba az épületbe, körülbelül ennyit érdemes erről tudni, és egy közgazdász vagy egy közgazda, a szakma ezt pontosan tudja Matolcsy Györgyről, hogy ő nem ért a szakmájához.

Itt ez az ügy tipikus bizonyítéka annak, hogy nem ért a szakmájához. Mi történt? Fogta a főleg a forintárfolyam-változásból adódó számviteli vagy pénzügyi nyereséget, betette magánalapítványokba, az általa gründolt alapítványokba, amiből jórészt az állam működését finanszírozták. Ezt egyébként, ha az elsődleges piacról tették meg, az konkrétan szabályellenes. Most arról nem is beszélve, hogy ez technikai értelemben a bankóprés alkalmazása, amit azért egy magyarországi jellegű vagy a Magyarországra jellemző gazdaságokban nem szokás alkalmazni, sőt kifejezetten károsnak tartják.

Amit Turi-Kovács képviselőtársam mondott, arról a tegnapi nap jutott eszembe, amikor felállt a legfőbb ügyész úr, és azt mondta, hogy az ő feleségét senki ne vádolja meg semmivel, hiszen az ügyészség, amit ő vezet, még nem vádolta meg semmivel. Azért így elképzelem majd, hogy bárki is majd például Matolcsy Györgyöt meg fogja vádolni.

Természetesen nem lesz semmiféle vád, el fogják fektetni az ügyeket, hiába tettünk feljelentést mi is, nem lesz ebből ügy, ezt pontosan tudjuk. Innentől kezdve ez inkább a cinizmus kategória, azt gondolom. Ugyanígy igaz ez, hogy persze jogilag lehet erre hivatkozni, hogy az alapítvány független, és semmi köze Matolcsy Györgyöz, de hát ő nevezte ki a kurátorokat meg az fb-tagokat. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megkérdezem... *(Jelzésre:)* Nem kérdezem meg, mert látom, hogy van még hozzászóló. Bárándy Gergely képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. BÁRÁNDY GERGELY (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném azt mondani és kifogásolni, hogy azt megszoktuk már a Fidesztől és a kormánytól, hogy könnyebb ügyekben a zárszóban mond csak véleményt. De én úgy hiszem, hogy akkor, amikor a köztársasági elnök Alkotmánybírósághoz fordul, alkotmányellenesnek minősít a testület egy törvényt, és azért van itt újra a Ház előtt, akkor az a minimum, hogy a kormány beszáll a vitába, az a minimum, hogy az előterjesztő beszáll úgy a vitába, hogy az ő megnyilvánulására még az ellenzék reagálni tudjon. Egészen cinikusnak és elképesztőnek tartom azt, hogy ezt ismét nem tették meg, holott,

ahogy Schiffer képviselőtársam elmondta, bizony van felelőssége ebben az ügyben.

A másik, amire reagálnék még, amit Turi képviselő úr mondott, hogy gyorsan fogadnak el törvényeket. Lehet ezt a korábbi parlamenteknek is felróni, de azért az mindig 1-2-3 hét volt, ami a gyors menet volt. Önök hozták be azt a divatot, hogy a benyújtástól számítva 24 órán belül fogadunk el törvényeket.

Még egy dolog. Senki ne próbálja elkenni a múlt felelősségét azzal, hogy beszéljünk a jövőről. Itt a múlt felelősségét is vizsgálni kell ezekben az esetekben. Akkor, amikor az alapítványokban ez történik, ami, egy dolog biztos, anélkül, hogy vizsgálánánk az alapító felelősségét, hogy az alapítvány elnökének és a kuratórium tagjának igenis van felelőssége az alapítvány működésével kapcsolatban.

Az alapítvány elnökét Matolcsy Györgynek hívják, és mondjuk, az alapítvány egyik kurátora pedig nem más, mint Polt Péter legfőbb ügyész felesége. Éppen ezért az ő felelőségüket igenis vizsgálni kell ezekben az ügyekben. És pontosan azért, ami történt, Matolcsy Györgynek egyetlen lehetősége lenne, és hogy klasszikust idézzek a Gyalog galoppból, azt lehetne mondani, mint amit a boszorkánypróbán annak idején a lebukott boszorkány, „a fenébe, lebuktam”, és lemond. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Megkérdezem, hogy van-e még hozzászólásra jelentkező. *(Nincs jelentkező.)* Nem látok. Tisztelt Országgyűlés! A vitát lezárom.

Megadom a szót Bánki Erik képviselő úrnak, aki a javaslat előterjesztője, és válaszolni kíván a vitában elhangzottakra. 10 perces időkeret áll a rendelkezésére.

BÁNKI ERIK (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Elnézést kérek, de betegség miatt a hangom nem túl fényes, megpróbálom a lehetőségekhez mérten olyan hangerővel elmondani, hogy mindenki megértse és meghallja azt, amit mondom.

Reagálva a vitában elhangzottakra, először is Bárándy Gergely képviselő úr kérdezi, hogy miért nem szálltunk bele a vitába. *(Dr. Bárándy Gergely: Na, miért?)* Én azt gondolom, hogy a TAB ülésén egy korrekt felvezetést tartottam arról, hogy a törvényjavaslatnak mi volt az előélete, miért került ez módosításra és a módosításokkal mit kívánunk elérni. Ehhez képest az ülésen gyakorlatilag ezzel kapcsolatos érdemi felvetés nem hangzott el, ahogy ma, a mai ülésen is csak politikai lözúngokat hallottunk. *(Dr. Bárándy Gergely: Ez egy politikai testület, nem?)*

Ebből a leglátványosabb talán Burány Sándor képviselőtársam volt *(Dr. Bárándy Gergely: Ez nem szakmai, ez politikai testület.)*, aki egyetlenegy pontjával sem foglalkozott az előterjesztésnek, ellenben hosszasan beszélt a jegybank működési anomáliáiról, legalábbis ami szerinte az alapítványok működésének anomáliáit jelenti.

(10.40)

Azt gondolom, hogy igen, egy korrekt döntés született az Alkotmánybíróság részéről, amit mindannyian köszönünk is az Alkotmánybíróság valamennyi tagjának, aki ebben a döntésben részt vett.

Volt egy szakmai vita a benyújtott törvényjavaslat kapcsán, miszerint az alapítványok, amelyek egyébként az alapítástól fogva az alapítótól teljesen független módon tudnak működni, és ez nem lehet kérdés a jogszabályok szerint, ebben az esetben ha az alapító az alapítói vagyont átruházza az alapítványra, akkor az alapítványok, miután az alapítótól teljesen függetlenül, annak minden döntésétől függetlenül tudnak működni, és a kuratóriumi tagok ráadásul nem is visszahívhatók, igazából ilyen típusú érdemi kontroll sincs az alapítványi működésen, ezek után vajon az a közpénz, amit az alapítványokra átruháztak, közpénznek minősül-e, és ilyen értelemben az infotörvény vonatkozó rendelkezései számonkérhetők-e. Ebben a kérdésben világos álláspontot foglalt el az Alkotmánybíróság. Ennek megfelelően dolgoztuk át a törvényjavaslatot, amely ma Péterfalvi elnök úr szerint is minden tekintetben a vonatkozó jogszabályoknak megfelel. Azt gondolom, az alapelvek, amelyeket lefektettünk a törvényjavaslat benyújtásánál, nem változtak. Ez az egyetlen olyan kérdés volt, illetve a jegybank által alapított gazdasági társaságokra vonatkozó adatközlési kötelezettség, amely a vitákban, itt a parlamenti és a bizottsági vitákban is felmerült.

Nos, tisztelt képviselőtársaim, a jegybank által létrehozott gazdasági társaságok működésével kapcsolatos adatközlési kötelezettség tekintetében szintén világos állásfoglalást tett az Alkotmánybíróság, mégpedig a postatörvényhez benyújtott módosító javaslat vizsgálatával, amelyet alkotmányszerűnek tekintett.

Itt utalnék vissza Staudt Gábor képviselőtársamra, aki nem érti, hogy ha egyszer az ellenzék megmondta, hogy ez alkotmányellenes, akkor mégis miért nyújtottuk be, és miért fogadtuk el a törvényjavaslatot. Tisztelt Képviselőtársam! Az elmúlt évek során minden egyes esetben, amikor önök alkotmányellenesnek minősítettek egyes törvényjavaslatokat, ha azokat nem nyújtottuk volna be vagy visszavontuk volna, a jogalkotás jelentősen lelassulhatott volna. Azt nézzék meg, képviselőtársaim, hogy az önök által alkotmányellenesnek minősített törvényjavaslatokból mennyit utasított el a köztársasági elnök, mennyit került normakontrollra, és abból mennyit nyilvánított végül alkotmányellenesnek az Alkotmánybíróság. *(Dr. Staudt Gábor: Fideszes alkotmánybírák! Salamon és a többi!)* Töredékét, tisztelt képviselőtársaim, töredékét tette meg ennek.

Nos, visszatérve az elmondott véleményekre, Staudt Gábor továbbra is tartja, ahogy a bizottsági ülésen is elmondta, hogy szerinte alkotmányellenes ebben a formájában is a törvényjavaslat. *(Dr. Schiffer András: Így van!)* Tisztelt Képviselőtársam! Forduljon az Alkotmánybírósághoz. Amennyiben a par-

lament ezt a törvényjavaslatot elfogadta, önnek erre nyilvánvalóan lehetősége van. *(Dr. Schiffer András: Meglesz!)*

Volner János képviselő úr véleményére szeretnék válaszolni szintén. Rossz a jegybanktörvény, mondja képviselőtársam. Nyilván ebben sem értünk egyet. Azt azért el kell mondanom képviselő úrnak, hogy az Európai Központi Bank irányelveit vettük figyelembe a törvényjavaslat elfogadásánál, ahol kifejezetten kérte, hogy a lehető legtöbb kérdésben a jegybank függetlenségét erősítse meg ez a törvény. Ilyen értelemben azt gondolom, hogy maga a törvény helytálló. Ha nem volna az, akkor egyébként maga az Európai Központi Bank is ezt felrótta volna a magyar kormány és a magyar parlament számára.

Schiffer András képviselő úr felvetéseire, hogy mit gondolunk a közpénzjelleg elvesztése tekintetében. Az előbb adtam erre választ, képviselő úr. Nem egyezett a véleményünk ebben a parlamenti, illetve a bizottsági ülés vitája során sem. Ebben az esetben, azt kell mondjam, képviselő úr, önnek lett igaza. Az Alkotmánybíróság egy korrekt döntést hozott, ahogy önök is elmondták, és a most benyújtott törvényjavaslat minden tekintetében és minden elemében megfelel azoknak az irányelveknek, amelyeket az Alkotmánybíróság a döntésében lefektetett. *(Dr. Schiffer András közbeszól.)* Majd meglátjuk, képviselő úr. Én azt gondolom, ebben az esetben ez nem lehet kérdés.

Azonban arra a felvetésére, képviselő úr, miszerint ez a vagyon lenyúlásra került volna, ahogy Staudt Gábor képviselő úr is mondta, hogy a közpénzből magánpénzzé kívántuk minősíteni, szabadon lehetett volna garázdálkodni ezekkel a forrásokkal, tisztelt képviselőtársam, frakcióvezető úr, pontosan tudja, hiszen önmaga is jogászként ennek a területnek az ismerője, hogy egy alapítvány gazdálkodása sem korlátlan.

Ott is meg kell felelni különböző követelményeknek. Az eredeti törvényjavaslat közhasznú alapítvánnyá minősítette volna a jegybanki alapítványokat, ami azt jelenti, hogy minden évben közhasznúsági jelentést kellett volna tenniük, ahol minden, a működésükkel kapcsolatos fontos információt egyébként nyilvánosságra kellett volna hozniuk.

A másik, tisztelt képviselő úr, amit ön szintén pontosan tud, hogy az alapítványok működését az ügyészség vizsgálja és ellenőrzi. *(Dr. Schiffer András: Kicsoda? - Dr. Staudt Gábor: A felesége benne van három alapítványban!)* Ha önnek bármilyen problémája és bármilyen gyanúja támad ezen alapítványok működésével kapcsolatban, akkor tegyen feljelentést, vizsgálta ki a kérdést *(Dr. Schiffer András: Kinek? - Dr. Bárándy Gergely: Kinek a felesége?)*, és meg fogjuk látni, hogy mi ennek az eredménye.

Végül Szabó Szabolcs képviselő úr felszólalására is szeretnék reagálni, aki azt mondta, hogy ő nem a fizetésemelés mértékében, hanem azzal elégedetlen, hogy miért kapja ezt a jegybank elnöke, vagy miért kap egyáltalán fizetést, bocsánat, és miért nem ő fizet azért, hogy bejárhat a jegybank épületébe. Ezt egyben

válaszolnám Burány Sándor és Bárány Gergely szocialista képviselő uraknak is. Ez ma már szóba került Tóth Bertalan napirend előtti felszólalásánál. Nézzük már meg a két jegybankelnök regnálásának időszakát! Simor András idején a jegybank monetáris politikája megbukott.

Ahogy azt államtitkár úr is elmondta, magas infláció jellemezte azt az időszakot, ami - ne felejtjük el - a szegények adója. Tehát a legnehezebb sorban élő emberek életkörülményeit rontotta legnagyobb mértékben. Ne felejtjük el, hogy kiszámíthatatlan és bizonytalan gazdaságpolitika volt, amit a kormány művelt még a szocialista időszakban. Majd amikor jött a Fidesz kormánya, amely megpróbálta az önök által rengeteget bírált magyar gazdaságfejlesztési modellel kihúzni az országot a csődből, akkor Simor András ahelyett, hogy együttműködött volna ezekben a kérdésekben, 2013. március 3-áig, a hivatalban töltött idejéig minden eszközt megmozgatott annak érdekében, hogy ez a gazdasági politika ne lehessen sikeres. Magasan tartotta a jegybanki alapkamatot, hogy jó drága legyen az államháztartás hiányának, illetve az államadósságnak a finanszírozása.

Persze bizonyos üzleti köröknek ez kifejezetten jó üzlet volt, hiszen olyan hozamokat fizettek a magyar értékpapírokra, kénytelenek voltunk olyan hozamokat fizetni a magyar papírokra, amelyek extrahasznót hoztak a külföldi befektetőcsoportok számára. Arról nem is beszélek, hogy offshore lovagként a saját pénzt is külföldön tartotta, és az ellenzék felvetésére, miszerint *(Dr. Schiffer András: Náltak hány offshore lovag van? És a letelepedési kötvénnyel mi van?)* ezt miért teszi meg, azt gondolta, hogy ez jegybankelnökként teljesen normális.

Úgyhogy azt gondolom, mind a magyar gazdaságpolitika eredményei, mind a jegybank eredményei azt igazolják, hogy az az út, amelyet Matolcsy György még gazdasági miniszterként megkezdett a kormány tagjaként, illetve az, amit jegybankelnökként a kormány gazdaságpolitikáját támogatva és egyébként a jegybank alapvető céljait megvalósítva, ami a pénzügyi stabilitást jelenti, az infláció alacsonyan tartását - ne felejtjük el, tisztelt hölgyeim és uraim, több mint három éve nulla az infláció Magyarországon! Ez azt jelenti, hogy ebben az elmúlt három évben a magyar polgárok fizetésének és jövedelmének a vásárlóereje folyamatosan tudott nőni, hiszen a fizetések és a bérek emelkedtek az elmúlt évek során, szemben a szocialista kormányok időszakával.

Azt gondolom tehát, még egyszer, tisztelt elnök úr, és köszönöm a türelmet a képviselőtársaimnak is, hogy a most önök előtt fekvő törvényjavaslat minden tekintetben az alkotmányosság követelményeinek megfelel. Olyan kereteket hoz létre, amely mind a pénzügyi stabilitás tekintetében, mind egyébként a pénzügyi vállalkozások működését illetően sokkal kiszámíthatóbb környezetet teremt és gyorsabb reagálást a későbbi időben. A beérkező kérelmek elbírálása tekintetében pedig azzal, hogy a Ket. alól kivesz egyes MNB-re vonatkozó eljárásokat, megkönnyíti a

pénzügyi piac szereplőinek, sőt a magyar embereknek az életét is.

Arra kérek mindenkit, hogy támogassa a törvényjavaslatot. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, Bánki Erik képviselő úr.

Tisztelt Országgyűlés! A határozathozatalokra a mai ülésnapon kerül sor, mégpedig 11 órától. Tizenegy óráig szünetet rendelkelek el.

(Szünet: 10.49 - 11.01)

Elnök: Lezsák Sándor

Jegyzők: Mirkóczki Ádám és dr. Tiba István)

ELNÖK: Tisztelettel kérem képviselőtársaimat, hogy foglalják el a helyüket, és a kártyát helyezték be. *(Csenget.)*

Tisztelt Országgyűlés! Most a napirend szerinti határozathozatalokkal folytatjuk munkánkat. *(Mozgás.)* Újlag kérem, hogy foglalják el a helyüket és ellenőrizték, hogy a kártyájukat elhelyezték-e a szavazógépekben.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a köztársasági elnök által alaptörvény-ellenesség miatt visszaküldött, az Országgyűlés 2016. március 1-jei ülésnapján elfogadott, **a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról** szóló törvényhez benyújtott törvényalkotási bizottsági módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A köztársasági elnöknek aláírásra megküldött törvény szövege T/9380/12. számon, a köztársasági elnök levele T/9380/13. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Tisztelt Országgyűlés! A Törvényalkotási bizottság módosító javaslatát T/9380/15. számon, jelentését pedig T/9380/16. számon terjesztette elő. Tájékoztatom önöket, hogy a Házszabály rendelkezései szerint a határozathozatal során módosító javaslat fenntartására és külön szavazás kérésére nincs lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy a Törvényalkotási bizottság módosító javaslatáról mi a véleménye. Először arról határozunk, hogy az Országgyűlés elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/9380/15. számú módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 112 igen szavazattal, 36 nem ellenében, 24 tartózkodás mellett elfogadta.

Most következik a zárószavazás. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy elfogadja-e a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény módosításáról szóló ki nem hirdetett törvényt az imént elfogadott módosításokkal. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a törvényt 112 igen szavazattal, 61 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Soron következik az **egyes egészségügyet érintő törvények módosításáról** szóló T/10099.

számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/10099/12. számon, összegző jelentését pedig T/10099/13. számon terjesztette elő.

Tájékoztatom önöket, hogy a Házzsabály 48. § (4) bekezdése alapján az MSZP képviselőcsoportja az 5., 6. és 7. számú, a Jobbik képviselőcsoportja pedig a 2., 3. és 8. számú módosító javaslatok fenntartását indítványozta. Először ezekről határozunk.

Az 5. számú módosító javaslat Korózs Lajos és képviselőtársai indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 40 igen szavazattal, 112 nem ellenében, 22 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 6. számú módosító javaslat Demeter Márta és képviselőtársai indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 60 igen szavazattal, 113 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 7. számú módosító javaslat Bangóné Borbély Ildikó és képviselőtársai indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosító javaslatot 62 igen szavazattal, 113 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

A 2. számú módosító javaslat Lukács László György és Rig Lajos indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosító javaslatot 58 igen szavazattal, 116 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 3. számú módosító javaslat Lukács László György és Rig Lajos indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 58 igen szavazattal, 115 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 8. számú módosító javaslat Lukács László György és képviselőtársai indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy fenntartja-e a javaslatot. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 52 igen szavazattal, 119 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, hogy elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/10099/12. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 141 igen szavazattal, 32 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elfogadta.

(11.10)

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/10099/15. sorszámú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 132 igen szavazattal, 40 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **közigazgatási bürokráciacsökkentés keretében egyes adminisztratív kötelezettségek megszüntetésével összefüggő törvénymódosításokról** szóló T/10096. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/10096/6. számon, összegző jelentését pedig T/10096/7. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/10096/6. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.) Csöbör Katalin képviselő asszonynak jó a gépe? (Csöbör Katalin bólint.) Jó.*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 116 igen szavazattal, 35 nem ellenében, 22 tartózkodás mellett elfogadta.

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/10096/8. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 134 igen szavazattal, 34 nem ellenében, 6 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik az **épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény módosításáról** szóló T/9369. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/9369/6. számon, összegző jelentését pedig T/9369/7. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Tájékoztatom önöket, hogy a Házzsabály 48. § (2) bekezdése alapján a Fidesz képviselőcsoportja az összegző módosító javaslat 2. pontjáról külön szavazást kezdeményezett. Először erről döntünk, és ezután határozunk az összegző módosító javaslat további pontjairól.

Az összegző módosító javaslat 2. pontjában a bizottság a törvényjavaslat 1. §-ának módosítását javasolja, és erről a Fidesz képviselőcsoportja kérésére, tehát külön döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e az összegző módosító javaslat 2. pontját. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosítójavaslat-pontot 149 igen szavazattal, ellen-szavazat nélkül, 25 tartózkodás mellett elfogadta.

Most az összegző módosító javaslat további pontjairól határozunk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést,

elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/9369/6. számú összegző módosító javaslatának további pontjait. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslat további pontjait 136 igen szavazattal, 32 nem ellenében, 8 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/9369/9. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 136 igen szavazattal, 32 nem ellenében, 8 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **postai szolgáltatásokról szóló 2012. évi CLIX. törvény módosításáról** szóló T/9785. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/9785/8. számon, összegző jelentését pedig T/9785/9. számon terjesztette elő.

Tájékoztatom önöket, hogy a Hárszabály 48. § (4) bekezdése alapján az MSZP képviselőcsoportja a 3. és 4. számú módosító javaslatok fenntartását indítványozta. Először ezekről határozunk.

A 3. sorszámú módosító javaslat Tóth Bertalan indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 65 igen szavazattal, 110 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 4. számú módosító javaslat Tóth Bertalan indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Az Országgyűlés a módosító javaslatot 37 igen szavazattal, 113 nem ellenében, 26 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/9785/8. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 111 igen szavazattal, 36 nem ellenében, 27 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/9785/11. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 113 igen szavazattal, 41 nem ellenében, 23 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik az **állami projektértékelői jogviszonyról, valamint egyes kapcsolódó törvények módosításáról** szóló T/10092. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Tör-

vényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/10092/7. számon, összegző jelentését pedig T/10092/8. számon terjesztette elő.

Most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/10092/7. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 113 igen szavazattal, 36 nem ellenében, 28 tartózkodás mellett elfogadta.

(11.20)

Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/10092/9. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 112 igen szavazattal, 37 nem ellenében, 28 tartózkodás mellett elfogadta.

Soron következik az **igazságügyi szakértőről** szóló T/9782. számú törvényjavaslathoz benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás. A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/9782/34. számon, összegző jelentését pedig T/9782/35. számon terjesztette elő.

Tájékoztatom önöket, hogy a Hárszabály 48. § (4) bekezdése alapján az LMP képviselőcsoportja a 7., 8. és a 9. számú, a Jobbik képviselőcsoportja pedig az 5., 11. és a 20. számú módosító javaslatok fenntartását indítványozta. Először ezekről határozunk.

A 7. számú módosító javaslat Schiffer András indítványa. Ennek elfogadása magában foglalja a 20. számú módosító javaslatot. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 60 igen szavazattal, 116 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

A 20. számú módosító javaslat Staudt Gábor indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 59 igen szavazattal, 118 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

A 8. számú módosító javaslat Schiffer András indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 64 igen szavazattal, 113 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

A 9. számú módosító javaslat Schiffer András indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 65 igen szavazattal, 112 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

Az 5. számú módosító javaslat Staudt Gábor képviselő úr indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 29 igen szavazattal, 146 nem ellenében, 2 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

A 11. számú módosító javaslat Staudt Gábor indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 28 igen szavazattal, 117 nem ellenében, 31 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/9782/34. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 113 igen szavazattal, 40 nem ellenében, 23 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/9782/38. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 111 igen szavazattal, 39 nem ellenében, 27 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a **védelmi és biztonsági célú beszerzésekről** szóló T/9786. számú törvényjavaslatához benyújtott összegző módosító javaslatról történő döntés és a zárószavazás.

A Törvényalkotási bizottság összegző módosító javaslatát T/9786/9. számon, összegző jelentését pedig T/9786/10. számon terjesztette elő.

Tájékoztatom önöket, hogy a Hárszabály 48. § (4) bekezdése alapján a Jobbik képviselőcsoportja a 4. és 5. számú módosító javaslatok fenntartását indítványozta, ezért először ezekről határozunk.

A 4. számú módosító javaslat Apáti István indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 58 igen szavazattal, 117 nem ellenében, 1 tartózkodás mellett nem tartotta fenn.

Az 5. számú módosító javaslat Apáti István indítványa. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, fenntartja-e a javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés a módosító javaslatot 60 igen szavazattal, 117 nem ellenében, tartózkodás nélkül nem tartotta fenn.

Mivel az Országgyűlés módosító javaslatot nem tartott fenn, most az összegző módosító javaslatról döntünk. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a Törvényalkotási bizottság T/9786/9. számú összegző módosító javaslatát. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az összegző módosító javaslatot 110 igen szavazattal, 43 nem ellenében, 23 tartózkodás mellett elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Most a zárószavazás következik. Kérdezem a tisztelt Országgyűlést, elfogadja-e a T/9786/12. számú egységes javaslatot. Kérem, most szavazzanak! *(Szavazás.)*

Kimondom a határozatot: az Országgyűlés az egységes javaslatot 112 igen szavazattal, 64 nem ellenében, tartózkodás nélkül elfogadta.

Tisztelt Országgyűlés! Köszönöm az eddigi munkájukat. A határozathozatalok végére értünk. Most kétperces technikai szünetet rendelék el. Köszönöm szépen. *(Rövid szünet.)*

(A jegyzői székben dr. Tiba Istvánt Móring József Attila váltja fel.)

(11.30)

Tisztelettel kérem azon képviselőtársaimat, akik nem vesznek most részt a munkában, hagyják el az üléstermet. Mindjárt folytatjuk. *(Csenget.)* Tisztelettel kérem azon képviselőtársaimat *(Zaj, mozgás. - Csenget.)*, akik nem vesznek most részt a munkában, hagyják el az üléstermet vagy foglaljanak helyet.

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk munkánkat. Soron következik a **magyar egészségügy jelenéről és jövőjéről** című V/9837. számú politikai vita, amelyet a Jobbik, az MSZP, az LMP képviselőcsoportja, valamint független képviselők kezdeményeztek. *(Folyamatos zaj.)*

Kérem szépen, foglaljanak helyet, képviselőtársaim, vagy hagyják el az üléstermet. *(Pillanatnyi szünet. - Szabó Tímea - fekete pólóban, elől „Sándor Mária és társai”, hátoldalán „Magyarország magyar egészségügy” felirattal - Balog Zoltánnak egy fehér köpenyt ad át.)* A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítvány V/9837. számon, az Állami Számvevőszék tájékoztató anyaga a hálózaton megismerhető.

Tisztelt Országgyűlés! Felkérem Móring József Attila jegyző urat, hogy ismertesse a **politikai vita menetét**.

MÓRING JÓZSEF ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor, összesen 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezerzőnökainak felszólalása következik, 15-15 percen, majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percen válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessem önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a

kormánypárti frakciók idejébe számít. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe. Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeretek felhasználását.

Mielőtt megkezdzenék a vitát, felkérem Mirkóczki Ádám jegyző urat, ismertesse az egyes **időkereteket**.

MIRKÓCZKI ÁDÁM jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy a Fidesz, az MSZP, a Jobbik, és a KDNP képviselőcsoportja, illetve öt független képviselő kezdeményezte a rendelkezésükre álló időkeret kétszeresére emelését, így az időkeret megoszlása a következő. A Fidesz képviselőcsoportjának 164 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 92 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 76 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 82 perc, az LMP képviselőcsoportjának 24 perc, a független képviselőknek pedig 18 perc áll a rendelkezésére. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Először a kormány vitaindítójára kerül sor, 40 perces időkeretben. Elsőként megadom a szót Balog Zoltán miniszter úrnak. Öné a szó, miniszter úr.

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere, a napirendi pont előterjesztője: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Tisztelt megjelent Vendégek! Ha rögtön a jövővel kezdhetem, akkor az ez évi és a jövő évi terveink között szerepel az, hogy Budapest egészségügyi ellátását megújítsuk, hogy azt a paradox helyzetet, ami részben az európai uniós források felhasználásából következik, mégpedig az, hogy a hátrányos helyzetű, illetve a nem versenyképesnek minősített régiókban tudtunk elsősorban kórházakat, a kórházi ellátást fejleszteni, Budapesten pedig nem, ezt az aránytalanságot orvosoljuk. Tehát az elkövetkező évek egyik nagy programja a budapesti egészségügyi ellátás megújítása. Erről majd mondok még néhány konkrét szót is.

A másik nagy program, aminek el kell indulnia, bízom benne, már 2016-ban, az a többéves bérfejlesztési program, amit 2012-ben elkezdünk, és mindenképpen folytatni akarjuk. Erre az elkövetkező évi költségvetésben, ezt önként hamarosan megismerhetik, 100 milliárd forint nagyságrendű összeg fog rendelkezésre állni. Szeretnénk ennek a bérfejlesztési programnak a következő ütemét már 2016-ban elindítani. De mégis, mielőtt arról beszélünk, hogy néz ki a jelenlegi helyzet, és mit tervezünk a jövőben, bizony sajnos szólnunk kell arról, hogy honnan is indultunk, honnan indultunk, hová jutottunk 2010-ben. Annál is inkább, mert a személyes felelősei is jelen vannak annak a helyzetnek, ami 2010-re kialakult, itt a teremben.

Szomorúan kell tapasztalni, illetve nem is szomorúan, részben érthető, hogy nem szakmai javaslatok vannak. Hiszen a hergelésen és a hangulatkeltésen kívül, az elmúlt napokban is láttunk erre példát, az előző kormány képviselőinek másra nem jut képessége. Mert ha azt a számot idehozom, a 650 milliárd forintot, amit önök az elmúlt nyolc évben 2010-ig kivontak az egészségügyből, bizony ez több ezer egészségügyi dolgozó utcára kerülésével járt. Arról nem is beszélve, hogyan próbáltak meg a betegek üzletelni. Mert az a szakmainak nevezett koncepció, amit önök megpróbáltak megvalósítani 2010-ig, bizony csődöt mondott. Gondoljunk csak a fizetős egészségügy bevezetésének kísérletére, amit természetesen a 2006-os választási kampányban még tagadtak. Erre aztán a népszavazáson mondtak nemet azok, akik látták, milyen veszélyeket jelent mindez, az egészségbiztosítási rendszer és a kórházak magánkézbe adására való törekvéssel. Az előbb említett forráskivonás ennek egy nyilvánvaló jele volt.

Aztán a kórházak eladósításának és amortizálásának folyamata is odajutott, hogy 2010-ben 130 milliárd forint adóssággal kellett átvennünk a kórházakat. Az eszközállományuk 80 százaléka szorult cserére a kórházi ellátórendszerben. Az összeomlás szélén volt maga a mentőszolgálat is. Ha arra gondolok, hogy két év alatt nem sikerült 2008-2010 között egyetlenegy mentőautót sem vásárolniuk, akkor ez szimbolikusan jelzi azok mellett a dolgok mellett, hogy a kórházi fejlesztésben a legnagyobb innováció a vizitdíj-automaták fölállítása volt, nem beszélve a kórházi széfek bevezetéséről. Érdemes lenne elmenni azoknak, akik ezt annak idején elindították a kórházakba, és megnézni, hová is jutottak, milyen sorsra ezek az egyébként súlyos milliós beruházású kórházi széfek, hogyan is használják vagy nem használják őket. *(Gógós Zoltán: Miniszter úrnak is érdemes lenne.)*

(11.40)

A működő struktúrák egyik fontos terepe volt a gyógyszerellátás és ebben a rendszerben a patikák szerepe. Talán emlékeznek még rá, ha nem, akkor szeretném feleleveníteni, hogy körülbelül 600 kispatika ment csődbe a baloldali-liberális kormányzás alatt. A gyógyszer-gazdaságossági törvény rontotta a gyógyszerellátás biztonságát, a kispatikák megmaradása pedig nemcsak egészségpolitikai cél, hanem nemzetpolitikai cél is kell hogy legyen, hiszen az élhető vidékhez a kispatikák rendszere nagyban hozzájárul. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Meg a stadion!)*

Aztán beszéljünk ennek az egésznek arról a részéről, amit bizony folyamatosan nemcsak a korrupció gyanúja, hanem a ténye is belengett. Gondoljunk azokra az ítéletekre, amelyeket az önök szakpolitikussainak, volt szocialista országgyűlési képviselőknek el kellett szenvednie: börtönbüntetés volt ennek az eredménye; gondolom, ezen nem érdemes vitatkozni.

Tehát az elmúlt hat év, 2010-től máig, nem egészen hat év, öt és fél év, azt a feladatot, kemény munkát róttá ránk, hogy mind a gazdaságnak a teljesítőkéességét növeljük, mind pedig azoknak az önkormányzatoknak, fenntartóknak a helyzetét rendezzük, akiket a kórházak fenntartása - itt elsősorban a megyei önkormányzatokról és a városi kórházakról van szó - oda juttatott, hogy körülbelül 1200 milliárd forint adósságát kellett az önkormányzatoknak konszolidálnunk. Az a fenntartási rendszer működéskép-telen volt, ráadásul egy negatív gazdasági trend mellett, ahol nem növekedés, hanem csökkenés volt Magyarországnak a gazdasági teljesítményében. Amit meg kellett tehát tennünk, az egyrészt a kórházfejlesztés ügye volt, a másik pedig a sürgős bérfejlesztés elindítása, hiszen a külföldi munkavállalást, egyáltalán az elvándorlást az egészségügyből bizony nagy részben a feltételek hiánya és a megfelelő fizetés hiánya okozta. (*Gógös Zoltán: Most már rendben van.*)

Ha a gyógyszerellátásról beszélünk, akkor talán az egyik legfontosabb eredmény volt még a második Orbán-kormány elején az, hogy a gyógyszergyártókkal és -forgalmazókkal történt nagyon kemény tárgyalássorozat után körülbelül 100 milliárd forinttal sikerült csökkentenünk a gyógyszerkassza kiadásait úgy, hogy ebből nem áremelés következett, sőt mondhatom azt - ez 2015-re mindenképpen igaz -, hogy 390 terméknek csökkent jelentősen a térítési díja. Ma azt mondhatjuk, ha az átlagos gyógyszerár-csökkenést tekintem, akkor az körülbelül 10 százalékos csökkenést jelent a gyógyszerek térítési díjában, ami, úgy gondolom, elég fontos eredmény.

Ha a kórházfejlesztésekről beszélünk, egy olyan 500 milliárdos fejlesztési program indult el, ami 2010 és 2015 között - el kell ismerni, ezeknek a fejlesztéseknek a tervezése még az előző kormány időszakára szorítkozott, illetve akkor valósult meg. Itt viszont akkor azt is el kell mondanunk, hogy éppen elég energiát emésztett fel ezeknek az a fajta áttervezése, hogy ezekből valóságos kórházfejlesztések legyenek. 655, egészségügyet érintő fejlesztési projekt zajlott, valósult meg az elmúlt években, 2010 és 2015 között. Az egészségügyi fejlesztésre fordított összegek, ahogy említettem, jórészt a vidéki kórházakhoz jutottak, ebből 100 milliárd forint eszközbeszerzésre fordítódott, a maradék összeg pedig a kórházak egyéb infrastrukturális fejlesztésére. A legmagasabb fejlesztés egyébként Bács-Kiskun megyében volt.

A bérek ügyében is nagyon gyorsan kellett lép-nünk, úgyhogy amikor oda jutottunk, hogy a gazdaság teljesítőkéessége, a költségvetés rendbetétele ezt lehetővé tette, 2012-ben és 2013-ban, két lépcsőben körülbelül 95 ezer egészségügyi dolgozó részesült béremelésben, 75 milliárd forintot meghaladó összegben. Két év alatt, elmondhatjuk, a 2012-13-as béremeléssel a kórházakban és a szakrendelő intéz-tekben foglalkoztatottak bruttó keresete átlagosan 27 százalékkal nőtt, így próbáltunk az orvosoknak, a szakorvosoknak és a fogorvosoknak a fizetésén is emelni. 350 ezer forint fizetésig egységes, meghatá-

rozott összegű, a számítások alapján bruttó 65 800 forint emelésben részesültek ebben a két évben.

A szakdolgozók esetében a fizetési osztályoktól függően ez ezertől 25 ezer forint összegig terjedő béremelést jelentett, az egyéb diplomások 31 400 forint/hó béremelésben részesültek. Az ágazati béremeléshez kapcsolódott aztán később a mozgó bér felengedése, az intézkedés végrehajtásához tavaly több mint 5 milliárd forint forrás állt rendelkezésre. Az érintett szakdolgozók jövedelme így átlagosan bruttó 5 és 15 ezer forint között növekedhetett, az érintett orvosoké pedig 20-25 ezer forinttal lett magasabb, erre még plusz 12,8 milliárd forint állt rendelkezésre.

Elkerülve annak a kritikának az esélyét, bár gondolom, nem fogom megúszni, hogy ez egy termelési beszámoló, azt szeretném mondani, hogy természetesen ezek a számok fontosak, de ami mögötte van, az mégiscsak azoknak az embereknek az áldozatos munkája, akiknek próbáltuk ilyen módon honorálni a tevékenységét.

Az egyik legfontosabb gond, és ebben egyáltalán nem állunk jól még akkor sem, ha csak az elmúlt évben 15 százalékkal növekedett azoknak a szakorvosjelölteknek a száma, akik beléptek a rezidens-programunkba. Mégis a rezidensprogram támogatása öt ösztöndíjtípussal, a nettó 100, 150 ezer, illetve 200 ezer forint havi jövedelemnövekedés a rezidens-programban levőknek, úgy gondolom, igen jelentős lépés, ezekre 5 milliárd forintot biztosított a kormány az elmúlt évben. Ebben az ösztöndíjprogram-ban 3400 fiatal orvos vett részt, ennyien vették már igénybe.

Ez egy olyan jelentős dolog, ami azt jelenti, hogy a külföldi munkavállalás, a külföldi munkavállalásra benyújtott igények száma az elmúlt évet tekintve 30 százalékkal csökkent. Ha ez nem is elég még, azért úgy gondolom, jelzi azt, hogy a rezidensprogramban igen jelentősen előre tudtunk lépni. Ez nemcsak pénzkérdés, ez magának az orvosképzésnek az erősítését és reformját is igényli, amire, bízom benne, a következő években sor fog kerülni, hiszen ha megnézem a külföldi munkavállalást, akkor azt természetesen lehet bérfelzárkózással csökkenteni, de azért azt be kell vallanunk, hogy nyugat-európai béreket még sokáig nem fogunk tudni fizetni. Így az orvosok munkakörülményeinek javítása, a családalapítási kedvezmények, juttatások erősítése, ezek a kínálatok megint csak jelentősen hozzá fognak tudni járulni ahhoz, hogy a külföldi munkavállalás csökkenjen ezen a területen. Arra is gondolhatunk, hogy ha a Magyarországon képzett orvosok számát, az ezzel kapcsolatos egyetemi kapacitást emeljük, akkor nyilván egy nagyobb végzőorvosszámból többen is fognak itthon maradni Magyarországon vagy éppen visszatérni külföldi tapasztalatok után.

A várólisták felére csökkentése is egy nagyon lényeges eredmény, amire szintén tízmilliárd fölötti összeget, 12,2 milliárd forintot fordítottunk. És ha szabad még egy visszatekintést megengedni: egyáltalán a várólisták készítésére sem vállalkozott a 2010

előtti kormány. Tehát akkor, amikor vannak, akik panaszkodnak a várólisták hosszáról, és ennek kapcsán bírálják bennünket, hadd jelentsem azt, hogy egyáltalán elkészítettük azt a felmérést, hogy lássuk, hogyan is áll az egészségügy teljesítőképessége az igények tekintetében. Ehhez először fel kellett állítani a várólistákat, amelyeket megtettünk, és azóta fokozatosan csökkentjük az ezen műtétekre, kezelésekre várakozók számát.

Ennek a kormányzati ciklusnak a legfontosabb üzenete a budapesti kórházfejlesztés mellett az alapellátás erősítése. Ha arra gondolok, és ebben mindannyiunknak komoly felelőssége van, hogy ma Magyarországon ezer lakosra 7,1 kórházi ágy jut, az európai uniós átlag pedig 5,2, akkor elmondhatom azt, hogy itt a kórházban töltött idő csökkentése nagyon fontos feladat. Vagy ha egy olyan összehasonlítást hozok, most éppen Angliával, hogy az egynapos sebészetben való ellátás Magyarországon az ellátások 8 százalékát érinti, míg Angliában például az 50 százalékát, akkor jelzi azt a feladatunkat, aminek az a célja, hogy minél kevesebb időt kelljen kórházban tölteni. Ehhez az alapellátást, a háziorvosi ellátást kell megerősíteni, az egynapos ellátást és a járóbeteg-ellátást, ezekre fogunk koncentrálni a nagy kórházfejlesztések után az elkövetkező években.

(11.50)

A háziorvos kapuórszerepe, amiről gyakran szoktunk beszélni: itt is 2010-hez képest 80 milliárdról az alapellátási kassza összege 2016-ra, ha a következő idetervezett 10 milliárd forint is megérkezik, akkor 117 milliárdra fog emelkedni, amiből szeretnénk a védőnőknek, illetve a vidéki fogászatoknak is juttatni 2 és egy másik 2 milliárd forintot.

A nagy európai uniós fejlesztéseknél elsősorban a népegészségügyre gondoltunk, amely szintén kapcsolódik az alapellátáshoz, erre az emberierőforrás-fejlesztés operatív programból 32 milliárd forint fog rendelkezésre állni az elkövetkezendő években.

Említettem a bevezetőben azt, hogy a budapesti egészségügyi fejlesztés az, amiről hamarosan döntést kell hoznunk, és a kormány döntést is fog hozni. Talán itt azt a dilemmát vagy azt a döntési pontot fölmutathatom, amiben a kormánynak majd döntenie kell. A választási lehetőség egy nagy új kórház építése zöldmezős beruházásként, a másik szakmai javaslat, ami mellett vannak, akik állást foglalnak... *(Tukacs István: Lehetőségről beszélj, és már döntöttetek! - Zaj. - Az elnök csenget.)* Képviselő úr, ha úgy gondolja, akkor idejön, és majd elmondja helyzetem. *(Tukacs István: Meg fogom tenni, miniszter úr! Csak beszél a lehetőségről. - Közbeszólások. - Az elnök csenget.)* Csak ahhoz el kell érni majd a választásokon azt az eredményt, hogy itt állhasson felelősséggel. Arra kérem, hogy ne zavarja meg a szakmai beszámolót *(Zaj, közbeszólások az MSZP padsorai-ban. - Gógös Zoltán: Ez egy politikai duma, nem szakmai beszámoló! - Felzúdulás a kormánypárti padsorokban. - Az elnök többször csenget.)*, és utána

elmondja majd a véleményét. Köszönöm szépen. A minősítést is köszönöm szépen a kiváló egészségügyi szakembereknek, akik a mezőgazdaság területéről érkeztek. *(Derűlttség a kormánypárti padsorokban. - Gógös Zoltán: Voltam ott is, miniszter úr, legalább annyira, mint ön, csak én elmentem, és megnéztem. Ez a különbség!)*

Tehát a budapesti egészségügyi fejlesztés... *(Gógös Zoltán közbeszól. - Zaj. - Az elnök csenget.)* Megvárom, amíg lenyugodnak.

ELNÖK: Miniszter úr, hallgatjuk.

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Az a különbség, hogy én megvárom, önök meg nem tudják megvárni. Így van, valóban.

Tehát a budapesti egészségügyi fejlesztésről beszélünk. A három-négy súlyponti fejlesztés, amely a jelenlegi kórházak kapacitását bővíti, megújítja, ahol Dél-Pest, adott esetben a János Kórház fejlesztése és egy másik fejlesztés kerülhet be ebbe, ez az egyik döntés, amit meg kell hoznunk, hogy emellett tesszük-e le a voksunkat. Ez nem anyagi kérdés, nem pénzügyi kérdés, hiszen azt a több tíz milliárdot betervezzük erre a fejlesztésre, amit megígértünk, hanem egy olyan szakmai döntés, amibe természetesen szeretnénk bevonni azokat, akiknek ezzel kapcsolatban mondanivalójuk van. Az egyik oldalon áll egy nagy, új, zöldmezős beruházás, a másik oldalon pedig egy három vagy négy területre kiterjedő súlyponti fejlesztés.

És akkor beszéljünk arról, ami az aktuális ügy, a béremelés, a bérfejlesztés kérdéséről. Itt azt kell mondanom, anélkül, miután ebben esélytelen vagyok egyébként, hogy itt azokat a tárgyalópartnereket, akik itt vannak, mind a Kórházszövetség, mind az Orvosi Kamara, mind az egészségügyi szakdolgozók különböző szakszervezetei... - azt kell mondanom, hogy mégis azok a tárgyalások, amelyek most már több éve folynak, felelősek és előremutatók. Bízom benne, hogy egyfajta eredménynek értékelik önök is azt, hogy eljutottunk addig a pontig, hogy reményeink szerint már 2016-ban elindulhat a bérfejlesztés.

Itt a tárgyalások következő szakaszában fogunk tudni arról dönteni, hogy a többéves bérfejlesztés, aminek a végén azt szeretnénk, hogy a mai bérszínvonalhoz képest - itt most az egészségügyi szakdolgozókról beszélek - 50 százalékot megközelítő bérfejlesztés legyen, elindulhat már idén. Ahogy említettem, el kell döntenünk, hogy négy- vagy hároméves fejlesztésben gondolkodjunk. Ezt megvitátjuk a tárgyalóasztalnál. Köszönöm, hogy ebben az önök konstruktív hozzáállására számíthatok.

És aztán a másik jelentős terület, ami részben abból következik, amit említettem, hogy a rezidensképzésben olyan béremeléseket, nettó - mondjuk így - ösztöndíjakat adtunk a szakorvosoknak attól függően, hogy milyen területen képzik magukat, ami 100-150, illetve 200 ezer forint nettó pluszbért jelent havonta. Ettől kezdve, ha valaki kikerül a rezidens-

képzésből, azt jelenti, hogy egyébként a bére, ha a jelenlegi bérszínvonalon maradunk, akkor ennyivel kevesebb lesz. Tehát ott is teljesen nyilvánvaló, hogy nemcsak az ő bérükhöz, majd ha kikerülnek ebből a programból, hanem az egyéb orvosok béréhez is minimum ezt a 151 ezer forint nettót hozzá kell majd tennünk. Hogy ezt milyen részletben és milyen konstrukcióban, ezt is a bértárgyalásokon kell majd megvitatnunk azokkal, akik felelős szereplői ennek a területnek.

Én továbbra is ezt kérem önöktől, hogy ott a tárgyalóasztalnál, ha szükséges, a kerekasztalnál vitasuk meg ezeket az ügyeket, és hadd fejezzem ki részleges köszönetemet ezzel kapcsolatban nemcsak a tárgyalófeleknek, hanem mindenkinek, aki az egészségügyben egyébként önfeláldozóan dolgozik. Az a hangulatkeltés, amely egyébként az önfeláldozó munkát és a szükséges fejlesztéseket egymással szembeállítja vagy egymással szemben kijátssza, az szerintem nem szolgálja az egészségügyben dolgozók érdekeit.

Távolról sem vagyunk elégedettek azzal, amit elértünk ebben az ügyben, de mégiscsak azt szeretném, ha a felelős szereplők elhinnék azt, hogy ebben az ügyben a politikai botránykeltés sehova sem vezet. Bízom benne, hogy látják azt a konstruktív folyamatot, amit a köznevelés további fejlesztése, megújítása területén elindítottunk, abból konkrét eredmények születtek nemcsak a számok, nemcsak a finanszírozás tekintetében, hanem egy jobb szabályozás tekintetében.

Ebből a szempontból a köznevelési kerekasztal munkáját példamutatónak tekintem. Látszik, hogy hol lehet eredményeket elérni, és hol fullad egyébként a semmibe az, amikor megpróbálunk olyan fontos szakmapolitikai kérdéseket és súlyos gondokat orvosolni, amelyek valóban léteznek az egyik oldalon, a másik oldalon pedig bármilyen elégedetlenség és probléma van, ezt megpróbáljuk valamifajta össz-kormányellenes hangulattá konstruálni vagy valamilyen módon összekovácsolni, hogy melyik út az, amely előrevezet és a megoldás irányába vezet.

Bízom a tárgyszerű vitában, mert csak a tárgyszerű vita szolgálja a betegek és az egészséges magyar emberek érdekeit. Köszönöm a figyelmüket, és arra kérem elnök urat, hogy az expozé másik részét az illetékes államtitkár mondhassa el. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, Balog miniszter úr. Megadom a szót Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv államtitkár úrnak.

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt meghívott Vendégek! Az előbb hallottunk egy összefoglalót arról, hogy az elmúlt hat évben mi is történt az egészségügyben. Arról szeretnék beszélni, hogy mi az a feladatrendszer, amire vállalkoztam mint egészségügyi államtitkár, ami nyilván nem egy

új program, hanem az elődöm folyamatát szeretném komplettálni.

Sokszor beszéltem már erről itt is, ebben a Házban is, azonban szeretném még egyszer megismételni, hogy mi öt nagyon konkrét programra szeretnénk vállalkozni. Azért ennyire konkrétokra, mert szeretnénk, ha a transzparencia ránk is igaz lehetne, nemcsak az egészségügy teljes területén szeretnénk transzparenciát elérni, hanem a mi munkánkban is. Szeretnénk, ha ezt számon kérhetővé lehetne tenni akár az ellenzék számára is.

Ez az öt pont - talán kicsi a száma, viszont egyenként szerintem óriási méretű, kvázi paradigmaváltást fognak tudni okozni az egészségügyben. Az első ilyen pont - arról már volt szó - a fővárosi ellátás újragondolása; szeretném hangsúlyozni, hogy először szeretnénk megtervezni azt, hogy az agglomerációban élő lakosságnak mire lesz szüksége a következő 5-10 évben, és csak azután építkezni. Az elmúlt 25 évben akár ritka volt az olyan alkalom, amikor nem először öntötték a betont, hanem fordítva: először terveztek, és csak aztán kezdtek el építkezni. Bármi lesz a vége a kormánydöntésnek, mindenképpen abban gondolkozunk, hogy egy középtávú koncepció részeként kell elképzelnünk minden egyes fejlesztést. Ettől a hozzáállástól nem fogunk tudni eltekinteni.

A második pont, amiről szeretnék beszélni, az intézmények irányításának újraformálása. Talán tudnak egypáran arról a teremben, hogy valószínűleg azért is lehetek itt, mert 2011-ben írtam egy tanulmányt, amelyben azt vizsgáltuk, hogy a lakosság igényei vagy az intézményrendszer érdekei azok, amelyek irányítják ma az egészségügyi ellátást. Mi azt tapasztaljuk, hogy gyakran az intézményrendszer érdekei befolyásolják azokat a döntéseket, amelyeket egyébként szakmainak hinnénk.

Ez részben azért van, illetve tulajdonképpen azért van, mert az intézményrendszer a saját fenntartásában érdekelt elsősorban és nem a betegek ellátásában. Mi azt szeretnénk, ha olyan irányítási rendszer valósulna meg, amelyben egy terület lakosságának felelősségét egyetlenegy grémium vagy intézményrendszer kapná meg, és az alá tartozó intézmények ezeket kell hogy szolgálják.

(12.00)

A minimumrendelet kérdését szeretném újra a Házba hozni, hiszen ezt gyakran sokan maximumrendeletnek hívják, hiszen néhány szakmai lobbierő elérte azt, hogy olyan tartalommal bír ma ez a rendeletrendszer, amely - hogy is mondjam csak - néha klinikák igényeit is ki tudja elégíteni. Ugyanakkor nem tartalmazza azokat a fontos kautélákat, amik azért kellenének, hogy csak olyanok tudjanak végezni ma ellátást Magyarországon, akiknek a gyakorlata és a tapasztalata abban az ellátási formában, amit éppen végez, a rendelkezésre áll. Mi azt szeretnénk, hogy nem felpuhítjuk a minimumrendeletet, hanem szeretnénk beépíteni ebbe a rendeletbe a kompeten-

ciák összességét is. Hangsúlyozom, a megbízottság vezetési minden egyes döntését az államtitkárságának.

A tegnapi nap volt szerencsém már vitatkozni egyet a szociális ellátórendszer kérdésköréről. Szeretném még egyszer világossá tenni újra a Házban: Magyarország az egyetlen ország az OECD-n belül, ahol 13 év alatt a kórházban töltött idő nem csökkent, hanem nőtt. Ez azért van így, mert Magyarország az egyetlen ország, ahol a krónikus ellátási formát mint olyat az egészségügyi ellátórendszer nyújtja és nem a szociális. Egyszerűen nem tehetjük meg azt, hogy most, amikor bővülő forrásokat kapunk a költségvetésből, ezt a forrást elherdáljuk nem egészségügyi célra. Mi azt szeretnénk, hogy kerüljön át ez az ellátási forma arra a helyre, ahol egyébként Európában működik. A szociális ellátórendszernek kell működtetnie azt az ápolási tevékenységet, amely egyébként a következő években még nagyobb terhet fog ránk róni.

A 65 év feletti korosztálynak közel a harmada és a 72 év felettek közel fele egyedülállóan él otthonában. Lehetséges az is, hogy a rokonai esetleg 100-150 kilométer távolságra dolgoznak az otthonától. Nagyon nehéz elvárni így a családtól, hogy gondoskodjon a rokonairól. Mi szeretnénk azt elérni, hogy olyan kapacitás épüljön ki Magyarországon, amely ezt az igényt ki fogja szolgálni. De hangsúlyozom, ezt nem a kórházak berkein belül kell létrehozni, mert akkor el fogjuk herdálni a pluszpénzeket is.

*(Az elnöki széket Sneider Tamás,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)*

Az alapellátásra térjünk vissza egy pillanatra! Minden előző kormány pártszíntől függetlenül mindig kitűzte zászlajára a népegészségügy címerét. Most mi arra fogunk vállalkozni a következő két évben legalább, hogy az EKOP-os forrásokból szeretnénk megújítani azt az intézményrendszert, ami az alapellátáshoz kapcsolódik. Ma azt tapasztaljuk, hogy az alapellátás mellett rengetegen eltérő attitűdből és eltérő irányítással dolgoznak. Ezeket szeretnénk egyetlen koncepcióba rendezni, és ehhez egy népegészségügyi szempontú alapellátást szeretnénk létrehozni. Több mint 20 milliárd forintot szeretnénk erre a célra a következő két évben elkölteni. Azt gondolom, hogy lehet, hogy ez nem lesz elég, viszont arra mindenképpen elegendő lesz, hogy ezt a változást elindítsuk és hogy ne lehessen visszafordítani.

Röviden az öt pontról ennyit szerettem volna csak elmondani, nyilván a vitában majd rendelkezésre fogok állni, ha szakmai kérdéseket fognak feltenni és nem pedig politikait. Szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy mind az öt pont olyan ügy, amely paradigmát szeretne váltani. Talán túlságosan is bátrak voltunk vagy vakmerőek, de a bátorságunkat az tudja hitelesíteni, hogy az elmúlt hat minden évben növekedett az E-alap mértéke, és most pedig egy még nagyobb lépésre készülünk, hiszen a következő évben egy 100 milliárdosnál nagyobb forrásra tudunk számítani.

Azt gondolom, hogy ez adhat arra bátorságot, hogy ezekkel az ügyekkel megbirkózzunk. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Köszöntöm önöket. Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 15-15 perces időkeretben. A Fidesz képviselőcsoportjából jelezték, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Selmeczi Gabriella képviselő asszonynak.

DR. SELMECZI GABRIELLA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretettel köszöntöm a Fidesz-KDNP-frakció nevében az egészségügyi szakmai szervezetek megjelent képviselőit is. Nagyon korrekt és jó vitázást kívánok a mai napra.

Tisztelt Képviselőtársaim! A szocialisták újra fizetősé tennék az egészségügyet, eladnák a kórházakat, kiszolgáltatnák a nagyitökének a gyógyszertárakat. Gyurcsány Ferenc, a liberálisok és a szocialisták csak és kizárólag üzletet látnak az egészségügyben, számukra a beteg ember csak biznisz. *(Gyurcsány Ferenc: Kezét csókolom! Maga egy csoda!)*

Tisztelt Képviselőtársaim! Vízitdíj, napi kórházi díj, emelkedő gyógyszerárak, gyógyszerellátás fennakadása, kórházak bezárása - ez várna Magyarországra, ha a szocialisták és társaik megtehették *(Bangóné Borbély Ildikó: 2016, az jó helyzetelemzés!)*, amint ezt tapasztaltuk 2010 előtt. Gyurcsány Ferenc ugyanazt csinálná, amit miniszterelnökként egyszer már megtett: védi a külföldi befektetőket, akiknek átjatszaná a magyar egészségügyet. Semmit sem változtak, és a legszörnyűbb az, hogy az ellenzék a mai napig ebből, Gyurcsány Ferenc kottájából játszik. *(Dr. Józsa István: A Fidesz játszik ebből!)*

Az egészségügyhöz kétféleképpen viszonyult a politika a rendszerváltás óta, kétféleképpen viszonyultak a politikusok. Az egyik, akik csak üzletet látnak benne. *(Közbeszólás a Fidesz padsoraiból.)* Ki is ment, így van. Ők a betegek vámszedői. *(Bangóné Borbély Ildikó: Hol van a 3000 milliárd magánnyugdíjpénztári pénz?)* Mi tisztában vagyunk az egészségügyi dolgozók és az egészségügyben dolgozók jövedelmi viszonyaival, mindemellett elismerjük áldozatos munkájukat és az egészségügyi ellátás nyújtásából adódóan rájuk nehezedő fokozott felelősséget. Eddig 300 milliárd forintot fordítottunk az egészségügyben a dolgozók bérrendezésére. 2011-ben sor került az egészségügyi szolgáltatóknál a fokozottabb kockázattal járó dolgozók béremelésére. Az intézkedés 68 100 főt érintett. 2012-ben, '13-ban is két lépcsőben kb. 95 ezer dolgozó bérét sikerült megemelnünk.

Tisztában vagyunk azzal, hogy mekkora a felelősségünk a pályakezdő orvosok felé, feljűjük is és a betegek felé is, hiszen a mostani egyetemisták, rezidensek lesznek a jövő orvosai. A rezidensek itthon tartása érdekében tett egyik legjelentősebb intézke-

dés az úgynevezett rezidenstámogatási program elindítása volt 2011-től. Ez a program, ahogy miniszter úr is elmondta, többféle ösztöndíjtípust tartalmaz. Az ösztöndíjakat eddig közel 3400 fiatal orvos vette igénybe, és egy fiatal szakorvos jövedelme így összesen akár bruttó 405 ezer forint is lehet, ami nettó 270 ezer forint. Erre a támogatási programra 5 milliárd forintot költött a kormány 2011 óta.

Engedjék meg, hogy az OECD egyik vizsgálatát ide beidézzem: a vizsgált OECD-országok közül Magyarországon nőtt a legnagyobb mértékben az orvosi képzést elvégzők száma. Fontos eredmény, hogy az orvosok esetében sikerült megfordítani a korábbi trendet. Ma már kevesebb orvos akar külföldön munkát vállalni, mint 2010-ben. De még sok teendők van az orvoselvándorlás megállításában.

2010-ben nem csupán a költségvetést, a nyugdíjasszát hagyták ránk a szocialisták óriási hiánnyal, hanem az egész egészségügyet is romokban hagyták itt. A miniszter úr is említette ezt a hatalmas, mintegy 130 milliárd forintnyi adósságállományt. A konszolidáció, vagyis a kórházak adósságállományának a rendezése több körben gyakorlatilag minden évben megtörtént. A romok eltakarítása még most is folyik.

A várólistát kiemelném, ahol sikerült eredményeket elérnünk. *(Gógös Zoltán: Előjegyzés. Előjegyzik, hogy mikor megy várólistára.)* A miniszter úr elmondta, hogy egyfelől 2010-ben nem is volt rendes nyilvántartás a várólisták területén, másfelől pedig, ezt hadd mondjam el, hogy a rendszer bevezetésének eredményeképpen elmondható, hogy a várólistán lévő betegek száma a felére csökkent.

Az egészségügyben országosan rég várt fejlesztések indultak, javarészt vidéken. Eddig mintegy 500 milliárd forinttal támogattuk ezeket a fejlesztéseket. Ezen belül a kórházi infrastruktúra több mint 322 milliárd forintból újult meg, az eszközökre 104 milliárd forintot tudtunk fordítani, és az alapellátásban a rendelők korszerűsítésére is jutott pénz. Ezeknek a beruházásoknak a túlnyomó többsége lezárult.

A sürgősségi betegellátás területén is tudtunk fejleszteni, itt majdnem 11 milliárd forint fejlesztési támogatást sikerült fordítanunk. 221 új mentőautót szereztünk be, tehát a mentőgépkocsipark fejlesztése elég jelentős eredménnyel zárult. Természetesen még itt is vannak teendőink.

(12.10)

Kiemelném a csecsemőhalandóságban tapasztalt javulást és a sürgősségi gyermekellátást. A kórházi sürgősségi ellátáson belül különös figyelmet kapott a gyermeksürgősség ebben a tervezési időszakban, és ennek keretében a koraszülöttcentrumok is megújultak. Ezt tegnap hallhattuk, miniszter úr bejelentette, hogy 10 milliárd forintból fejlesztik a sürgősségi gyermekellátást. A Fidesz ezt támogatja, hiszen itt nagyon sok teendőnk volt és lesz még ezen a területen.

Engedjék meg, hogy kiemeljem - képviselőtársaim fognak még róla beszélni -, hogy a csecsemőhalandóság két éven belül 20 százalékkal csökkent. Ez azt jelenti, hogy a koraszülött-halandóság 20 százalékkal csökkent Magyarországon. Tavaly 75-tel több csecsemő életét sikerült megmenteni, mint a korábbi években. Ebben közrejátszanak a fejlesztések, hiszen a PIC centrumok, a perinatális intenzív centrumok, ahol a koraszülött csecsemőket kezelik, ápolják, megvédik az életüket, egészségüket, nagyon komoly fejlesztést kaptak, és ennek is köszönhető az, hogy ilyen jelentős eredményt értünk el a koraszülött csecsemők megmentésében.

Ónodi-Szűcs Zoltán egészségügyért felelős államtitkár úr a programjában öt nagyon fontos területet fogalmazott meg. Mi ezeket támogatjuk. Engedjék meg, hogy ebből kiemeljem az alapellátás megerősítését. A kormány 2009-hez képest 2015-ben már 40 százalékkal több pénzt biztosított az alapellátás támogatására. Ez egy nagyon komoly összeg. Ennek ellenére Magyarország egyes régióiban bizony nagyon komoly problémát okoz a betöltetlen háziorvosi praxis. Sajnos azt kell mondanom, hogy nem minden esetben lehet megoldani csak pénzzel. De 2014-ben és 2015-ben sikerült egy pályázati rendszer keretében ilyen betöltetlen háziorvosi praxisokat betölteni, 2014-ben 38 háziorvossal sikerült szerződést kötni, tavaly pedig 64-en kötötték meg a támogatáshoz szükséges szerződést. Tehát ezzel már beljebb vagyunk, ezzel előre tudtunk lépni.

A népegészségügy mindig is fontos volt a Fidesznek. A képviselőtársaim részletesen fognak arról beszélni, hogy mennyit sikerült előrelépni a dohányzás visszaszorításában, a táplálkozás reformjában - remélem -, a mindennapos testnevelésben, és remélem, hogy a népegészségügyi programokat folytatni fogjuk. Kiemelném a pozitív eredmények közül, hogy egy kormányhatározat írja elő azt, hogy rosszindulatú daganatos kórkép klinikai gyanúja esetén a CT-, MRI-, tehát a képalkotó diagnosztikát nyújtó egészségügyi szolgáltató a beutaló kiállításának napjától számított 14 napon belül a szükséges vizsgálatot köteles elvégezni annak érdekében, hogy rendelkezésre álljon a diagnózis. *(Dr. Józsa István: Kaposváron!)* Egy olyan országban, ahol a daganatos megbetegedések száma ilyen magas, ezt egy nagyon fontos előrelépésnek és támogatandónak tartom.

A gyógyszer területéről nagyon sokat tudnék beszélni. Sokat tudnék arról beszélni, hogy 2010 előtt az volt a jellemző, hogy ha betért egy beteg ember a patikába, ott egyre emelkedő térítési díjakkal szembesült. *(Tukacs István: Most is!)* 2010 után sikerült '14-ig, tehát 2012 és '14 között több mint 1500 gyógyszerkészítmény árát csökkenteni. *(Dr. Józsa István: A támogatás csökkent! - Tukacs István: Ne mondjátok már!)* Ez a tendencia tovább folytatódott, 2016-ig, tehát mostanáig 760 gyógyszer térítési díja csökkent. Hadd mondjak egy példát! 2010-ben az egyik leggyakrabban használt, legkorszerűbb támogatott vérnyomáscsökkentő gyógyszerért - nem tudom, érintett-e valaki - havonta egy betegnek 3000

forintot kellett fizetni, addig ma már ugyanezért csak 600 forintot kell fizetni.

Tisztelt Képviselőtársaim! A tét változatlan. A magyar egészségügyben a romok eltakarítása még folyik, a fejlesztés, a bérrendezés elindult. Nagyon sok még a tennivaló. *(Tukacs István: Egyre több a rom!)* A Fidesz frakciója ezen a vitánapon egyben üdvözlöi a benyújtott költségvetést is, üdvözljük azt, hogy ennek a költségvetésnek az egészségügy az egyik nyertese. Üdvözljük azt, hogy jövőre plusz 100 milliárd forintot kap az egészségügy. *(Gógös Zoltán: 200 milliárd a tartozása!)* Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Most a fennmaradó időkeretben Németh Szilárd István képviselő úré a szó.

NÉMETH SZILÁRD ISTVÁN, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Jól hallhattuk a miniszeri expozéban és képviselőtársamtól, hogy ma minden, ami az egészségügyben aggasztó, és ezt túlzás nélkül mondhatjuk, minden, ami rossz és gyakorlatilag számunkra elfogadhatatlan, az az előzőekben kormányzóként, ma éppen baloldali ellenzékként regnálók öröksége *(Gógös Zoltán: Hat éve kormányoztok! - Felzúdulás az MSZP padsoraiból.)*, a Gyurcsány-, Bajnai-kormányok károkozásának a következménye. *(Tukacs István: Ne viccelj már! Ekkora hülyeséget!)* Azt gondolom, hogy elég egyértelműen és világosan látszik ez a korreláció.

Mégis mit akarnak akkor az elvtársak, miért hívták össze a Jobbik erőteljes támogatásával ezt a mai vitanapot? *(Dr. Józsa István: Mert baj van!)* Semmi mást, mint a 2010 előtti világ visszaállítását. Ugyanaz a céljuk egyébként, mint a közoktatás, köznevelés területén, hiszen ott is bebizonyosodott és az utána következő összes köznevelési dzsemborin, hogy gyakorlatilag a politikusok tartják a kezükben az egész rendszert. *(Dr. Józsa István: Halhatatlanok vagytok!)* Semmi más nem hiányzik számunkra, mint a politikai balhétkeltés, a kormánybuktatás reménye. *(Dr. Józsa István: Így van!)* Ugyanez a motiváció itt, az egészségügyben is *(Dr. Józsa István: Igény van rá!)*, és amikor majd a szociális helyzetről, a szociális területről lefolytatjuk a vitát, ugyanezt fogjuk tapasztalni.

Nekem egyébként eléggé meglepő volt, és elég bátornak tartom a volt miniszterelnököt, hogy ma ide bejött, és itt még a véleményét is el fogja mondani. Gyakorlatilag csak akkor tudnám ezt jobban értékelni, ha a kettős állampolgárságról szóló vitában tenné meg ugyanezt.

Jól látható, hogy az iskola, a kórház, a gyerekek, a betegek, az orvosok, a nővérek vagy a pedagógusok semmi másra nem kellenek, mint biodíszletre. Ugyanaz a helyzet, mint a közoktatás területén *(Gógös Zoltán: Szégyellj magad!)*, tolják maguk előtt azokat az embereket, akiknek egyébként vannak valós problémáik, vannak valós nehézségeik az élet több területén *(Dr. Józsa István: Ellentétben a Fideszszel, a Fidesznek nincs problémája!)*, az egészség-

ségügyben és az oktatásban, de ez kétségtelen mindenki számára. Mindezt azonban balhékkal, olyan tüntetésekkel, mint amilyen tegnap volt a budai Várban, megoldani nem lehet.

Sándor Mária, ikonikus alakja ennek az egész rendszernek, tegnap részt vett a Demokratikus Koalíció által szervezett tüntetésen *(Dr. Józsa István: Ez a reklám helye!)*, és ott fel is szólalt Gyurcsány Ferenc és Vadai Ágnes társaságában. Ezen a tüntetésen - hogy mondjam - a leggyengébb felirat is a következő volt: a nemzeti lámpavasra Orbánt. Mi köze ennek az egészségügyhöz? *(Dr. Józsa István: Ó monddta!)* Mi köze ennek a meccsnek az egészségügyhöz? Mi köze annak a meccsnek az egészségügyhöz, az oktatáshoz, ahhoz, amit az oktatás területén próbáltak ráerőltetni az iskolákra? Ott, ahol egyébként ötből négy pedagógus meg sem hallotta, amit mondanak, nem vett részt sem a sztrájkban *(Dr. Józsa István: Mert megfenyegették őket!)*, sem pedig a tüntetésekben. De egyébként azt gondolom, hogy ez nemcsak baloldali problematika, hanem ez a szélsőbaltól egészen a szélsőjobbaldalig húzódik. Tehát én már kíváncsian várom, hogy Sándor Mária, a feketeruhás nővér mikor bukkan fel egy jó kis jobbikos vizslasimogatáson *(Vona Gábor: Már meg történt!)* vagy pedig egy darutollas felvonuláson.

Nos, az világos, hogy mit akarnak most - de mit akartak 2006 és 2010 között? Az elég egyértelmű az alapján, amit hallottunk: semmi mást, mint lenyúlni ezt a szektort is. Tehát amikor egyértelművé teszik, hogy fizetős egészségügyre van szükség, kórházi napidíjra, vizitdíjra, dobozdíjra, akkor, azt gondolom, másról nem beszélhetünk. Másról nem beszélhetünk, amikor egyértelművé tették, hogy privatizációra van szükség, mindent el kell adni, és olyan cégeket hoztak be, akik aztán tönkretettek vidéki kórházakat, vagy hallhattuk a 600 patika csődbe juttatását. *(Dr. Józsa István: És mi van a trafikokkal?)* Azt gondolom tehát, elég egyértelmű mindenki számára, hogy a 2010 előtti világhoz milyen kockázatok mellett térhetünk vissza.

De beszéljünk a kórházak bezárásáról! Ez Csepelen azt jelentette, hogy a Weiss Manfréd Kórházat, amely éppen ebben az évben lenne százéves, amit egy nagyszerű nagytőkés alapított és adott át az embereknek közkórházként 1924-ben, azt gyakorlatilag egyetlen tollvonással megszüntették egy közgyűlési döntéssel, összejátszva az akkori helyi önkormányzattal. Ezen a közgyűlésen egyébként a legnagyobb felelős, Demszky Gábor még el is aludt. Erről cikkezett akkor a sajtó. És azok, akik ma rendkívül szakszervezetbarátok, akkor nem engedték szóhoz jutni az EDDSZ budapesti képviselőjét. *(Korózs Lajos: Micsodát?)* Több körben kellett könyörögni, hogy megszólalhasson, és a kórház érdekében elmondhasssa a magáét.

(12.20)

Azt gondolom, hogy csak akkor tudunk előrejutni az egészségügy területén is, hogyha - ez most

már jól látható a közoktatás területén - párbeszédet kezdeményezünk, szakmai véleménycserét kezdeményezünk. És ezért szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, akár a köznevelés, akár az egészségügy területén, aki a tárgyalóasztalt választja. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Az MSZP képviselőcsoportja is jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Elsőként megadom a szót Tóbiás József képviselő úrnak.

TÓBIÁS JÓZSEF, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Érdekképviseleti Vezetők! Az ember ilyenkor mindig abban a dilemmában van, hogy amit hall, az egy ilyen tünet, a hallucináció egyik tünete, és addig-addig kell mondogatni, amíg el is hiszi az ember, vagy tényleg azért tartunk vitanapot, hogy különböző szempontokból, de arra világítsunk rá, hogy mi az, amit kellene tenni a kormányzatnak, vagy mi az, amit másképp látunk, és más eszközöket és módszereket használnánk.

2016-ban Magyarországon mindenkit az állapotának megfelelően, gyorsan és hatékonyan kellene tudni gyógyítani, függetlenül attól, hogy mennyi pénze van, és az ország melyik részén lakik. Azt mondjuk: olyan szolgáltatást kell biztosítani, ahol senki nem lesz beteg azért, mert szegény, és senki nem lesz szegény azért, mert beteg. Azt látjuk, hogy az elmúlt években egyre több pénzt pumpálnak ki az ágazatból; részben demográfiai, részben technológiai okokból az egészségügy egyre többre fog kerülni Magyarországon, mint ahogy a világon is. Teljesen elmentéses folyamatot generáltak az elmúlt években. Ez alapján fel kell tenni a kérdést, hogy ez dilettantizmus, vagy Németh Szilárd irányítja ezt a területet is, vagy csak maga a rosszindulat, amit a kormány művel, hiszen nem csökkenteni kellene a kiadásokat, mert annak világos, hogy hosszú távon beláthatatlan következményei lesznek, és óriási árat fog fizetni érte Magyarország. Ami ma az egészségügyben zajlik, az egy folyamatos életveszélyhelyzet azok számára, akik bekerülnek az ellátásba. A kormány ebből adódóan, amit miniszter úrtól meghallgattam, ami szintén csak egy politikai beszéd volt, észszerűtlen és igazságtalan. Kórházról kórházra küldött betegek hálnak meg ma Magyarországon, mert ugyan a mentők gyorsan kiérnek, és mindent igyekeznek megtenni a betegért, de kórházakban, ahová el kellene juttatni őket, ott nem tudják fogadni ágy- vagy szakorvoshiány miatt.

Jelenleg kétezer betöltetlen orvosi állás van hazánkban. A Rezidensek és Szakorvosok Szakszervezete szerint az egészségügyre fordított közkiadásokból nem lehet biztosítani a testi és lelki egészséghez való alapjogot. Megítélésük szerint tíz éven belül, ha a jelenlegi trend folytatódik, háromezer háziorvos fog hiányozni a rendszerből, így az ország felének nem lesz alapellátója.

Az ágazatban óriási a káosz, mérhetetlen a bizonytalanság, és egyre nagyobb a dolgozók és a betegek kiszolgáltatottsága. A változtatásokat azonnal el kell kezdeni; az egészségügyben dolgozókat, függetlenül attól, hogy milyen értékeket képviselnek a szakmai elhivatottságukon túl, le kell ültetni egy asztalhoz, és együttműködésben azonnali megoldásokat kell eszközölni a kormánynak. Nem szűkíteni kell a forrásokat, hanem bármilyen fura, a gazdasági növekedés mértékét meghaladó módon kell bővíteni, hiszen 400 milliárd forintot vontak ki az elmúlt években az egészségügyből, és az a 100 milliárd, amit most éppen vissza akarnak valahogy helyezni, még a sebek bekötözésére is kevés lenne. A magyar egészségügy olyan rosszul teljesít, hogy most mindannyian fogunk majd mondani különböző WHO- vagy OECD-jelentéseket, de ugye, abban azt hiszem, hogy még Selmeczi Gabriella képviselőtársammal sincs vitánk, hogy a WHO adatai szerint vannak rákbetegségek, valamint szív- és érrendszeri megbetegedések, amelyek halálozási számai alapján az országunk világelső. A fejlett országokban az éves rákhalálozás az újonnan diagnosztizáltaknak csupán harmada, Magyarországon több mint fele. Évente egy nagyobb falu lakosságának megfelelő embert veszítünk el tüdőrákban. Ebben vagyunk világelső.

Az Országos Egészségbiztosítási Pénztár kegyetlen adminisztrációja, amely ugye létrejött, hátráltatja a betegek gyógyulását, hiszen azzal, hogy 2016-ra - mondják orvosok - jelentősen zsugorodott, közel felére csökkent az az összeg, amelyet erre tudnak fordítani, ezzel önmagában csökkentik a betegek túlélési esélyét is. A patológushiány miatt nem ritka, hogy hónapokat kell várni szövettani vizsgálatok eredményére, ami azt jelenti, hogy az onkológiai betegknél eleve jelentős késéssel kezdődhetnek meg a beavatkozások.

Kormányzati stratégia nem létezik krízispszichiátria, addiktológia területén. *(Németh Szilárd István: Tí zártatok be!)* Körülbelül 40-50 éves lemaradásban vannak Európához képest. Az OECD-tagországok között a magyar pszichiátriára fordítják az egészségügyi kiadások egyik legkisebb arányát, miközben a betegségek következményei az OECD-országokban ennek hússzorosát, a teljes GDP akár 4 százalékát is felemészítik. E területek kiemelt kezelése létfontosságú feladat lenne mindannyiunk számára.

Nemcsak a gyógyítás, az egészségmegőrzés, a prevenció területén is iszonyatosan pocsekul teljesít az ország. Ahelyett, hogy az egészséges életmód kialakítására a megélhetésben segítenénk, a kormány felesleges milliárdokat szór el máshová. Ha mármint bátrak szeretnének lenni, akkor az előző vitánál kellett volna bent lenni, amikor a Magyar Nemzeti Bankban a fizetésről meg a 260 milliárd forintról döntöttünk, akkor nem voltak ilyen bátrak, pedig ha az a forrás ma itt lenne, és arról vitatkoznánk, hogy hová kell területi aránytalanság miatt forrást biztosítani, akkor bizonyára hiteles lenne minden eddigi felszólalónak a mondata. Ennek hiányában erről ma nem nagyon beszélhetünk.

Az önök Alaptörvénye egyértelművé tette, hogy megszűnik a valódi társadalombiztosítás. Ebben a helyzetben akarják megszüntetni az Országos Egészségbiztosítási Pénztárat az utolsó tördőfészként. Mint az egészségügyi gazdasági vezetők szakmai szervezete rámutat, az OEP nemzeti értéket képvisel, amely a szervezetben dolgozó szakemberek szakmai ismereteiben, gyakorlati tapasztalataiban, pótolhatatlan értékű adatvagyonában és nem utolsósorban az ellátórendszer területi működését segítő és támogató területi szervezeteiben és hatékonyan működő ellenőrző hálózataiban testesül meg, ezeknek az értékeknek most megkérdőjeleződik a léte. Pontosan azért, mert azok a szakmai feladatok, amelyek nélkülözhetetlenek lennének, azokat önök felülírják politikai döntéseikkel.

Tarthatatlan az az állapot, hogy komoly válságot megélt területek, mint az oktatásügy, egészségügy, nem kapnak önálló tárcát, tisztelt miniszter úr. Lehet, hogy ön elvárásokat fogalmaz meg egy szakmai vitával kapcsolatban, de szeretném önnek jelezni, hogy ez a parlament. És ha valaki elmondja a valódi Magyarországot, amit érzek, ön ezzel szemben hiába kéri a szakmai választ, ott a szakmai megoldásoknak kellene működni. Arra van-e megoldás, hogy ma 500 ellátatlan körzet van Magyarországon, arra mi a szakmai megoldás? Az igény itt van, hogy nemcsak házi orvos, hanem gyermekorvos vagy akár fogorvos hiányzik az ellátórendszerből. Velük, az ott élőkkel mi lesz, miniszter úr? Arra kell választ adnia. Nem visszafelé kell mutogatnia, mert azon már túl vagyunk. Ön ezzel nyerhet, de nem nyernek az emberek, és higgye el, hogy az emberek egészségesek szeretnének lenni, sőt, ha betegek lesznek, akkor örülnének, ha nem a család pénzügyi tartalékait kellene felélniük, hogy ők egészségesek is maradjanak. Ha egy munkavállaló attól fél, hogy beteg lesz, mert akkor elveszíti az állását, elveszíti a jövedelmét, és nem tudja eltartani a családját, azért vissza fogunk mutogatni 1944 elé, miniszter úr? Vagy szembenéz azzal, hogy ez a XXI. század? Még önnek is. Mint mindannyiunknak. Tömeges az orvos és utánpótlás hiánya. A kivándorlásról beszélt miniszter úr, de arról nem beszélt, hogy körülbelül 500-an betöltötték a 60. életévüket abból a 26 ezer szakápolóból, aki ma Magyarországon küzd esküjének és hitvallásának megfelelően. Bár a 35 és 50 év közöttiek száma a legmagasabb, mintegy 15 ezer, a 30 éven aluliaké azonban alig 3000, és a helyzet a diplomások között is hasonló. A házi orvosok átlagéletkora 55 év, a nyugdíjasok aránya meghaladja a 26 százalékot, míg a 40 alattiaké alig éri el a 10-et.

Tisztelt Miniszter Úr! Ma már olyan házi orvosi praxist is nehéz eladni egy nyugdíjba vonuló orvosnak, amely teljesen fel van építve, és modern eszközökkel rendelkezik. Nem pálya a fiatal és a középkorú orvosoknak, akár egy lakás vagy vidéki ház birtoklásával együtt sem tudja elvállalni ezt a munkát.

Nemcsak jobb ajánlat a külföldre való távozás, hanem a szakma emberi megbecsülése is hiányzik. Mindaddig, amíg önök a saját maguk által kijelölt

oktatásban vagy egészségügyben való egyeztetéseket tartják kulcskérdésnek, és nem hajlandók meghallgatni azoknak az orvosoknak, szakápolóknak a véleményét, akik a napokban, a hétköznapokban mondják el, hogy mi a helyzet és milyen áldatlan az egészségügy állapota, addig nem várhatják, hogy a szakmai megbecsülést ők valójában a hétköznapokban is megérik.

(12.30)

Az Országos Tisztiorvosi Hivatal főosztályvezetője, Ladányi Márta áprilisban még arról beszélt, hogy felmérést kezdtek a kórházakban a személyi és tárgyi feltételek hasznosulásáról. A városi és megyei kórházak, az egyetemi klinikák vizsgálatának eredményeiről november végén számolt be. Mint az adatok összesítéséből kiderült, egyetlen vizsgált kórház sem felelt meg az elvártaknak, és van olyan intézmény, amelyik a minimumfeltételek alig 25 százalékkal rendelkezik. Ő idézi, ez egy hatósági vizsgálati eredmény. A feltételek hiánya miatt a kórházak egyharmada teljesen alkalmatlan gyógyításra. Vejkey György, a Magyar Kórházszövetség elnöke is azon a véleményen van, hogy ebben az állapotban több kórházat azonnal be kellene zárni.

És akkor továbbra is kérdés, hogy kik fognak ezekben az intézményekben dolgozni. A sok száz millió forint infrastruktúra-fejlesztésre fordított pénz a szakdolgozók élet- és munkakörülményeiben nem hozott pozitív változást, továbbra is túlterheltek és elkeseredettek. Átfogó, igazságos és hosszú távon biztosítható, megbecsülést és megélhetést adó egészségügyi bérezésre van szükség. Nem elég az orvosok fizetéséről beszélni. Tisztelt miniszter úr, csak mondom önnek, 2002 és 2006 között mai átlagon számolva 67 ezer forintot növekedésnek megfelelő átlagbérrendezés történt az egészségügyben. 2010 és 2014 között 19 ezer forintot átlagbér-növekedést tudtak felmutatni; ezt a KSH adatai alapján mondom. Értem és igaz, hogy elsősorban az orvosok fizetésére koncentrálnak ma, de a kórházak működéséhez elengedhetetlen az ápolói és asszisztensi szakgárda tisztességes fizetése. A hírek szerint egyre nehezebb nélkülük, ezért egyre kevesebben rendelkeznek szakképesítéssel a kórházakban, hiszen a szakképzett és diplomás ápolóink egyenesen menekülnek az országból. Ma alig találni olyan ápolót, akinek csak egy állása lenne, második vagy akár harmadik állása van azért, hogy képes legyen fenntartani saját magát.

Ebben a helyzetben meggyőződésem, hogy az összes presztízsberuházást azonnal be kell szüntetni. Az egészségügyi dolgozók béremelésére, az országos egészségbiztosítási kassza felszabadítására, a kórházak adósságrendezésére, a megfelelő gyógyszerek és műszerek beszerzésére van szükség. És kezdeményezni kell az egészségügybe áramló EU-s források felhasználásának az átalakítását olyképpen, hogy abból mód legyen az egészségügy rendszerszintű fejlesztésére, ezzel párhuzamosan az egészségügyi dol-

gozók fizetésemelésének folyamatossá tételére az elvándorlás lassítása érdekében. Ha a miniszterelnök egy XXI. századi egészségügyet és kórházat vizionál, ám ezzel szemben a magyar valóság olykor XIX. századi, akkor el kell döntenünk, az létezik-e, ami ebben a papírban, ebben a teremben törvényekben megjelenik, vagy az létezik-e, ami a magyar valóságban van.

Azt javaslom, mindenki tegyen eleget annak a szakmai felhívásnak, hogy látogasson meg egy kórházat, ne betegként, hanem hogy megismerhesse azokat a hétköznapiakat, hogy ő is könnyebben tudja a valóságot megfogalmazni akár innen a szószelekről, akár pedig egy miniszteri székből. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: A fennmaradó időkeretben megadom a szót Tukacs István képviselő úrnak.

TUKACS ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Két és fél perces vezérszónoklatot még nem hallottak, de én kísérletet teszek rá.

Tisztelt Miniszter Úr! Két dologról szeretnék beszélni. Az egyik: ha nemzeti ügy az egészségügy, akkor egyetértés kell bizonyos kérdésekben. Most az a furcsa helyzet állt elő, hogy egy dologban biztosan egyetértés van: legalább 600 milliárd kell három éven belül az egészségügy számára. Ezt mondja a szakma, ezt mondják az érdekképviseletek és mindenki más. Ha ön ezt nem tudja megtenni, márpedig a 100 milliárd megajánlásából úgy látszik, hogy nem tudja, akkor ön ezt a meccset, tisztelt miniszter úr, elbukta. Elbukta a stadionépítéssel, a haverokkal, az oligarchákkal, a rokonokkal és Matolcsy Györggyel szemben.

A másik kérdés, amit szeretnék elmondani: kancellár úr azt mondta, hogy neki van öt pontja; nem programja, öt pontja. Bocsnat, nem kancellár, hanem államtitkár. De nem szolt arról, hogy a kancelláriarendszert hogyan akarja bevezetni. Hogyan akarja azt megoldani, hogy ezek az emberek ne pénzügyi komisszárok, hanem az egészségügy segítői legyenek.

Kettő: úgy látszik, hogy a budapesti szuperkórház ügyében a bejelentés megelőzte a latolgotást. Ma reggel bejelentették, hogy ilyen nem lesz.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Államtitkár Úr! Két olyan kérdéstről szerettem volna beszélni, amelyek, úgy látszik, hogy megválaszolatlanul maradnak végig a nap folyamán. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Harrach Péternek, a KDNP képviselőcsoportja vezérszónokának.

HARRACH PÉTER, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Mielőtt az egészségügy helyzetéről, az elvégzett feladatokról, illetve a ránk váró jövőbeli feladatokról szólnék néhány szót, azt hiszem, elismeréssel kell kezdenem a magyar egészségügy múltját, történetét és teljesítményét illetően. Olyan nagy magyar orvosok állnak a

mai orvosok előtt példaképül, mint például a névadó Semmelweis Ignác, vagy olyan, az orvostudományban kiemelkedő képviselők, mint Batthyány-Strattmann László. Tehát van az egészségügynek szép múltja. S azt is látnunk kell, hogy a képzés magas színvonala, a kutatások eredményei vagy a gyógyszergyártás nemzetközileg elismert területek.

De a mai valóságról kell beszélnünk. Kezdjük az egészségügy személyi kérdéseivel! Az orvosok száma vajon megfelelő, kevés vagy sok-e Magyarországon? Azt látjuk az adatokból, hogy az egészségügyben dolgozó 30 ezer orvos lakosságarányos száma a nemzetközi átlagnak megfelelő. Ami az ápolók számát illeti, az viszont tragikusan alacsony, fele a szükségesnek, 4 ezer új ápolóra lenne szükség a kórházakban.

A bér természetesen alacsony, nagyon alacsony, hiszen a szakorvosok közalkalmazotti bére kortól függően 200-300 ezer forintos nettó jövedelmet jelent. Az is igaz persze, hogy az orvostársadalom jövedelme differenciált, hiszen olyan kiegészítéseket keresnek sokan, mint a vállalkozói szerződések - az ügyeleteket sok helyen nagyrészt így oldják meg -, a magánrendelések, illetve a magánintézményekben történő munkavállalás - klinikák, diagnosztikai központok -, és a hálapénz rendszere is egyfajta fizetékiegészítés.

De számunkra az a terület fontos, amit befolyásolni tudunk, vagyis a közalkalmazotti bér. Elhangzott már, hogy ennek a növelésére különböző lehetőségek voltak eddig is, és lesznek ezután is. Gondoljunk arra, hogy 300 milliárd forintos bérnövekedési lehetőséget ragadott meg a kormányzat az elmúlt öt évben; ez 18 százalékos átlagos emelkedést jelentett. A rezidensösztöndíj-program után a fiatal szakorvosok most 151 ezer forintos kiegészítést kapnak. Ez az orvosok számára az első lépések egyike volt. Az ápolóknak is volt egy béremelése, ez azonban messze nem éri el azt, ami szükséges. És ha a magyar egészségügyben valamit sürgős és fontos intézkedésnek kell látnunk, az az ápolók bérének a növelése, ami talán a létszámukat is növelni fogja.

(12.40)

De szóljunk a tárgyi feltételekről is néhány szót; én kérdéseket tennék fel, a választ mindenki adja meg. Az a 160 kórház sok vagy kevés Magyarországon? Hosszú-e a kórházban töltött napok száma? És: rossz-e a tb-finanszírozás módja? Gondolom, ezek költői kérdések. *(Rig Lajos: Nem költői, betegség...)*

Mi történt eddig, és minek kell történnie ezután? Az a forrásnövekedés, amiről az előbb szoltunk, az elsősorban a beruházásokban jelent meg, 500 milliárd forintos fejlesztés, ami főleg a vidéki kórházakban történt. Sajnos, ez az uniós támogatási rendszer sajátossága miatt van. Mi, akik Pest megyei képviselők vagyunk, ezt azért is megszenvedjük, mert nemcsak az egészségügy területén, hanem az élet minden területén a Budapesthez kötött Pest megye mint központi régió része, elszenvedője ennek a jelenségnek. Egyetlen reménye van ennek a me-

gyének, hogy a hazai forrásokból kiegészítést kaphat. De tény, hogy 500 milliárd forint jutott a nagyrészt vidéki kórházak fejlesztésére. Az is tény, hogy az előbb említett 300 milliárdos béremelés is jelentett forrásnövekedést.

A Mentőszolgálatról viszonylag kevés szó esett még eddig. 27 új mentőállomás létesült, és 467 új autó van, amely '17 végéig még 130-cal fog kiegészülni. Ilyen fejlesztés a Mentőszolgálatnál nem volt még. Úgy gondolom, hogy a sürgősségi ellátás területén ez nagy lépést jelent. A rövidebb várólistáról is volt már említés, ez gyakorlatilag a felére csökkent.

Ezek történtek az elmúlt időszakban. De a házi-orvosi rendszer fejlesztésére szintén egy komoly erőfeszítés történt és a házi-orvosoknak az a havi 130 ezer forintos juttatása talán az első lépés volt. De hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy pénzzel nem minden esetben oldható meg a hiányzó házi-orvosoknak a vidéki egészségügyi ellátásba való bevonása, hiszen nagyon sok betöltetlen - különösen kistélepléseken - házi-orvosi praxis létezik. És látva megint csak a saját képviselői tapasztalatomat, nem mindig jár eredménnyel az a külön juttatás, amit megígérnek nekik. Nagyon fontosnak tartom azt a százmilliárdos, '17-re tervezett forrásbővítést, ami lehetőséget ad nagyrészt a béremelésekre.

Ha belegondolunk abba, hogy abból az ötpontos javaslatból, amit államtitkár úr megfogalmazott, mik a legfontosabbak, akkor a fekvőbeteg-ellátásnak a sajátos helyzetéből kell kiindulnunk, hiszen ehhez kapcsolódik a házi-orvosi rendszer fejlesztése is, azért, mert ez a rendszer, mármint a fekvőbeteg-ellátó rendszer kissé túlhízalt, túlsúlyos, nyilvánvaló, hogy itt strukturális változásokra van szükség. Ennek egyik lényeges eleme a szociális rendszerbe való áttelepítése azoknak az ágyaknak, amelyek nem a gyógyítást, hanem a gondozást szolgálják. Tudom azt, hogy ez egy nagyon veszélyes és sok ellenérdeket kiváltó gondolat, de éppen a nemzetközi példák mutatják azt, hogy krónikus ellátás gyakorlatilag nincsen a kórházakban, és az aktív ágyaknak a működőképessége az, amire koncentrálni kell egy fekvőbeteg-ellátó intézményben. Ismerve a szociális ellátórendszer helyzetét, először azt a rendszert kell erre a fogadásra alkalmassá tenni, úgy, hogy a krónikus betegek ne csupán gondozást, hanem ápolást is kapjanak, és a számukra szükséges egészségügyi ellátás is biztosítva legyen. Nem könnyű feladat, csak fokozatosan lehet ezt megtenni, de meg kell tenni, hiszen a kórházi ellátás a legdrágább nemcsak Magyarországon, hanem világszerte, és a megfelelő arányt mindenképpen biztosítanunk kell.

Ehhez kapcsolódik természetesen a gazdálkodásnak a megújítása és az a kancellária-rendszer, ami gyakorlatilag 6-10 intézmény közös gazdasági irányítását jelenti, az megoldásnak látszik, még akkor is, ha nem feltétlenül kancellária-rendszernek fogják ezt nevezni.

A budapesti egészségügyi rendszer megreformálása egyértelműen szükséges, már csak azért is, mert az előbb említett finanszírozási rendszer hátrányát

ez a terület szenvedte el. Én úgy gondolom, hogy mindenképpen két dologra kell koncentrálni, amikor az egészségügy további támogatásáról beszélünk. Az egyik az előbb említett fekvőbeteg-ellátó rendszer strukturális változtatása, hiszen forrásnövekedést csak akkor lehet a rendszerbe juttatni, hogyha ezek a szervezeti változások megtörténtek, illetve a bérrendezés. Elsősorban az ápolók bérére gondolok.

Államtitkár úr öt pontja ezekre a kérdésekre megoldást kínál, és úgy gondolom, hogy eddig, az elmúlt öt évben tett erőfeszítések ezzel az említett öt ponttal kiegészítve meghozzák azt az eredményt, ami ugyan talán a sok évtizedes lemaradást nem fogja teljesen pótolni, de jelentős lépést jelent majd az egészségügy rendszerében és a betegek ellátása érdekében. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most megadom a szót Vona Gábornak, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

VONA GÁBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Vendégeink! A kormánypártok tegnap ünnepték az Alaptörvény 5. születésnapját. Egyedül ünnepték, az ellenzéki pártoknak nem volt ünnepi hangulata. Nekem erről a csonka ünneplésről eszembe jutott az egyik humoristánknek az egyik alakja, gonosz, herpeszes Ödönke, aki meghívta a szülizsúrjára az osztálytársait, de senki nem ment el a születésnapra, és gonosz, herpeszes Ödönke csodálkozott, hogy miért nem. Nos, amikor a kormánypárti képviselők csodálkoznak azon, hogy mi miért nem voltunk tegnap ünnepi hangulatban, azért, mert nem volt mit ünnepelni. És annak, hogy az önök Alaptörvénye az elmúlt öt évben nem tudta megerősíteni az országot, nem tudta jobbra tenni a magyar emberek életét, annak az egyik legjobb és legszomorúbb példája az egészségügy állapota.

Van két olyan terület, az egészségügy és az oktatás, amelyik az elmúlt hetekben, az elmúlt hónapokban folyamatosan lázban tartotta a közéletet, a sajtót, itt a parlamenti üléseket is, sok esetben az utcát is, két olyan terület, amelynek önmagán túlmutató jelentősége van, hiszen az egészségügy sem csak az egészségügyről és az oktatás sem csak az oktatásról szól. Mind a két ágazat a gazdaság szempontjából is meghatározó szereppel rendelkezik, mondhatnánk úgy is, hogy a gazdasági versenyképesség tekintetében ez az a két ágazat, amely döntő jelentőséget visel.

A gazdasági versenyképességhez versenyképes munkaerő kell, és ahhoz, hogy egy társadalom munkaereje versenyképes legyen, ahhoz a munkaerőnek jól képzettnek és egészségesnek kell lennie. A jól képzett munkaerőért az oktatás, az egészséges munkaerőért pedig az egészségügy felel. És pont ez az a két terület, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, amit önök magára hagytak, sorsára hagytak. És ha megbocsátanak, én nem fogok az elmúlt nyolc év szocialista kormányainak bűneivel foglalkozni, hat

év kormányzás után, azt gondolom, most már önről kell beszélni.

(12.50)

Az önök társadalom- és gazdaságpolitikája a jól képzett és egészséges munkaerővel szemben sokkal inkább az olcsó munkaerőt tekinti a gazdasági versenyképességünk alapjának. Ezzel a hívó szóval próbálja Magyarország gazdaságát erősíteni, ezzel a hívó szóval próbál Magyarországra külföldi tőkét csalogatni, és ezzel ér el egy függő társadalmat. Egy olyan függő társadalmat, amely Magyarország működését megbénítja és menthetetlenül XX. századivá teszi, ahol a korrupció igazgat mindent, ami az államigazgatásban zajlik, ahol a hatalmi önkény bárkit bármikor megtörhet, ahol az egzisztenciális kiszolgáltatottság az emberek millióit tartja folyamatos félelemben. Ez nem polgári társadalom, tisztelt kormánypartí képviselőtársaim, ez tényleg csak egy kommunikációs termék az önök részéről.

Egy függő társadalom nem polgári társadalom. A polgári társadalom önálló véleményalkotással és önálló egzisztenciával rendelkező állampolgárokból kell hogy álljon. A magyar társadalmat önök nem ilyené tette, és az elmúlt hat évben nem is ilyen irányban mozdultak. Nincs középosztály sem. Önök rendszeresen a középosztályról beszélnek. De az a társadalom, ahol a középosztály folyamatosan alsó középosztállyá csúszik le, és mindennapi küzdelmet folytat a megélhetéssel, az esetleges végleges lecsúszással, az nem egy polgári társadalom, és nem egy széles középosztály. Ezért azt gondolom, a Jobbiknak - mint a legerősebb magyar ellenzéki párt - szükséges mind a polgári Magyarország megvédését a zászlajára tűznie önök helyett, mind pedig a középosztály megerősítését zászlajára tűznie, célként kitűzni, és ezeket a fontos célokat megvédenie. Egy XXI. századi nemzeti néppártnak ez a feladata.

Ehhez viszont, hogy ezeket a célokat elérjük, erős egészségügy kell, és meg kell hogy mondjam, nem az első olyan vitanap, ahol elszomorodva hallgatom azt a vitát, amely folyik a Fidesz és az MSZP között, amelynek a lényege, a döntő szempontja az, hogy melyikőjük az, amelyik jobban hibás, kinek van több bűne, kinek van több mulasztása. Ez egyébként egy fontos szempont lehet, hogy ezt a vitát lefolytasuk, de ha csak ebben merül ki a közöttünk lévő közéleti vita, akkor ne csodálkozzunk azon, ha nem lesz fejlődés.

Egy XXI. századi pártnak, mint amilyenek mi magunkat tartjuk, jobbikosok, nem csupán az a feladata, és nem csupán az a célja, hogy akár az MSZP, akár a Fidesz mulasztásait, bűneit meghatározza, hanem hogy megpróbáljon előrettekinteni és a probléma megoldására fókuszálni. Emlékezzenek vissza önök is 2008-ra, egy népszavazásra, egy olyan népszavazásra, ahol két egészségügyi és egy oktatási kérdéssel tették biztossá úgymond a 2010-es győzelmüket, vagy akár mondhatnám úgy is, hogy a kétharmados többségüket a parlamentben ezzel a

csapással tették egyértelművé, két egészségügyi és egy oktatási kérdéssel. Ugye, milyen érdekes a sors, hogy pont olyan területeken biztosították be a győzelmüket, amely területeken aztán kormányra kerülve nem tettek semmi érdemit? Sőt, nemhogy nem tettek semmi érdemit, hanem még képesek voltak a helyzeten is rontani. A bizalommal is visszaéltek és a hatalommal is, amit kaptak.

Nem azt tartom problémának, szeretnék nagyon korrekt lenni az önök irányában, nem azt tartom problémának, nem az a helyzet, hogy önök megpróbálták az egészségügyet megmenteni, megpróbálták az egészségügyet jobbá tenni, de nem sikerült, mert olyan nehéz külső és belső körülmények adódtak, amelyekkel nem tudtak megbirkózni, ez még egy elfogadható emberi és tisztességes magyarázat volna. Sőt, még azt is mondom, hogy nem csak az a baj, hogy önök megpróbálták volna, de látván a sok akadályt, inkább nem vágtak neki, visszafordultak. A helyzet az, és ezzel kell hogy szembesítsem önöket innen, erről a helyről, hogy önök meg se próbálták, nem is akarták, nemcsak hogy meg se próbálták, nem is akarták az egészségügyet megmenteni. Ez már nem hiba, ez már nem politikai hiba, nem kormányzati hiba, hanem bűncselekmény.

Az a minisztériumi struktúra, amit 2010-ben és 2014-ben is kialakítottak, amelyben összegyömösöltek számtalan olyan ágazatot, amelyek adott esetben akár külön minisztériumot érdemelnének, önmagában bebizonyítja azt, amit állítok. Hiszen nem az volt ezzel a minisztériumi struktúrával az önök célja, hogy ezek az ágazatok esetleg a különféle egymáshoz kapcsolódásukat belül megoldva jobban érvényesíthessék az érdeküket, hanem pont az ellenkező volt az érdekük. Az volt az érdekük, hogy ezeket az ágazatokat közösen fojtsák le, egy minisztériumba gyömösöljék, és közösen fojtsák le őket, az egészségügyet és az oktatást is.

Ezért kellett nekünk a valódi nemzeti konzultációt meghirdetni 2016. január 30-án, hiszen már az érdemi vita, a konstruktív vita, a tisztességes párbeszéd lehetőségei is eltűntek. Akár az egészségügy, akár az oktatás tekintetében megvizsgáljuk a kormány munkáját, azt látjuk, hogy nem tud érdemi és hasznos munkát, párbeszédet kialakítani a szakszervezetekkel, az érdekképviseletekkel, a szakmával, az érintett szervezetekkel. Jelen pillanatban ott tartunk, hogy ha bármilyen eredményt el akarunk érni az egészségügy területén, akkor egyáltalán a bizalmat és a reményt kell visszaadni az érintett szereplőknek. Óriási bizalmi hiány van a kormány és a kormánypartók irányába, miközben az ágazat pedig nagyon igényelné a konstruktív szakmai vitát, hiszen az ágazat tele van problémával, tele van felkiáltójelekkel.

A következő területeken vagyunk sereghajtók az európai országok között, néhányat hadd emeljek ki a teljesség igénye nélkül: az ellátáshoz való hozzáférés, az elérhető szolgáltatások, a kezelések sikeressége, a megelőzésben tett erőfeszítések, betegjogok és a betegek informáltsága. Miközben 2014-ben ezeken a területeken javult az európai átlag, a harmadik Or-

bán-kormány tovább tudott rontani ezeken a területeken is. Szó volt arról Selmeczi Gabriella képviselőtársunk felszólalásában, hogy az orvosképzésben milyen nagyszerű eredményeket ér el a kormány, illetve a terület. Csak az már nem hangzott el, hogy a hazai orvosok több mint 80 százaléka gondolkodik már azon, hogy elhagyja az országot, és a felük már meg is tette az ehhez szükséges előkészületeket.

Miközben a Fidesz arról beszél, hogy megállította, mérsékelte az orvosok elvándorlását, ennek pont az ellenkezője igaz, és az ápolók esetében sem tapasztalunk pozitív jeleket, sőt az ápolók és az egészségügyi szakdolgozók területén egy hármast nyomasztó nehézség az érintetteknek. Egyrészt itt is vannak sokan, akik külföldre menekülnek, másrészt vannak, akik az ágazatban és a szakmájukban lévő körülmények miatt elhagyják a szakmát és egészen más területen kezdenek el dolgozni. Végül van egy harmadik nyomás, ami időben ugyan később fog jelentkezni, de talán annál súlyosabb lesz, az utánpótlás hiánya. Ilyen körülmények között, ilyen adottságok között ki az a fiatal, aki majd az egészségügyben akar dolgozni, miközben akár a hivatástudat megvan benne? Manapság nem kell ahhoz kalandvágy vagy bátorság, hogy egy egészségügyi dolgozó külföldre menjen - vagy egy orvos -, igazából ahhoz kell kalandvágy és bátorság, hogy itt maradjon Magyarországon. Szóba került már a háziorvosi ellátás, az alapellátás. Jelen pillanatban 307 olyan háziorvosi praxis van Magyarországon, amely betöltetlen több mint fél éve. Szintén elhangzott már egy másik ellenzéki párt vezérszónokának a szájából, de én is megismétlem, tíz éven belül - ha ez a tendencia folytatódik - az ország fele az alapvető egészségügyi ellátás nélkül fog maradni.

A társadalom egészségügyi állapotával kapcsolatban most nem fogom magunkat még jobban lehangolni: a daganatos betegségek, a szív- és vérkeringési betegségek, a cukorbetegség, a magyar társadalom fogászati állapota, az önpusztítás különféle formái, szinte sajnos azt kell mondjam, a negatív bőség zavarában van az ember, ha negatív példákat akar hozni az egészségügy magyarországi állapotáról.

Őnök gyakran hivatkoznak a sportra, mondván, hogy a sport az önök sikerágazata, és a sport végül is az egészségügynek egy valamilyen speciális, de mégis az egészségüghöz tartozó formája. Ebben van is igazság. Azt is hallottuk már az önök érvelésében, hogy minden sportra fordított forint az egészségügyi ellátásban 3 forintot takarít meg. Felteszem a kérdést, hogy ha el is fogadjuk, hogy ez az állítás, ez a tétel igaz, ez a képlet valóban működik, önök a sportnak valóban arra a területére fordítják-e a pénzt, ahol ez a tétel működhet. Önök szerint valóban javult Magyarországon az emberek egészséges életmódjának a helyzete? Valóban többet sportol a magyar társadalom? Vagy pusztán arról van szó, hogy önök a sportot is bizonyos kirakatszempontok és személyes politikusi hóbortok alapján tartják fontosnak.

Nem beszélve a társadalom lelkiállapotáról, ami persze nagyon áttételesen kapcsolódhat az egészségüghöz. Ha azt az orvosi igazságot elfogadjuk, hogy amennyiben az ember lelke megbetegszik, könnyen megbetegszik a teste is, és ha ezt a társadalomra is kivetítjük, mondván, ha egy társadalom lelke megbetegszik, akkor a társadalom testileg is, fizikailag is meg fog betegedni, akkor érdemes azon is elgondolkodni, hogy az elmúlt hat évben, mióta önök kormányoznak, a Gyurcsány-Bajnai-kormányokhoz képest, amikor a magyar társadalom lélektani, lelkiállapota rettenetes volt, ahhoz képest javult-e az önök hat éve alatt a magyar társadalom lelkiállapota. Szerintem nem. Ugyanolyan fullasztó Magyarországon élni az önök kormányzása alatt is, mint annak idején volt. Ennek nyilvánvalóan meglehetnek az egészségügyi következményei is.

Az egészségügyi rendszert ma Magyarországon különféle nemkívánatos vagy nem feltétlenül normális körülmények tartják fenn vagy biztosítják, gondoljunk a hálapénzre, vagy gondoljunk a magánkiadásoknak az európai szinten, európai összehasonlításban is magas arányára. Vagy hadd mondjak egy pozitívumot, ami az egészségügyi rendszert ennyi anomália, ennyi probléma ellenére is összetartja: ez az egészségügyben dolgozók hivatástudata, szeretete, a munka iránti alázata.

(13.00)

Ha ezeket kivennénk az egészségüghöz, akkor az egészségügyi rendszer lényegében összeomlana. A nemzeti egészségügyi kerekasztal legutóbbi ülésén volt alkalmam, szerencsém részt venni, és ott hallhattunk egy szakértői előadást az egészségügy állapotáról, ahol az előadó hosszú diákkal bizonyította és mutatta be az egészségügy problémáit. Végül azt mondta, hogy három súlyos probléma van az egészségügyben. Az első súlyos probléma az alulfinanszírozottság, a második súlyos probléma az alulfinanszírozottság és a harmadik nagyon súlyos probléma pedig az alulfinanszírozottság.

Ezzel azt szeretném mondani, és majd képviselőtársaim is a rendelkezésünkre álló időben beszélni fognak erről, hogy igen, szükség van strukturális reformokra, igen, szükség van takarékosági intézkedésekre. Igen, szükség van hatékonyságnövelő intézkedésekre. De mindaddig, amíg az egészségügybe nem teszük bele, nem tesszük bele a szükséges forrásokat, amíg az európai átlagot, vagy maradjunk csak a viseigrádi 4-ek regionális átlagánál, nem teszük bele az egészségügyi ágazat forrásigényébe, addig ne várjuk azt, hogy bármilyen strukturális hókuszpokusz, bármilyen öt pont vagy bármilyen hatékonyságnövelő álmódosítás javítani fog az egészségügyi állapotot. És nem csodát kér az egészségügyi ágazat, hanem csak annyi forrást, mint amit más országok is beletesznek, akár GDP-arányosan, a központi ráfordításokat tekintve, akár költségvetés-arányosan.

Ma a magyar egészségügyet annyi pénzből akarják működtetni, amennyiből nem lehet. Az első és legfontosabb feladat ennek az alulfinanszírozottságnak a megszüntetése. Az, hogy ezen kívül és ezen túl milyen egyéb intézkedésekre van szükség, ahogy azt mondtam, képviselőtársaim és szakpolitikus képviselőtársaim el fogják majd mondani.

Amit a vita kapcsán én is kérnék magunktól, magamtól, önköztől, mindannyiunktól, hogy ne süppedjünk bele a XX. századnak abba a tendenciájába, ami az elmúlt vitanapokon és az eddigi vitanapon is jellemző volt. Tehát ne az egymásra mutogatás legyen jellemző, ne az, hogy ki hibázott nagyobb, ne az legyen a döntő szempont, hogy kinek a múltja sárosabb. Ne az legyen a szempont, és ne az legyen a cél, hogy falakat építsünk a különféle szereplők közé, hogy a beteget szembefordítsuk az egészségügyi dolgozóval és fordítva. Próbáljunk XXI. századi vitát és vitakultúrát kialakítani, amelyben a problémára vagyunk érzékenyek, nem csupán a másik hibáira és bűneire, hanem a probléma megoldására, ha egyáltalán hiszünk abban, hogy értelmes vitát lehet Magyarországon folytatni egy olyan súlyos kérdéstről, mint amilyen az egészségügy.

A másik pedig, ne falakat építsünk, hanem hidakat építsünk az egészségügyi különféle szereplői közé. Mert ha falakat fogunk építeni ebben a kérdésben a különféle szereplők közé, akkor ugyanott fogunk maradni, ahol jelen pillanatban vagyunk. Ha hidakat építünk, akkor talán el tudunk indulni előre. Én ezzel a reménnyel szerettem volna hozzájárulni a mai vitához, és kívánom minden hozzászólónak, hogy hozzá tudjon ő is járulni ehhez a vitához, és a magyar egészségügyet előbbre tudjuk vinni. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban. - Szilágyi György, Pócs János és Soltész Miklós hangosan átszólnak egymáshoz.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Az LMP képviselőcsoportja is jelezte, hogy két felszólaló ismerteti a frakció álláspontját. Ennek keretében megadom a szót elsőként Schiffer András képviselő úrnak.

DR. SCHIFFER ANDRÁS, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Miniszter Úr! Magyarország miniszterelnöke tavaly decemberben azt mondta egy fórumon, hogy a ciklus végén majd elszöszölünk az egészségüggyel és az oktatással. Úgy néz ki, hogy ez az elszöszölés nem fog menni. 2016 nagy kérdése, hogy az oktatás és az egészségügy egyáltalán túléli-e ezt az évet.

Az elmúlt ciklusban is a Fidesz-kormány politikáját az egészségügyet illetően a megúszás szándéka vezérelte, ugyanakkor érdemes visszatekintnünk a megelőző ciklusra. 2006 és 2010 között tudniillik nemcsak az a népszavazás történt, amire az előttem szólók utaltak, hanem volt egy mozgalom annak érdekében, hogy a társadalombiztosítást ne lehessen piacósítani. Ez a mozgalom, a tb-mentők mozgalom érte azt el, hogy végül az akkori kormány kénytelen

volt lehátrálni, és ezért 2010 előtt nem vált szét a szegények biztosítója és a gazdagok biztosítója. Ehhez képest a Fidesz meglovagolta azt az elégedetlenséget, kétharmados többséget szerzett, a kétharmados többség birtokában átírta Magyarország Alkotmányát, és addig, amíg 2011 előtt az alkotmány rögzítette az egységes társadalombiztosítási ellátáshoz való jogot, az Alaptörvényt ezt eltörölte.

Az, amit láttunk a Fidesz társadalomképében, társadalompolitikájában, nem más, mint a lopakodó neoliberalizmus. Egy olyan XX. századi politika, amelyiknek a filozófiája nagyon egyszerűen összefoglalható: akinek nincsen semmije, annyit is ér. Ennek a politikának a végeredménye egy összeomló egészségügy, ennek a politikának az eredménye az, hogy a szegénység és a rossz egészség folyamatosan gyorsuló ütemben egymást erősítik. Az a társadalomkép, amelyik arról szól, hogy Magyarország úgy szakadjon ketté, hogy vannak a gazdag kevesek, akiknek van pénzük a minőségi tudásra, van pénzük a minőségi egészségügyre - nem véletlenül azok a számok, amelyek arról tanúskodnak, hogy az utóbbi egy-két évben megnőtt a magánegészségügyi szolgáltatások iránti kereslet -, és ugyanakkor van a szegény sokaság, amelyik egyre alacsonyabb bérekért robotol, egyre nehezebb körülmények között, romló egészségi és romló mentális környezetben.

Tisztelt Országgyűlés! Ez a politika a lefelé tartó bérek politikája, ez a politika arról szól, arról a vágyképről szól, hogy Magyarország akkor lesz kívánatos a külföldi befektetők előtt, ha van egy könnyen kizsigerelhető népesség. Ehhez képest kell megfogalmaznunk 2018-ra egy megújuló Magyarország-képet, egy XXI. századi Magyarország-képet, ami arról szól, hogy a sokaságnak is adassék meg a minőségi tudás, és abból a felismerésből táplálkozik, hogy Magyarország felemelkedésének az a kulcsa, hogyha a sokaságnak is van lehetősége az egészségét megőrizni, helyreállítani, és Magyarország a magyar tudásból, a minőségi magyar tudásból tud táplálkozni.

Tisztelt Országgyűlés! A jelenlegi egészségügyi krízis egyrészt bérkérdés, hiszen nem függetleníthető attól az orbáni politikától, aminek a sarokköve a mesterségesen alacsonyan tartott bérszínvonal. Egy magyar orvos még mindig kevesebb, mint feleannyit keres, mint mondjuk, szlovák kollégája. Az egy orvosra jutó ápolók számában Európa sereghajtói vagyunk. Pedig, ha szakterületeken belül hiány van, akkor az ápolók azok, akik csökkenteni tudják a terhelésüket. Az ápolók bérezése az OECD-országok között az utolsó. A nemzetgazdasági átlag alatt keresnek itthon, ezért körükben felgyorsult az elvándorlás, és egyre nagyobb a hiány belőlük.

Nem meglepő, hogy naponta átlagosan három orvos és két ápoló hagyja el az országot. 2015-ben 1193 orvos és 567 szakdolgozó kérte ki a külföldi munkavállaláshoz szükséges jóhírnév-igazolást. A helyzet súlyosságát mutatja, hogy a 18 nemzetgazdasági ágazat közül az egészségügy a 16. a bérlistán, azaz még a hazai bérvizonyok között is a legrosszabbul fizetettek közé tartoznak az egészségügyi

dolgozók. Kamu volt a kormánynak az az ígérete is, hogy a frissen szakvizsgázott orvosok havonta 151 ezer forint plusztámogatásban részesülhetnek, a szakorvosi minimálbér így nettó 270 ezer forintra emelkedhet. Ezzel szemben az „1001 orvos hálapénz nélkül” Facebook-csoport írta meg, hogy januári bérük februári kifizetésekor szembesültek azzal, hogy nyoma nincs a kormány által beígért pénzeknek. Kiderült, hogy pályázni kell a bérkiegészítésre, vagyis a béremelésként kommunikált intézkedés csak egy pályázható támogatás.

Az LMP szerint azonnali, valós alapbéremelésre van szükség, pályázati rendszerek helyett a szakorvosi minimálbér nettóját emeljék 270 ezer forintra még az idén. A szakdolgozók és az egyéb szakasszisztencia körében pedig legyen egységesen 50 százalékos béremelés, amit ne differenciáltan hajtsanak végre. Ne 5-15 milliárdokat adjanak béremelésre, ami még szépségtapasznak is kevés, ahogyan ezt eddig tették! Első lépésben 100 milliárd forint átcsoportosítására van szükség, erre javaslatot is fogunk tenni a 2017. évi költségvetés tárgyalásánál is.

Fontos fölhívni a figyelmet arra, hogy a dolgozói szegénység növekszik az egészségügyön belül, és ahogy az oktatásban, ha az egészségügyben is úgy gondolkodik, hogy amennyiben a szakszemélyzetet az út szélén hagyják, akkor azzal csillapítani lehet az összeomlást, illetve az elégedetlenséget, tévednek. Ma az egészségügyben éves szinten legalább 300 milliárd forintnyi többletforrásra van szükség. Szükség van egyrészt a béremelés miatt, szükség van a szakemberhiány kezelése végett, és összességében is a működési költségek miatt legalább 200 milliárd forint az, ami hiányzik a rendszerből.

(13.10)

Tisztelt Országgyűlés! Azzal kell szembenézni, hogy Magyarországon még csak nem is az a kérdés, hogy vannak-e, lesznek-e nyugat-európai bérek az egészségügyben, jelenleg a gyalázatosan alacsony bérek 2-3-szorosa már elegendő lenne ahhoz, hogy a többséget itthon lehessen tartani. Egyetlen példa: a háziorvosok 60 százaléka a nyugdíjkorhatár közelében vagy már azon túl van; van, aki 80 évesen is praktizál, mert a nyugdíjából nem tudna megélni; a háziorvosok átlagéletkora 58 év. Azonnali beavatkozásként, a rendszer teljes összeomlásának megakadályozása érdekében minimum 50 ezer forint alapbéremelést tartanánk szükségesnek.

Tisztelt Országgyűlés! Szólni kell természetesen arról is, hogy egy alapvető paradigmaváltásra van szükség Magyarországon az egészségpolitikában ahhoz képest, amit az elmúlt évtizedekben tapasztaltunk. Egy olyan egészségpolitikára van szükség, ami a betegségi helyett az egészségmegőrzésre koncentrálna. Az LMP-nek meggyőződése, hogy egy fenntarthatósági politikának alapvetően az egészségmegőrzésre kell koncentrálnia. Ehhez szükség van természetesen arra is, hogy a gyógyszeripar nyomása alól hosszú távon a társadalombiztosítási kasszákat és az egész

egészségügyi rendszert felszabadítsuk. Hosszú távon egy olyan egészségmegőrző rendszer kell, ahol a gyógyszerfogyasztást, például az antibiotikumok fogyasztását azért is csökkentjük, mert tisztában vagyunk azzal, hogy az egész bolygón növekvő antibiotikum-fogyasztás folyamatosan elszennyezi a természeti erőforrásokat. Fel kell ismerni azt is, hogy hosszú távon nincsen egészségmegőrzést szavatoló politika működő környezet-egészségügy és élelmiszerbiztonság nélkül. Fel kell ismerni azt is, hogy amíg nincsenek állami források a mentális egészség növelésére, például egy közösségi pszichiátriai hálózat fejlesztésére, addig legfeljebb tűzoltó beavatkozások azok, amiket a mindenkori kormányzati politika tehet.

Egy olyan egészségpolitikára van szükség, ami alkalmassá teszi a magyar állampolgárokat arra, hogy teljes értékű életet éljenek, alkalmassá teszi az embereket arra, hogy az emberhez méltó élet fizikai, biológiai feltételeit megtartsák, és nem utolsósorban egy olyan egészségpolitika kell, ami hosszú távon abba az irányba mutat, hogy az erőforrásainkat megőrizzük a jövő generációk számára. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Az LMP második vezérszónokaként megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak.

IKOTITY ISTVÁN, az LMP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr, a szót. Tisztelt Országgyűlés! A kormány egészségügyi politikájának talán a legnagyobb hibája az, hogy még mindig az egészségügyi rendszer nem létező tartalékait próbálja meg kiaknázni. A célja továbbra is csupán annyi, hogy az egész rendszer működtetése kevesebb pénzbe kerüljön, és minél kevesebb szó legyen róla. A kormány ugyanis csak a politikai hasznot lesi, márpedig az tény, hogy azt nem az egészségügy területén kell keresni.

A felelős kormány azonban ettől még nem ignorálja az egészségügy kérdését, főleg azért nem, mert némi tudatos és hosszú távú tervezéssel könnyen elérhető lenne, hogy valóban kevesebbet kelljen az egészségügyre költeni. Ennek egyetlen módja, hogy sokkal nagyobb energiát fordítunk az egészségmegőrzésre és az egészséges környezet megteremtésére, annál ugyanis nincs hatékonyabb módszer, mint ha elérjük azt, hogy az emberek kevesebbet legyenek betegek. Ehhez képest a kormány egészségüggyel kapcsolatos magatartása faék-egyszerűségű: ahol pénzt látnak, azt kivonják a rendszerből. Nem átcsoportosítják, nem próbálják meg jobban felhasználni, hanem kivonják, s inkább stadionokat építenek belőle, így az eredmény csak egy élethetetlen és betegségekkel tépázott ország lesz, és egy olyan egészségügyi rendszer, amelyre egyre többet és többet kellene költeni, egy zsákutca, amiben gyorsuló tempóval haladunk előrefelé.

A kormány azonban továbbra is csak a forráski-
vonással foglalkozik. Jelenleg 550 milliárd forinttal költ Magyarország kevesebbet egészségügyre, mint a visegrádi országok. Ezt még az egészségügyért felelős

helyettes államtitkár is elismerte nem olyan régen. Ennek ellenére a kormány azzal védekezik, hogy az ellenzéki pártok és a szakszervezetek nyugati béreket kérnek számon rajtuk, pedig erről szó sincs. Mi azt szeretnénk, hogy a lehetőségeinkhez mérten a legtöbbet nyújtsa a magyar egészségügyi ellátás, a lehetőségeink pedig nem térnek el nagyban Szlovákiától, Szlovéniától vagy Lengyelországtól. Egyszerűen a kormány értékrendje és prioritásai végzetesen hibásak.

Azt láthatjuk, hogy az egészségügyért felelős államtitkárságon egy-egy problémát jól azonosítanak, még működő megoldási javaslatuk is lenne, de ezek soha nem valósulnak meg. Ennek nem lehet más oka, mint hogy a valódi politikai döntéshozók szintjén minden egyes alkalommal elakadnak ezek a javaslatok, mert a valódi döntéshozóknak, azaz a miniszterelnöknek és körének nem számít az emberek egészsége, ők csak a politikai kockázatot látják az egész egészségügyben, pedig sok szempontból egyértelmű, hogy mit kéne tenni a jobban működő egészségügyért, csak az akarat hiányzik hozzá. A házi- orvoscépzést és -pályát vonzóvá kell tenni, és világossá kell tenni, hogy a szakorvosok milyen feladatokat tudnak levenni a házi- orvosok válláról, mert hamarosan összeomlik az alapellátás.

Nem mehetünk el a béremelés kérdése mellett sem. Az LMP évek óta követeli az egészségügyi dolgozók jelentős béremelését. Szerintünk ez nemcsak morális okokból lett volna elvárható, hanem befektetésként is szolgált volna, ugyanis egy orvost vagy egy ápolót sokkal olcsóbb itthon tartani, mint a kivándorlás után visszacsábítani vagy az utódját kiképezni.

Bár még nem ismerjük a jövő évi költségvetés pontos részleteit, de talán eljutunk oda, hogy a kormány elkezd az, amit hat évvel ezelőtt el kellett volna kezdenie. Hatalmas hiba az, hogy még mindig nincs garancia az ideai béremelésre, és az sem biztos, hogy a jövő évi 100 milliárdról szóló mesék igazak volnának. De ha még minden szava valós is az újabb ígéreteknél, akkor is kevés a bejelentett összeg, mert valójában ennek a háromszorosára lenne szükség csak a bérproblémák tartós rendezéséhez. Méltatlan ez az ígéret és ujjal mutogatás, amit a bértárgyalások kapcsán folytat a kormányzat. Azok a dolgozók ugyanis, akik még a borzasztó körülmények és a megalázó bérek ellenére is üzemeltetik a rendszert, ennél sokkal többet érdemelnének.

De nem mehetünk el az apróságnak tűnő, de valójában nagyon is meghatározó probléma mellett, hogy a jelenlegi kormányzati struktúra teljesen alkalmatlan olyan nagy és komplex rendszerek egy minisztériumon belüli irányítására, mint amilyen az oktatás és az egészségügy. Az oktatással kapcsolatban már beismerték, hogy túltolták azt a bizonyos biciklit, de egy hasonló beismeréssel tartoznak még az egészségüggyel kapcsolatban is.

Összességében az egészségügyi válság oka egyértelmű, mindenki látja, mik a legfőbb problémák, sok szempontból még a kormányzati szakpolitikusok szintjén is egyértelmű, hogy mi lenne a megoldás,

hogy milyen azonnali és hosszabb távú lépésekre lenne szükség. A kormány azonban nem hajlandó ezeknek nekifogni, pusztán azért, mert nem látja benne a rövid távú politikai haszonszerzés lehetőségét. Köszönöm a figyelmet. *(Dr. Schiffer András tapsol. - Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Most az elsőként jelentkezett független képviselőt illeti meg a szó, így megadom a szót Gyurcsány Ferenc képviselő úrnak.

GYURCSÁNY FERENC (független): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Balog miniszter úr csalódást keltő expozéja után az államtitkár úr hozzászólása legalább valami reménnyel kecsegtet bennünket, hogy lehet racionálisan is beszélni erről a dolgról. Ha nem haragszanak - mint aki egyébként egy sok tekintetben politikai vereséget szenvedett egészségügyi reformban kulcsszerepet játszottam 2010 előtt -, abba a vitába, hogy a kormánypárti képviselők mondanak nekik kedvezőnek tűnő adatokat, mi, ellenzékiek meg nyilván olyanokat, amelyek leírják a mostani nehéz állapotokat, ebbe nem mennék bele; sok részlet elhangzott. Amiből igazán hiány van, mégis úgy látom, az inkább az értéke ennek a problémának, de nem akarok fellengzősen beszélni. Van itt két nagy - az önök kedvenc szavát fogom majd használni, velem kapcsolatban szokták használni - hazugságkör, ami minthogyha fogva tartana bennünket, önöket is és sok tekintetben bennünket is, és ha jól értem az eddigi hozzászólásokat, akkor nem nagyon érintettük ezt a dilemmát.

Évtizedek óta van három alapállítás, hogy mit kívánunk meg az egészségügytől, és nagyon szégyenlősen nyúlunk ehhez hozzá. Azt mondjuk, hogy mindenkinek egyenlően, azt mondjuk, hogy mindenkinek ingyenesen, és azt mondjuk, hogy mindenkinek a legmagasabb színvonalon. Ez a három nagy pillére van; volt, hogy ez az alkotmányban is szerepelt, nem tudom, hogy a mostani Alaptörvényben benne van-e ez a három állítás - ez már nincsen benne.

(13.20)

Ha nincsen benne, az a tekintetben egyébként könnyebbé tenné a vitát, hogy akkor ezek szerint elhárult az alkotmányos akadálya, hogy ezt megvitassuk. Mert a helyzet valóban az, hogy nyilván sok választó, aki hallgat bennünket vagy engem, nem fog ennek örülni, de az az igazság, hogy ezt a három alapvető egyszerre érvényesíteni nemcsak hogy nem tudjuk, de nem is lehet. *(Dr. Schiffer András: Dehogyne!)*

Teljesen világos, hogy azon túl, hogy sok baj van itt a pénzek környékén - és hallom, hogy mindenki erről beszél, én erről már akkor nem nagyon fogok beszélni -, nemcsak az határozza meg, ahogy államtitkár úr mondja, hogy ki milyen ellátást kap, hogy milyen az ellátó intézmény önérdéke. Ez is benne van a pakliban, de ne legyünk már vakok és farizeusok! Ma azt, hogy melyikünk milyen ellátást kap,

alapvetően két dolog határozza meg: van-e olyan kapcsolatrendszere, hogy egy telefonnal elér valakit, egy jó nevű orvost, egy jó nevű igazgatót, és átugrik lépcsőket, vagy van-e annyi pénze, hogy megfizeti magának legalísiman vagy most a legalísimá tett hálapénzzel. Ne tegyünk úgy, mintha ez nem létezne a magyar egészségügyben. Szembe akarunk ezzel nézni vagy nem? Van erre szándéka a kormánypárti képviselőknek vagy sem? Szerintem kellene hogy legyen szándék, legalább arra, hogy egy szabályozott hozzájárulás legyen, és lehessen tudni, hogy kinek mi jár.

Nem igaz az, hogy egy nyírbogádi idős asszony hozzáférése a magyar egészségügyi szolgáltatásokhoz ugyanaz, mint akár a parlamenti képviselők többségének vagy a nagyvárosok elitjének. Nem igaz! Nézzenek a maguk családjára, rokonságára, önmagukra. Nem igaz! Nem igaz, hogy a legmagasabb ellátást tudjuk adni mindenkinek. Hogyan lenne igaz? Azért mondom, hozzám szólt egy pillanatra Schiffer frakcióvezető úr, hogy ez csak akarat kérdése. Hát látjuk a statisztikákban, hogy az egészségügyi technológia fejlődésének következményeként az ottani költési igény lényegesen meghaladja a magyar nemzeti jövedelem legoptimistább előrejelzését is. De van annak korlátja, hogy mit tudunk adni az embereknek. Múlt heti írásokból önök is olyan jól tudják, mint én, tudatosan korlátozza az egészségbiztosító pénztár bizonyos új gyógyszerek behozatalát és rendszerszintű használatát, mert nem bírja ki a költségvetése. Emberi drámák sokasága van ebből.

Én nem tanácsot akarok ebben az ügyben adni képviselő-kollégáknak, mert nekem magamnak is elég sok kudarcélményem van, hogyan lehet megváltoztatni ezeket a megrögzöttségeket és hiteket. De azt komolyan gondolom, hogy legalább el kellene kezdeni erről beszélgetni. Ez az önök felelőssége. Van-e erről érdemi nyilvános vita? Vagy végighallgatunk a minisztertől egy számszűzhatagot, ami egy minisztériumi főosztályvezetőnek a pénzügyminisztériumból lehet, hogy dicsőségére válik, hát az emberi erőforrások miniszterétől, azt mondom, hogy kiábrándító és kicsikét szegény.

Ez az első nagy hazugságkör. Mi ezzel, ha óvatosan is, megpróbáltunk annak idején szembenézni, kibontani egyre inkább az igazság minden részletét, ha úgy tetszik. Hogy valami örömet is okoznak önöknek: nem voltunk benne nagyon sikeresek, de azt hiszem, hogy nekünk volt igazunk, és akkor önöknek nem volt igaza, amikor ezt akadályozták. Ma előrébb tartanánk, ha annak idején, annak a reformnak jó néhány eleme nem bukkik el, többek között az önök által szervezett ellenálláson.

Aztán van egy másik hazugságkör, ez még bonyolultabb. Mert az egyik oldalról teljesen világos, hogy az egészség az egyik legfőbb emberi érték. Ha egészség van, akkor már nagyjából azt mondjuk, hogy egy picikét beljebb vagyunk. De az nem igaz, amikor ezt szembeállítják azzal, hogy önök pontosan tudják, hogy az egészségügy mint iparág mögött van üzlet nagyon sokak számára; kinek igen jó üzlet, nem kevés disznósággal is helyenként tarkítva, kinek meg

igen rossz üzlet. Igen rossz üzlet azoknak a befizetőknél, akik egy életen át fizették a tb-járulékot, és most alig tudnak valamilyen tisztességes szolgáltatást kapni, igen rossz üzlet jó néhány egészségügyi szakdolgozóknak, és fantasztikus üzlet technológiaszállítóknak, sokszor gyógyszer szállítóknak, nem szerencsés az a kifejezés, amit az utóbbi napokban tanítanak itt meg nekünk: az orvosbáróknak. Azt hiszem, hogy nem ez önmagában az egészségügy első számú problémája, de nyilván vannak, akik igen jól megélik ebből a történetből.

Önök éveken keresztül tanították a magyaroknak azt az egyszerű dolgot, hogy az egészség nem üzlet. Azt hiszem, hogy sikeresek voltak tanárként, csak egy rossz tananyagot tanítottak, mert az egészség üzlet is. Ha nem értjük meg, hogy a csudába lehet ezt a kettős szempontot összeegyeztetni jól, hogy a végén mi legyünk a nyertesei, ne pedig a tiszta üzleti haszon érdekében az egészségiparba befektetők, akkor azt hiszem, hogy soha nem lesz ebből normális egészségügyi szektor, mert az azt működtető érdekek és értékvilág összehangolását nem tudjuk megtenni. Szóval, minden olyan vita, ami itt most a Házban elhangzik, hogy több pénz, meg több szerkezet változás, meg mélyebbre, azt hiszem, addig nem fog menni, amíg az alapkérdésekkel nem néznek szembe, ami végtelenül fájdalmas lesz.

Utolsó megjegyzésem: fura módon elővették a közoktatás ügyét a kollégáim. Szerintem közoktatásban azért vannak önök bajban, mert változtattak, sajnos rossz irányba, a tanárok minden követelése a 2010 utáni változtatásokkal szemben szól, egészségügyben meg azért, mert talán saját csapdájukból nem tudtak kimenekülni, és nem csináltak semmit. Ha kíváncsiak lettek volna egyébként a tanácsomra, de miért is lennének kíváncsiak, fordítva kellett volna, drága kollégák. Oktatásban hagyni - ez egy nem tökéletes, de viszonylag jó rendszer volt -, egészségügyben pedig éppen azért, mert nem engedték, hogy megcsináljuk, maguknak el kellett volna kezdeni csinálni. Nem csinálták.

Szerintem nincsen többük két évnél kormányozni, hát akkor most oltsák a tüzet, arra még van idejük, a többit meg majd hagyják ránk, megcsináljuk. Köszönöm. *(Derültség a Fidesz soraiban. - Korózs Lajos és Varju László tapsol. - Boldog István közbeszól.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most Dömötör Csaba államtitkár úr jelezte, hogy hozzá kíván szólni a vitához. Öné a szó.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Szeretnék az imént elhangzottakra reagálni. Gyurcsány Ferenc úgy fogalmazott, hogy az itt ülőket foglyul ejti egy hazugságkör, azt hiszem, hogy így fogalmazott. Azt szeretném mondani, hogy minket nem, a jelenlévők nagy részét nem, legfeljebb önt. Miért is mondom ezt?

2006-ban, amikor önök markáns szerepet vittek az egészségpolitika irányításában, Kókény Mihály

úgy fogalmazott, hogy sem a kormány, sem az MSZP programjában a fizetős szolgáltatások bevezetése nem szerepel. Mindehhez azt is hozzátette, hogy az MSZP nem teszi fizetőssé az egészségügyet, az MSZP nem adja el a kórházakat. Ugyanilyen szellemben fogalmazott Kuncze Gábor, és később ön, a 2006-os televíziós vita során azt mondta, hogy azt állítani, hogy a kormány gyógyszerfelírási díjat akar bevezetni, az egy nagyon buta és igazságtalan kampánynak felel meg.

Ezek után 2007. február 15-én bevezették a vizitdíjat, amely vagy 300, vagy 600, vagy 1000 forintjába került a magyar állampolgároknak. Csak a kommunikációra egyébként 220 millió forintot költöttek úgy, hogy ez nagyjából 733 ezer ember első vizitdíjának felelt meg.

Azért szeretném ezt a kérdéskört felhozni, mert egyetértek azzal, hogy a finanszírozás kérdése egy alapvető kérdés az egészségügyben, éppen azért, ha van egy többrészes vita az egészségügy jövőjéről és jelenéről, akkor tisztázni kell azt, hogy a finanszírozás kérdése hogyan nézzen ki, és ha jól értem szavait, ön nem zárja ki azt, hogy a fizetős egészségügy kérdése újra napirendre kerüljön (*Gyurcsány Ferenc közbeszól.*), és szerintem a mai napot arra is jó lenne kihasználni, hogy a baloldali pártok tisztázzák, nyilatkozzanak arról, hogy szeretnék-e újra napirendre emelni a fizetős egészségügy kérdését. Köszönöm a figyelmet. (*Taps a kormánypártok soraiban. - Gyurcsány Ferenc közbeszól.*)

ELNÖK: Most kétperces felszólalásokra van lehetőség. Ennek keretében Schiffer András képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. SCHIFFER ANDRÁS (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ha én jól értettem Gyurcsány miniszterelnök urat, akkor ön azt mondja, hogy az, ami a '49. évi XX. törvényben, a korábbi alkotmányban volt, hogy mindenkinek egyenlő joga van a legmagasabb szintű testi-lelki egészségre, az ingyenes egészségügyi ellátásra, és egyenlő joga van az ingyenes egészségügyi ellátásra, az ön szerint egy hazugság.

Az a helyzet, hogy ön most egy platformra került a Fidesz-KDNP-vel, mert ők pontosan ebből kiindulva, anélkül, hogy különösebb elméleti magvakat hintettek volna eköré, úgy, ahogy van, ezt az alkotmányos rendszerből kivették. Ez ma az Alaptörvényben nincs benne. Ezek után már csak azt nem értem, hogy önök miért tüntettek az Alaptörvény ellen tegnap.

Az a helyzet, hogy itt a szavak mögött van egy neoliberális konszenzus önök között és a 2010 utáni hatalom között. Mi azt állítjuk, hogy igenis megteremthető egy olyan világ Magyarországon, ahol biztosítható mindenki számára a legmagasabb szintű testi-lelki egészség, ahol van alkotmányos védelem a társadalombiztosítás mellett - ezért sem tudták megcsinálni az egészségbiztosítás piacosítását önök 2007-2008-ban -, és mindenkinek egyenlő joga van az ingyenes egészségügyi ellátáshoz.

(13-30)

Igenis teremthető ilyen világ Magyarországon; és szerintem arról is célszerű lenne beszélni, hogy az elmúlt 8-10 év egyik legnagyobb rombolása az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetnek az egészen végig gondolatlan beszántása és bezárása volt, és ezzel kapcsolatban 2010 után sem történt semmi. Ennek a társadalmi következményeit generációk fogják még megszenvedni. Köszönöm szépen. (*Ikotity István tapsol.*)

ELNÖK: Amennyiben nincs további hozzászólás kétperces időtartamra, akkor visszatérünk a normál vitához, és ennek keretében elsőként Bene Ildikó képviselő asszonynak adom meg a szót, a Fidesz részéről.

DR. BENE ILDIKÓ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az emberben nagyon sok gondolat megfogalmazódik a hallottak alapján. Egyetlenegy dologban azért szeretnék reagálni valóban Tóbiás elnök úrnak arra a gondolatára, hogy az addiktológiai és a pszichiátriai ellátás milyen helyzetben van ma Magyarországon. Igen, oda az OPNI bezárása és annak a centrumnak, tudásbázisnak, szakmai bázisnak, technikai bázisnak a bezárása vezetett, és igenis az elmúlt időszakban az OPAI megnyitásával elkezdődött ennek a rendszernek az újjáépítése. De ugye azt nem gondolja senki, hogy több évtizedes múltú szakmai bázis felépítése egy-két év alatt megtörténhet?

Nagyon sok minden elhangzott már itt a felszólalásokban a magyarországi népegészségügyi helyzettel kapcsolatban, és nagyon sokan elmondták azt, hogy várható élettartam tekintetében elmaradunk az Európai Unió országaihoz viszonyítva, és azt mondta Vona elnök úr, hogy érdemi és hasznos munkára lenne szükség népegészségügy területén. Ezzel egyetértünk, és én úgy gondolom, hogy nagyon sok érdemi és hasznos munka zajlik már évek óta a népegészségügyben.

Az egyik legsúlyosabb probléma valóban a szív-érrendszeri megbetegedések és a rákos megbetegedések előfordulása, és ennek az egyik legsúlyosabb tényezője pedig a dohányzás. Ma Magyarországon 30 ezer ember hal meg a dohányzás következtében. Gyakorlatilag azt kell mondjam, hogy az első és nagyon fontos lépéseink közé tartozott az, hogy 2012. január 1-jétől fősabályként tilos közforgalmú, zárt-terű tereken és közösségi tereken a dohányzás.

A tegnapi napon elég nagy vita folyt itt az e-cigaretta és az elektronikus, dohányzást imitáló eszközök forgalmazásával kapcsolatban, de én úgy gondolom, hogy azok a szabályok, amiket meghoztunk, mindenképpen fontosak a fiatalok dohányzási szokásainak visszaszorítása érdekében.

Azt is el kell mondjuk, hogy Európában az elsők voltunk azon országok között, amelyek felléptek az egészségre ártalmas transzsírsavak fogyasztásának a visszaszorításában, és Magyarország a harmadik

olyan állam volt, amelyben ezt a káros összetevőt az Európai Unióban a minimálisra csökkentették.

2015-ben egy új közétkeztetési rendelet lépett érvénybe, és szintén pontosan ugyanezeknek a gondolatoknak mentén, hiszen ha azt gondoljuk és azt vesszük a zászlónkra, hogy a szív-érrendszeri megbetegedések csökkentése Magyarországon egy nagyon komoly feladat, én úgy gondolom, hogy azzal a közétkeztetési rendszerrel, ahol a sótartalom csökkentése, a telített zsírsavak bevitelének a csökkentése, a zöldség-gyümölcs *(Dr. Szakács László: Ez nem egy konferencia, ez egy politikai vitanap.)*, a jó minőségű fehérje fogyasztásának az előtérbe helyezése a legfőbb szempont, ez mindenképpen egy nagyon komoly lépés.

Beszéltünk itt már arról, hogy mennyire fontos a testmozgás, és mennyire fontos az, hogy a gyerekeink rendszeresen sportoljanak és mozogjanak. Az, hogy ma Magyarországon a gyermekek jó része sajnos már gyermekkorban elhízott, és ezt követik a felnőttek, én azt gondolom, hogy azért, hogy a mindennapi életük részévé váljon a testmozgás, nagyon sokat kell tenni, és ez egy nagyon fontos feladat. Nyilván nem mondom azt, hogy minden lépésünkkel már ezen az úton járunk, de az, hogy több mint száz-ezerrel többen sportolnak rendszeresen, és az, hogy a mindennapos testnevelés bevezetése 2011-ben megtörtént, azt gondolom, ezek olyan lépések, amelyek nagyon fontosak a jövő generációja tekintetében. Nagyon fontosak azért, hogy egészséges gyermekek nőjenek föl, és az életük részévé váljon mind az étkezésükben, mind pedig a mozgásukban az, hogy odafigyeljenek, és az, hogy azok a betegségek, amik majd a felnőttkorukban következnek be, minél későbbi időpontra tevődjenek.

Beszélnünk kell a szűrésekről is, mert Magyarországon egy nagyon komoly és egy nagyon jó szűrési program van, de mindenképpen nagyon fontos az, hogy ezt a lakosság is érezze *(Dr. Szakács László: Mindenki a stadionban fog meggyógyulni.)*, és tegye meg azt, ami önmagában is fontos, hogy saját maga is fontosnak tartsa azt, hogy az egészségéért lépéseket tegyen. Nagyon fontos szerepe van ebben az alapellátásnak, és nagyon fontos szerepe van azoknak a szűrőprogramoknak, amelyek ma a magyar lakosságnak biztosítottak. Ezt el kell mondjuk az emlőszűrésre.

Van még feladatunk, hiszen 2000 nőt veszítünk el évente. Alacsony a részvételi arány. A méhnyakrákszűrés, ami szintén rendelkezésre áll gyakorlatilag folyamatosan 2003 óta, 2002 óta az emlőszűrés, gyakorlatilag a részvételi arány és a szűrési hajlandóság még mindig nem éri el azt a szintet, amivel egy további lépést tudunk tenni. Viszont nagyon sokat tettünk, mondjuk, a védőnői méhnyakszűrés tekintetében, hiszen ma 1500 olyan védőnőnk van, aki rendelkezik kompetenciával annak tekintetében, hogy méhnyakszűrésre vizsgálatot végezzen. Azt gondolom, hogy ők, akik a legkisebb településen is ott vannak, nagyon sokat tudnak tenni azért, hogy ezek a mutatók javuljanak.

Epidemiológiai vizsgálatok mutatták, hogy a méhnyakrák kialakulása a humán papillomavírus-fertőzéssel összefüggésben alakul ki 90 százalékban. Az, hogy 2014 óta a mi védőoltási rendszerünkben kötelezően felajánlandó védőoltásként szerepel ez a védőoltás, azt gondolom, hogy szintén egy olyan lépés, amivel meg tudjuk védeni a gyermekeinket, és egy olyan lépés, amivel ezt a betegséget, ami gyakorlatilag 100 százalékban gyógyítható, ha időben fölfedezik, reményeink szerint már ezzel a lépéssel is nagyon komolyan kezelni tudjuk.

Azt is el kell mondjuk, hogy olyan védőoltási programja és rendszere van Magyarországnak, ami példaértékű nemcsak az Európai Unióban, hanem azt kell mondjuk, hogy a tengerentúlon is. És ha belegondolnak képviselőtársaim, hogy a migrációs helyzet milyen járványügyi veszélyeket rejtett, rejt magában, és azt, hogy a mi gyermekeink biztonságban vannak olyan betegségekkel szemben, amelyek bizony a keleti és egyéb migrációs területekről érkező emberek esetében sajnos valós és fennálló veszélyek, azt kell mondom, hogy ez is egy nagyon fontos lépés, és az is, hogy vannak olyan rendszereink és olyan működő népegészségügyi rendszerünk, hogy azt kell mondjuk, hogy ezt a fokozott járványügyi kockázattal járó helyzetet is kiválóan tudtuk kezelni.

Ma Magyarországon, amivel még foglalkoznunk kell, és ez is a népegészségügynek egy nagyon kiemelt feladata, ez pedig a vastagbél-daganatok és a végbél-daganatok visszaszorítása. Itt 2013 óta, igaz, hogy csak megyei szintű, de sok program indult, aminek az országos kiterjesztésére gyakorlatilag az EFOP biztosít majd lehetőséget. Itt három év tapasztalatai állnak a rendelkezésre. Azt kell mondjuk, hogy szignifikánsan lehet csökkenteni megfelelő szűréssel és odafigyeléssel mind a daganatok megjelenésének, mind pedig a halálozásnak az arányát.

Egy dologról még, az egészségfejlesztési irodákról szeretnék beszélni, hiszen 2013 óta 61 egészségfejlesztési iroda működik Magyarországon. Nagyon komoly munkát végeznek alapellátással, kórházi rendszerrel, civil szervezetekkel, önkormányzatokkal együttműködve, olyan szakemberek csoportjával, akik nagyon sokat tudnak tenni az ott élők egészségügyi helyzetéért. Azt kell hogy mondjam, hogy közel 160 ezer emberhez jutottak el, és 160 ezer ember vette igénybe azt a szolgáltatást, amit az egészségfejlesztési irodák nyújtani tudnak.

Azt hallottam minden képviselőtársamtól és minden egyes vezérszónoktól, hogy együttműködés, egyetértés, együttgondolkodás szükséges. Azt kérem képviselőtársaimtól, ha tényleg komolyan gondolják, akkor ezeket ne csak a szavak szintjén, hanem a gyakorlatban is tegyék meg. Nagyon szépen köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormányparti sorokból.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Korózs Lajos képviselő úrnak.

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm szépen. Kedves Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy pél-

dátlan, hogy egy ilyen egészségügyi vitanapon a tárca-irányító miniszter és az államtitkár órákon keresztül távol van az ülésteremből. Ez példátlan! Azt gondolom, hogy az elmúlt 25 évben nem nagyon volt erre precedens. (Font Sándor: Ez nem igaz!) Nemigen volt erre precedens. (Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán elfoglalja államtitkári helyét.)

Két dolgról szeretnék nagyon röviden beszélni, egyrészt a társadalombiztosítás mint az államigazgatás egy nagy alrendszerének a jelenlegi helyzetéről és a jövőbeni kilátásairól, és néhány mondat erejéig a krónikus ágyak kapcsán is, ha van türelmük végighallgatni.

(13.40)

Azt gondolom, és utalt erre az LMP-s frakcióvezető, Schiffer András képviselőtársunk is, az ősbűn véleményem szerint akkor keletkezett, amikor az Alaptörvényből kimaradt maga a definíció, az hogy „társadalombiztosítás”. Nézzék, biztosan nagyon sok hozzászólás azzal fog majd kezdődni, hogy mennyi pénzre, forrásra van szüksége az egészségügynek, és ezt joggal fogják felvetni, hiszen az egészségügyhöz értő közgazdászok bizonyítják már hónapok óta, ha nem évek óta, hogy mintegy 500-600 milliárd forintot bele kéne tenni az egészségügybe, mert egyébként nem lesz működőképes. Természetesen azokról a strukturális módosításokról én most nem beszélek, amelyeket a szakemberek a források mellé tesznek.

Nézzék, én úgy látom, hogy mindaddig, amíg nincs tisztázva, hogy az állami egészségügy útján kívánják-e ezt a problémát orvosolni vagy a társadalombiztosítás útján, addig felesleges bármiről is beszélni, hiszen az Alaptörvény szerint gyakorlatilag ma Magyarországon nincs társadalombiztosítás, és ha nincs társadalombiztosítás, helyette volt egy államosítás, és úgy néz ki, hogy az állami struktúrában kívánják ezeket a problémákat orvosolni, ez pedig csődöt mondott. Érdeemes lenne azon elgondolkodni véleményem szerint is, hogy alkotmányos joggá tesz-e a társadalombiztosítás útján való ellátásokat, benne az egészségügyi ellátást és benne a nyugellátást. Azt látom, hogy ez a két alrendszer ma már csak azért működik, mert a benne dolgozó emberek eszméletlen munkát végeznek, éjt nappallá téve dolgoznak, és a kormány mindent elkövet annak érdekében, hogy alátámassza azt a kormányzati akaratot, hogy mondjuk, egy éven belül fúzióra lépteti a két intézményt. Állítólag nemzeti családtámogatási és társadalombiztosítási hivatalt hoz létre, majd egy év múlva ezt is megszünteti, tegnap utaltam rá az interpellációmban, az egészséget a kifizetés szintjére degradálja, és ezt a Magyar Államkincstárhoz fogja telepíteni. Na de, kérem szépen, itt a folyósításoktól sokkal többről van szó, sokkal, de sokkal többről van szó!

Annak idején, amikor az Alaptörvény elfogadásra került, és hozzárendelték a sarkalatos törvényeket, illetve még azt megelőzően az előző alkotmányt módosították, világosan látszott az, hogy a nyugellátás esetében kizárólag az öregségi nyugdíjat kívánják

nyugdíjként megtartani, és minden ellátás gyakorlatilag állami kegytől függ. Eltörölték az előrehozott öregségi nyugdíjat, a rokkantsági és baleseti rokkantsági nyugdíjat, a csökkentett összegű előrehozott öregségi nyugdíjat, a többi már nem is mondom, a korengedményes, korekedvményes bányász- és művésznyugdíjakat. Ennek folyománya volt az, hogy az egész nyugdíjgazgatást szétverték, az egész nyugdíjgazgatást megrogyasztották, majd egy minisztériumi osztály szintjére degradálták le.

Évek óta várok egy olyan egyszerű válaszra, hogy egy igény megjelenése esetén - természetesen most a nyugdíjról beszélek - mennyi idő múlva születik határozat, és a határozathoz képest hány hónap múlva kerül folyósításra az elbírált juttatás, járadék. Négy éve képtelenek erre az egyszerű kérdésre választ adni, hiszen a panaszosok ezrével, tízezérek mondják ma már, hogy az igény megjelenéséhez képest a folyósítás hét, nyolc, kilenc hónapra történik meg, és ezek az emberek pénz nélkül kell hogy létezzenek majdnem egy éven keresztül.

Államtitkár úr, hogy fogalmazott a krónikus ágyakat illetően? Azt mondta, hogy elherdálják azt a pénzt, ami egyébként az egészségügyet illelné? Azt gondolom, ezek az idős emberek, akikről szó van - egyes statisztikák szerint 17 ezer ilyen ágy van, más statisztikák szerint 27 ezer ilyen ágy van, vélelmezzük, hogy ezeken ennyi ember van, és egy ember is fontos -, egyszerre öregek és betegek. Éppen hogy a szociális ellátórendszert és az egészségügyi ellátórendszert közelíteni kell egymáshoz. Pontosan tudjuk, hogy az egészségügy optikáján keresztül gondolhatják azt, hogy inkább szociális ellátásra szorulnak, a szociális optikán keresztül pedig gondolhatnák azt, hogy egészségügyi ellátásra szorulnak.

Minden olyan fillér, amelyet ezekre az idős emberekre fordít ma a magyar állam vagy a magyar társadalom, nem elherdált pénz. Ezek az emberek nem az úrból jöttek, ezek az emberek a mi szüleink, a mi nagyszüleink, akik évtizedeken keresztül társadalombiztosítási járulékot fizettek, megszolgálták annak az árát, hogy az életük utolsó szakaszában emberhez méltó ellátást kapjanak. Minden fillérért kifizették, 40-50 éven keresztül dolgoztak három műszakban, és járulékot fizettek. Igaz, tudom, a munkáltatói járulékokat önök átnevezték szociális hozzájárulási adóvá, és nem kell közgazdászoknak lenni ahhoz, hogy tudjuk, az adó közteher, és a közteherért nem jár ellenszolgáltatás. Ezt a részt is kiherélték a régi alkotmányhoz képest, de mégis azt mondom, hogy ezekre az idős emberekre oda kell figyelni, méltóvá kell nekik tenni életük utolsó szakaszát.

Magyarország nem lehet olyan szegény, nem gondolkozhat úgy egy kormány, hogy teljesen mind egy, hogyan fejezik be földi pályafutásukat. Méltó öregkort kell biztosítani minden egyes idős embernek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. (Taps az MSZP padsoraiban.)

ELNÖK: Most megadom a szót Földi László képviselő úrnak, a KDNP-ből.

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon sok minden elhangzott itt ma már a vezérszónokoktól, most felszólaló kedves képviselőtársaimtól az egészségügyvel kapcsolatban. Én igazából nem a nagy rendszert szeretném egy kicsit nézni, vizsgálni, hanem a mi térségünket, Cegléd és környékét megnézni, hogy Cegléden és környékén a helyi kórházban milyen problémák vannak, voltak, és milyen megoldások születtek, milyen fejlesztések voltak az elmúlt években, és mire lehet számítanunk a következőkben.

Mielőtt azonban ezt röviden elmondanám, hadd emlékeztessenem kedves képviselőtársaimat arra - emlékszem még annak idején, polgármesterkoromból, amikor még mi voltunk a fenntartói ezen intézményeknek -, hogy például mennyire ostromoltak minket például a HospInvesttől. Hála istennek, a mi képviselő-testületünk nagyon bölcs volt, mert nem adta oda működtetésre a HospInvestnek a kórházat, és utána megtapasztaltuk egypár év múlva, hogy azokat az intézményeket, amelyeket például ez a cég üzemeltetett, ezeket a fekvőbeteg-ellátó kórházakat lerabolta, tönkretette. Gyöngyös például eklatáns példa volt erre, ott nem is túl messze tőlünk.

Ami a ceglédi helyzetet illeti, azt kell mondanom, hogy a ceglédi Toldy Ferenc Kórház és annak rendelőintézete az elmúlt években valóban komoly fejlesztéseken ment keresztül. Hogy csak nagyon röviden ecseteljem, mintegy 470 millió forintot költött el a kórház különböző energetikai fejlesztésekre, és az idén tavasszal fejeződött be a szolnoki Hetényi Kórházzal közösen egy 600 millió forintos diagnosztikai fejlesztés, ami az utóbbi évek legnagyobb fejlesztése volt a ceglédi kórházban.

Azt gondolom, egy ilyen kis - idézőjelben a kicsi - vidéki kórháznak, mint a ceglédi, kulcsfontosságúak azok a tervezetek, amelyeket öt pontban fogalmazott meg az egészségügyi kormányzat, mert Cegléden és környékén is a betegek mindent megérdemelnek annak érdekében, hogy a legjobb gyógyulási lehetőséget kapják meg.

Amit viszont egy kicsit negatívumként szeretnék itt most felhozni, az nem is olyan régi állapot. A Nagykátai járásban 65 ezer ember él. A 65 ezer ember fekvőbeteg-ellátása és járóbeteg-ellátása az elmúlt száz évben a ceglédi kórházhoz tartozott, és idéntől, úgy néz ki, ez utóbbit átvitték, a megyehatárt átlépve, a Jászberényi Szent Erzsébet Kórházhoz, és nagyon félünk attól, hogy ezt követni fogja majd a fekvőbeteg-ellátás áttétele is, ami a ceglédi Toldy Ferenc Kórházat nagyon súlyosan érintené.

(13-50)

Nagyon bízom abban, hogy azok az elképzelések, azok a fejlesztési tervek, amelyek itt megfogalmazódtak már kormányzati szinten, ha nem is tudják az elmúlt 30-35 év mulasztásait pótolni, de nagyon hozzájárulhatnak ahhoz mind az alapellátásban, mind a járóbeteg-ellátásban, mind pedig a fekvőbe-

teg-ellátásban, hogy a magyar ember megfelelő módon kapjon tisztességes egészségügyi ellátást. Köszönöm szíves figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Lukács László György képviselő úrnak, a Jobbik részéről.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr és jelen lévő Érdeklődők! Úgy gondolom, mindenfajta önfényezés és saját dicséret nélkül fontos egy olyan bejelentést tennem, miszerint az elhangzottakkal ellentétben én voltam az, aki kezdeményezte ezt az egészségügyi vitanapot, és a Jobbik kezdeményezte, és a mi padsorainkból pattant ki az ötlet. Pontosan azért, mert nagyon sokat gondolkodtam és gondolkodtunk azon, hogy melyek azok a témák, amelyeket mindenképpen itt az Országgyűlésben valamennyi pártnak, ezért különösen örülök, hogy itt vannak adott esetben a szakszervezetek részéről, kamarák részéről, tehát nemcsak a pártoknak, hanem maguknak a civil szervezeteknek is meg kell vitatniuk.

Meg kell vitatniuk az egészségügynek - ahogy a címében benne van - a múltját, a jelenét meg a jövőjét is, hiszen enélkül az egész problémát nem tudjuk megérteni; enélkül az egész egészségügynek... - amit már nagyon régóta mindenki szeretne és mindenki vár, egy olyan 20 évet tudjunk biztosítani, amelyben van valamilyen - akár politikai, de akár szakmai - összefogás is abban, hogy egy minimális szintet, egy minimális összefogást összehozunk benne, ami biztos alapot biztosít az ellátórendszernek, a benne dolgozóknak, a benne gyógyulni vágyóknak, és mindenki számára érthető és tiszta viszonyokat tart fenn. Éppen ezért úgy gondoltam, hogy mindhárom aspektusát, a múltját, a jelenét, a jövőjét egyaránt meg kell vizsgálni, hiszen enélkül nem lehet megérteni, hogy miben is áll az egészségügy problémája. De ha a problémákból is válogatunk, temérdek olyan, sokan azt mondták, krízissel - sokan válságnak mondták - akár egyet is érthetünk, de akár az ellenkező, opponensi véleményt is megfogalmazhatjuk, de mégsem így mondanám, hanem problémáknak nevezném őket. Ezek közül a problémák közül bizony ki kell választani három olyat, amelyet a valódi nemzeti konzultáció során is a szakmai szervezetek, de az emberek is úgy jelöltek meg, hogy három nagyon fontos területe az egészségügynek, amiben mindenképpen újításra, amiben mindenképpen javításra van szükség.

Az első ilyen terület a betegbiztonság kérdése, a betegek komfortja vagy éppen diszkomfortja, azaz hogy érzik magukat a rendszerben, hogy tudnak reakcióba lépni a körülöttük lévő körülményekkel, intézményekkel. A második ilyen problémapont a dolgozói munkakörülmények. Itt nem szabad egyszerűen leegyszerűsítve bérekről beszélni, hanem mindenről, ami a dolgozók vállát nyomja, minden teherről beszélni szükséges.

A harmadik pedig maga az intézményi struktúra és az intézményi problémarendszer akár azt a vitát is megnyitva, hogy van-e Magyarországon kellő kórház, sok-e az a kórház, mit hívunk egyáltalán kórháznak, de azt is, hogy elegendő-e vagy miként lehet biztosítani az alapellátók megfelelő számát, vagy miként lehet úgy átalakítani, hogy megfelelő, mindenki számára elérhető, de mégis biztonságosan igénybe vehető szolgáltatásokat nyújtson.

Az első területre koncentrálva, ami a betegbiztonságot érinti, az első kérdés, amit fel kell tenni, biztonságban vannak-e a betegek. És ha ezt a kérdést feltesszük, erre nincs sem igen, sem nem válasz, hanem azt lehet mondani - és ebben meg kell vizsgálni a múltat -, hogy talán kevésbé vannak biztonságban, és ezt arra értem, hogy bár a magyar rendszerben mindent megtesznek a benne dolgozók, hogy a betegek biztonságos körülmények között legyenek, mégis a technikai fejlődés, mégis a kor annyira előrehaladt, és annyira elmaradt ettől a magyar finanszírozás, hogy a nemzetközi összehasonlításban nyugodtan mondhatjuk és sajnos nem nyugodtan érezhetik úgy a betegek, hogy nincsenek biztonságban.

Sajnos, azt látjuk az elmúlt időszakban, hogy valamilyen szinten a mindennapi politikai balhékerecsés az egészségügyben elérte a betegeket is. Csökkenő biztonsági, illetve bizalmi indexszel számolunk, arról nem is beszélve, hogy egy nem is olyan régi felmérésben alátámasztották, hogy amíg a betegek körülbelül 70 százaléka úgy érezte, hogy biztonságban volt a legutolsó ellátása során, ugyanezzel szemben az orvosok, akik őket gyógyították, már csak 20 százaléka tudta azt mondani, hogy biztonságban érezte a beteget abban az ellátásban, amelyet ő nyújtott.

De ha betegbiztonságról beszélünk, akkor feltehetjük azt a kérdést is, hogy egységes-e a hozzáférés mindenkinek a magyar egészségügyben, vagy hogy kiér-e a mentő ténylegesen szintidőn belül. Vagy például a kórházi fertőzéseknek az intézményi szintű bontását miért nem ismerhetjük meg? Vagy például miért nem ismerhetjük meg a Nyugaton teljesen átláthatóan és jól működő műtéti eredmények listáját, hogy milyen az egyes kórházak eredménye?

A múlt nagyon egyszerű, és a múltat meg tudjuk érteni, a múltban töretlen technikai fejlődés volt, ami a betegbiztonságot jelentette. Elegendő Semmelweisről beszélni, elegendő a műtéti technikákról beszélni, azokról az egyébként kevesebbet érintett magyar tudósokról, magyar fejlesztőkről, akik mind-mind a globális technika fejlődéséhez hozzájárultak, de ha a múltat nézzük, azt is látnunk kell, hogy köszönhetően egyébként a baloldali kormányzásnak, sok esetben az egymás között ki nem beszélt vagy le nem döntött tabuknak, a magyar finanszírozás folyamatos gátját okozta, illetve adta a betegbiztonságnak. Ha úgy tetszik és igaz ez a tétel - és ezt államtitkár úr is elmondta - az egészségüggyel bent ragadtunk a szocializmusban, és nem tudunk kitörni a szocializmus berkei közül.

A jövő kérdéseit nézve tehát teljesen tisztán kell látni, hogy a betegbiztonság területén szükség van

például kórházi fertőzések megismerhető és könnyen megismerhető rendszerére, adatbázisára. Szükség van a kórházaknál az egységes minőségbiztosításra, szükség van arra, hogy bárhova mennek az orvosok, bárhova mennek a betegek gyógyulni, mindenképpen ugyanazzal az egységes feltétellel, ha úgy tetszik, minimumrendelettel találkozzanak, ami teljesíthető is. Ebben is szintén csak a politika tud lépni, és nem is a törvényhozás tud lépni, hanem a minisztérium tud lépni, hiszen a rendeletet ők alkotják. Ha felmerült az az igény, hogy ezt le kell csökkenteni egy olyan szintre, ami a magyar rendszertől elvárható, akkor azt haladéktalanul meg kell lépni és meg kell tenni. A lényeg a betegbiztonság területén, hogy betegkomfortot is kell adni, azaz az oda gyógyulni menő emberek - legyen szó az alapellátásról, szakrendelőkről vagy fekvőbeteg-szakintézményekről - bízzanak az ottani ellátásban.

A Jobbik Magyarorszáért Mozgalom már régóta mondja, hogy együttérző egészségügyre van szükség, ami lehet, hogy egyébként jól hangzik szavakban, de a tartalma még jobb és még nagyobb és még nagyobb töltetű, hiszen ez olyan egészségügyet feltételez, amelyben a betegek pont már biztonságban érzik magukat, a dolgozók pont már tudják, hogy biztonságban van a beteg, és biztonságban el tudják biztonsággal látni a munkájukat, de az intézmények is együtt tudnak érezni a másikkal, hiszen ők is érzik, hogy biztonságosan látják el feladatukat. Tehát egy olyan rendszert, egy olyan háromszöget kell létrehozni, ahol sehol nincsenek hiányok, semelyik oldalon nem billen el, hanem egy nagyon stabil állékonytságot biztosít a rendszernek.

A második fő problémát nézve ez az egészségügyi dolgozók helyzete. Teljesen evidencia, hogy nemcsak a bérekben, hanem a megbecsülésben és a munkakörülményekben van a jelenlegi probléma. Ha tehát a jelent vizsgáljuk, akkor mindenképpen ezzel kell szembenéznünk. A béreknél elmondhatjuk nyugodtan, hogy a 18 nemzetgazdasági ágazatból 16. helyen állnak az egészségügyi dolgozók, amelyben azért is kell előrelépni, mert európai szinten általában az 5-8. helyen vannak hasonló viszonylatban, tehát bőséges előrelépni való van. Nem akarom felhozni azt a cseh példát, amit a tegnapi nap során Matolcsy jegybankelnök úrral kapcsolatban elmondtam, aki úgy érvelt - és akkor már fel is hozom (*Közbeszólásra:*) így van, Matolcsy elnök úr és ezért is fontos kiemelni, úgy érvelt -, hogy ő ér annyit, mint a cseh jegybank elnöke, hiszen dolgozik annyit, és neki jár akkor az 5 milliós fizetés.

És jogosan teszi fel az 1001 Orvos Hálapénz Nélkül Facebook-csoport - akiktől idéztük egyébként ezt a levelet -, vajon érnek-e a magyar egészségügyi dolgozók annyit, mint a cseh dolgozók, mert ha igen, akkor az ő bérüket is erre a szintre kell fejleszteni. Azt is látjuk, hogy ellentétben egyébként sok baloldali törekvéssel, az egészségügyben a bérezés rendszerét a kormány megpróbálta valahol megragadni, azonban úgy is látszik, hogy 2010 óta ez gyerekcipőben toporog. 2010-ben nemcsak a béreket érintően,

hanem a munkakörülményeket érintően volt előrelépés abban, hogy megígérték az életpályamodellt, de nem lett belőle semmi, a fizetések terén pedig csak parcionális, letöredezett, széttöredezett emelések voltak.

Így hát ki kell mondani, igen, ki kell mondani, hogy a széthajtott egészségügyi dolgozók bérét prioritás az egészségügyben rendezni, ha úgy tetszik, a betegbiztonságot megelőzően is szükséges rendezni. Így hát a kormánytól is azt várjuk ezen a téren, hogy hatékonyan, annál a 100 milliárd forintnál, ami csak arra fordítható, és nem is biztos, hogy a jövő évi költségvetésben arra fordítják, bár lehet, hogy egy órán belül látni fogjuk a költségvetés tervezetét, ha ezt az egészet odafordítanák, sem lenne elég, hiszen jól látni, hogy 150 milliárd forint vagy talán 200 milliárd forint kellene, csakúgy, minit az oktatásban dolgozóknak, egy életpályamodell elindításához.

(14.00)

Ami pedig az intézményi kihívásokat jelenti: amikor megfogalmaztam a vitanap kezdeményezését, élt bennem az a felvetés és élt bennem az a hiú ábránd, hogy tiszta lappal tudunk tárgyalni arról, hogy Magyarországon sok kórház vagy kevés kórház van, mit nevezünk kórháznak és mit nem. Sok-e a 102 intézmény, esetleg 60 intézményről vagy csak 46 kórházról beszélünk? Ezt a kérdést szeretném nyitva hagyni, és nagyon remélem, hogy ebbe be lehet csatlakozni. Viszont egy dolog biztos, bármennyi intézményünk is van, az intézményeket nem lehet olyan helyzetben hagyni, hogy hónapról hónapra görgessék maguk előtt a tartozásokat. Ahogy Vona Gábor elnök úr is mondta, az intézményeknél látszik talán a legjobban, hogy az egész rendszer három fő problémája az alulfinanszírozottság, az alulfinanszírozottság és az alulfinanszírozottság.

Nagyon örülök neki, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium részéről is vannak itt a teremben, talán a legújabb számokat el is tudják mondani, hogy miként kívánja a kormány ezeket az egyébként hűségősen és bérszinten álló kérdéseket megtámadni, és miként akarja ezt a problémahalmazt felszámolni. Én mindenképpen úgy gondolom, hogy a mostani vitanapnak egyaránt szólnia kell a múlttól, a jelenről és a jövőről, és nagyon örülök neki, ha le tudunk folytatni olyan, akár tabudöntőgető megbeszéléseket vagy vitákat is, amelyeket a pártoknak egymás között később majd ki kell érlelniük és meg kell vitatniuk. Talán le tudnak ülni és közösen végig tudják gondolni, hogy milyen társadalombiztosítást szeretnének, talán le tudnak ülni és közösen végig tudják gondolni, hogy hány intézményt szeretnének, és talán azt is végig tudják gondolni, hogy az egészségügyet miként lehetne végre kirángatni abból az élő szocializmusból, amelyben jelenleg vergődik.

Úgy gondolom, az lehetne a vitanap egyik érdemi eredménye, ha legalább ezekben meg tudnánk határozni a minimumfeltételeket és minimum indulópontokat, hogy honnan kezdjük el ezt. Úgy gondo-

lom, hogy képviselőtársaim kellő municiót fognak szolgáltatni a felszólalásukkal, és lesz miről vitázni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Megadom a szót Molnár Ágnes képviselő asszonynak, a Fidesz részéről.

DR. MOLNÁR ÁGNES (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A vita kezdetétől számítva nem is kellett sok időnek eltelti, egy óra múlva kimondták azt, hogy újra fizetős egészségügyet akarnak. *(Font Sándor: Erről van szó!)* Fizetősé akarják tenni az egészségügyet úgy, ahogy 2010-ben abbahagyták. A 2010-es folytatást szeretnék újragondolni és újrakezdeni.

Az orvosok és az ápolók nevében az elhangzottakkal kapcsolatban szeretném visszautasítani azt, amilyen képet festenek önök a magyar egészségügyről, ahogy a felelősségteljes munkájukat végző orvosokról és ápolókról nyilatkoznak. Ezekkel a megnyilatkozásokkal kivétel nélkül az ő munkájukat minősítik.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy 2002 és 2010 között hosszú idő telt el. Ez egy nyolcéves időszak, és ez alatt a nyolcéves időszak alatt nagyon sok intézkedés maradt el. Nagyon sok lehetőséget mulasztottak el, amikor tehettek volna az egészségügyért. Ha nem így tesznek, akkor 2010-ben sokkal, de sokkal könnyebb, megalapozottabb és gyorsabb beavatkozásokat lehetett volna tenni az ország gazdasági helyzetéhez képest az egészségügy átalakítását illetően.

(A jegyzői székben Mirkóczki Ádámot Gúr Nándor váltja fel.)

Nem tudok elszakadni attól, amit Lukács képviselőtársam mondott. Én is azt gondolom, hogy nincs mese, a múltat, jelent és jövőt egyben kell kezelni. Sokan vagyunk itt a teremben az egészségügy oldaláról orvosok, ápolók vagy szakmai szervezetek képviselői. Ők mind látták, hogy hogyan működött az önök által irányított egészségügy. Látták azt, hogy amikor a vizitdíjat, a napidíjat, a kórházi ápolási díjat bevezették, bevezették a gyógyszerkészítmények dobozdíját, az mekkora terhet jelentett az emberek számára. Látták, láttuk azt a világot, amikor a vizitdíj-automatákat gőzerővel szerelték fel az egészségügyi intézményekben. Láttuk azt, amikor zsákszámmra hordták a széfeket. A mai napon kivétel nélkül valahol felhalmozva ott állnak ezek a felesleges eszközök, amelyekre a forrást az orvosi és egészségügyi ellátás működéseiből vették el. Önöknek ilyen egészségügyük volt.

Olyan egészségügyük volt, hogy tönkretették a kispatikákat, tönkretették azt a világot, amit mi rendbe tettünk. Elengedték a patikaliberalizációt. Egymás után szervezték ki az olyan egészségügyi ellátásokat, amelyekben jelentős közpénz mozgott. Részleges és egészben történő privatizációkat hajtottak végre. Egyik napról a másikra 16 ezer aktív kórházi ágyat szüntettek meg átgondolatlanul, s ezeket

mind úgymond krónikus és rehabilitációs ággyá fordították át. Ezek miatt egyértelműen óriási finanszírozáskivonás történt. S akkor a konvergencia-program forráskivonásairól már nem is kell beszélünk, de emlékszünk arra, hogy ösztönözték az önkormányzatokat, hogy alakítsák át gazdasági társasággá a kórházakat. Ezáltal tízezreket taszítottak ki a közalkalmazotti körből.

Természetesen arra is emlékszünk, hogy az Egészségbiztosítási Alapot illetően 2002 és 2010 között egyetlen költségvetési számot sem találtak el a tervezéshez és a tényszámokhoz képest. Arra is emlékszünk, hogy három éven keresztül minden évben 300 milliós hiánnyal működött az Egészségbiztosítási Alap. 1226 milliárd hiányzott a rendszerből. Arra is emlékszünk, hogy ennek a felelőtlen gazdálkodásnak az eredményeként 2006-ra 9,4 százalékos történelmi mélypontra süllyedt az államháztartási hiány. Összességében elmondhatjuk, hogy a szocialisták nem tudtak, de nem is akartak szembenézni az egészségügyet sújtó problémákkal, s 2002 és 2010 között egy koncepció nélküli, felelőtlen és tehetetlen egészségügyi kormányzást folytattak le.

A megörökölt helyzetben és az ország gazdasági helyzetében 2010-ben, amikor az Orbán-kormány elkezdte az ország irányítását, vezetését, természetesen megtörtént a problémákkal való szembenézés, megtörtént a problémák beazonosítása, valódi lépéseket, tudatos tervezést hajtottunk végre, valódi forrásokra alapozva indítottuk el az egészségügy átalakítását. Népegészségügyi programokat indítottunk el, amit az előzőek csak fiókban és címében ismertek, de soha semmit nem tettek a népegészségügyért. A halálzási adatokat viszont felhozzák példának. Új pályára állítottuk az alapellátást, a humán erőforrás kérdésében a gazdasági teljesítőképességünkhöz képest az egészségügyi ellátórendszer dolgozói kapták meg elsőként a béremeléseket. Infrastruktúra-fejlesztéseket hajtottunk végre, és elindítottuk az e-egészségügy alapjait.

A 2010 utáni időszak legjelentősebb többletforrásait nem szabad a szőnyeg alá söpörni, nem szabad erről úgy beszélni, hogy nem történt semmi. 500 milliárd forint értékben zajlottak fejlesztések, ebből jelentős infrastruktúra-fejlesztések és jelentős orvostechnikai fejlesztések. Ha ezek a fejlesztések nem történnek meg, akkor kíváncsian várom képviselőtársaim kérdéseit, hogy mivel történik a magyar emberek gyógyítása, hogy akarják a daganatos betegségeket gyorsan, 14 nap alatt diagnosztizálni. 300 milliárd forintot béremelésre fordítottunk, és több mint 200 milliárd forintot kórházi konszolidációra és működési támogatásra.

(14.10)

Mindez azt jelenti csak a legnagyobb tételeket összeadva, hogy 1000 milliárd forintot mint többletforrást, mint valós többletforrást biztosítottunk az egészségügyi ágazat számára. Erre nem lehet azt mondani, hogy nem történt semmi.

Néhány területet szeretnék kiemelni. Először is a csecsemőhalandóság kérdéséről szeretnék beszélni, ugyanis jól tükrözi egy ország fejlettségét, hogy milyen a csecsemőhalandósági adata egy országnak. 2010 után tulajdonképpen fel kellett venni a harcot azzal a problémával, hogy ez a szám sajnos nem olyan jó a többi európai országhoz képest. Ha jobban utánanéztünk ennek, és megvizsgáltuk, hogy miért, akkor láttuk azt, hogy a perinatális intenzív centrumokat - amiket létrehoztunk, és fölismertük azt, hogy ezeket az ellátásokat centrumokban kell végezni - úgy működtették 2010-ig, hogy forrást ahhoz nem biztosítottak, teljesítményvolumen-korlátot vezettek be az újszülöttellátásban, ami azt jelentette, hogy ameddig volt pénz, addig ellátták az újszülöttet, amikor nem volt pénz, akkor pedig nem látták el az újszülöttet.

Azért rossz az adat, mert a betegutakat az egyik napról a másikra megváltoztatták. A betegutak hirtelen megváltoztatása azt jelentette, hogy senki nem tudta, hogy a beteg kisbabákat vagy pedig a veszélyeztetett terhes anyukákat hova kell szállítani. Súlyos következményei voltak ennek is. Harmadsorban pedig azért volt rossz a csecsemőhalandósági adatunk is, mert ezek a perinatális intenzív centrumok, képviselőtársaim, úgy működtek, hogy az inkubátorokat, ahol az újszülöttek vannak, a lélegeztetőgépeket és az összes egyéb eszközt kivétel nélkül mind alapítványi pénzekből tudták az ellátáshoz biztosítani az orvosok, a kórházak. Ezek súlyos problémák voltak.

Amikor 2010 után ezt a helyzetet az Orbán-kormány megváltoztatta, és meg akarta azonnal változtatni, akkor a következő lépéseket tette: 5 milliárd forinttal rendbe tette és teljes mértékben felszerelte orvosi műszerekkel az összes 23 perinatális intenzív centrumot; a betegutakat azonnal megváltoztatta; 2013-ban a teljesítményvolumen-korlátot föl szabadította, és korlátlanul lehetett a finanszírozás részéről biztosítani az újszülöttek ellátását. Ezeknek az eredményeként természetesen nagyon örültünk mi is, és a szakma is egy kimagasló eredményként értékelte, hogy a csecsemőhalandóság száma 2013 és 2015 között 5,1 ezrelékről 4,1 ezrelékre csökkent. Figyelemre méltó, hogy jó néhány éves stagnálás után ez a szám két év alatt 20 százalékos csökkenést ért el, és nagyon fontos az, hogy ebben a számban az van benne, hogy 74-gyel több baba életét sikerült megmentenünk, mert nekünk egy baba élete is nagyon sokat számít.

Nagyon örömteli az is, hogy 2017-ben a sürgősségi és a baleseti gyermekellátás mint következő fejlesztési terület jelenik meg, ezt a tegnapi napon a miniszter úr bejelentette. Óriási hiány van, ebben sem történt az elmúlt tíz évben semmi, mindenki megtehetette volna, de mégsem lépték meg a sürgősségi és baleseti gyermekellátás fejlesztését akár infrastrukturálisan, akár műszerállományban, akár a képzésekben. 10 milliárd forintot fordítunk erre a nagy fejlesztési programunkban. Gyermekünk életéért mindenkinek tenni kell, biztonságos ellátást kell számukra teremtenünk.

A másik az alapellátás. Sokan beszéltek már az alapellátás kérdéséről, nem megkerülhető az alapellátás problémája. Ugyanis addig, amíg a kapuőri funkciót és az ellátás alapjait jelentő ellátási formát nem fogjuk megerősíteni, addig nem tudjuk az ellátórendszer átalakítását megkezdeni. A legfontosabb a betegek számára az, hogy a lakosságközeli ellátás rendelkezésükre álljon, és megfelelő színvonalon álljon rendelkezésükre. Ezért nagyon jelentős volt az az intézkedéssorozat, amit 2011-től el tudtunk kezdeni az alapellátás finanszírozásának a megerősítésére. Először is azért a finanszírozás megerősítésére, mert annyira alulfinanszírozott volt az alapellátás 2010-ig, hogy először is az orvosokat és az ápolószemélyzetet, az asszisztenciát megfelelő bérért kellett elkezdni dolgoztatnunk. Tehát nagy eredmény az, hogy 40 százalékkal több pénzt biztosítunk most már az alapellátás támogatására 2017-ben. Ez a házi orvosokra, házi gyermekorvosokra, iskolaorvosokra, védőnőkre és a területi ellátást végző fogorvosokra is kiterjed. Én ezt vívmánynak tartom. Vívmánynak tartom azért, mert ha az alapellátás és a járóbeteg-ellátás jól fog működni, megfelelő finanszírozással, megfelelő mértékű humán erőforrással, megfelelő értékű eszközállománnyal, akkor az idézőjelbe tett felesleges kórházi ellátást, amit az alap- és a járóbeteg-ellátásban is gyógyítani lehet, biztonsággal ott el tudjuk végezni, és nem a kórházi ellátást erősítjük ezzel.

Az ellátás színvonalának, az alapellátás eszközállományának a megerősítésére - ami rendkívül fontos minden tekintetben, hogy a lakosságközeli ellátás magas szinten működjön - az elmúlt időszakban jelentős forrást, 12,7 milliárd forintot biztosítottunk. Nagyon fontos az is, hogy rendeztük egy új törvényben, az alapellátási törvényben az alapellátással kapcsolatos változtatásunkat, részben az önkormányzatokat érintő alapellátási szabályozást, részben pedig a törvényi szabályozást.

Nagyon fontos, hogy az adótörvények részeként 2016-ban az önkormányzatot jogosulttá tettük iparűzésiadó-mentesség, -kedvezmény megállapítására a házi orvosok, házi gyermekorvosok, fogorvosok, védőnők számára. Ezenkívül biztosítottuk azt a lehetőséget, amelynek a jogszabályi módosításai hamarosan bevezetésre kerülnek: kollegiális szakmai vezető házi orvos intézménye, praxisjog, illetve praxisközösség, csoportpraxis kialakításának szempontjai, és bizonyos szakvizsgák birtokában házi orvosok is végezhetnek szakellátást. Mindezek lehetővé teszik azt, hogy erősödjön az alapellátás funkciója, kevesebb beteg kerüljön feleslegesen a kórházi, drágább ellátásba.

A betöltetlen házi orvosi praxisok számának csökkentése érdekében kiírtunk pályázatokat, erről már beszéltünk. A praxisváltó programról már beszéltünk. Nagyon fontos, hogy biztosítottuk a praxisvásárlási program keretében azt a 250 millió forintos forrást, amivel lehetővé tettük azt, hogy ez az alapellátás a fiatalok számára egy vonzó, választható

szakma legyen. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Ikotity István képviselő úrnak adom meg a szót, az LMP részéről.

(14.20)

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Ma Magyarország egész Európában az első a daganatos megbetegedések okozta halálozások számában. Remélem, senki nem gondolja, hogy ez azért van, mert Magyarország valami különös átok sújtotta hely. Ennek pusztán az az oka, hogy nem fordítunk elég pénzt a megelőzésre. Nem arra törekszünk, hogy egészségesebb környezetet teremtsünk, hanem sorra vágjuk ki a százéves fákat. De még inkább annak, hogy a magyar lakosság majdnem fele a létminimum alatt él, folyamatos egzisztenciális rettegésben. Jelentős részben azért, mert a kormány szerint Magyarország csak az alacsony bérekkel lehet versenyképes Európában.

Ez a kormány szabadságharcot hirdetett a pálinkáért, ahelyett, hogy az alkohol okozta problémák ellen indított volna háborút. Ezt persze nem az Európai Unióval kell megvívni, így Habony Árpádnak nyilván kevésbé vonzó, de ha nem kezdünk neki, akkor hamarosan Magyarország lesz az egymillió alkoholista országa. Márpedig köztudomású, hogy mennyi halálozásért, mennyi daganatos megbetegedésért, mennyi tönkrement életért és mennyi tönkrement családjáért felelős az alkohol.

Kevesebb allergiagyógyszer fogyna, ha nem Magyarország látná el fél Európát parlagfűpollennel. Kevesebb spanyol vagy afrikai paradicsom fogyna, és több egészségesebb ételmiszerhez jutna a vásárló, ha a helyben élő gazdálkodókat hozná helyzetbe a kormány, és nem a földarablásban merülne ki az agrárpolitikája. Biztosan többen élnek mozgásban, gazdag, egészséges életmódot, ha például uszodák, futópályák épülnének a stadionok helyett. Széles rétegek sportjára, ahogy régebben mondták, tömegsportra költeni lényegesen hatékonyabb, mert egy uszodát többen használnak, mint ahányan egy új stadionban egyáltalán megfordulnak.

Mostanra odáig jutottunk, hogy 58 év lett az átlagéletkor a házi orvosok között. Nem ritka, hogy 70-80 éves korában is még praktizál a házi orvos. Mindez azért elképesztően veszélyes, mert egyszerre és hirtelen fog összeomlani az alapellátás, a jelenlegi területi egyenlőtlenségeket még jobban növelve. A mostani tartósan betöltetlen körzetek több mint 90 százaléka Budapesten és Pest megyén kívül található. Mindez azt jelenti, hogy 4,6 millió ember maradhat ellátás nélkül. Rendkívül aránytalanul fogja érinteni a vidéken élőket és különösen nagy mértékben érinti majd a hátrányos helyzetű térségeket. Ahol magas a munkanélküliség és alacsonyabbak a fizetések, ott még orvoshoz is nyilván nehezebb jutni. Pedig már most is kétszer nagyobb az esély arra, hogy e terüle-

teken 65 éves koruk előtt haljanak meg az ott élő emberek.

A kényszeres centralizációs intézkedésük már nyilvánvalóan megbukott az oktatásban, de ugyanúgy egyetlen pozitív eredményt sem tudtak felmutatni a kórházak államosításával kapcsolatban sem. Erre jó példa, hogy a tavalyi év végén úgy hajtottak végre képpalkotódiagnosztikaeszköz-beszerzéseket, hogy kórházanként külön-külön pályázatot írtak ki, ahelyett, hogy a centralizáció egyetlen létező előnyét megkísérelték volna kihasználni. Pedig egy nagybeszerzésen keresztül jóval olcsóbban juthatnának eszközökhöz, és így több pénz jutna ezekre az eszközökre. Nehezen érthető, hogy mi végre hozták létre az ÁEK-t, ezt a csúcsszervezetet, ha nem arra, hogy olcsóbban tudjanak ilyen beszerzéseket lebonyolítani. A kormány működését ismerve biztosak lehetünk, hogy valakinek haszna származik ebből, de abban is biztosak lehetünk, hogy nem a betegeknek. Pedig az amúgy eléggé szegényes géppark is az egyik oka annak, hogy egy-egy képpalkotó vizsgálatra még mindig több hetet kell várni, és ezzel terelik a betegeket a magánegészségügybe.

A centralizáció ellenére nincs ugyanis hatásos minőség-ellenőrzés, gyenge a betegjogi képviselet, a hatósági ellenőrzési funkcióknak pedig nem tud eleget tenni a tisztiorvosi hivatal. Ezért nincsenek még mindig érvényesíthető betegjogok, nincsenek meg az emberhez méltó körülmények.

Tisztelt Ház! Az utóbbi évtizedek legnagyobb hibáját készül elkövetni a kormány azzal, hogy meg akarja szüntetni az Országos Egészségbiztosítási Pénztárat. Pedig az OEP azon kevés állami intézmények egyike, amely hatékonyan tudott eddig működni. Ilyen alacsony adminisztrációs költségek mellett, ilyen szerteágazó és komplex feladatot más országban sem tudnak ellátni. Az utóbbi években megindult a regiszterek kezelése, az adatok folyamatos elemzése, az egészségügyi technológiák befogadásának gyakorlata, ez mind olyan tevékenység, amely megerősítést és támogatást érdemelne, de legalább annyit, hogy a kormányzat hagyja dolgozni az ilyen fontos szakmai feladatokat ellátó központi hivatalokat.

Nincs értelme annak, hogy a már most is irányíthatatlan nagyságú mamutminisztériumok lerombolják a jól működő gyakorlatokat. Az olyan szervezeteknek, mint az OEP, nagyon fontos szerepe van az egészségügyre jutó források helyes, orvosilag alátámasztható forráselosztásában. Ez nem bürokráciacsökkentés lesz, hanem károsnövelés. A KLIK csődje semmiség lesz az OEP bedarálása okozta bizonytalansághoz és ellátási zavarokhoz képest. A világ egészségügyi rendszerében megvan az oka, hogy az OEP-hez mérhető hivatalok miért önállóak, és miért nem alanyai a napi politikai szélfújásnak. Ez az önállóság ugyanis a biztosítéka annak, hogy az egészségbiztosítási alapon található összeg arra a célra kerül felhasználásra, amire az indokolt. A szűkös források elköltéséhez az OEP függetlenségét éppen növelni és nem csökkenteni kellene. Nem véletlen, hogy emellett foglaltak állást a szakmai

szervezetek is. Ha a kormány továbbra is ragaszkodik az elhibázott és minden szakmai alapot nélkülöző terveihez, akkor tulajdonképpen megszünteti a társadalombiztosítást, és ezzel szinte lemond az állam talán legfontosabb funkciójáról, az egészségügyi kockázatközösségről. Ezzel a bürokráciacsökkentés terén is súlyosan túltolták a biciklit.

Végezetül engedjék meg, hogy ezen a vitanapon és ebben a felszólalásban egy olyan szomorú témára emlékezzek, mint a harminc évvel ezelőtt csernobili katasztrófa, és két hasonlóságot vonjak a jelenlegi állapottal. Az egyik az, hogy a kormány jelenleg is egy olyan beruházást tervez, amelynek magasak az egészséget veszélyeztető faktora. *(Font Sándor: Nem igaz!)* Másrészt pedig a kórházon belüli nozokomiális fertőzésekre utalnék, amelyet hosszú időn keresztül, Szócska államtitkár úr idején titkoltak, aztán Zombor államtitkár úr idején mégis nyilvánosságra hozták. Most ott tartunk, hogy ismét titkosak. Ez is hasonlít ahhoz, ami Csernobil idején történt a keleti blokkban: nincs itt semmi látnivaló, ne foglalkozzunk ezzel, mondják önök, pedig épp az ellenkezője lenne a fontos. Köszönöm.

ELNÖK: Most Szabó Tímea képviselő asszony-nak adom meg a szót a függetlenek közül.

SZABÓ TIMEA (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Lábtörlőnek használ minket a kormány - ezt mondta nekem tegnap egy ápoló abban a budapesti kórházban, ahol negyedik hete dolgozom segédápolóként. Ezúton is köszönöm egyébként a Független Egészségügyi Szakszervezetnek és külön Zalatnai Zoltánnak, hogy segített elhelyezkedni ebben a fontos pozícióban.

A hónap elején a kórházi dolgozók megmutatták nekem a banki kimutatásukat a mobiltelefonjaikon: 100 ezer forint, 110 ezer forint, 115 ezer forint nettó bér volt rajta. Mindezt három műszakért, napi 10-12 óra munkáért kapták. Betegágy mellett dolgoznak, stresszes munkában dolgoznak, fertőzésnek kitéve dolgoznak úgy, hogy alig látják a családjukat, nem látják a gyerekeiket, nem tudják ellátni sokszor beteg szüleiket. Reggel fél hétkor kezdenek, este hétkor végeznek, sokszor 8-9-10 óra, mire hazaérnek, főleg a vidéki ápolók. Másnap reggel, hajnalban már 4 órakor a vonaton ülnek, hogy újra beérjenek a kórházba dolgozni. Családjaik rámennek, nagyon sokan nevelik egyedül a gyerekeiket, hiszen nem lehet bírni azt, hogy állandóan, ünnepnapokon is bent vannak ilyen stressznek, ilyen kiszolgáltatottságnak kitéve.

Németh Szilárd azóta kiment az ülésteremből, de ezúton is üzenem neki, hogy ne nagyon vegye Sándor Mária nevét a szájára, mert „Rezsi” Szilárd arra sem méltó, hogy Sándor Mária cipőjét bekösse. Sándor Mária az az ember, aki a legtöbbet áldozta fel ma Magyarországon az egészségügyért: a saját egzisztenciáját, a saját családját áldozza be azért, hogy önöknek példát mutasson.

Az ápolóknak, mint például neki is, abból a százezer forintból, amit kézhez kapnak havonta, 700

forintot be kell fizetniük kötelező kamarai tagságra. És tudják, mit kapnak cserébe azért a kötelező kamarai tagságért? E-maileket arról, hogy 10 meg 20 százalékos kedvezményt kaphatnak egy új autó vásárlásánál. Értik? Százezer forintos ápolói bérből új autót fog vásárolni nyilvánvalóan egy kórházi nővér.

(14.30)

Ugye, önök szerint is ez nagyon életszerű? És természetesen fizethetik azokat a kötelező szakképzéseket, továbbképzéseket, amiket önök előírtak nekik.

Az elmúlt néhány hétben, amióta a kórházban dolgozom, négyen mondtak fel az ápolók közül. Az egyik visszaköltözött Siófokra a szüleihez, és elment egy ottani szociális intézménybe dolgozni. A másik úgy döntött, hogy inkább otthon marad néhány hónapra a gyerekeivel, amíg nem talál egy jobban fizető állást. A harmadik nemsokára kezd egy londoni repülőtéren felszolgálóként. A negyedik pedig villamosvezetőnek állt. Ugyanis ápolóként 110 ezer forintot kap havonta, villamosvezetőként pedig 175 ezer forintot.

Kérdezem én akkor, tisztelt képviselőtársaim, hogy hol van az előrelépés. Hol van az a Selmeczi Gabriella által elmondott mondat, hogy mi tisztában vagyunk az egészségügy helyzetével? Hol vannak önök tisztában az egészségügy helyzetével? És hogyan vannak önök tisztában az egészségügy helyzetével? Úgy, hogy kivettek az elmúlt öt évben 400 milliárd forintot az egészségügyi és a gyógyszerkaszából? Úgy, hogy több mint 180 milliárd forintért építettek stadionokat? Hogy csak a kisvasútra költenek maguk Orbán Viktor szórakoztatására 9 milliárd forintot? Úgy, hogy Matolcsy György fizetését megemelik havi 5 millió forintra? Ez maguknak az, hogy tisztában vannak az egészségügy helyzetével?

Figyeljék a kezemet, mert nem csalog. *(Bal keze lent.)* Ápoló 100 ezer forint *(Jobb keze fent.)*, csaló, korrupciós jegybankelnök 5 millió forint. *(Font Sándor: Ezt az állítását majd meg kell védeni.)* Így vannak maguk tisztában az egészségügy helyzetével! És ez a bértárgyalás? Ez? Kivel tárgyalnak? Egy Matolcsy Györggyel biztos marha jó bértárgyalásaik voltak, azt látjuk. De látom, itt ül Cser Ágnes asszony is. Tőle is kérdezem, hogy vajon milyen az a bértárgyalás, ami most folyik az egészségügyi dolgozók részéről. *(Font Sándor: Nem tud itt most válaszolni.)* Mert ők köszönik szépen, ebből a bértárgyalásból azért nem nagyon kérnek.

Ugyanis, ha meghallják azt a szót, hogy bértárgyalás, görcsbe rándul a gyomruk, mert eszükbe jut az a bérrendezés, ami két évvel ezelőtt történt, amikor bruttó 10 ezer forinttal megemelték egy ápoló bérét, csak éppen közben eltörölték a hétvégi bérpótlékot, mert önök kimondták, hogy ez most megszakítás nélküli munkavégzésnek fog számítani. Tehát abban a kórházban szintén, ahol dolgozom, egy ápoló a bérrendezésük után mínusz 6 ezer forint nettót vitt haza.

Na, ebből a bértárgyalásból nem kérnek, köszönik szépen, az ápolók. Úgyhogy Cser Ágnestől is kérem, nem a magam nevében, hanem az ápolók nevében is, gondolkozzon el, hogy milyen bértárgyalásokra ül le. Lehet mosolyogni a szakszervezet vezetőinek, csak éppen el kellene gondolkodni, hogy egy évvel ezelőtt miért fütyülték ki önöket az ápolók tüntetéséről. Mi az a szakma, amit önök képviselnek ebben? Nem talán a luxusjobboddallal kellene ilyenfajta bértárgyalásokba belemenni, hanem tényleg az ápolókat, a nővéreket, a kórházi dolgozókat képviselni.

De természetesen nem csak a bérezés az egyetlen probléma az egészségügyben. Pontosan tudjuk, hogy az az eszközhiány, amivel ma a kórházak szembenéznek, tarthatatlan. De erről nemcsak én beszéltem, hanem önök, képviselőtársaim, a kormánypárti padsorokban is. Szintén abban a kórházban, ahol dolgozom, a kardiológiai osztályon havi 260 ezer forint áll rendelkezésre az eszközök beszerzésére, 260 ezer forint. Hende Csabát láttam itt az előbb - ő valószínűleg többet költött a párizsi kéjutazására, mint amennyi a kardiológiai osztályon rendelkezésre áll eszközbeszerzésre. *(Moraj a kormánypárti padsorokban.)*

Április közepén ebben a kórházban már a májusi gyógyszerkasszát költik el, a gyógyszerekre szánt pénzt költik el. A budapesti kórházak romokban vannak. Erről szintén Harrach Péter képviselőtársuk értekezett itt korábban. Omlanak a falak, a vécéből folyik ki a szennyvíz. És igen, ez sajnos az önök döntése, és természetesen az uniós pénzeket vidéken el lehet költeni, de ez nem jelenti azt, hogy önök a költségvetési forrásból nem biztosíthatnak a budapesti kórházak felújítására is forrásokat. Nincsenek eszközök, nincs gumikesztyű, nincsenek steril eszközök egy műtét elvégzéséhez.

A hírek szerint Borsodban egyetlen altatóorvos van, aki járja az egész megyét. Egyetlen altatóorvos. Ő járja végig a kórházakat, és az összes Borsod megyei kórházban úgy időzítik a műtéteket, hogy az az egy orvos be tudjon szállni az autójába, és végig tudja járni a kórházakat. Nem hiszem, hogy önök ezzel tisztában vannak, amikor arról beszélnek, hogy pontosan ismerik az egészségügy problémáit. Egy héttel ezelőtt nyílt levelet írtam Balog Zoltánnak, és most itt, a vita előtt is átadtam neki egy fehér köpenyt, hogy jöjjön el velem, és nézzük meg együtt a budapesti kórházak állapotát. Lehet gúnyolódni egyébként azon, ha valaki ápolóként dolgozik, de tudják, akkor nem rajtam gúnyolódnak, hanem az összes ápolón és nővéren gúnyolódnak.

Ki kellene szállni a lesötétített kormányzati autókba, és el kellene menni a kórházakba megnézni, hogy milyen állapotok vannak. Mert innen, a padsorokból ezt nem fogják tudni. El kell menni és megnézni, hogy mi történik.

De nézzük a kormány terveit, hol is vannak a prioritások. Ugye, 100 milliárd forintot szánnak jövő évben az egészségügyre, miközben Varga Mihály szerint csak az, hogy már megint a gazdagok adóját

csökkentik, 600 milliárd forintba fog kerülni a költségvetésnek. Ezek az önök prioritásai! Több száz milliárd forintba fog kerülni az úgynevezett nullás költségvetésük. Valljanak színt, tisztelt kormánypárti képviselők! Önök magasról tesznek arra a 4 millió emberre, aki ma a létminimum alatt él Magyarországon. Magasan tesznek azokra a milliókra, akiknek nem telik elítőkórházakra, mint maguknak, akik nem tudnak magánrendelésre elmenni, mint maguk, akik nem külföldön kezeltetik magukat kórházakban, mint maguk. Magasról tesznek önök mindenkire, akik nem az önök haveri körébe tartoznak.

Az önök szeme láttára omlik össze az egészségügy, és önök még mindig „elmúltnyolcévésnek”. Önök ahelyett, hogy 600 milliárd forintot azonnal visszatennének az egészségügybe, olimpiát rendeznek, vizes világbajnokságot rendeznek és atomerőművet építenek. És ez nem szakmai döntés, ez politikai döntés. Ez az önök döntése. Tessék visszatenni a 600 milliárd forintot az egészségügybe, és tessék teljesíteni a Párbeszéd Magyarországért követelését is, hogy egy egyszeri 20 százalékos és utána egy 40 százalékos azonnali béremelést az egészségügyi dolgozóknak! Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Most Tapolczai Gergely képviselő úrnak adom meg a szót, a Fidesz részéről.

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Hozzászólását jelnyelvi tolmács közreműködésével teszi meg.)* Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Mindannyian tudjuk, az egészségügy egy olyan terület, ami végigkíséri az ember életét a születéstől egészen a halálig, a csecsemőkortól egészen az időskori ellátásig. Rengeteg területet lefed. Ebből egy szeletet szeretnék kiemelni a mai felszólalásomban. Ez a gyógyszerellátás, a gyógyszerek témája.

2006 és 2010 között az akkori kormányzat teljesen átalakította a közvetlen lakossági gyógyszerellátás rendszerét, háttérbe szorítva a betegédeket, az egészségügyi szempontokat, és nagy teret engedve a befektetők érdekeinek. 2006. december 29-én bevezették azt a szabályozást, ami odavezetett, hogy 2010-re körülbelül 600 vidéki kispatika működése került veszélybe. Csődközeli állapotba kerültek ezek a kispatikák vidéken. Folyamatosan romlott a gyógyszerellátás helyzete és folyamatosan csökkent a patikák támogatása is. 2010-ben, a kormányváltás után a stabilizáció jegyében megállítottuk ezt a folyamatot, illetve visszafordítottuk. A struktúra átalakításával, a hatékonyságot javító források biztosításával sikerült stabilizálni ezt a rendszert, támogatva a patikák működését is. 2011. január 1-jén bevezettük a szabályozást, megerősítettük a szakmaiságot, a patikákat a gyógyszerészek tulajdonába adtuk.

(14.40)

Új patikák esetében csak többségi gyógyszerési tulajdonról lehet szó. 2011 előtti patikák esetében az

volt a cél, hogy az intézkedés 2017-re ezeket a patikákat is elérje, és ezek is gyógyszerési többségi tulajdonba kerüljenek. Létrehoztuk az úgynevezett patikaalapot, ami hitel- és tőkealap, ezzel is támogatjuk a patikák működését. Emellett új finanszírozási elemeket is bevontunk. Ilyen például a generikus ösztönző, ami 3,6 milliárd forintos támogatást jelent éves szinten. Ilyen például a gyógyszerészeti szolgáltatás is, 4,5 milliárd forintos támogatást jelent ez is évente. Ilyen a kispatikák működési célú támogatása, ami 700 millió forintos támogatás éves szinten. Ez mindössze körülbelül 300 vidéki patikát és az ezekhez kapcsolódó 150 fiókgyógyszertár működési támogatását teszi könnyebbé és segíti elő. Ezen intézkedések által a közvetlen lakossági gyógyszerellátás gazdaságosabbá és hatékonyabbá vált.

Néhány gondolat, néhány adat a gyógyszerekkel kapcsolatban is. Mindannyian tudjuk, hogy évente körülbelül 7,3 millió ember vált ki gyógyszereket. Ebből rendszeresen 3,3 millió ember jár gyógyszer-tárba, ami azt jelenti, hogy minden harmadik ember rendszeres gyógyszerfogyasztó. A magyar népesség egészségügyi helyzetét ismerve a leggyakoribb betegségekhez kapcsolódó gyógyszerek: magas vérnyomás, például koleszterinszint-gyógyszerek, cukorbetegség. Az ezekhez kapcsolódó gyógyszerek - más gyógyszerek mellett is persze - térítési díja 2002-2010 között drasztikusan emelkedett. Volt olyan gyógyszer, ami 100 százalékkal emelkedett ebben az időszakban. Ennek a szempontjából a lakossági gyógyszerterhelés 60 milliárd forinttal emelkedett. Természetesen érthető volt, hogy 2010-ben a kormányváltás után ezt a terhet csökkenteni kellett. Ezt sikerült is elérni, elsősorban a receptköteles gyógyszerek támogatásával, 2012-14 között 1500 gyógyszer térítési díját csökkentettük, ez 10,5 milliárd forint betegterhelés-csökkenést jelent számszerűsítve. Egy példa: 2012-ben a leggyakrabban használt vérnyomáscsökkentő gyógyszer ára havonta körülbelül 3000 forint volt, most ez 600 forintot jelent. 2010-ben egy koleszterinszint-csökkentő gyógyszer ára havi 2200 forint körül volt, most 600 forint, de van olyan gyógyszer is, ami 200 forintba kerül ebből a körből. 2014-16 között 760 gyógyszer esetében sikerült csökkenést elérni. Általában 10-15 százalékos árcsökkenést értünk el.

Emellett nagyon fontos az úgynevezett vaklicit intézménye, amit behoztunk. Félévente megversenyeztetjük a gyógyszergyártó cégeket ugyanolyan hatóanyagú gyógyszerek esetében, 2012-ben 7,5 milliárd forintot, a következő évben 2,3 milliárd forintot és 2014-ben 2 milliárd forint árcsökkenést sikerült elérni összességében, 11,7 milliárd forintos árcsökkenést értünk el. Tehát ez is azt jelenti, hogy csökkentek a betegterhek.

Természetesen nemcsak a meglévő gyógyszereket támogattuk, hanem új gyógyszerek bevonását is, bővítve a terápiás lehetőségeket a betegek számára, választási lehetőséget. 2014-15 között körülbelül 300 új készítményt vontunk be a forgalomba, ezen belül 38 új hatóanyagú gyógyszert, ezzel is támogatva,

biztosítva a betegek számára új, korszerű terápiás lehetőségek elérését.

Én is egyetértek azzal, hogy van még tennivaló az egészségügy területén, de azt nem lehet állítani, hogy a Fidesz-KDNP-frakciószövetség, illetve a kormány nem tesz meg mindent annak érdekében, hogy az egészségüggyel kapcsolatos kérdéseket, problémákat kezeljük.

Még egy gondolat zárásképpen: az egészségügy helyzete nagyon fontos a fogyatékos személyek számára is, nemcsak a gyógyítás, gyógyulás szempontjából, hanem az akadálymentesítés szempontjából is. Ha egy orvos vagy egy ápoló nem tud kommunikálni például egy hallássérült beteggel, akkor lehet akár milyen korszerű az intézmény, lehet akár milyen új a gyógyszer, sokkal fontosabb, hogy az orvos és a beteg közötti kapcsolat, a kommunikáció meglegyen, és utána következik a többi. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Szakács László képviselő úrnak, az MSZP részéről.

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Ez a mai vitanap jobban hasonlít egyébként egy egészségüggyel is összefüggő konferenciára, mint egy politikai vitanapra. Azon túlmenően, hogy persze hallunk furcsa dolgokat, Harrach Péter kormánypartí frakcióvezető úr kérdéseket tesz föl, önök a válaszokkal adószak, tisztelt képviselőtársam, és a kommunikációs államtitkár, Dömötör államtitkáron pedig az látszik, hogy kiválóan felkészült a 2006-10-es időszak kormányprogramjából, vitáiból, azoknak a jegyzőkönyveiből. Az a hírem az önök számára, hogy ezt a napot egészen biztosan persze túléljük, hiszen ez a nap is el fog múlni, csak ettől senki nem fog meggyógyulni. Ettől a betegnek nem lesznek egészségesebbek, ettől az egészségügy egészen biztosan nem lesz jobb helyzetben. Attól lenne jobb helyzetben, amikről egy éven keresztül vitatkoztunk, és itt most államtitkár úrhoz fordulok, az ön elődjével, Zombor Gábor államtitkárral sok vitánk volt. Én általában költségvetési szempontból közelítem meg ezeket a kérdéseket, fél éven keresztül kérdezgettem őt, hogy a beszállítói tartozásokat, amik ugye már a költségvetés megalkotásakor 100 milliárdot is meghaladó nagyságrendre rúgtak, arra önök beállítottak 60 milliárd forintot, valószínűleg azt hitték, hogy önök hatalmi helyzetből olyan helyzetbe tudják hozni a beszállítókat, hogy ebben a tekintetben elegendő lesz a 60 milliárd, és 60 milliárdból is ki lehet fizetni 110-et. Nem sikerült. Önök egy hó végi kölcsönt adtak volna így is, hiszen egy szerkezeti átalakítás nem követte volna ezt a kifizetést, de még ezt sem sikerült. Majd többször megkérdeztük, hogy önök mennyivel tartoznak az ápolóknak a túlmunkáért. Rengeteg írásbeli kérdést kaptak önök, hogy egyáltalán nyilvántartják-e azt, hogy mennyi a túlmunka, mennyi túlmunkát rendelnek el intézményenként az ápolóknak, és azt mi-

lyen rendszerben és hogyan fizetik ki. Miután mi megkaptuk az önök válaszait, ami több meglepetést is okozott, de a legnagyobb meglepetés az volt, hogy önök ezt nem tartják nyilván, akkor én interpelláltam az ön elődjét, Zombor Gábort, aki egy egészen elfogadható választ mondott akkor erre. *(Németh Szilárd István: És elfogadtad?)* Azért nem fogadtam el, mert a válaszában egy nagyon picike része foglalkozott az ápolóknak, és ő is ugye az „elmúlt nyolc évézésbe” sikerült, hogy belesússzon, hiszen az volt kiadva, az volt az aznapi kommunikációs parancs, és ő ezt betartotta. Ő akkor azt ígérte, és már én is bánom, hogy nem fogadtam el, mert sokkal nagyobb országos nyilvánosságot kapott volna, ő akkor azt ígérte, hogy júniusig, tavaly júniusig megkapják ezt a pénzt az ápolóknak.

(14.50)

Önök mégis ki tudják számolni, és tavaly júniusra ki is fogják ezt önök fizetni. Most egy éve van körülbelül, hogy az interpellációs kérdésekre válaszolt az ön elődje, Zombor államtitkár, és nemsokára megint egy év eltelik. Kérdéses, hogy önök kifizették-e azt, amivel tartoznak az ápolóknak. Ez azért fontos, mert előttem is elmondták, szépen lassan már nem lesz ápoló, szépen lassan már nem lesz orvos ebben az országban, aki ellátja azokat a betegeket, akik, úgy gondolom, elegendő pénzt fizetnek azért, hogy elláthassák őket.

Önök nem tudták kifizetni az adósságokat, a nővéreket, orvosokat azért, mert önöknek ez nem prioritás. Megmondom, mi a prioritás önöknek. Az EMMI egy hatalmas minisztérium, ott aztán a Birkózó Szövetségtől a Tudományos Akadémiáig minden kell tudni foglalkozni, és idetartozik az egészségügy is. Az egyébként a mai magyar közállapotokat kiválóan jellemzi, hogy a propagandára van külön minisztérium, az egészségügyre nincs. Arra nem jut, valamiért az nem eléggé fontos.

De mondom még, hogy mi az, ami fontos, és mi az, ami nem. Az előbb hallottuk, hogy mennyire fontos az egyébként, hogy a fogyatékkal élők érdekvédelmi szervezeteit támogassák. Támogatták is 149,5 millió forinttal 2014-ben és 83,6 millió forinttal idén. A Fradit, a Honvédot, a BVSC-t, az MTK-t, az UTE-t és a Vasast - ez hat budapesti klub - ugyanennek a minisztériumnak a költségvetése mindösszesen 5,4 milliárd forinttal támogatta. A sportági fejlesztési programok megvalósításának a feladatai, csak hogy összeszedjük, hogy a futballban mit kell még megcsinálni az elkövetkezendő időszakban, ez az EMMI költségvetésében 12,4 milliárd forinttal szerepel, szemben, mondjuk, állítjuk, hogy ugyancsak a költségvetésből a rákbetegek is kapnak 20 millió forintot. Ezek az önök prioritásai. Ha még emellé hozzátesszük, hogy először mi is azt hittük, hogy ez egy elírás, hogy az MLSZ 2015-ben még 1,7 milliárd forintot kapott, 2016-ban meg már 7,1-et, először mi azt hittük, hogy ez egy elírás, de nem az. Önök a futballra költenek, erre meg nem.

Úgy gondolom, azon legalábbis gondolkozzanak el, ez az önök prioritási listája, hogyan van az, hogy önök 32 milliárd forintot adnak a Mentőszolgálatnak és 37 milliárdot adnak a Magyar Olimpiai Szövetségnek. Úgy gondolom, a kettő között feladatellátásban nagyon nagy a különbség. Köszönöm a figyelmet. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm. Most Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Csak egy képletes felszólalásban szeretnék reagálni, mert egyik tényadatot szeretnék tisztába tenni immáron sokadjára. Itt mindenki a pénzkivételről, bevételről beszél. Szeretném még egyszer leszögezni, és jó lenne, ha mindenki ugyanabból a számból indulna ki: a gyógyító-megelőző kassza mérete az elmúlt hat évben nem csökkent, hanem nőtt. Azok az ellátások, amelyeket úgy hívunk, hogy fekvőbeteg-ellátás vagy járóbeteg-ellátás, PET/CT kassza vagy alapellátás kasszája, minden évben nőtt, tehát nincs mit visszapótolni, mert nem vettünk ki semmit ebből a kasszából. Ez az első állításom. Ezt nyugodtan lehet ellenőrizni bármelyik hónapra nézve.

A másik, amikor meg lettem szólítva, hogy mennyit jelent a túlmunka összege. Miután tárgyalunk az EDDSZ-szel lassan már fél éve a bérekről is, ezért ebben most jelenleg aktuálisan nagyon képen vagyok. A szakdolgozói bérből átlagosan kevesebb mint 5 százalék a túlmunkadíj, és kevesebb mint 3 százalék az ügyeleti díj összességében. Ugyanez az orvosoknál pedig 9,1 százalék az ügyeletnél és 5,4 százalék a túlmunkánál. Tehát meg tudjuk mondani, hogy mennyi ennek a mértéke. *(Dr. Szakács László: Tavaly még nem tudták leírni.)* Megkérdeztem engem, erre én válaszoltam. Én csak azt szeretném ezzel sugározni, hogy amikor bérről beszélgetünk azokkal az emberekkel, akik ahelyett, hogy utcára mennének, velünk tárgyalnak, akkor konkrét számokról beszélgetünk, és hála istennek, most van arra lehetőségem is, van rá felhatalmazásom, hiszen a magyar kormány a következő évben igen jelentős pluszt ad számunkra a tekintetben, hogy bért emelhessünk. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Most Csepreghy Nándor államtitkár úrnak adom meg a szót.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Mindig érdeklődéssel hallgattam az ellenzék felszólalását, főképp az MSZP-ét. Az oktatási vitanapon azt mondták el, hogy prevencióra mennyit költünk, ezzel szemben oktatásra mennyit nem költünk. Amikor sportról beszélünk, akkor megfordítják, amikor az egészségügyről beszélünk, akkor meg azt mondják, hogy megint fordítottan hogy kellene. Össze kellene adják azokat a hiányosságokat vagy

ígéreteket, amelyeket megfogalmaznak, és meg kell nézniük, hogy szummában legalább kijönnek-e a számok. Szerintem nem. De az elmúlt időszak egészségügyi fejlesztéseit figyelembe véve az elmúlt években összességében 861 milliárd forintnyi fejlesztés valósult meg Magyarországon az egészségügyben. Két jelentős szám, ami azt gondolom, a beteget mindenképpen érinti és kiemelkedően fontos számokra: az egyik, hogy azoknak a gépeknek, amelyekkel ellátják a betegeket, mi az átlagéletkoruk. Az önök kormányzása alatt ez kilenc év volt, a mi kormányzásunk alatt ez hat év, annak a pénznek köszönhetően, hogy jelentős, több száz milliárd forintot költöttünk az egészségügyi fejlesztésekre.

Az önök kormányzása alatt az ország 79 százalékaiban, tehát a magyar lakosság 79 százaléknál volt elérhető 15 percen belül a mentés, ha bármilyen sürgősségi beavatkozásra volt szükség, ma jelen pillanatban 90 százaléknál. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Utána nincs kórház!)* Lehet vitatkozni számtalan eredménnyel, azonban hogy olyan egészségügyi projekteket finanszíroztak 2010-et megelőzően, amelyek nem voltak alkalmasak arra, hogy hatékonyan használják fel a forrásokat ott, ahol valóban szükséges, ezt az előző négy évben sikerült megfordítanunk, és tudtuk garantálni azt, hogy az egészségügynek a technikai felszereltség szempontjából a színvonala valóban az európai uniós átlagot elérje és sok esetben meghaladja. Ami a felszereltséget jelenti, azokban a kérdésekben azonban, ahol azt gondolom, az elmúlt, 2010-est megelőző időszakban önök csak kifelé lapátolták a pénzt az egészségügyből különböző tanácsadói rendszereken keresztül, ezt számonkérni azon a kormányzaton, amely megpróbálta az önök által megkötött szerződések legtöbbjét visszafogni, ezeket a pénzeket valóban egészségügyi célokra szolgáltatni, ez kétszínű *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Hat éve kormányoztok!),* ez kétszínű magatartás. *(Közbeszólás az MSZP soraiból: Nincs tű sem! - Gógös Zoltán: Hat éve kormányoznak! Mikor voltál utoljára kórházban?)*

Képviselő úr, jövő héten úgyis találkozni fogunk az EU-s vitanapon. Ott meg el fogják mondani ennek az ellenkezőjét, hogy megint miért nem úgy költjük el a pénzeket, ahogy önök akarták. Azért nem, mert önök nem csináltak mást, mint kivették a pénzt az egészségügyből, egyes esetekben hazavitték, egyes esetekben csak rossz célok érdekében használták fel, mi pedig valóban azokra a célokra használjuk fel, betömökdvé azokat a lyukakat, amelyeket önök 2002 és 2010 között hagytak. Köszönöm, elnök úr. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Hollik István képviselő úrnak, a KDNP részéről. *(Derültség az MSZP és a Jobbik soraiból. - Közbeszólások a Jobbik soraiból, köztük: Halljuk! - A nehézbombázás kezdődik!)*

HOLLIK ISTVÁN (KDNP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Rögtön

engedjenek meg egy rövid reflexiót, hiszen Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr nemrég felszólalt, és úgy gondolom, a felszólalásában sokan elsiklottak felette, de úgy gondolom, egy nagyon fontos mondat volt, úgy gondolom, hogy igen veszélyes is, hiszen azt mondta, hogy a magyar egészségügy egyik nagy hazugsága, hogy három alappilléren áll. Az egyik alappillér az, hogy mindenkinek ingyen jár az ellátás; a másik az, hogy mindenkinek a legjobb ellátás jár, harmadrészt pedig az, hogy mindenkinek ugyanaz. A formál logika szabályai alapján ebből az következik, hogy ha Gyurcsány Ferenc szerint ez hazugság, és ez a rendszer, hogy mindenkinek ugyanaz az ellátás jár (*Gógös Zoltán: Jár, csak nem jut!*), mindenkinek ingyen és mindenkinek a legjobb, ez hazugság, ebből semmi más nem következik, mint az, hogy a szocialisták újra be akarják vezetni a fizetős egészségügyet. Ebből más nem következhet. (*Közbeszólások és derűltég az MSZP soraiból. - Gógös Zoltán: Hova jársz?*)

Ezért tisztelettel szeretném kérni, ahelyett, hogy Gógös képviselőtársam nem várja meg, és nem kér szót, hanem bekiabál, én arra szeretném őket kérni, hogy tegyék tisztába, hogy ez Gyurcsány Ferenc egykori miniszterelnöknek az újabb agymenése, vagy önök, szocialisták ezzel a javaslattal, hogy újra vizsgáljuk a fizetős egészségügy kérdése, önök egyetértenek. Fontos lenne ezt tisztázni.

Sajnos az a baj, hogy egyszer ez a gondolat már teret nyert a politikai életben, és egyébként önök hagyták, amikor az SZDSZ-nek odaadták az egészségügy irányítását, az önök koalíciós küzdelmének a martalékává tették az egészségügyet, ahelyett egyébként, hogy a felelősséget vállalták volna, és nem hagyták volna azt, hogy a szabad demokraták üzletet csináljanak az egészségügyből. (*Gógös Zoltán: Nem keressünk annyit, hogy ennyi hülyeséget beszélj!*)

Ezután azt szeretném mondani, hogy a vita eddigi menetét látva azt tudom megerősíteni, amit már Németh Szilárd képviselőtársam elmondott, hogy teljesen egyértelmű, hogy az egészségügy helyzete nem érdekli az ellenzéket, egy dolog érdekli őket csupán: támadni szeretnék a kormányt.

(15.00)

Semmi más céljuk nincs ezzel az egészségügyi vitanappal vagy a korábbi, köznevelésről, közoktatásról szóló vitanappal, csak az, hogy támadni szeretnék a kormányt. Sajnos az a baj, hogy ezeknek a pártpolitikai érdekeknek tették eszközévé ezt a mai vitanapot, illetve a magyar egészségügyet. (*Gógös Zoltán: Neked mennyi pénzt adott a Matolcsy?*) Ennek ellenére akkor járunk el helyesen, ha a mérleg egyik serpenyőjébe beletesszük, mi történt 2002-2010 között, a másik serpenyőjébe pedig behelyezzük az elmúlt hat év munkáját és az eredményeit.

Ezzel kapcsolatban hadd mondjak egy konkrét példát a saját lakókörnyezetemből: jómagam Nagymarosról származom, ami a Dunakanyar egyik legszebb települése, és kórházi ellátás tekintetében Vác

város vonzáskörzetébe tartozik. 2002-2010 között a város szocialista polgármestere, Bóth János, aki egyébként a szocialistáknak országgyűlési képviselője is volt, a térség egészségügyének központját, a váci Jávorszky Ödön Kórházat szemelte ki magának. Bóth polgármester úr működésének köszönhetően végül odáig fajult a helyzet, hogy 2009-ben neki magának kellett feljelentést tenni számviteli fegyelem megsértésének vétségében, de addigra a Jávorszky Ödön Kórház már milliárdos adósságokat halmozott föl, sőt majdnem sikerült a későbbi pályázati lehetőségtől is elzárni az intézményt. Ezt a helyzetet egyébként 2010 után a Fidesz-KDNP-kormányoknak kellett rendbe tennie.

Tehát ha a váci kórház példáján keresztül tekintünk az egészségügyre, ez van az egyik serpenyőben 2002-2010 között. A másikban ezzel szemben az van, hogy 2010 után a kórház két nagyobb pályázaton is sikerrel indult, egy KMOP-, illetve egy KEOP-forrásnak köszönhetően összesen 3 milliárd forintnyi fejlesztés valósulhatott meg 2015 végéig Vácra. Ennek köszönhetően az intézmény Pest megye egyik legmodernebb kórházává vált. Tehát még egyszer röviden: csőd- és büntetőjogi cselekedetek az egyik és 3 milliárd forintos fejlesztés a másik oldalon.

Ha az országos tendenciákat nézzük, sajnos hasonlókat tapasztalunk. Ahogy Balog Zoltán miniszter úr is rámutatott, a baloldali kormányok 650 milliárd forintot vontak ki az egészségügyből, 600 patikát tettek tönkre, míg a Fidesz-KDNP 500 milliárd forintot tett bele az egészségügybe.

Ha a baloldal komolyan gondolja vagy a kormányzása alatt komolyan gondolta volna az egészségügy helyzetének javítását, akkor nem tették volna ezt az ágazatot az MSZP-SZDSZ koalíciós hatalmi marakodásának martalékává. Sajnos megtették, tudva, hogy a liberálisok mit is képviselnek egészségpolitikában: a nemzeti kockázatközösség felmondását, az egészségügy rendszerének a felforgatását, röviden, tisztán és érhetően: biznissz és üzletet. Egy olyan pártra bízták az egészségügyet, amely megszűnése után csak adósságot hagyott maga után, még a pártpénzzel sem tudtak elszámolni, nemhogy a rájuk bízott közpénzekkel. Mondjuk, ebből a szempontból nagy szerencse, hogy az SZDSZ ma már csak a politikatörténeti szemle hasábjain és lábjegyzeteiben szerepel.

És mivel képviselőtársaim beszéltek az elmúlt években elért eredményekről, ezért engedjék meg, hogy ezek közül egyet én is kiemeljek. Örülünk, hogy több mint felével nőtt 2010-hez képest a végzős orvostanhallgatók száma, akik nagy számban kezdenek hazánkban tapasztalatot gyűjteni. Az pedig külön öröm, hogy a rezidensösztöndíj-programnak köszönhetően alpbérük kiegészítésével átlagosan majdnem 300 ezer forintot vihetnek haza ma már. Ezzel sikerült végre egy jövőképet és valódi, kézzelfogható ösztönzést adni azon fiatalok számára, akik ezt a szép szakmát választják. Ennek köszönhetően 2010-hez képest duplájára nőtt a pályakezdő rezidensek száma, így az elmúlt évben 917 szakorvosjelölt képzése indult meg.

Valóban, ahogy miniszter úr is utalt arra a beszédében, hogy gondot okozott az eddigiekig a fiatal rezidensek számára, hogy ha kikerülnek ebből a rezidensösztöndíj-programból, akkor a keresetük, mivel az ösztöndíjat már nem kapják, jelentősen csökkenni fog. Úgyhogy én nagyon örülök, hogy a miniszter úr itt az exozójában is rámutatott arra, hogy a megoldást meg fogják találni erre a problémára, és az ösztöndíj összegét ezeknél a szakorvosoknál valamilyen módon pótolni fogják. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Most Szilágyi György képviselő úrnak adom meg a szót, a Jobbik részéről.

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Csak egy mondatban szeretnék Hollik István felszólalására reagálni. Azt mondta, hogy az előző kormányzatnak az egészségügy csak biznisz volt és üzlet, ha jól érttem. Igaza van egyébként, képviselő úr. A probléma csak az, hogy 2010-től az egész társadalomra vetítve semmit nem változott a helyzet, önöknek az egész ország sajnos csak biznisz és üzlet.

Tisztelt Képviselőtársaim! Három valódi hivatás létezik a világon, akik az embereket szolgálják: az egyik a pap, aki a lelkünket ápolja, a másik a tanár, aki a gyermekeinken keresztül a jövőnket gondozza, a harmadik pedig az orvos, aki a testünket gyógyítja, az életünket megmenti. Ezen hivatások művelőivel mindannyian találkozunk nap mint nap, ezen három hivatás művelői életünk és létünk legfontosabb támogatói, segítői. Jelentőségüket mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy legfontosabb kincsünket, a gyermekeink lelki és testi egészségét, a jövőjüket bízunk rájuk.

Az egészségügy tehát egy olyan alapvető fontosságú terület, ami a jelenleginél sokkal nagyobb megbecsülést és tiszteletet érdemelne. A kormány pusztán fiskális problémaként tekint az ágazatra, mit sem törődve azzal, hogy pusztán pénzzel nem lehet megoldani a problémák többségét.

A működési gondokról sokan és sokat beszélnek különféle fórumokon, itt ma is elég sok felszólalás hangzott el ezzel kapcsolatban, hiszen ezekkel a gondokkal szinte minden magyar ember találkozik. A működés során tapasztalható, látható problémák azonban mind csak tünetek, csak a felszín, a tapasztalható, látható tünetegyüttes valódi kiváltó okairól azonban vajmi kevés szó esik, illetve ezen okok megszüntetésére még ennél is kevesebb intézkedés történik.

Elhangzott már ma, Vona Gábor említette, hogy a GDP-hez képest nagyon keveset költünk az egészségügyre a nemzetközi összehasonlításban. De azt is kijelenthetjük, hogy a felhasznált források egy jelentős része pazarló módon és rosszul van felhasználva. Ennek köszönhetően, hogy csak egy adatot mondjak, 2014. szeptember 30-án az intézményeknek a beszállítókkal szemben fennálló tőketartozása 70 milliárd forint volt. Észre kellene venniük, hogy csupán a fiskális problémamegoldási kísérletekkel nem jutunk

sehova. Tehát hiába költünk, a helyzet így nem oldódik meg, a problémák mind a működés, mind a finanszírozás terén továbbra is fennállnak és fenn is fognak állni. Az ördögi kör világosan kirajzolódik, nem elégséges, de komoly pénzeket fordítunk egy olyan rendszerre, amivel sem a benne dolgozók többsége, sem a rendszer szolgáltatásait igénybe vevők többsége nem elégedett, ráadásul maga a rendszer folyamatos forráshiánnyal küzd, ami állandósult likviditási problémákat okoz, ami ellehetetleníti a fejlesztéseket, a távlati tervezést.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez egy olyan rendszer, aminek a fenntartása ilyen formában, ilyen működési rendszerben szinte már senkinek nem lehet érdeke. Változtatni kell!

Természetesen vannak ennek a rendszernek is hasznélvezői, divatos kifejezéssel élve az orvosbárók, azonban ezen személyek személyes haszna eltörpül a rossz rendszerre fordított iszonyatos összegektől. Az ágazat gondjait nem az esetleges vélt vagy valós hasznélvezők ostromozásával lehet megoldani, hiszen ez is csak egy szelete a hatalmas problémahalmaznak. A valós problémákat kell feltárni, a finanszírozási megoldásokat kell átgondolni, és alternatív megoldási modelleket kell összehasonlítani a lehetséges kiút megtalálása érdekében. Ezeket a feladatokat nem az orvosoknak, az ápolóknak vagy a betegeknek kell megoldaniuk, hanem a felső szintű szakigazgatásnak.

A rendszer reformja szerteágazó, és az életünk minden területét érinti. Gondoljunk arra, hogy jelenleg az egynapos sebészeti beavatkozások aránya Magyarországon mintegy 6 százaléka az összes beavatkozásnak, míg mondjuk, ugyanez az arány az Egyesült Királyságban több mint 50 százalék. Ez csak egyetlen kis szeletke, de ez is jól mutatja, hogy van még hova fejlődni.

Dicséretes egyébként, hogy itt a parlamentben vitázunk erről a fontos kérdéskörrel, de ne feledjük, az Országgyűlés elsősorban döntéshozó testület, döntéseket meghozni pedig csak valós információk birtokában, megfelelő előkészítettség mellett lehet. Ezek hiányában csak tűzoltás történik. Halkan jegyzem meg, hogy az egészségügyi ellátórendszer üzemeltetése elsősorban kormányzati feladat, tehát a problémákért az elsődleges felelős maga a kormány, amely most megoldások felkínálása helyett megint csak szavakban vázol fel különböző dolgokat.

Tisztelt Képviselőtársaim! A helyzet feltárásához szükséges információk a kormány kezében vannak. A rendszerben foglalkoztatott vezetők személyének kérdéséről a kormány hozhat döntést. A megoldások kereséséhez szükséges szakmai és személyi kapacitások elméletileg a kormány rendelkezésére állnak. Megállapíthatjuk, hogy a helyzet megoldásának kulcsa a kormány kezében van.

(15.10)

Fel kell tennünk a kérdést, hogy miért nem használják ezt a kulcsot. Az egyik lehetséges válasz,

hogy a szakértelem és a szándék hiányzik, ami nagyon szomorú, de ezen könnyű segíteni, a Jobbik Magyarországért Mozgalom most is, mint mindig, szívesen a kormány rendelkezésére bocsátja a szakértelmét és a probléma megoldása iránt elkötelezett munkatársai segítségét, hiszen itt egy olyan közös ügyünk megoldása a tét, ami minden magyar ember érdeke, tehát hogyha szükségük van rá, éljenek ezzel a felajánlott lehetőséggel! A másik lehetséges válasz, hogy a jelenlegi kormányzat minden józan megfontolás ellenére érdekelt a jelenlegi szörnyű helyzet fenntartásában, mert azok a bizonyos haszonélvezők, akik ebből ténylegesen gazdagodnak, maguk a döntéshozók.

A Fidesz által működtetett korrump rendszer leplezése, az emberek szembesítése a tényekkel minden felelősen gondolkodó magyar ember feladata. A megnyugtató megoldás mindenképpen a jelenlegi képmutató rendszer megszüntetése, illetve a magyar emberek iránt elkötelezett, tényleges nemzeti kormány felállítása lenne. Véleményünk szerint akkor lesz változás, hogyha ezt az országot ténylegesen egy nemzeti kormány fogja vezetni. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Selmeczi Gabriella képviselő asszonynak adom meg a szót.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Ellenzéki képviselőtársam, -társaim részéről elhangzott egy-két olyan állítás, amely nem fedti a valóságot. Az egyik ilyen állítás, hogy a Fidesz-KDNP-szövetség idején pénzt vontunk volna ki az egészségügyből. Ez egész egyszerűen tény szerint nem igaz. Készültem erre a vádra, ezért kértem egy kimutatást, ebből kiderül, hogy 2010-től folyamatosan növekedett a gyógyító-megelőző kassza, tehát lehet látni, hogy a 2010-es 791 milliárd forintról a 2016-os terv már 1039,8 milliárd forint, tehát nominálisan is látszik, hogy minden évben egyre nőtt a gyógyító-megelőző kassza. Ha GDP-arányosan nézzük a kassza nagyságát, akkor azt hozzá kell tenni, hogy a gazdaságpolitikának köszönhetően a GDP növekedik, tehát egy növekvő GDP mellett nominálisan növekszik a kassza.

A másik ilyen állítás, amely nem fedti a tényeket, hogy a gyógyszerkasszából elvontunk volna pénzt. Az államtitkár úr is elmondta, Ónodi-Szűcs államtitkár úr, hogy van olyan év, amikor egy laikus, ha ránéz a gyógyszerkasszára, akkor azt látja, hogy az előző évinél kisebb a kassza, de azt a pénzt, ami ott nem szerepel, azt a gyógyszergyártó cégeknek nem fizettük ki. Tehát az az úgynevezett vaklicit, amit a polgári kormány lefolytatott a gyógyszergyártó cégekkel, a gyógyszergyártó cégek között, azt eredményezte, hogy csökkent a gyógyszerek ára, ezért kevesebb támogatást kellett kifizetni a gyógyszergyártó cégeknek ebből a kasszából, és amellet, hogy a gyógyszergyártó cégeknek kevesebb pénzt fizettünk, azzal párhuzamosan még a térítési díjak is csökkentek. Amint

azt elmondtuk az expozéban, a hozzászólásokban is, több száz alapvető gyógyszerkészítménynél csökkent jelentősen a térítési díj.

Egyvalamire szeretném még megkérni bizonyos ellenzéki képviselőtársaimat, hogy az egészségügyi szakmai szervezetek képviselőit, kérem, ne sértsék meg. *(Az elnök csenget.)* Nem tudnak reagálni, és nem tudják magukat megvédeni. Ennyit a korrektség jegyében tartsunk be! Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Ugyancsak két percre... Ja, nem, elnézést, nincs lehetősége Tapoczai Gergelynek most kétpercest mondani, csak a következő körben.

Most Boldog István képviselő úrnak adom meg a szót, normál időkeretben.

BOLDOG ISTVÁN (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A szocialisták hozzáállását jól mutatja a témához, az egészségügyhöz, hogy négy hozzászólójukból három olyan ember beszélt, aki megszavazta a vizitdíjat is, a kórházak bezárását is meg a kórházi rapidíjat is, tehát látszik, hogy az, amit Szolcsenyicin állított rólu, az a mai napig igaz. Hogy mit is állított Szolcsenyicin? „Cinizmusuk, szemtelenségük *(Dr. Józsa István közbeszól. - Derültség az MSZP soraiban.)*, hataloméhségük, gátlástalanságuk, rombolási hajlamuk, kultúra- és szellemellenességük elképzelhetetlen minden más normális, azaz nem kommunista ember számára.” *(Taps a kormánypártok soraiban. - Dr. Józsa István: Megtanulni nem tudtad? - Gógös Zoltán: Űlj le! - Dr. Józsa István: Tanuld már meg!)* És hogy nehogy azt mondják, hogy ők már nem kommunisták, azért azt javaslom, hogy nézzék meg, hogy milyen pártban ülnek. Az önök pártja a Magyar Szocialista Munkáspártnak a jogutód pártja *(Gógös Zoltán: Nálatok több az MSZMP-s!)*, és nemcsak a vagyont örökölték 1989-ben, hanem az a helyzet, hogy a szellemiségét is örökölték, és örökölték azt is, amit ez a párt végigvitt. *(Dr. Varga László: Orvost! - Derültség az MSZP soraiban.)* Nézze, hogyha nagyon felment a vérnyomása, akkor örüljön, mert a mi kormányunk alatt csökkent a vérnyomásgyógyszerek ára *(Derültség a Jobbik soraiban.)*, tehát jól járt. Amíg önök felemelték, mi csökkentettük. *(Dr. Józsa István: Veszünk kettőt gyorsan! - Közbeszólások és taps a kormánypártok soraiban.)*

Az a helyzet, hogy miközben önök most szírengőket eregetnek arról, hogy mit kellene tenni, meg milyen jó lenne, ha mi megváltoztatnánk az egészségügyet, aközben önök mindent leromboltak. *(Dr. Józsa István: Azért még maradt!)* Azért ne felejtjük már el, hogy önök bevezették a vizitdíjat *(Derültség az MSZP és a Jobbik soraiban.)*, és az itt most kiabáló képviselők egy része bizony megszavazta a vizitdíjat, megszavazta a kórházbezárást, megszavazta a kórházi rapidíjat *(Dr. Józsa István közbeszól.)*, tehát én azt gondolom, hogy egy kicsikét elszaladt önökkel a ló *(Közbeszólások az MSZP soraiból.)*, ahogy Szolcsenyicin is mondta. És azért azt se felejtjük el, hogy mit

jelentett egy-egy ilyen intézkedésük! Csak nézzük a vizitdíjat! A vizitdíjnál, kérem szépen, volt olyan nyugdíjas - polgármesterségem alatt tapasztaltam -, akinek el kellett döntenie, hogy kenyeret vesz vagy elmegy az orvoshoz, mert fizetni kell a vizitdíjat. Aztán az az eset is megtörtént, talán még emlékeznek rá, hogy Kőbányán volt egy, legmagasabb fokozatúnak minősített tűz, amelyben megsérültek tűzoltók, akiket addig nem voltak hajlandók ellátni, amíg be nem fizették a 300 forintos vizitdíjat (*Gógös Zoltán: Mert fideszes igazgató volt, azért!* - *Közbeszólások a kormánypartok soraiból.*), azért, mert önök bevezették a vizitdíjat, és addig nem lehetett ellátni őket. Önök tehát „csak” ilyen felháborító dolgokat tettek. (*Dr. Selmecci Gabriella közbeszól.*)

Az a helyzet, hogy széfeket vásároltak, ahelyett, hogy lélegeztetőgépet vettek volna, amit önök annyira hiányoltak 2002-ben, ehelyett széfeket vásárolgattak milliárdokért. (*Harangozó Gábor István közbeszól.*) Be akarták zárni a mezőtúri kórházat, amelyik kórháznak pont akkor, amikor be akarták zárni, például a szülészetén 6 százalékkal nőtt a gyermekszülések száma. Azt gondolom, minden azt bizonyítja, hogy önök nem az embereket szolgálták ezzel.

És hogy mit tettünk mi? Azt a mentőállomást, amit önök hagytak lerombolni, és embertelen körülmények között hagyták például Mezőtúron, ahelyett építettünk újat. Arra a mentőállomásra, ahova önök évekig nem vettek mentőautót, oda vettünk esetkocsit, vettünk rohamkocsit. Közel 1 milliárd forintot költöttünk öt város: Kunszentmárton, Martfű, Tiszaföldvár, Törökszentmiklós és Mezőtúr egészségügyi intézményeire. (*Közbeszólások és derűltég a Jobbik soraiban.*) Emellett kistelepüléseken, például Tizasason is felújítottuk az orvosi rendelőt és a műszerezettséget. Azt gondolom, hogy ez a bizonyíték arra, hogy amit önök kivettek az egészségügyből, mi azt visszapótoltuk.

És hogy most miért küzdenek annyira? Azért küzdenek ennyire, mert szeretnének visszatérni a biznisshez. Önök újra fizetős egészségügyet akarnak, újra kórházi napidíjat akarnak (*Dr. Rétvári Bence: Így van!*), és újra minden pénzt ki akarnak szedni az egészségügyből. (*Dr. Józsa István: Ezt hol olvastad?*)

És hogy mit akar a Jobbik? Vona Gábor szerint hidakat épít. Azt nem tudom, hogy kik között épít hidat. Lukács László György és a külföldi cégek között, ahova kiviszik az orvosokat, vagy kik között? Jól látható, hogy a Jobbik pedig mindenképpen a magyar orvosokat és egészségügyi dolgozókat szeretné exportálni, hiszen ezt csinálták. (*Rig Lajos: Okozozati összefüggés van, timiattatok menekülnek!*) Az önök képviselői exportálták. (*Közbeszólások a Jobbik és az MSZP soraiból.*) Ráadásul az előbb Szilágyi György világosan elmondta, hogy ők az egész társadalomban csak biznisszt és üzletet látnak. Uram, ez nyílt bevallása annak, hogy önök is és a szocialisták is fizetős egészségügyet akarnak, biznisszt akarnak ebben az egészben, és nem azzal foglalkoznak, ami egyébként a magyar parlamenti képviselők dolga lenne (*Dr. Józsa István közbeszól.*), hogy fej-

lesszék ezt a területet (*Közbeszólások a Jobbik soraiból.*), hogy minél több lehetőséget biztosítsanak arra, hogy a magyar emberek, ha bemennek egy orvosi rendelőbe, egy kórházba, akkor ott meggyógyulhassanak, akkor ott megfelelő ellátást kapjanak.

Felejtsék el azt, hogy a magyar egészségügyből biznisszt lehet csinálni! A magyar egészségügyben szolgálat van, a magyar egészségügyben a magyar embereket szolgálják. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban. - Szilágyi György: Taníts, mester! Taníts! - Közbeszólások az ellenzék soraiból.*)

ELNÖK: Most Gúr Nándor jegyző úrnak adom meg a szót.

(15.20)

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Orvoshoz, kórházba nem szívesen megy az ember, főleg akkor, hogyha azt látja, hogy alulfinanszírozottság van, szervezetlenség adott esetben és bizonyos értelemben túlterheltség is. Nézzék, nem mindenki VIP-szolgáltatást vesz igénybe, mint a fideszes képviselők meg az államtitkárok, úgyhogy valószínűleg ezért látnak keveset a világból. (*Dr. Józsa István a páholyban tartózkodó és Harrach Péterrel, valamint Révész Máriusszal beszélgető dr. Cser Ágnesre mutatva: Nézd már, mi van a háttérben!*) Azt kell hogy mondjam önöknek, ha egy picit is belelátnának abba, hogy az egészségügyben dolgozó emberek átlagfizetése hogy néz ki, akkor elszégyellnék magukat. Elszégyellnék magukat már csak azért is, mert 2002-ben ez 71 ezer forint volt, majd ezt követően, négy év elteltével, 2006-ban ez 36 ezerrel több, 107 ezer forintra rúgott. Majd újabb négy esztendő után, 2010-ben ez már 122 ezer forint volt, azaz abban a nyolc esztendőben 51 ezer forinttal nőtt. 2010 és '14 között 19 ezer forinttal nőtt. Egyébként, hogyha visszaszámolnánk, mai értékre átszámítva az a 36 ezer forint 67 ezret érne. Magyarul, önök majdnem hogy semmit nem csinálnak, majdnem hogy semmit nem adnak az emberek kezébe. Mondom még egyszer, nem a VIP-es szolgáltatások szintjén kell nézni a dolgokat, amiben önök részesülnek, hanem a mindennapjait élő emberek irányába megjelenő szolgáltatást.

Közben az egészségügyben dolgozók számára a kafeériát sem fizették ki. Eger - ismerős, ugye? -, Markhot Ferenc Kórház. De lehetne sok minden másról, az ügyeleti pótlékok kérdéséről vagy éppen a hálapénzről, a várólisták kérdésköréről beszélni. Tudják, egy CT 2-10 hét. Ja, nem tudják? Honnan tudnák?! (*Cseresnyés Péter: Színésznek is rossz vagy!*) Tudják vagy tudhatnák, ha utánanéznének, egy MR 2-6 hónap. Ja, nem önöknek. Ja, igen - hát akkor nincs semmi baj!

Szóval a kérdés az, hogy önök szembe akarnak-e egyszer végre világosan nézni azzal, hogy az átlagember hogyan és miképpen tudja a szolgáltatásokat igénybe venni.

Az egészségbiztosításnak az átláthatóságát szüntették meg, egy igazságtalan társadalmi elosztást hívtak életre, a halmozottan hátrányos helyzetű területekben még az egészségügyi szolgáltatás hozzáférése is sokkal rosszabb. Ezt kellene megváltoztatni, ebben kellene élen járni! Abban, hogy a higiéniai dolgokban előbbre lépünk, hogy a kórházi fertőzések ne több embert vigyenek el a halál irányába, mint a közúti balesetek. Abban, hogy a fertőzések egynegyede, amelyek a kórházakban felütik a fejüket, azok halálokhöz vezetnek. Ne ez következzen be! Abban, hogy azt a 60-70 százalékos fertőzések szintjén, amit meg lehetne előzni, azt előzzék meg. És abban, hogy a szakemberhiányt változassák meg, ne legyen szakemberhiány. Ezer főre átlagos értelemben 8-8,5 ápolónak kellene jutni, Magyarországon 5,5 az ápolók száma. Abban, hogy akadályozzák meg a kivándorlást. Abban, hogy ne alulfinanszírozottság, szervezetlenség és túlterheltség legyen az egészségügyben; hogy az orvosnak ne adminisztrálnia kelljen, hanem gyógyítani. Abban, hogy 2015 első felében ne 912 ember kérjen hatósági bizonyítványt a külföldi munkavállalás lehetőségéhez, és ebből ne 520 feletti orvos legyen jelen. Abban kellene, hogy egy egész esztendőben ne közel kétezer hatósági bizonyítványt kérjenek. És abban, hogy vegyék számításba és figyelembe például azt, amit a különféle szakszervezetek, példaként a Független Egészségügyi Szakszervezet is mond. Egyenlőséget az egészségügyben, olyan típusú arányos közteherviselést, amely normálisnak mondható!

A munkavállalók érdekképviseleti ellenőrzését kellene megteremteni az Egészségügyi Alap befizetéseinek a forrásai felett. Ebben kellene élen járni! Abban, hogy kipihent egészségügyi dolgozók legyenek, ne legyenek túlterheltek, mert úgy a hibázás lehetősége sokkal nagyobb. Abban, hogy az európai uniós színpadon, mármint az egészségügyi ellátás színpadán ezek a dolgozók, akik itthon végzik a munkatevékenységüket, a szakszervezet követeléseire illesztetten átlagosan az ottani bérek 60 százalékát elérjék. Ebben kellene élvorsnak lenni! És abban, hogy végre csináljanak már egy olyan minisztériumot, ami szakminisztérium, és nem egy nagy, monumentális minisztérium keretei között próbál valamit tenni az ügyek érdekében.

És tudják, miben még? Abban, hogy például a hátrányos helyzetű megyékben a szállítási tartozások meg a közszféra felé való tartozások ne olyanok legyenek, mint például Borsod-Abaúj-Zemplén megyében, ahol a szállítói tartozások államtitkár úr elmondása szerint, már nem a most itt ülő államtitkár elmondása szerint, hanem az egészségüggyel foglalkozni kívánó és nyilatkozni kívánó államtitkár szerint 3 milliárd forintos nagyságrendűek voltak tavaly januárban csak Borsod-Abaúj-Zemplén megyében, és több száz millió forintos a közszféra irányába való tartozás.

Na szóval, önök hiteltelenné váltak ebben a folyamatban. Sok mindent már nem fognak tenni az elkövetkezendő két esztendőben sem, de legalább ne

ártsanak többet! Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Most Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Szeretném lefejtetni erről a gyönyörű szóvirágról azt, ami a lényeg, és arra szeretnék reagálni, mert a tényeket szeretném továbbra is képviselni.

Itt megint próbáltuk a lakosságot ríogatni várólistákkal meg egyebekkel. Ez a kormány volt az, amely ezzel a problémával szembe mert nézni, soha korábban semmilyen kormány nem mérte fel azt, hogy Magyarországon hány ember vár bármilyen beavatkozásra. Ez a kormány volt az, amely meg merte tenni azt, hogy megszámlolta, hogy hány lakosa van Magyarországnak, aki valamilyen műtetre vár. Amikor ez megtörtént, akkor ezen a várólista nevű dolgon 77 ezer ember várakozott valamilyen műtetre. Ma ez a szám 34 ezer. És azt szeretném kérni, mindenki ítélje meg, hogy ez sok-e vagy kevés. Abban a műtéti körben, amire ma kötelező várólistát vezetni, ma Magyarországon több mint 200 ezer műtét történik, ami azt jelenti, hogy a teljes éves kapacitásnak kevesebb mint egyötöde van várólistán.

Én azt állítom önöknek, hogy Európa nagyon sok országa büszke lenne arra, hogyha ilyen számokat tudna felmutatni. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiból.)*

ELNÖK: Most Rétvári Bence képviselő úr a szó, a KDNP részéről.

DR. RÉTVÁRI BENEC (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! A 2010 előtti időszak számára valószínűleg, ha röviden össze akarjuk foglalni, hogy mi van minden vektornak a gyűjtőpontjában azzal kapcsolatban, ami az egészségügyben született, akkor egy nagyon egyszerű választ tudunk adni erre, ez pedig az üzlet, a pénz, a nyereség. Ez az a mögöttes cél, ami szinte minden intézkedés mögött vagy elhanyagoltság mögött meglátható, és ez az egyik történelmi bűne a Magyar Szocialista Pártnak, hogy engedte, hogy ez a liberális, SZDSZ-es egészségügyi hozzáállás, amely keveseknek jó minőségű, drága szolgáltatást nyújt, a többiekkel pedig nem foglalkozik, ez a magyar állam politikája lehetett nyolc éven keresztül. Hiszen ha megnezzük a vizitdíjnak és a kórházi napidíjnak nemcsak a napi összegét, hanem az egész filozófiáját, amire fölépítették, akkor ez azt mutatja, hogy ez egy egyértelmű felrúgása a korábbi, szolidaritáson alapuló társadalombiztosítási rendszernek. Mert a korábbi rendszernek az volt a filozófiai alapja, társadalmi megegyezéses alapja, hogy mindenki fizeti a tb-járulékot a saját fizetése után, és utána ebben a kockázatközösségben mindenkit ezen tb-járulék alapján ellátnak. Ezt az alapvető elvet törte át, rúgta volna

föl, ha be tudták volna vezetni a vízidíjat és a napidíjat, ha ezt nem akadályozza meg a népszavazás, mert innentől kezdve nem egy kockázatközösség lett volna, nem egy nemzeti sorsközösségben gondolkoztak volna, hanem egy egyedi szolgáltatásvásárlásban: aki egészséges, annak nem kell fizetni, aki beteg, annak kell fizetni. Megszűnt volna a szolidaritási elv vagy legalábbis háttérbe szorult volna a szolgáltatásvásárlási elvvel kapcsolatban, és ezzel egy több évtizedes, vagy ha tetszik, évszázados közös megegyezést, közös megállapodást, társadalombiztosítási elvet rúgott föl vagy a közszolgáltatásoknak azt az alapelvét, hogy minél magasabb szintű közszolgáltatás minél több embernek minél magasabb színvonalon álljon rendelkezésre, nemcsak az egészségügyben, hanem a teljes közszolgáltatás-szervezésben.

És ugyanezt a nyereszkeskedő szándékot, szolidaritási elvet felrúgó szándékot láthattuk akkor is, amikor akár kórházakat, intézményeket a HospInvestnek, akár teljes biztosítási kasszát a több-biztosítós rendszerben, akár a nyugdíjak területén, akár az egészségügy területén akartak, vagy volt, ahol meg is tudták részben csinálni, hogy privatizáltak. Hogy ezek a pénzek, amelyek nagyon nagy pénzek, hiszen a nyugdíjkasszában (*Dr. Józsa István: El is költenétek!*), az egészségügyi kasszában, a tb-alapokban fordul meg minden országban a legnagyobb pénz, itt lehet a legnagyobb befektetési spekulációs műveleteket végezni a kasszában szereplő pénzekkel, minél inkább kerüljenek ki a kormányzattól vagy kerüljenek ki a közsférából, az önkormányzatok fennhatósága alól, és kerüljön át privát szolgáltatókhoz. És ugyanígy a kórházaknál, amelyek nyilván egy óriási nagy költségvetési főösszeggel rendelkeznek, hiszen az egészségügyben nagyon drága műszereket kell vásárolni, azoknak nagyon drága a fenntartása, ezek az eszközök fogyóeszközök, folyamatosan pótolni kell őket, a társadalombiztosítás ezeket egységáron finanszírozza.

(15.30)

Tehát egy kiszámítható, biztos piac, és ha piaci szempontból közelítik meg a liberálisok, akkor nem kell megküzdeni a keresletért, hiszen mindenki lesz beteg, úgyis lesz ilyen szolgáltatás, és majd tőlük vásárolják ezeket a szolgáltatásokat. S ezeknek is az egyik alapját jelenti az állam részéről, ha folyamatosan alulfinanszírozza az egészségügyet, ha folyamatosan rossz állapotban tartja a kórházakat, ha a fejlesztési forrásokat nem hatékonyan az egészségügyre fordítja, mert akkor négy-öt éves távon be tudja mutatni a kormányzat, hogy lám-lám, milyen rossz állapotban vannak a kórházak, az állam a legrosszabb gazda, ezért privatizáljuk ezeket az intézményeket, mert majd piaci körülmények között, piaci logika alapján sokkal hatékonyabban tudják fenntartani őket. A szocialista-liberális kormányzás évei alatt ezen szépen végig is mentünk, végighallgathattuk ezeket, mígnem Eger esetében eléggé emlékezetes és erőszaktól sem mentes körülmények között privati-

záltak is egy-két kórházat, amely kórházakat 2010 után az államnak vissza kellett venni fenntartásba, és meg kellett menteni attól a csődközeli helyzettől, amibe a ki nem fizetett számlák vagy a kórházakból elvitt gépek juttatták a kórházakat. Ez a helyzet fogadta 2010 után az oda betérő betegeket, orvosokat és a fenntartó szervezetek, az önkormányzatok vagy az állam képviselőit.

Egy ilyesfajta elüzletiesedés, egy ilyen privatizáció és egy ilyen forráskivonás időszaka volt, hiszen a forráskivonással előkészíthető a privatizáció, a privatizáció révén nyélbe üthető a jó üzlet, a jó üzlet pedig profitot fog hozni magánzsebekbe. Ez az az irány, amibe Magyarország elindult 2002 után, és ez az az irány, amit 2010 után vissza kellett fordítani a kormányzatnak. Ezért volt fontos az állami intézményfenntartás, hiszen ezzel biztosítható - sőt nem tudom, tud-e bárki bármit mondani, hogy milyen más eszközzel biztosítható - az, hogy kiegyenlítődjenek a területi különbségek, és ne a szegény megyei önkormányzatok vagy szegény városi önkormányzatok szegény kórházairól és rossz állapotairól szóljanak a hírek, egy nagyobb iparüzési adóval rendelkező településen pedig jobb színvonalú ellátást biztosítanak a betegeknek. Ezeknek a területi különbségeknek a kiküszöbölésére az állami fenntartáson kívül, amit az ÁEEK képvisel, más megoldást nagyon nem láthatunk, és mások sem biztosítottak. Ezen a stratégiai úton indult tehát vissza a kormányzat, amikor már 2008-ban is elmondta, hogy az egészség nem üzlet, és ezt képviselte a népszavazás során is, és ezt képviseli azóta is a kormányzása során, megerősítve a szolidaritási elvet.

Ez persze nem jelenti azt - ahogy Ónodi államtitkár úr is mondta -, nevezetesen az, hogy 2010 óta minden évben nagyobb mértékben nőtt az egészségügyi alap forrása, a főösszege, mint amilyen mértékű volt az infláció, hogy az egészségügyi betegségei egyik pillanatról a másikra megszűnnének. Azt viszont jelenti, hogy az egészségügy betegségeit a kormány 2010 óta valamilyen gyógymóddal igyekezett gyógyítani. Engedjék meg, hogy a következő percekben ezek közül párat sorra is vegyek.

Az egyik a forráskivonás volt, amit meg kellett fordítani. Itt megemlíthetjük a fejlesztési forrásokat, amelyek nagyobb mértékűek voltak, mint az elmúlt generációkban szinte bármikor. Talán a Korányi-Markusovszky-korszakban volt hasonló léptékű nagy kórházfejlesztés, amikor a sokak által ismert vörös téglás, pavilonos épületek felépültek, ám ehhez hasonló más időszak nem volt. De a gyógyító megelőzési ellátások GDP-arányos finanszírozása is a 3 százalékos alatti szintről a 3 százalékos fölére emelkedett úgy, hogy közben a GDP is emelkedett.

Az alacsony bérek kapcsán ma már sokszor elmondtuk, de azt hiszem, nem lehet elégszer mondani, hogy az egészségügy nyilvánvalóan egy olyan terület, ahol, ha a különböző nemzetgazdasági ágazatok bérszintjét nézzük, azon belül is javításra szorul az egészségügy. Ezért 2012-13-ban 75 milliárd forintot fordított a kormány arra, hogy 95 ezer egészség-

ügyi dolgozónak átlag 23 százalékkal emelje a bérét, majd ezt folytattuk a mozgóbér-elemek hasonló emelésével a tavalyi év második felében, idén pedig egész évben 12,8 milliárd forint értékben.

S talán ez az, ami ma is a legtöbbeket foglalkoztat, a legtöbbeket érdekel, hogy hogyan fog ez folytatódni. Az expozéban is elhangzott, s az utóbbi hetekben már mindenki hallotta, hogy a kormány az egészségügyi szervezetekkel, az Orvosi Kamarával, az Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetével, a szakdolgozók szervezetével, illetve a Kórházszövetséggel - s a későbbiekben más szervezetekkel is - elindított egy egyeztetést. Az első két egyeztetés a múlt héten már lezajlott, és a következő egyeztetésre holnap kerül sor, ahol arra keressük a megoldást, hogy azt a 100 milliárdos, vagy azt is mondhatjuk, hogy valamivel több mint 100 milliárdos többletet, amit a magyar reformok eredményeként a magyar gazdaság megtermelt és a költségvetésben jelentkezik többletként, ezen a számon belül milyen arányban osszuk fel az ápolók hosszú távú béremelése, az orvosok hosszú távú béremelkedése és a kórházak egyéb kiadásai között, mi az a belső arány, ami a többlet kapcsán a legoptimálisabb.

Kevés olyan helyzet volt Magyarország történetében az elmúlt kormányok időszakában, amikor az oktatásügyben többletforrás volt - közel 100 milliárdos az az összeg, amit az iskolák fenntartására, működtetésére többletforrásként tudunk fordítani -, a szociális ágazatban is valamekkora többlet forrás van, a családok számára is többletforrás lesz a következő évben akár a családi adózás további bővülésével, akár az áfacsökkenéssel, ha ezeket kiadási és bevételi oldalon nézzük. Mindemellett a legnagyobb mértékű növekedés az egészségügyben lesz az előző évi forrásokhoz képest, hiszen itt valószínűleg 100 milliárd forint fölött lesz az az összeg, ami a költségvetés elfogadásakor majd június elején-közepén itt a parlamentben is nyilvánvalóvá válik, és majd a Magyar Közlönyben megjelenik.

Tehát nem nagyon volt olyan időszak, amikor olyan gazdasági teljesítményt tudhattunk magunk mögött, olyan helyes hatéves gazdaságpolitikát, amelynek eredményeként minden jóléti ágazatban arról tudunk beszélni, hogy a többletforrásokból milyen belső arányokban osszuk föl az újabb és újabb milliárdokat. Ez jelent lehetőséget az egészségügyben is bizonyos átalakításokra, a szakápolási rendszerben és még sok más helyen, ahol korábban mindig a forráshiány vagy a csökkenő költségvetés volt az, ami a döntéseket befolyásolta. Most senkinek nem kell, az egészségügy területén sem, hogy a csökkenő költségvetés befolyásoljon. Ez természetesen még messze nem jelenti azt, hogy 2017. január 1-jén úgy érezzük, hogy átszakítottuk a célszalagot, ugyanakkor az elmúlt kormányzati időszakok szempontjából példaértékű, hogy sikerül többletforrást biztosítani. *(Dr. Józsa István: Ez az igazi önbeismerés!)*

Bízunk benne, hogy ebben az ellenzéki pártok támogatását is fogjuk tudni élvezni, ha már az előző béremelések kapcsán nem tehetjük. S abban is bí-

zunk, hogy ez már egy akkora mértékű pluszforrás az egészségügyben, és egy olyan többéves program fog e mögött állni az ágazati szerepelőkkel való kormányzati együttműködés során, amiből már mindenki érezheti, hogy egy újabbat tud előrelépni '17-ben is, '18-ban, és ki tudja még, hogy az egyeztetések hova jutnak, hogy melyik másik évben is.

Ha sorra vesszük az egészségügy korábbi betegségeit, amelyekre újabb gyógyszereket igyekeztünk találni, akkor az akadozó orvosutánpótlást is nézhetjük. Ez egy olyan kérdés, ami mindig is felmerült Magyarországon, az orvoselváncolás azonban 2004. május 1-je, az európai uniós csatlakozás óta nyilván még nagyobb problémát jelent, hiszen nemcsak a korábbi agyelszívás jelentkezett, hanem az Európai Unió szabad belső munkaerőpiacán még könnyebben tudtak elhelyezkedni a magyar ápolók, magyar orvosok, mint mindenki más is. Erre kellett a kormánynak egy intézkedéssorozatot kitalálnia, amivel meg tudja állítani ezt a folyamatot.

A leginkább mobilitással rendelkező orvosok nyilván a minél fiatalabb orvosok, akik egyrészt az élethelyzetük, az életkörülményeik, másrészt a nyelvtudásuk és a korszerű tudásuk miatt könnyebben tudnak külföldre költözni, könnyebben tudnak ott munkát vállalni, hiszen ismerik a nyelvet, és nincsenek még iskoláskorú gyermekeik vagy hasonló más olyan rokonaik, akik miatt jobban itt maradnának. Tehát ők voltak a legmobilibbak. Ezért náluk kellett leginkább ezt a fajta problémát, ezt a fajta egészségügyi betegséget kezelni. Ezért indítottuk el a rezidenstámogatási programot, amelyben 3500 fiatal vett részt. Ki tudja, hogy ebből a 3500 fiatalból mennyi maradt volna itthon, ha nincs ez a program. 6 milliárd forintot költöttünk erre. S azt mondhatjuk, hogy ez a program sikeres, mert ha megnézzük, hogy 2011 és 2016 között mennyivel növekedett az ösztöndíjasok száma, akkor azt látjuk, hogy 31,6 százalékkal nőtt azoknak a fiatal rezidenseknek a száma, akik a rezidenstámogatási programban szerepelnek.

(15.40)

Ha az elvándorló orvosoknál tovább nézzük a számokat, akkor azt láthatjuk, hogy míg azon személyek, akik kértek igazolást ahhoz, hogy külföldön dolgozhassanak, az ő számuk 2010-ben 845 volt, addig ez mostanára, 2015-re 492-re csökkent, majdnem a felére csökkent azon orvosok száma, akik külföldi munkavállalási engedélyt kértek magyar állampolgárként.

Ha összevetjük azokat a számokat, hogy mennyien vettek részt a rezidenstámogatási programban, ha megnézzük, hogy mennyivel csökkent a külföldi munkavállalási engedélyt kérők száma, és melléteszük még azt a számsort is, hogy mennyi fiatal pályakezdő orvos volt öt évvel ezelőtt és van most, akkor körülbelül egy 420 körüli szám volt, majdnem 480 körüli szám, most pedig 920 azoknak a száma, akik fiatalként kezdik el szakorvosi éveiket - nos,

tehát azt láthatjuk, hogy ott egy megduplázódás látható az orvosutánpótlás esetében.

Nyilván még most is vannak olyan orvosok, akik kérnek külföldi munkavállaláshoz engedélyt. Nyilván vannak olyanok, akik korábban is odamentek és most is külföldön maradnak, de nem volt látható a korábbi években, 2010 előtt olyan tendencia, amelyik a folyamatosan bővülő külföldre menetel és a folyamatosan csökkenő itthoni orvosszámmal szemben valamilyen pozitív eredményt fel tudott volna mutatni.

A következő betegség az orvosok hiánya után, amelyet sikerült tendenciájában megfordítani a kormányzatnak, nem véletlenül, hanem célzott intézkedésekkel, az a kórházi eladósodottság. Ezzel kapcsolatos adatok már itt az előzőekben elhangzottak, de arra hadd hívjam föl a figyelmet, hogy 60 milliárd forint volt az az összeg, amit a tavalyi év elején ezeknek a kórházi adósságoknak a rendezésére fordított a kormányzat. A felduzzadt várólisták esetén, pont államtitkár úr előttem is erről szolt, hogy az előző kormányknak még arra sem volt bátorsága, hogy várólista-nyilvántartást vezessen be. A Fidesz-KDNP ezt bevezette, nem félt ettől, mert tudta, hogy ha a problémával nem néz szembe, akkor a problémát kezelni sem tudja. Ezért 2012-re kialakult a várólista-nyilvántartás, szerepelt is rajta 77 ezer ember, most pedig az a 34 ezer, ami, ahogy néztük, arányaiban az évi körülbelül 200 ezer műtéthez képest egy másfél havi műtéti kapacitás, ennyi az, amennyien várólistán szerepelnek, de lehet, hogy ennyien azok, akik nyilván nem egyik napról a másik napra fekszenek be a kórházakba, hanem időpontot is egyeztetnek a későbbi befekvésre. Tehát kezelhető mértékűre zsugorodott. Ami a célunk volt, hogy 3 és 6 hónap legyen a kisebb és nagyobb műtéteknél a várakozási idő, bízunk benne, hogy ezt sikerül átlagban is elérnünk.

És tavaly év végén szerintem olyat láthattunk, amit a rendszerváltás óta nem nagyon Magyarországon, hogy a Kórházszövetség honlapján maguk a kórházak hívták föl a betegek figyelmét arra, hogy ha valahol nem kapnak egy csípőprotézis-műtétre időpontot vagy egy szürkehályogműtétre időpontot, akkor melyik az a másik kórház, ahol ezt ellátják, és nyilván az utazási költségeket is a teljes költség 10 százaléka mértékben az egészségügyi kasszából álltuk, hogy valakinek nyilván, ha az ország egyik megyéjéből egy másik megyéjébe kell átmenni, akkor ott is tudja magát kezelteni, és az ezzel kapcsolatos pluszköltséget is fedezzük, hogy országosan a várólisták csökkenni tudjanak. 2013-ban erre 786 millió forintot fordítottunk, '14 augusztusában 431 milliót, '14. év végén 1 milliárd forintot, '15-ben 5 milliárd forintot. Ez összesen 7,2 milliárd forint, és ha a '16-os 5 milliárd forintot hozzátevéssük, akkor 12,2 milliárd forint, amivel sikerült a várólisták számát 70 ezerről 34 ezerre csökkenteni. És nyilván ezt a későbbiekben is folytatni szeretnénk.

Az egyre rosszabb állapotú infrastruktúra, kórházi felszereltség szintén olyan kérdés, amivel na-

gyon riogatták a korábbi időszakban a betegeket, és volt is rá ok, hiszen sok-sok kórházban láttunk egyre rosszabb állapotokat. Ehhez képest igyekeztünk fejlesztési eredményeket fölmutatni, 71 darab kórházat újíttunk fel vagy fejlesztettünk, 23 új rendelőintézet épült, 54 rendelőintézetet újíttunk föl, 27 új mentőállomás épült meg, és még egy építés alatt van. 85 darab mentőállomást felújíttunk, 2017-től évente még 30-at terveztünk, és 467 új mentőautót szereztünk be. Itt dupla sebességgel kellett beszerezni, hiszen a szocialisták az utolsó években elfelejtették - idézőjelben mondom, hogy elfelejtették - a mentőautók beszerzését. A mentőautók hiányoztak, de ez sem volt véletlen, hiszen a piaci alapú betegszállításnak és szolgáltatásvásárlásnak így tudtak piacot teremteni, hiszen ha nincs mentőautó, akkor meg kell venni a piacról, és így tudtak volna üzletet csinálni az egészségügyből is. *(Dr. Józsa István közbeszól.)*

Ha megnézzük, hogy a nagy, 500 milliárd forintos fejlesztés milyen tételekből állt, akkor azt látjuk, hogy kórházi infrastruktúra ebből 322 milliárd forint volt, kórházi eszközökre, műszerekre pedig 104,6 milliárd forintot fordítottunk. 50 milliárd forint jutott a járóbeteg-szakellátásra, 40 járóbeteg-szakrendelő fejlesztésére, 23 új kistérségi járóbeteg-szakrendelő kialakítására, valamint 9 aktív ellátást konvertáló kórház fejlesztésére került sor.

Egészségügyi ágazati informatikai fejlesztésekre 13,8 milliárd forint jutott, 13 milliárd forint alapellátáson belüli infrastrukturális feltételek fejlesztésére, javítására fordítódott, ebből ennek az összegnek az egyharmada a 33 leghátrányosabb helyzetű kistérség támogatását szolgálta. 12 milliárd forint jutott a kórházi sürgősségi ellátás fejlesztésére, 11 milliárd a mentőállomások fejlesztésére, 9 milliárd forint CT-, MRI- és röntgenberendezések cseréjére, amire a tavalyi év végén még további forrást tudtunk fordítani, 5 milliárd forintot gyermek-sürgősségre, 3 milliárd forintot vérellátó központok fejlesztésére. 1,9 milliárd forintból tudtunk három egészségügyi intézményt, a Semmelweis Egyetemet, a Flór Ferenc Kórházat és a Heim Pál Kórházat energetikailag korszerűsíteni. Aki most elmegy a Heim Pál mellett, kívülről sem ismer rá, és a fejlesztések folytatódnak, amelyről a tegnapi napon tartott államtitkár úr a helyszínen sajtótájékoztatót. Valamint tüdőtranszplantáció lehetőségére 900 millió forintot, 806 millió forintot a Városmajori Szívclinika világszínvonalú hibridműtőjére, hiszen nagyon fontos, hogy Magyarországon világszínvonalú műtéteket is többen tudnak végezni, valamint onkológiai ellátásra az Egyesített Szent István és Szent László Kórházra is 100 millió forintot fordítottunk. *(Közbeszólás az MSZP soraiból.)* És még tudnám a nővérszállók fejlesztésére szánt és egyéb jövőbeni céljainkat sorolni, amelyeknek a hitelét, az alapját pontosan az előző időszak fejlesztései határozzák meg.

Nem fognak tudni képviselőtársaim olyan időszakot mondani, amióta itt önök politizálnak vagy amire visszaemlékeznek, még régebbi veterán párt-

társaik sem, amikor öt év alatt ennyi egészségügyi fejlesztésről lett volna szó. *(Gőgös Zoltán közbeszól.)*

A következő betegség, amit kezelni kellett vagy kezelni kell, az nyilván a budapesti kórházak állapota. Itt erről már szó volt, hogy hamarosan a kormány erről dönthet. Az idei évben egymilliárd forintos költségvetési tétel szerepel a fejlesztés előkészítésére. Nyilván ezt nemzeti forrásból kell elsősorban állni.

Az alapellátás kapcsán régi probléma, régóta mondják, hogy egyre idősödnek a házi orvosok, illetőleg a 6574 házi orvosi praxisból a legmagasabb időben 315 betöltetlenül is maradt. Ezért az elmúlt időszakban 2010-hez képest 40 százalékkal több pénzt biztosítunk az alapellátásra, majdnem másfélszer annyi pénzből gazdálkodik az alapellátás, mint öt évvel ezelőtt.

Megemlíteném az eszközfinanszírozási támogatást 12,7 milliárd forint értékben vagy akár a praxisonkénti maximális másfél milliós támogatást ebből. 10 milliárd forint az a plusz, amellyel évről évre igyekezünk az alapellátás költségvetését kipótolni. Egy házi orvos ma 35 százalékkal magasabb finanszírozási díjjal számolhat, mint öt évvel ezelőtt a saját praxisa kapcsán.

Elindítottuk a letelepedési pályázatot olyan esetekben, amikor legalább 12 hónapja betöltetlen egy praxis. Itt erre a célra az idei évben 500 millió forint áll rendelkezésre, nettó 6 millió és 10 millió forint közötti az az összeg, amit egy házi orvos visszatérítési kötelezettség nélkül, tehát vissza nem térítendő támogatásként kap akkor, ha pontosan egy olyan praxist tölt be, ahol ezer beteg van ellátatlanul egy éve, vagy nyilván a szomszédos házi orvos ellátta őket, de önállóan a praxisban nincsen orvos, vagy pedig 500 gyermek.

Ugyanígy a praxisjog vásárlásához is támogatást nyújtunk, ennek a keretösszege 250 millió forint, a támogatási maximumösszeg 4 millió forint. Ezek vissza nem térítendő támogatások. És ha összeadjuk, hogy 4 millió forint a praxis vásárlására, 6-10 millió forint a letelepedés bármilyen költségeire, nyilván ezek vissza nem térítendő támogatások, és mellette azt is látjuk, hogy 35 százalékkal többször gazdálkodik most havonta egy házi orvos, mint öt évvel ezelőtt, akkor ezek már lehetnek gyógyírok azokra a problémákra, amelyek generációk óta az egészségügyben jelentkeznek. Úgyhogy úgy gondolom, hogy az alapellátás tekintetében a házi orvosi pálya vonzóvá tétele és a letelepedés támogatása szempontjából is fontos volt az elmúlt öt évnek sok eredménye.

Szintén a rossz népegészségügyi helyzetre nemcsak pénzbeni, hanem más intézkedéseket is hoztunk. A dohányzás elleni küzdelemért a WHO, az ENSZ Egészségügyi Világszervezete is az egyik legmagasabb kitüntetést adta a miniszterelnök úrnak. Én is találkoztam a főtárgy asszonnyal, ahogy ő sokszor mondta, más kormányok és más miniszterelnökök csak beszélnek a dohányzás elleni küzdelemről, de Magyarország van olyan bátor, hogy cselekszik is, ezért kaptuk meg a WHO magas szintű elismerését.

(15-50)

A csipyszadó bevezetésével, azt hiszem, hogy egy olyan nóvumot hoztunk, amit Európa más országai is figyelnek és átvésznek.

Komplex népegészségügyi szűrésekkel már az előző időszakban is az E-alapból több száz milliós nagyságrendben fordítottunk összegeket, a következő célunk a vastagbélszűrések országos kiterjesztése. Itt az egész fejlesztési, népegészségügyi szűrési programra több mint 6,5 milliárd forint szerepel.

A daganatgyanús betegek számára 14 napon belül biztosítjuk a diagnosztikai vizsgálatot. A patikák kapcsán a liberalizálással és a pénzügyi szemlélettel szemben az ágazati szakmai szemlélet már itt előkeült. Megerősítettük a kistélepedések gyógyszerellátását biztosító finanszírozási rendszert, évente 330 kispatika és ehhez kapcsolódó 150 fiókgyógyszertár kap 700 millió forint támogatást. Azt hiszem, hogy a vidéken, kistélepedésen élők érzik leginkább ennek a segítségét.

A gyógyszerkasszában is egyre nőttek a betegterhek. A vaklicit bevezetésének a következtében mind a betegeknek kevesebbet kell fizetni, mind pedig a teljes adófizetői közösségnek is kevesebbe kerül. Az, hogy ez 2011 őszén bevezetésre került, az első évben 7,5 milliárdot, utána 2,5 milliárdot jelentett, 2014-ben további 1 milliárdot, ez már 10-12 milliárdos betegteher-csökkenést jelent. 2011-ben, ahogy ma már elhangzott, 311 termék térítési díja csökkent átlagosan 9,7 százalékkal, amit a betegeknek nem kell már megfizetni, és idén áprilisban is csökkent, tavaly pedig egész éves mértékben 390 termék esetében átlagosan 9,7 százalékos, tehát ismételten majdnem 10 százalékos volt a gyógyszerár-csökkenés.

Igyekezünk fellépni a kórházi fertőzésekkel kapcsolatban. Magyarországon jóval szélesebb körű adatszolgáltatás biztosított, mint más országokban, és nyilván csak azokban az országokban jobbak az adatok, ahol nem teljes körű az adatszolgáltatás.

Igyekezünk a pszichiátriai ellátást is fejleszteni, 11 milliárd forintos fejlesztés indult el, ebből 6 milliárd forint a gyermek- és ifjúságpszichiátriai, addiktológiai és mentálhigiénés ellátás fejlesztésére és 5 milliárd forint az aktív fekvőbeteg-ellátásra. Igyekezünk tehát szinte minden betegség esetében lépni. Megemlíthetem még a Mentőszolgálatot, ahol már szó volt arról, hogy hány új mentőautót kellett vásárolni, és igyekezünk minden területen a betegek biztonságát és jobb ellátását szolgálni, egy valódi, takszerűen működő, de a lehető legmagasabb színvonalú ellátást mindenki számára biztosító egészségügyet építeni.

Bízom benne, hogy sikerül a következő hetek és hónapok legfontosabb kérdésére, ami az egészségügyben a legtöbbet érdekel, nyilván az orvosok és ápolók alacsony fizetésére is egy olyan többéves kitekintésű, hosszú távú közös programot elfogadnunk az ágazati szereplőkkel, ami ezen a téren is mindenki számára a stabilitást és a biztonságot jelenti, a fej-

lesztések területén pedig folytatni hasonló fejlesztésekkel, mint amik az előző éveken megtörténtek.

Ezzel tudjuk visszatenni az egészségügybe azokat a forrásokat, amelyeket a szocialisták elvettek, ezzel tudunk a privatizáció helyett kockázatközösségben, egymást segítve, a szolidaritás alapelvét fel nem rúgva egészségügyi politikát folytatni, és így lehet az egészség nem üzlet, hanem mindenki számára könnyebben elérhető és fejlettebb, mint a korábbi időszakban. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Most Vágó Sebestyén képviselő úrnak adom meg a szót, a Jobbik részéről.

VÁGÓ SEBESTYÉN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! A valódi nemzeti konzultáció során, felkeresve akár háziorvosokat, gyermekorvosokat, kórházigazgatókat, én is azokkal a problémákkal találkozom, amiket itt már főleg ellenzéki képviselőtársaim elmondtak. Kicsit mást hallok, mint amit kormánypárti padosorokból vagy akár államtitkároktól hallunk.

Mik a legfőbb problémák az egészségügyben dolgozók anyagi és bérhelyzetén kívül, amely az egyik legégetőbb probléma, amit már itt többen elmondtak? A szakemberhiány, amivel nagyon küzdenek, a háziorvosi szakma elöregedése, a kieső háziorvosok, a nyugdíjba vonuló háziorvosok pótlása. Ezek azok a problémák, amikkel nem igazán tudnak megküzdeni. De rengeteg más példát is hallottunk.

Államtitkár urak felszólalásukban mind a ketten említették azt, hogy milyen mértékben csökkentek a várólisták. De miért csökkentek a várólisták? Nem azért, mert a várólisták kialakulásának okát önök megszüntették. Nem lett több műtő, nem lett több szakember, nem lett több eszköz a rendszerben, hanem miért csökkentek: például azért, amire panaszokadtak is egyébként kórházban dolgozók, hogy beindult az a rendszer, hogy tervezett, ütemezett műtéteket ügyeleti időben végeztek el, ezeket akkor oldották meg. Persze, így akkor megtöbbszöröződött az idő, amikor ezeket a műtéteket végre lehet hajtani, csak szakmai kockázata, illetve emberi kockázata is van, mert az amúgy is túlterhelt és szakemberhiánnyal küszködő egészségügyet ez még jobban megterhelte.

Küszöbön van egy másik probléma, amit már szintén többen említettek, ez a krónikus ágyak átadása, az ápolási osztályok átadása a szociális igazgatás részére. Persze tudom, nemsokára jönnek a jogszabályok, amiből majd megismerhetjük azt, hogy ez milyen formában fog megvalósulni, én csak egy-két kérdést szeretnék fölvetni. Az egyik fő kérdésem az, hogy kik lesznek ott az alkalmazottak, kik fogják ott végezni a munkát. Önök elképzelhetőnek tartják azt, hogy ugyanazzal az emberállománnyal fogják tovább működtetni azt a rendszert, és ugyanazok az emberek fogják fönntartani tulajdonképpen dolgozóként ezeket az osztályokat? Mert ez lehet, hogy nem fog működni. Miért nem fog működni? Azért nem fog működni, mert lehet, hogy az egészségügyben na-

gyon alulfinanszírozottak a dolgozók, nevétségesen - inkább más szót használnék: szomorúan - kevés a bérük, de ha megnézzük, hogy ehhez képest a szociális ágazatban dolgozók hogy keresnek, a szociális ágazatban 22 százalékkal még kevesebbet keresnek ennél a szörnyű állapotnál.

Önök elképzelhetőnek tartják azt, hogy azok az ápolók vagy akár kórházi alkalmazottak, akik ezeken az osztályokon dolgoznak, majd fűtülve, vidáman, boldogan énekelve átmennek a szociális igazgatásba és 22 százalékkal kevesebbet fognak keresni? Hogy fogják ezt megtenni? Ha meg nem így teszik meg, akkor hogy fogják megtalálni az ehhez szükséges emberállományt? Hogy fogják azt az intézményrészt dolgozókkal feltölteni?

Vannak még technikai problémák is. Látjuk, hogy egy átalakítás során milyen problémák vannak, akár a gyerekjóléti központok kialakításánál - ha a saját területemről hozhatok példát - látjuk, hogy hogy megy az átalakítás; olyanokról vitatkoznak, hogy most telephelynek vagy nem telephelynek minősül egy helyiség van nem. Mit fognak akkor tenni, amikor egy kórház kerítésén, falain belül majd lesznek épületrészek vagy épületek, amik innentől fogva nem az egészségügyi, hanem a szociális igazgatás alá fognak tartozni? Hogy fogják ezt megoldani, ha egy sokkal tisztább struktúrában nem képesek ezen úrrá lenni, akkor egy ilyen helyzetben ezt hogyan fogják, hogyan fog ez működni?

És akkor még ilyen apró szakmai dolgokról nem is beszélünk, mint amit én már régóta említek, hogy az ágazatok között nincsen konzultáció, nem beszélnek egymással a szociális ellátórendszer és az egészségügyi ellátórendszer résztvevői. Ha párbeszéd kialakulna, és ez akár felülről irányított is lehet, főleg most, ami egyébként szerintem helytelen, egy minisztérium alá tartoznak, de ha már egy minisztérium alá tartoznak, akkor használjuk ki ennek az előnyeit is. Alakuljon ki a konzultáció, és sokkal könnyebb lesz az emberekkel dolgozni mind a szociális, mind az egészségügyi ellátásban, ha ők a közös ügyfelek problémáit, vagy akár a közös területek problémáit folyamatosan egyeztetik és megbeszélik.

Amit már nagyon sok vitában említettem, ami átfedés a két szakterület, a szociális és az egészségügyi szakterület között, ez az idősök otthonaiban dolgozó orvosok helyzete. Nagyon jól tudjuk azt, hogy bizonyos létszám fölött, 200 fő fölött kötelező bentlakásos intézményekben főállású háziorvost foglalkoztatni. Kérdezem én, hogy ha akár az előző példát figyelembe vesszük a krónikus ágyak kiszervezésével kapcsolatban, melyik az a háziorvos, aki el fog menni egy olyan munkahelyre, hogy bár kevesebb lesz a betege, kevesebb lesz a hozzá tartozó ember, de mégis egy sokkal keményebb munkát kell végeznie - aki járt idősök otthonában, az tudja, hogy miről beszélek - a közalkalmazotti bértábla alapján. Melyik az a háziorvos, aki ezt vállalni fogja? Nagyon sok idősök otthona ezzel a problémával küzd, hogy egyszerűen nem talál egy orvost, aki elvállalná ezt a feladatot.

Ezért mondom már régóta, hogy a kormánynak ki kellene dolgoznia a speciális praxisjog lehetőségét, ami ezekre a helyzetekre biztosítana egy olyan lehetőséget az orvosok számára, hogy ne közalkalmazotti bértábla alapján, hanem normál orvosi bérrendszer szerint el tudjanak helyezkedni akár az idősök otthonaiban, és ez a probléma megoldódjon. Míg Zombor államtitkár úr volt az államtitkár, ő jó ötletnek tartotta, azt mondta, hogy megfontolják és valószínűleg lépésekre lehet számítani. Az a szakma számára meg már csak egy peches helyzet, hogy utána nem sokkal leváltották Zombor államtitkár urat.

(16.00)

Nagyon kíváncsi lennék arra, hogy az új államtitkár úr mit gondol erről a problémáról, mert ez is egy olyan sürgető gond, amit meg kell oldani, mert nemcsak a háziorvosi körzetek, hanem sajnos a bentlakásos szociális intézmények is háziorvos nélkül maradnak. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most Rétvári Bence képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. RÉTVÁRI BENECÉ (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Amikor a Jobbiktól hallom ezt a kifejezést, hogy a Jobbik az egészségügyben valódi nemzeti konzultációt indít, mindig a kínai piaci árusok jutnak eszembe: ez igazi márkás termék, ez nem hamis, ez valódi. Akkor kell bizonyítani valamiről és odaírni, hogy ez valódi, hogy ha annyira látszik rajta, hogy nem valódi, hogy ki kell írni nagy betűkkel, hogy ez valódi. Nyilvánvalóan igyekszik a nemzeti konzultációhoz hasonlóan valamit tenni a Jobbik. Nem akarok önöknek tanácsokat adni, de ha kiírják rá, hogy tisztelt választók, ez a valódi konzultáció, és amikor a Fidesz-KDNP 1 millió emberrel konzultációt folytat, sőt több mint 1 millióval, akár 1,5 millióval, az nem valódi konzultáció, de amikor a jobbikosok helyi gyűlést tartanak, vagy felkeresnek egy-két intézményt, na, az a valódi konzultáció. Szerintem a „valódi” jelző mindig azt mutatja, hogy ez igazából annyira magyarázatra szorul, hogy ki kell írni rá, hogy „ez valódi”, mint ahogy ki kell írni, hogy „ez jobb, mint az eredeti” a kínai piaci árusoknál.

(Az elnöki széket Jakab István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Ami viszont a felvetésének komoly részét érinti, a szakápolási otthonokat. Amit ön igényelt részben, tisztelt képviselő úr, az erről való átfogó szakmai párbeszédet, talán, ha figyelte a híradásokat, ez pontosan a múlt héten is egy nagyon fontos lépéséhez érkezett. Hiszen pontosan azt használjuk ki, hogy azok a területek, amelyek ebben érintettek, és nemcsak az egészségügy, nemcsak a szociálpolitika, hanem a családjog, az idősekről való gondoskodás, a

családokban lévő idős, beteg emberek ügye most egyszerre egy közös, az EMMI által szervezett konferencián került elő, ahol nemcsak az ágazati vezetők, de akár szakszervezeti vezetők, a szakma képviselői, intézményvezetők mind-mind meg tudtak szólalni. Nyilvánvalóan mi is arra sarkalltuk őket, hogy erről akár szaklapokban, akár máshol mondják el a véleményüket, hiszen a kormányzat egyértelművé tette ebbéli szándékait. Ónodi államtitkár úr elmondta, hogy amikor meghirdette az öt pontját hivatalba lépése után, akkor már szakmai körökben kórház-igazgatóknak, másoknak elmondta ez irányú elképzeléseit. Tehát amit ön igényel, az jelenleg is folyamatban van. Ha ön nemcsak itt, a parlamentben politikai alapon, hanem szakmai alapon is kifejtene a véleményét, azt hiszem, mindenki nagyon várja, hogy ezt tegye meg ön is a saját szempontjából.

Elhangzott, hogy miért fontos ez, miért fontos az, hogy Magyarországon amúgy is a kórházban töltött napok száma sokkal magasabb, mint más, hozzájuk hasonlóan fejlett országokban, a krónikus ágyon töltött napok száma meg aztán még inkább magas, sokkal kiugróbb mértékben, mint a normál kórházi ágyakon eltöltött napok száma. Itt ehhez a kérdéshez hozzányúlunk, mert előregedő társadalomban, ami azért még a következő éveket, évtizedeket jellemezni fogja Magyarországon, ezeket tendenciájában kell nézni, és nyilván inkább előre kell gondolkodni. Ezért kell ezt az ellátástípust is valamilyen úton-módon átalakítani a következő időkben. Ahogy elmondtam az előbb is, nem azért, mert bárhol a források csökkennének. Hál' istennek, mindenhol valamennyivel, van, ahol többel, van, ahol kevesebb, de növekvő forrásokról beszélhetünk, mert ebben a körben senki sem aggódhat amiatt, hogy forráselvonás lesz a vége. Nem, a bővülő forrásokból sokkal jobb és hosszú távon fenntartható rendszert tudunk építeni. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Köszöntöm képviselőtársaimat. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Tapolczai Gergely képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Képviselő úr, parancsoljon!

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Hozzászólását jelnyelvi tolmács közreműködésével teszi meg.)* Köszönöm a szót. Még az előző körben szerettem volna hozzászólásra jelentkezni, de most kaptam szót. A hozzászólásom nem kapcsolódik közvetlenül a témához, ugyanakkor szeretném pontosítani, illetve korigálni, cáfolni Szakács László képviselőtársam egy mondatát.

2015-ben nem a fogyatékosok érdekvédelmi szervezetei kaptak kevesebb támogatást, mint 2014-ben, hanem a fogyatékosokat segítő esélyteremtő programok soron valóban kevesebb összeg jelent meg. Ugyanakkor hozzátenném még azt, hogy több érdekvédelmi szervezet kapott támogatást, mint a korábbi években. Például a Dévény Anna Alapítvány,

a Démoszthenész Alapítvány, a Kézenfogva Alapítvány, az Afázia Alapítvány, a Pszichiátriai Érdekvédelmi Fórum. Tehát ezek a szervezetek címzett támogatást kaptak ettől az évtől mint új szervezetek. Ezek a szervezetek ugyanúgy szakmai esélyteremtési programokkal foglalkoznak, és ezeket a programokat támogatjuk.

Nem szabad elfelejteni, hogy 2009-ben az akkori kormány felével, harmadával, kétharmadával csökkentette a fogyatékosok országos érdekvédelmi szervezeteinek támogatását. Ezt azért hozzá szerettem volna tenni. Köszönöm a figyelmet. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik kétperces időkeretben Rig Lajos képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Öné a szó.

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nem gondoltam volna, hogy kétpercest kell hozzászólnom, de ahogy államtitkár úr elmondta, hogy bővli szintű a valódi nemzeti konzultáció, meg kínai módszerekkel operálunk itt az orvosok, illetve a szakápolók és a szakszervezetek között, azért ezt vissza kell utasítanom. Most ön bővli kategóriába sorolt 22 háziorvost és köztük gyermekorvost, aki két héttel ezelőtt a választókerületemben meghívásra és nem pártrendezvényen vettek részt. Az ő nevükben is vissza kell hogy utasítsam.

Viszont, ha már a valódi nemzeti konzultációnál tartunk, és a tényeket próbáljuk meg közölni az emberekkel, akkor ajánlom Boldog képviselőtársamnak, hogy valódi nemzeti konzultáció keretén belül menjen el Mezőtúr mentőállomására, és nézze már meg azt az eset- és rohamkocsit, amit kaptak ott. *(Boldog István: Nagyon jó.)* Nagyon jó... Egyet se kaptak. Elárulom önnek, hogy rohamkocsi szintű, mozgó orvosi kocsit kaptak. Nagyon nagy különbség van köztük. Tehát a mozgó orvosi kocsin van egy orvos, egy ápoló, és egy szállító kocsi megy ki vele. De se esetkocsit nem kaptak, se rohamkocsit.

Én elhiszem, hogy örül neki, de először a valódi nemzeti konzultáció keretén belül ezt meg kell tekinteni *(Közbeszólás a Fidesz soraiból.)*, és ekkor nem mond... Látens jobbikos, tudom, de nincs hely itt most már az ön számára.

Viszont Csepreghy államtitkár úr is olyan adatot mondott el, a 15 perces kérésre, amin már kicsit túllépett a mentőszolgálat. Hiszen ők maguk mondták el, hogy fel kell adni azt, hogy minden egyes helyre 15 percen belül odaérkezik a mentőegység. Lehet, hogy menetlevení odaérkezik, de ez ma Magyarországon lehetetlen. Tehát, ha tényekről beszélünk, akkor tényleg úgy mondjuk el, amilyen valójában, és ne próbáljuk elferdíteni.

Az is egy érdekes tény, amikor elmondják, hogy az egészségügyi privatizáció keretén belül a HospInvest Kft. milyen kórházakat privatizált, érdekes módon a másik oldalt, a Medisys Kft.-t valamilyen oknál fogva kihagyják. Majd azt, hogy miért

hagyják ki, a későbbiekben elmondom, kicsit fájós lesz, úgyhogy ne dőljenek hátra. Köszönöm. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a kétperces felszólalások végéhez értünk. Megadom a szót Kovács Sándor képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Lassan fogom mondani, hogy mindenki megértse: nem lesz gázáremelkedés - mondta Lendvai Ildikó. Az MSZP nem teszi fizetőssé az egészségügyet, az MSZP nem adja el a kórházakat - mondta Vojnik Mária. Jelentősen csökkentették Molnár Lajos idejében a finanszírozott kórházi ágyakat. Önök mondják, hogy ne nyolcévezzünk! Hová nyúlunk vissza, amikor önök hatalomra akarnak kerülni, és nekünk el kell mondani, hogy önöktől mire számíthat az a magyar társadalom, amelyet önök akarnak képviselni? Önök megtapsolták Gyurcsány Ferencet nemrégiben, aki megint csak elmondta, hogy fizetősé szeretné tenni az egészségügyet. Önök, tisztelt baloldali képviselőtársaim, önök azok, akik kivontak 650 milliárdot az egészségügyből, kórházakat zártak be, egészségügyi dolgozók tucatjait, százait tették utcára.

Önök üzletet látnak a betegápolásban, önök csak a választási kampányok végéig tudnak ígérni, és a Fidesz-kormányt, amely a lassú és meggondolt politikájával mégiscsak fejleszti, mégiscsak visszateszi mindazt, amit önök kivettek ebből az egészségügyből, önök vádolják mindenféle valótlansággal. Önök, akik bezáratták az Országos Pszichiátriai Intézetet, a svábhegyi gyermekgyógyintézetet, a Schöpf-Merei Ágost Kórházat, eladósították majdnem 130 milliárd forinttal azokat az egészségügyi intézményeket, amelyeket konszolidálni kellett, még megyei önkormányzati alelnök koromból tudom, hogy hány tízmilliárddal.

(16.10)

Abban a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében, amiről most felejtjük el a rosszakat, és beszéljünk egy kicsit a jóról is, ahol több tíz milliárd fejlesztés történt az elmúlt időszakban, ahol csak a nyíregyházi szétszórt kórházból tömbkórházat csináltunk 15 milliárdért, ahol kiemelkedő gyermekszüregősségi osztályt, helikopterleszállót csináltunk. De még egy Fehérgyarmat típusú településen is helikopterleszállópályával és sürgősségi osztállyal bővítette ez a kormány az egészségügyi szolgáltatást. Az esélyegyenlőség megteremtése érdekében a már sokszor hangoztatott 33 leghátrányosabb helyzetű térségben, köztük az én választókerületemben is ennek a kormánynak a fejlesztéspolitikája lehetővé tette, hogy az ott élő emberek európai szintű egészségügyi szolgáltatáshoz jussanak, ellentétben önökkel, akik rombolták az egészségügyet.

De hadd beszéljek még a mátészalkai fejlesztésről, ahol egy több mint százégyes teljes belgyógyászati tömb újult meg, ahol európai színvonalú folyosón tudnak járni az emberek, ahol az MRI-készülékekre több mint 600 millió forintot költöttünk. Ez a kormány gondoskodni akar az emberekről, a költségvetési politikában megfelelő számokkal, és azokhoz a társadalompolitikai igényekhez, amit önök most zavarkeltésből és hisztériakeltésből - hasonlóan az oktatáspolitikához - művelnek az egészségüggyel.

Kikérem a kormány nevében, és azt gondolom, hogy felelős politizálással, belátható időn belül egy jól működő egészségügyet, minden ember, minden magyar állampolgár számára elérhető európai szintű egészségügyi szolgáltatást szeretnénk biztosítani. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Gógös Zoltán képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

GÓGÖS ZOLTÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogy itt végigültem ezt a vitát, látom, hogy Habony Árpádnak komoly fejtörést okozhatott, hogy megpróbálja önökön keresztül elérni azt, hogy az emberek az egészségügy problémái kapcsán ne a jelennel, hanem a múlttal foglalkozzanak. Önök a jelen problémáit meg se említették, hanem végig a korábban, nem is mondom, hogy elmúlt nyolc év, mert abból hat az önöké... - tehát innentől kezdve azzal is kellene foglalkozni, azzal a hat évvel, hogy mit is műveltek önök ezzel az ágazattal.

Mind a két államtitkár úrnak szeretném mondani, mert itt vannak, itt nagyon büszkén mondták, hogy hogyan csökkentek a várólisták; egy friss élményemet hadd osszam már meg önökkel, hogyha erről nem tudnak; ha nem tudnak, akkor nagy baj van. Most nem várólista van, hanem előjegyzési lista. Ezt tudják, mit jelent, képviselőtársaim? *(Dr. Molnár Ágnes: Tudjuk!)* Azt, hogy például Szentesen egy beteg március 1-jén kapott egy időpontot, hogy majd április végén - megvolt az, hogy 26-án - menjen be, akkor majd megmondják neki, hogy mikor fogják műteni. *(Dr. Selmezi Gabriella: Tévedés!)* Nem azt az időpontot kapta, amikor műtik, hanem majd egy közbülső dátumot. Bement reggel 8-ra, azt mondták neki, hogy boc, de fél 8-ra az az időpont, ami majd neki lett volna, az már betelt, úgyhogy majd menjen vissza augusztus végén újra időpontért; tehát még egyszer mondom: nem műtési időpontért, hanem előjegyzési időpontért.

Úgyhogy, államtitkár urak, ha erről nem tudnak, akkor ennek sürgősen nézzenek utána, mert innentől kezdve, amit önök itt statisztikákon keresztül hazudnak a népnek, az borzasztó nagy hiba, mert gondolom, a kórházak nem merik leírni a valóságot, ezért most bejártsszák azt a trükköt, hogy így próbálják ezt a problémát kezelni.

Nézzék, a szakszervezet felhívására, nem túl sokan, de néhányan jelentkezünk és elmentünk önkéntes munkára. Akik háromgenerációs családban nőttünk fel és együtt laktunk falun idős hozzátartozóinkkal, azoknak nem volt azért ez olyan nagy probléma, többek között nekem sem, mert amit nagyjából ebben a segítő feladatban végezni kellett, mondjuk, egy aktív belgyógyászaton, azt egy otthoni falusi családban általában a házon belül meg szoktuk oldani. Nyilván más a helyzet, nem lehet senkit arra kényszeríteni, hogy ezt a munkát így végezze, van ebben probléma, de úgy gondolom, hogy ez most azért elsősorban nem a családok feladata lenne.

De azért azt szeretném önöknek elmondani, hogy ezzel a humánerőforrás-helyzettel, ami jelenleg a magyar kórházakban van, óriási baj van. Alulfizetett, rengeteg túlórárt és rengeteg egyéb magánmunkát vállaló ápolónők szenvednek nap mint nap, és önök meg arról beszélnek, hogy itt minden rendben van. Na ne szórakozzunk már, képviselőtársaim! Jöjjenek el velem, egyezzünk meg, bármikor végigcsinálom bármelyikükkel ugyanazt, akár két napig vagy három napig is, amit végigcsináltam, higgyék el, hogy meg fog változni a véleményük erről a szakmáról. Ugyanis csak olyanokról beszélnek, amit önök nagyon-nagyon messziről látnak. Ez nem a Honvéd Kórház, kedves barátaim! Ez nem a Honvéd Kórház, hanem az elfekvő meg a félig aktív belgyógyászatok, azokra kell elmenni, államtitkár úr, és ott kell elmondani azt a sok hülyeséget, amit itt előadott az előbb, tudja!? Ott kell, a betegeknek, akiknek már egy jó szó is nagyon jót tesz! Miért nem csinálják ezt végig? Miért csak ilyen mindenféle statisztikákra alapozva hazudják tele az országot? Vagy beleavatkoznak ebbe a rendszerbe, vagy nagyon nagy baj lesz.

Államtitkár urak, aki itt szegény, annak esélye nincs arra, hogy meggyógyuljon. Önök beszélnek fizetős egészségügyről? Mindenkinet fizetni kell. Nem annyit, mint a mi időnkben, hanem annak a 20- meg 30-szorosát. És önök beszélnek az ingyenes egészségügyről? Aki normális ellátást akar, meg nem akar fél év múlva meghalni, annak előre kell fizetni. Ilyen világot élünk, és önök azt mondják, hogy itt minden rendben van?

Fejlesztésekkel dicsekednek? Azoknak a fejlesztéseknek a 90 százaléka korábbi kormánydöntések alapján volt. *(Dr. Rétvári Bence felé fordulva:)* Államtitkár úr, ha idefigyelne egy pillanatra, Szentesen mikor lesz műtőblokk, amit megígérték? Mindegy, nagyjából a válasza is az volt, látom, nem érdekli ez a probléma, de Szentesen nagyon érdekli az embereket, hogy miért hazudtak nekik, miért mondták azt, hogy majd ebben a kormányzati ciklusban meglesz a korszerű műtőblokkjuk, amit elvettek. Ezekre majd választ kell adni, hölgyeim és uraim, és nem azt kell mondogatni, hogy mi történt, mondjuk, 15 évvel ezelőtt. Azt kell megnézni, hogy mi van jelenleg.

Lesz egy hosszú nyári szünet, képviselőtársaim, bárkivel, bármikor hajlandó vagyok ugyanazt a munkát még egyszer, vagy akár heteken keresztül is végigcsinálni. De jöjjenek el, és csináljuk végig

együtt! Köszönöm szépen a figyelmüket. (*Taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Révész Máriusz képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Már elég régóta folyik a vita, úgyhogy megpróbálhatunk egy kis számvetést készíteni, hogy igazából kinek mi a javaslata. Gyurcsány Ferenc a hozzászólásában egyébként ismét a fizetés egészségügy mellett tette le a voksát, gyakorlatilag világos, egyértelmű beszéd, ebben látja a megoldást.

A szocialisták álláspontja egy kicsit nehezebben megfogalmazható, elég sok mindent elmondtak az elmúlt időszakban, de a fő állításuk, hogyha leegyszerűsítésem, azért mégiscsak a következő: nyilvánvalóan több pénzt kellene az egészségügyre szánni. Ezt még Szabó Timea megfejtette azzal, hogy szerinte 600 milliárd forintot kivontunk az egészségügyből.

Hadd kezdjem ezzel az állítással, különösen a szocialistáknak ajánlanám a figyelmébe: Gógös Zoltán nem teljesen érti, hogy miért kezdjük a 2010 előtti idősakkal, miért emlegetjük azt a nyolc évet. Megpróbálok elmagyarázni, többször megpróbáltam már, nem biztos, hogy van bármi értelme, nem biztos, hogy meg fogja érteni, de azért megpróbálok még egyszer. (*Gógös Zoltán: Szerényebben, jó?*)

Tudja, képviselő úr, például 2006-ban, amikor Gyurcsány Ferenc az ominózus őszi beszédet elmondta, akkor elmondta, hogy mennyivel élünk jobban, mint amiket a lehetőségeink biztosítanak. (*Gógös Zoltán: Mikor jössz be velem dolgozni, arról beszélj!*) Akkor, abban az évben 9,3 százalék volt, képviselő úr, a költségvetés hiánya. És ez nem azért gond, mert ez akkor olyan nagy szám volt, hanem az a gond, hogy amit akkor megéltünk Magyarországon, azt az életszínvonalat, annak a terheit egyébként most, ezekben az években is viseljük. Tudja, képviselő úr, 2013-ban 1300 milliárd forintot volt kénytelen Magyarország egyébként adósságtörlesztésre fordítani. (*Gógös Zoltán: Stadionra van pénz?*) 1300 milliárd forinttra volt szükség ehhez. Ebben az évben, 2013-ban 960 milliárd forintot tudtunk költeni az egészségügyre.

Tisztelt Képviselő Úr! Azért kellene egy kicsit szerényebben előadnia magát, mert hogyha mondjuk, nem adósították volna el az országot (*Gógös Zoltán: Felcsút!*), és évente csak 400-500 milliárd forinttal kevesebbet kellene - ami egyébként egy teljesen reális szám, ha tartották volna az 50 százalékot, amivel megkapták a kormányzást -, ha évente csak 500 milliárd forinttal lenne kisebb adósságtörlesztési teher Magyarországon, akkor abból az 500 milliárd forintból, tudja, nem 20 ezer, hanem 50 ezer forintot lehetne emelni egyébként minden ápolónőnek, nagyon jelentősen fel lehetne emelni egyébként az egészségügyben és az oktatásban dolgozók fizetését.

Az a helyzet, hogy ezt hagyták itt, és ez a teher itt van a vállunkon, ez évről évre itt görög előttünk. Mondjuk, van egy pozitív hírem, tisztelt képviselőtársam, a felelős gazdálkodásnak köszönhetően mintegy három év alatt ez az 1300 milliárd forint 1000 milliárd forintos adósságtörlesztésre csökkent, mondjuk, már erre az évre, 2016-ra, és ez a 300 milliárd forint meg fog jelenni - hogy mondjam - az oktatásügyben, az egészségügyben és sok más helyen. Tehát emlegetheti a stadionokat, arra elköltünk egyébként 100 milliárd forintot, mondjuk, több év alatt, egyébként az adósságtörlesztést önök meg évi 500 milliárd forinttal - csak hogy az arányokat lásuk - emelték fel.

Szabó Timeának mondanám, aki azt mondta, hogy 600 milliárdot vontunk ki az egészségügyből. Itt van előttem az Egészségbiztosítási Alap természetbeni ellátásai kiadásainak alakulása: gyógyító-megelőző ellátás.

(16.20)

Mondom a számokat, és próbálják a képviselőtársaim megfejtetni, hogy melyik évben hiányzik 600 milliárd forint. Azt mondja: 2009-ben 719 milliárd forintot fordított a költségvetés erre, 2010-ben 791 milliárdot, 2011-ben 806 milliárdot, 2012-ben 842 milliárdot, 2013-ban 908 milliárdot, 2014-ben 945 milliárdot, 2015-ben 960 milliárdot, és a következő évi költségvetésben, éppen ma jelentette be Varga Mihály, a 2017-es költségvetésben 167 milliárd forinttal nagyobb összeg fog jutni, tehát nem 100 milliárddal, hanem 167 milliárd forinttal fog nagyobb összeg jutni az egészségügyre, mint a 2015-ös esztendőben.

Tehát lehet Szabó Timeának nagy számokat dobálni, de az a helyzet, hogy minden évben, ha megnézzük, növekedett egyébként a költségvetési támogatás. És lehet mondani, tisztelt képviselőtársaim, hogy ez nem elég, én is azt gondolom, hogy nem elég. Nagy a kórházak adóssága, amit görgetünk magunk előtt, elfogadhatatlanul alacsony az ápolónők bére, biztos, hogy a szakorvosok bérét is emelni kell, tehát az egész rendszerben bérproblémák vannak, de én azt hiszem, ez a 167 milliárd forint nagyon sok probléma megoldására egyébként elegendő lesz.

Én egyetlen dolgról szeretnék még külön beszélni: pluszproblémát jelentett az orvosok elvándorlása, különösen a fiatal orvosok elvándorlása. A rezidensek esetén történt az, hogy ösztöndíjakat határoztunk meg, szám szerint ötöt, 100, 150 és 200 ezer forintos értékben. Az a helyzet, hogy nagyon pozitív folyamatok vannak: 2011-ben 627-en nyertek a pályázaton, 2016-ban már 917-en. Még egy pozitív adatot hadd mondjak! 2010-ben 845-en - ez az az év volt, amikor még önök is kormányoztak egy ideig - váltották ki azt a hatósági igazolványt, amely a diploma külföldi elismeréséhez szükséges, és amellyel egyébként el lehet menni külföldre dolgozni. Én ezt nagyon pozitív fejleménynek tartom, hogy 2015-re ez majd' a felére, 492-re csökkent, tehát

492-en váltották ki azt a hatósági igazolványt, amely a diploma külföldi elismeréséhez szükséges. Ez azt jelenti, hogy van esély arra, hogy azt a nagyfokú orvoselvándorlást, ami az elmúlt időszakban elindult Magyarországról, megállítsuk vagy jelentősen csökkentsük. Kétségtől eltekintve igazuk van, amikor azt mondják, hogy van még feladat, mert tényleg előáll az a probléma, hogy a rezidensek, amíg ösztöndíjat kapnak, nagyobb jövedelemhez jutnak egyébként, mint amikor orvosok lesznek, amikor, hogy mondjam, ez a rezidensösztöndíj lejár. Úgyhogy én nagyon reménykedem abban, hogy a 167 milliárd forintos pluszösszegekből a következő évben, sőt remélem, még ebben az évben, jelentősen tudunk előrelépni az ápolónők, az orvosok fizetésében.

Nagyon reménykedem, hogy a következő évben nagyon jelentőset tudunk előrelépni - mert nagyon nagy szükség van arra is - a budapesti egészségügyi intézmények színvonalának tekintetében. Megfordultam több vidéki kórházban is az elmúlt időszakban, de azt kell mondjam, hogy ebben a helyzetben Budapest kimondottan hátrányos helyzetben van, úgyhogy nagyon fontos, hogy a következő időszakban erre is legyen pénz. Azt hiszem, a most benyújtott költségvetés mindenképpen biztató, és én azt hiszem, az a követelés, amit a szocialisták megfogalmaztak, hogy legyen több pénz az egészségügyben, meglesz, annak ellenére, hogy ilyen örökséget hagytak maguk után. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Egyed Zsolt képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Öné a szó.

EGYED ZSOLT (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy egészségügyi vitanapon, úgy gondolom, nem mehetünk el szó nélkül a háziiorvosi praxisok problémája mellett.

Az elmúlt héten három háziiorvossal is konzultáltam, volt közte vidéki és volt közte miskolci házi-orvos is, és ki kell jelentsük, hogy gyakorlatilag iszonyatos problémákkal és iszonyatos megélhetési gondokkal küszködnek. El is mondom, hogy miért. Ez a miskolci házi-orvos, akivel beszéltem, azt mondta, hogy nagyjából valamivel több mint egymillió forint finanszírozást kap havonta. Ez így még szép összeg is lenne egyébként, nem volna ezzel semmi probléma, csak utána elmondta azt is, hogy ebből miket kell finanszíroznia: finanszíroznia kell az asszisztensének, asszisztenseinek a bérét, járulékát, finanszíroznia kell belőle a rendelőjének a fenntartását, finanszíroznia kell belőle az általa használt számítógépes szoftverek havidíjait, finanszíroznia kell belőle az autóját és az üzemanyagát, amivel egyébként kijár a betegekhez. Ha mindezeket figyelembe vesszük és kivonjuk, tudják, mennyi egy miskolci házi-orvos fizetése, ami megmarad neki? Nettó 170 ezer forint.

Tisztelt Képviselőtársaim! Innentől kezdve nem kell rajta csodálkozni, úgy gondolom, ha az orvosok

el akarnak menni külföldre, mert ha egy házi-orvos ugyanazt a munkát végzi tőlünk nyugatabbra, gyakorlatilag két-három nap alatt megkeresi ezt a pénzt. Én úgy gondolom, hogy egy olyan ember számára, aki elvégzett egy nagyon komoly egyetemet, tanult évtizedeken keresztül, megalázó, hogy ilyen alacsony béréből kénytelen megélni, és akkor itt még a kiegészítő személyzetükről, az asszisztensekről, akiknek szintén van egészségügyi végzettségük, nem is beszéltem, nekik valószínűleg a bérük még kevesebb.

Tisztelt Képviselőtársaim! Le kell azt is szögezni, és már ezt előttem páran elmondták, hogy jelenleg Magyarországon több mint 300 házi-orvosi praxis van betöltetlenül, és ki kell hogy jelentsük, itt még a városok szerencsésebb helyzetben vannak, ugyanis a vidéki falvakban egyszerűen szinte lehetetlen házi-orvost találni. Tudok olyan faluról, ahol a házi-orvos 75 évesen látja el a mai napig a feladatát. Gondolom, abban egyetértünk, hogy azért ez nem egy normális és nem egy természetes állapot, hogy egy 75 éves embernek dolgoznia kell csupán azért, mert lelkiismeretes, és nem akarja üresen hagyni, nem akarja magára hagyni azokat az embereket, akik ott élnek a vidéken.

Úgy gondolom, ahhoz, hogy ez a helyzet változzon, és ezt előttem már jó páran elmondták, változtatni kell a finanszírozási rendszeren, és ezeket az embereket, ezeket a házi-orvosokat és ezeket az asszisztenseket, akik velük dolgoznak, nemcsak szavakban, hanem anyagiakban is meg kell becsülni; kijelenthető, hogy ez ma, jelen pillanatban nem történik meg.

De menjünk tovább nyugodtan, és egy kicsit próbáljunk meg belelátni a jövőbe, hogy ez mit vetít előre! Ez azt vetíti előre, hogy 10-15 éven belül vidéken nem lesz házi-orvos, 15-20 éven belül meg már a városokban sem lesz házi-orvos. Úgy gondolom, ez az egészségügyi ellátás alapja, tehát ha ez nem működik, akkor nem fog működni Magyarországon az egészségügy.

Úgy gondolom, ha ezt nem kezeljük sürgősen, akkor óriási problémák lesznek Magyarországon, mint ahogy már ezek a problémák a mai nap is jelentkeznek. Itt nem lehet más megoldás, mint hogy megpróbáljuk úgy támogatni ezeket a dolgozó orvosokat, hogy ténylegesen megbecsülve érezzék magukat, és lelkiismeretesen tovább tudják végezni a munkájukat, hiszen az általuk elmondottak alapján nagyon sokan fontolgatják - és főleg itt az 50 év alattiakról beszélek, akikkel beszéltem -, hogy ha nem is elhagyják az országot, de az orvosi pályán belül másfelé kívánnak lépni, ugyanis erre nem lehet jövőt és családot építeni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kettőperces felszólalások következnek, de mivel ilyen igény nem jelentkezett a képviselőtársaim részéről... *(Dr. Józsa István: Ilyen van!)* Felhívtam a figyelmét, képviselő úr! Öné a szó kettőperces időkeretben. Parancsoljon!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a rugalmasságát, elnök úr. Két percben csak annyit szeretnék reagálni a kormány jelen lévő képviselője felé, hogy valahogy egész más az, amit az államtitkár úr mond, meg az, amit a másik államtitkár úr, aki most nincs itt. Tehát önön látszik, hogy felelős elemzőként próbálja összerakni és talán jobbtó szándékkal ezt a történetet. Kívánom, hogy maradjon meg ez a hozzáállása, és ne törjön bele a bicskája a jobbtó kísérletbe, kísérletekbe!

Az a hozzáállás, amit Rétvári államtitkár úr tanúsított, hogy ilyen termelésiértekezlet-szerűen felsorolja, hogy milyen pénzeket, aprópénzeket, néha nagyobb európai pénzeket fordítottak az egészségügyre, persze valószínűleg tényszerűen igaz, de ha az egész mérlegét nézzük, hogy önök végül is csak azzal együtt tudnak pluszráfördítést bemutatni, hogy az uniós forrásokat is odarakják - illetve nem akarom kárhozatni a korábbi költségvetési előkészületeket, de azért egy kicsit mindig változtattak a sorokon, nehogy összehasonlítható legyen akárcsak nominálisan is az egészségügyre fordított ráfordítás -, mi a végeredményt látjuk és halljuk a választóinktól.

(16.30)

Tehát én hadd fejezzem ki azt a pozitív megítélést a kétperces hozzászólásomban, hogy talán ez az elemző, kicsit talán kritikusabb hozzáállása szimpatikus, és kecsegtet valami eséllyel, hogy talán tudnak javítani is az egészségügyön, mert azért az elmúlt hat év summáját tekintve, a jelenlegi állapotokat vizsgálva azért nem annyira rózsás, mint amennyire a számok mutatják. Köszönöm. *(Szórványos taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel több kétperces felszólalásra jelentkező képviselőtársunk nem volt, most engedjék meg, hogy tájékoztassam a tisztelt Országgyűlést, hogy a KDNP képviselőcsoportja a fennmaradó 23 perc 13 másodperces maradék időkeretéről a Fidesz képviselőcsoportja javára lemond Harrach Péter frakcióvezető úr kérése alapján. *(Közbeszólások az MSZP padsoraiból: Azta! - Gógös Zoltán: És ő hol van?)* Kérem, képviselő úr, engedje meg, hogy az ülésvezetés meghatározza a módját. Egyébként tájékoztatom, hogy a Hárszabály alapján ezt csak írásban teheti meg a frakció.

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk munkánkat. Felszólalásra következik Font Sándor képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Képviselő úr, öné a szó.

FONT SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! 2003-ban a magyar parlament akkori frakcióinak egy-egy tagja meghívást kapott az angol parlamenttől az angol közéletiség tanulmányozására, „Választási rendszer, parlament működése, választási taktikák” címmel. Ott Tony Blair kormánya - akkor már második kormányzása volt - épphogy csak megnyerte, akkor már

szűkebben nyerte meg a választást, mint az elsőt, mert mint kiderült, az egyik nagy vita az egészségügy privatizálása következtében az úgynevezett várólisták és teljesítményvolumen-korlátok bevezetése volt. Az ott lévő képviselők, akik között csak megemlítem, hogy szocialista képviselők is voltak velünk együtt, Csiha Judit, Keller László, Wiener György volt többek között a küldöttségben, egyszerűen nem is értettük, hogy miről beszélnek, hogy várólista meg teljesítményvolumen-korlát, szinte le se tudták fordítani nekünk, hogy ez mit jelent. Ezen egy kicsit mosolyogtunk, hogy hát micsoda dolgok vannak itt Nyugaton a privatizálás következtében, hát nálunk ilyen nincs. 2003-ról van szó.

Néhány év után ezek az urak tevékenységükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a magyar társadalom megismeri ezeket a fogalmakat, saját bőrén érzi, hogy mit jelent az, hogy egy-másfél év után jut sorra egy-egy kritikus műtét esetében, és mit jelent az a teljesítményvolumen-korlát, amiről a képviselőtársam már beszélt. Hogy a kívülállók is értsék, volt egy keretszám, egy hónapban elkölthető pénz a gyógyító kezelésre, és ha ez a hónap közepén elfogyott, akkor ott nem teheték meg a további kezeléseket, leállították a műtétet, és meg kellett várni a következő hó első napjait, hogy az állam újra kiutalja nekik a pénzt. Ez volt az a bonyolult rendszer és borzasztó rendszer, amelyet nekünk valamilyen szinten kezelni kellett.

De ez csak a jéghegy csúcsa volt, ugyanis ezen teljesítményvolumen-korlátok és várólisták mellett olyan tevékenységhez adták a jelen ülő képviselők is a szavazatukat, mint az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet bezárása, többen megemlézték, ahol egyszerűen szó szerint az utcára tették az ott kezelteteket, szó szerint. Bevezették a vizitdíj rendszerét, majd nem egy évig működött. Ezt a Fidesz által kezdeményezett népszavazás szüntette meg. Hála istennek, hogy a magyar társadalom is volt olyan bölcs, hogy mellénk állt ebben az ügyben, és véget vetettünk ennek az örülségnek.

De eközben természetesen gőzerővel betette az MSZP-SZDSZ által kedvelt magáncégek hada a lábát az egész egészségügybe. HospInvestről itt már szó volt. De azért a patikarendszerben, gyógyszerári ellátórendszerben az, hogy a multinacionális offshore háttérű magáncégeket kezdték el propagálni, hogy azok is léphessenek be a gyógyszerári rendszerbe, azért súlyos csapás volt, hiszen a Fidesz által mindig is erőltetett és segített magánalapú gyógyszerári rendszert tette majdnem tönkre, közel 600 magán-gyógyszertár zárt be ennek az elképzelésnek a következtében. Ők kitalálták, hogy ez olyan jó lesz, hogy benzinkúton, ABC-kben, trafikokban is lehet majd gyógyszert kapni. Szerencsére, hogy ez az örülség már nem tudott teljes egészében megvalósulni.

Hogy érzékeltessem, hogy mit jelentett a magánrendszer befészkelése az MSZP-SZDSZ által kedvelt klientúrának, 2006-2010-ben a Bács-Kiskun megyei közgyűlésnél egy komoly fejlesztés történt

meg az ottani megyei kórház részére. Egy Siemens PET-CT-t sikerült üzembe állítani. Ez Bács-Kiskun megyei köztulajdon volt. Az országban akkor kettő PET-CT működött még csak. Ezek a legmagasabb tudású CT-k voltak abban az időben. A kettő másik CT magántulajdonban volt. Kiderült, mikor be akartuk üzemelni, hogy az OEP nem ad működési keretet a Bács-Kiskun megyei köztulajdonban lévő CT működtetésére, mert a teljes működtetési keretet minden évben kiosztották a másik kettő magán CT működtetésére. Hogy csak érzékeltessem, hogy hova züllesztette le az MSZP-SZDSZ-kormányzás a magyar egészségügyet. Ebből kellett valahogy talpra állítani ezt a rendszert. Miniszter úr, államtitkár úr megcáfolhatatlan számokkal érzékelte, hogy mekkora volt az az összeg, amely a fejlődésen keresztül már eljutott ezekhez az ellátóintézményekhez.

Nem tagadjuk, hogy természetes, hogy felére vagy kevesebb, mint felére lecsökkentek a várólisták. Nem fogunk itt megállni, tudjuk, hogy ezt tovább kell csökkenteni, meg is fogjuk tenni. De azt a mélyleges nagy rendszerzüllesztést, amit az MSZP-SZDSZ tett, ezt ne várják, hogy egyik napról a másikra csettintésre meg lehessen oldani, de olyan adat nincs, amely azt igazolná, hogy ez ellen nem tettünk semmit, és nem a fejlődés útjára állítottuk volna.

Hogy választói körzetemről megemlítssem, három település új mentőállomást és új mentőkocsikat kapott, Dunavecse, Kiskőrös és Kalocsa. Ez ténykérdés, idén tavasszal adtuk át őket. Ne tessenek azt mondani, hogy a mentőfejlesztés nem történt meg! Ekkora típusú mentőállomás- és eszközellátás-fejlesztés még nem történt meg, így helyes a mondat, ha ezt kibővítjük. Ugyanakkor a kalocsai kórházat 2008-2009-ben be akarták zárni, csak a kormányváltás és az ottani önkormányzati választás volt az, amely ellentétes folyamattal nem engedte ezt bezárni, helyreállította. Jelenleg is milliárdos beruházás folyik annak érdekében, hogy netán a kalocsa-paksi híd következtében a paksi térség ellátását is el tudja végezni ez a kalocsai kórház.

Nem kérdéses, hogy amikor csak a szocialisták egészségügyről gondolkodtak, mindenáron magánosításról, kiszervezésről, haveri kör rendszerhez juttatásáról gondolkodtak. Újra fizetössé szeretnék tenni abban a pillanatban ezt a rendszert, amikor ők úgy gondolják, hogy ebbe bele tudnának szólni. Szerintem óriási hiba lenne és egy nagy tragédia, ha még egyszer az MSZP egyáltalán az egészségügy helyzetében döntési pozícióba kerülne, hiszen az előbb említett züllesztési folyamatot csak folytatni tudná. Remélem, ez nem következik be. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartii sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Bangóné Borbély Ildikó képviselő asszony, MSZP-képviselő-csoport. Megadom a szót.

BANGÓNÉ BORBÉLY ILDIKÓ (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt

Képviselőtársak! Az egészségügyi közkiadások alacsony szintje egyáltalán nem gazdasági szükségesség, hanem döntés és politikai prioritás kérdése.

Én három témával szeretnék foglalkozni, elnök úr, legelőször is néhány adat a KSH adataira hivatkozva, az uniós összevetéssel kapcsolatban.

Az egyéves kor alatt meghaltak arányát tekintve Magyarország az uniós átlagnál rosszabb mutatóval rendelkezik. Nálunk 1000 gyermekből 5 hal meg egyéves kora előtt, míg az átlag 3,5. Ezzel hátulról az ötödikek vagyunk. A halálozást tekintve is elég rossz szul állunk. Magyarországon az 1000 lakosra jutó halálozások száma 12,8, míg az uniós átlag 9,7. Mi ezzel a negyedik legrosszabb mutatójú ország vagyunk.

A 28 tagállam közül szintén hátulról a negyedik-ötödik helyen állunk a különböző években és a két nemre számított várható élettartam tekintetében. Születéskor a férfiak 72,2, a nők 79,1 évre számíthatnak. Minél idősebb korban nézzük a mutatót, annál hátrébb kerülünk, de kirívó a 45 éves nők várható élettartama, ami Bulgáriával együtt nálunk a legalacsonyabb. Magyarországon a várható és az egészségesen várható élettartam is jelentősen elmarad az uniós átlagtól. A férfiak közül sokan már 65 éves koruk előtt meghalnak. 2012-ben az elhunyt férfiak több mint 20 százaléka a 40-59 évesek közül került ki, és a 60-79 éves korosztályból minden második meghalt a KSH adatai szerint.

Az egészségesen várható élettartamok születéskori értékeit összehasonlítva hazánk területe két, egymástól jelentősen eltérő részre bontható: Nyugat-Dunántúl és Közép-Magyarország, illetve a többi öt régió lényegesen különbözik.

(16.40)

A kevésbé fejlett Észak-Alföld népessége számíthat a legrövidebb korlátozottság nélküli életszakaszra, ez 54,2 és 54,8 év, míg a legfejlettebb régióban, Közép-Magyarországon egy férfi 62,4 évet élhet a mindennapi tevékenységeiben való korlátozottság nélkül, az utóbbi érték az EU átlagát is meghaladja. A halálozások okát tekintve Magyarország az első a rosszindulatú daganatok okozta elhalálozást mérő mutatójával, másodikak vagyunk az öngyilkosságok arányát nézve Litvánia után, kiemelten rossz helyezésünk van a keringési rendszer okozta halálozások és az emésztőrendszeri halálozások rangsorában is.

Az egy főre jutó egészségügyi kiadásokat tekintve Magyarország hátulról a negyedik helyen van a vásárlóerő-paritáson számolva, ugyanilyen rosszul állunk, ha a GDP-arányos egészségügyi közkiadások szintjét nézzük meg.

Szólni kell még itt a statisztikák után a biztosítás nélküliekről, hogy hogyan állunk ezekkel Magyarországon. Közel félmillió embernek rendezetlen a biztosítási jogviszonya, ami azt jelenti, hogy nekik nincs olyan biztosítási jogviszonyuk, amely révén egyértelműen jogosultak egészségügyi ellátásra - félmillió ember! Egy részük feltehetően olyan munkanélküli,

aki már minden ellátásból kiszorult, nagy részük feltehetően olyan, aki biztosítás híján valójában egészségügyi szolgáltatási járulék megfizetésére kötelezett, ám azt nem teszi meg, mert vagy nem tudja, hogy fizetni kellene, vagy tudja, de nem akarja megtenni, vagy nem képes rá. A munkával rendelkező biztosításonkívüliek pedig feltehetően feketén dolgoznak Magyarországon.

Nemrégiben adtunk be a Magyar Szocialista Párt részéről egy olyan módosító javaslatot, amelyben a fiatal felnőttek helyzetére való tekintettel javasoltuk, hogy az átlagos munkanélküliségi időtartam idejére, 180 napra emelkedjen a passzív biztosítási jogviszony, ami most 45 nap, amennyiben az érintett jogosult még nem múlt el 26 éves. Ez azt jelentené, hogy miután elvégzi a fiatal az iskolát, ne kelljen 45 nap múlva már havi 7 ezer forintot fizetnie azért, hogy jogosultságot kapjon, sokan ennek meg nem fizetése miatt válnak tartósan ellátatlanná. En azt gondolom, ezt meg lehetett volna a bizottsági ülésen érteni, persze ezt a módosító javaslatunkat is leszavazták, mint eddig mindegyiket.

Kellene itt még beszélni, de rövid az időnk, a nyugdíj melletti munkavégzés szabályozásáról, amit megint sikerült ennek a kormányknak elég jól elrontania, de lehet, hogy még lesz rá lehetőségünk, és ezt is boncolgatjuk egy kicsit. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Most ismét kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Révész Máriusz képviselő úrnak. Parancsoljon!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Statisztikákat lehet így is értelmezni és úgy is értelmezni. Kétségtávol, európai összehasonlításban egyébként Bangóné képviselő asszonynak igaza van, mert a csecsemőhalandóság bizonyos európai uniós országokhoz képest továbbra is magas, és tovább kell menni ezen a területen. De azért a korrektség megkívánja, és ezt itt a parlamentben azért mondjuk el, hogy 2010-ben a csecsemőhalandóság, tehát az egy éven belül meghalt ezer csecsemőre jutott halálozások száma 5,3 volt, és kétségtávol igaza van Bangóné képviselő asszonynak, hogy ez csak 3,5-re csökkent, de igazából ez egy 20 százalékos csökkenés az elmúlt időszakban - 20 százalék! -, ami egyébként azt jelenti, hogy a tavalyi év során 381 csecsemő halt meg, szemben, mondjuk, a 2010-es 481-gyel. Lehet elégedetlenség lenni, de mégiscsak azt, hogy ezen a területen jelentőset léptünk előre, azt azért ne vitassuk el, mert ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a tavalyi évben 75-tel több csecsemő életét sikerült megmenteni, mint a korábbi években, és szerintem ez eredmény.

Ha Bangóné képviselő asszony azt mondja, hogy Európához képest még mindig lehetne javítani, akkor ebben igaza van, de hogy minket kritizál, miközben azon a számon, amit egyébként önöktől átvettünk, nagyon jelentős a javulás, ezt azért nem kor-

rekt elvitatni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormány-pártok soraiban. - Gőgös Zoltán: 2010-ben már ti voltatok félig!)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Dunai Mónika képviselő asszony, Fidesz-képviselőcsoport.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Hétről hétre láthatjuk, láthattuk, hogy a baloldal hergelésen és hangulatkeltésen kívül nem tud mást tenni. A pedagógusok után most az egészségügyi dolgozókat hergelik, és próbálják őket kihasználni *(Bangóné Borbély Ildikó közbeszól.)*, miközben kormányzásuk alatt válságba sodorták az egészségügyet, és az összeomlás szélére vitték a betegellátást. A baloldal 650 milliárdot vont ki az egészségügyből, kórházakat zártak be önök, és több ezer egészségügyi dolgozót tettek az utcára. Mindennek tetejébe annak idején még a betegek is hasznót akartak húzni. A legnagyobb vesztesek az önök kormányzása idején a kórházak voltak. Önök kórházakat zártak be, kórházakat építettek le, és az aktív betegégyesek számát is jelentősen, 16 ezerrel csökkentették.

Ezzel szemben a Fidesz számára, számunkra kiemelten fontos a betegellátás színvonalának emelése, az egészségügyi ágazatban dolgozók élet- és munkakörülményeinek javítása, valamint az egészségügyi ellátórendszer folyamatos fejlesztése. Ennek egyik fontos eleme a fővárosi akut sebészeti ügyeleti rendszer idejének átalakítása. Az akut sebészeti ellátó kapacitás Budapesten idén április 1-jétől jelentősen megerősödött. A korábbi néhány kórház helyett valamennyi, sebészeti profillal rendelkező fővárosi kórház ellátja a sürgős sebészeti betegeket a nap mind a 24 órájában.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ahhoz, hogy a kórházak és a rendelőintézetek a magas szakmai színvonalat biztosítani tudják az ország minden lakosa, minden betege számára, és ezen belül az én választókerületemben, Rákosmentén a rákosmentieknek, a kőbányaiaknak, de az egész budapesti lakosságnak, ezért folyamatosan fejleszteni kellett az elmúlt években is, fejleszteni kell ezekben a napokban, években is, és fejleszteni kell a jövőben is a kórházak, a szakrendelők színvonalát mind épületi szinten, mind szakmai szinten, mind pedig az ott lévő ellátórendszert, az eszközöket tekintve.

A Fidesz-KDNP-kormány az egészségügyi ellátórendszer modernizációját, az újonnan létrejövő struktúra kialakítását, fejlesztését, illetve a lakosság egészségi állapotának javítását csaknem 500 milliárd forinttal támogatta, ezen belül a kórházi infrastruktúra több mint 322 milliárd forintból újult meg, míg kórházi eszközökre, műszerekre 104,6 milliárd forint fejlesztési forrás került.

Az egészségügy területén a fejlesztési források legnagyobb hányada a fekvőbeteg-ellátás megújulását, korszerűsítését, illetve az onkológiai ellátás korszerűsítését segítette elő. Ilyen jellegű fejlesztést

hajthatott végre például a Semmelweis Egyetem, az Országos Onkológiai Intézet vagy az Uzsoki Utcai Kórház. Az egészségügyi intézmények energetikai korszerűsítésére és racionalizálására is kiemelt figyelmet fordítottunk országszerte, és itt, Budapesten is. Számos budapesti kórház és szakrendelő újulhatott meg energetikailag az elmúlt években, csak néhány példa: az Országos Onkológiai Intézet, az Országos Orvosi Rehabilitációs Intézet, az Országos Reumatológiai és Fizioterápiás Intézet, az Országos Sportegészségügyi Intézet, de idesorolhatnám Rákosmentén és Kőbányán, választókerületemben a Bajcsy-Zsilinszky Kórház szakrendelő-intézetét is.

Az intézményi uniós projekteken kívül a kormány 2014-ben három olyan egészségügyi fejlesztésnek biztosított forrást összesen 1,8 milliárd forint értékben, amely a kardiológiai és a daganatos betegségek ellátása szakmai színvonalának, keretrendszerének a fejlesztését, valamint a tüdőtranszplantáció hazai megvalósítását tűzte ki célul. A kormány megteremtette a tüdőtranszplantáció jogszabályi feltételeit, és az Országos Onkológiai Intézetben 900 millió forintos támogatással az anyagi hátterét is biztosította.

(16.50)

Érdemes most kiemelni, hogy Ausztriától eltekintve egyetlen szomszédos országban sem érhető el ez a beavatkozás. Az állam anyagi korlát nélkül finanszírozza ezeket az életmentő műtéteket. Ez korábban nem volt így. A Városmajori Szívklinikán kiépítendő hibrid műtővel Magyarország felzárkózik az ér- és szívbetegségek kezelésében Európához. Ilyen hibrid műtő még nemcsak hazánkban, de a közép-kelet-európai régióban sincs. A beruházást a kormány több mint 800 millió forinttal támogatta. A hibrid műtő valamennyi érbetegség és az életet veszélyeztető szívritmuszavarok kezelését is lehetővé teszi egyetlen műtőhelyiségben. Vagy az Egyesített Szent István és Szent László Kórház-Rendelőintézet részére 100 millió forintot biztosított az onkológiai ellátás korszerűsítésére.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az egészségügyben a fejlesztések tovább folytatódnak ebben az uniós finanszírozási ciklusban is 2014 és 2020 között. A Fidesz és a KDNP frakciója felismerte annak a jelentőségét, és ezt kimondtuk, hogy a vidéki fejlesztések mellett rendkívül nagy szükség van egy új budapesti kórházra. Ehhez a szükséges első lépéseket meg is tette a kormány és a parlament. Az ideai költségvetésben ennek a tervezésére, az előkészületekre biztosítottuk az egymilliárd forintos többletforrást.

Tisztelt Képviselőtársaim! Kérem, hogy amikor egészségügyről beszélünk, amikor Budapest helyzetéről és az egész országban a kórházak, szakrendelőintézetek helyzetéről beszélünk, ne riogassuk az embereket, hiszen nemcsak az ellátórendszernek, hanem nekünk is megvan a felelősségünk abban, hogy inkább világosítsuk fel az embereket, hogy mit tehetnek, milyen ellátást biztosít az állam, ahelyett,

hogy tétováságot, vitákat és tehetetlenséget szítanánk az orvosok és a betegek között, vagy a betegek egymás között. Azt gondolom, hogy ebben mindannyiunknak van felelőssége.

Tegyünk együtt Magyarország egészségéért! Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Kulcsár Gergely képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, öné a szó.

KULCSÁR GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Az előttem szóló jobbikos képviselőtársaim a magyar egészségügy problémáinak jelentős részére már rávilágítottak. Ismétlésbe nem szeretnék bocsátkozni, ezért ezekre nem térnék ki. Két dologgal szeretnék foglalkozni, ami még nem hangzott el ebben a vitában.

A tavalyi év a Jobbik történetében az önkéntesség éve volt, a jobbikos képviselők havonta vállaltak önkéntes munkát különböző területeken. Jómagam a szociális szférában dolgozhattam két alkalommal is; ez rokon az egészségüggyel, ugyebár. A hajdúbagosi idősek otthonában, illetve Ózdon végeztem szociális gondozást, segédkeztem a szakembereknek. Idén pedig a Független Egészségügyi Szakszervezet felhívásához szeretnék csatlakozni. Csatlakozik ehhez több jobbikos képviselőtársam is. Jómagam Berettyóújfaluban fogok önkéntes munkát végezni a kórházban, hogy saját bőrömön tapasztaljam meg az egészségügyi dolgozók, a magyar egészségügy helyzetét. Ajánlom a kormánypárti képviselőtársaimnak, hogy csatlakozzanak ehhez a felhíváshoz, hogy ők is hitelesen tudjanak véleményt alkotni a magyar egészségügyről.

Amiről beszélni szeretnék még, az az, hogy jól tudjuk mindannyian: a magyar emberek, főként az idősek rengeteg pénzt költenek az egészségügyre, drága a gyógyszer, az alacsony nyugdíjak miatt nagyon nagy probléma ez az idős emberek körében. Sokan tízezer forintokat költenek havonta gyógyszerre, és a nyugdíjuk nagy része oda.

Ezenfelül pedig egy olyan problémára szeretnék rávilágítani szűkebb pátriám, Debrecen példáján keresztül, ami szintén felháborítja az embereket. Ez is egészségüggyel kapcsolatos, ugyanis az egészségügyi intézmények, a kórházak környékén lévő parkolás nem egyszerű Debrecenben. Annál is inkább, mert Debrecenben a klinika és a Kenézi Gyula Kórház területén aranyáron mérik a parkolási díjat, de a kórház területén kívül lévő parkolóknak is, immár mindkét kórház melletti parkolóban fizetős a parkolás. A klinika mellett a Pallagi úton évek óta fizetős és 2013 nyara óta a Kenézi Gyula Kórház mellett is fizetős a parkolás. Rengeteg lakossági megkeresést kaptunk ezzel kapcsolatban, és a Jobbik véleménye szerint túrhetetlen, hogy a beteg embereket, illetve a hozzátartozóikat még a parkolási díjakkal is sarcolják. A Jobbik Debrecenben kezdeményezte az ön-

kormányzatnál testületi ülésen, hogy legyen ingyenes a parkolás legalább az első fél vagy egy órában, de ezt a fideszes többség lesöpörte sajnos.

Ez nem csak debreceni probléma. Több helyről hallottam az országban, hogy ez problémát okoz. Szeretném ráirányítani a döntéshozók figyelmét, hogy próbálják kezelni ezt, ne sarcoljuk tovább a betegeket a gyógyszerárakon túl a parkolási díjakkal, és kérem a döntéshozókat, a kormánypárti képviselőtársaimat, hogy igyekezzenek azon, hogy ezen a helyzeten változtassanak. Köszönöm szépen, ennyit szerettem volna mondani. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Simon Róbert Balázs képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport.

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A polgári kormány 2010 óta folyamatosan pótolja az egészségügytől a korábbi szocialista-liberális kormányzás alatt elvett forrásokat. Erre, azt gondolom, a legjobb bizonyíték az, hogy mintegy 500 milliárd forintból valósult meg az elmúlt hat esztendőben Magyarországon talán minden idők legnagyobb kórházfejlesztési programja.

Ez a program elsősorban a vidéki kórházakat érintette, mintegy 322 milliárd forint jutott kórházfejlesztésre, több mint 100 milliárd forint eszközbeszerzésre került felhasználásra. Ha szűkebb lakókörnyezetemet nézzük, egészen pontosan Gyórt, illetve Győr-Moson-Sopron megyét, akkor a következőket tudnám erről elmondani. Győr esetében a Petz Aladár Megyei Oktató Kórház ebben az időszakban, tehát 2010 és '16 között mintegy 13 milliárd forintos fejlesztéshez jutott. Ebből kettőt emelnék most ki. Az egyik az úgynevezett infrastruktúra-fejlesztés a kórházban mint egészségpólushan. Gyakorlatilag a kórház területének mintegy egyharmada újult meg, illetve egész pontosan: új épület került felépítésre a Petz Kórházban, mint említettem 11,2 milliárd forint értékben. Egy másik komoly beruházás: egy TÁMOP-os program keretében pedig az orvosok, egészségügyi szakdolgozók képzésének támogatása érdemel említést 124 millió forint értékben.

De ha továbbmegyünk a megyében és megnézzük, hogy mi történt a csornai Margit Kórházban, láthatjuk, hogy mintegy 1,6 milliárd forint értékben egy új központi járóbeteg-rendelőintézet építése történt meg egy TIOP-os beruházás keretében. Összességében egyébként Csornán hét pályázati lehetőséget kihasználva 2 milliárd 25 millió forint értékű fejlesztés történt.

Egy másik, 10 ezer lakossal rendelkező település, Kapuvár esetében pedig kiemelném a kistérségi járóbeteg-szolgáltatások fejlesztését TIOP-os pályázat keretében, közel 900 millió forint értékben. Kapuváron hét pályázat fejeződött be eredményesen, mintegy 1,3 milliárd forint értékben összességében.

A másik nagyváros Győr-Moson-Sopron megyében a megyei jogú város, Sopron. Sopronban 5 milli-

árd forint feletti összegben aktív ellátás centralizációja történt meg az Erzsébet Oktató Kórházban egy TIOP-os pályázat keretében. Ha még kiemelhetek innen egyet: mintegy 500 millió forint értékben MRI-berendezés cseréje a soproni gyógyközpontban KEOP-os pályázat keretében.

Végül, de nem utolsósorban Mosonmagyaróvár. Itt a Karolina Kórház működik. A Karolina Kórház központi egységeinek tömbösítése, a krónikus osztály bővítése, korszerű ellátást biztosító orvostechonológiai, illetve IT-eszközök fejlesztése egy TIOP-os pályázat keretében közel 1 milliárd forint értékben, egész pontosan 944 millió forint értékben, illetve a sürgősségi ellátás fejlesztése a Karolina Kórházban 406 millió forint értékben, szintén TIOP-os pályázat keretében.

(17.00)

A Karolina Kórházban 2 milliárd 69 millió forint értékben történt fejlesztés 2010-16 között. Összességében Győr-Moson-Sopron megyében 27 milliárd 222 millió forint értékben történt ezen az öt településen, ebben az öt kórházban fejlesztés. Azt gondolom, hiszen 2006 óta részese vagyok a megyében a közéletnek, és körülbelül a kilencvenes évek óta figyelem az eseményeket, hogy ilyen mértékű fejlesztés korábban soha nem történt Győr-Moson-Sopron megyében, úgyhogy tényleg köszönet ezekért a fejlesztésekért!

Talán kevesebb szó esett az Országos Mentőszolgálatról. Itt szeretnék még néhány adatot elmondani. A korábbi kormányzás, tehát a szocialisták kormányzása idején 650 milliárd forintot vontak ki az egészségügyből, és ez a kivonás a mentőszolgálatot sem kímélte. De mi történt 2010-16 között? Minden idők egyik legnagyobb fejlesztése történt itt is, hiszen 27 új mentőállomás épült, 85 mentőállomás pedig felújításra került központi forrásból. 467 darab új mentőautó került beszerzésre, így aztán minden állomáson két új mentőgépkocsi állt szolgálatba. 2010, tehát a kormányváltás óta eltelt időszakban ezen intézkedésnek köszönhetően a magyar mentőszolgálat végre korszerűbb, méltóbb körülmények között láthatja el a munkáját.

Zárásként még az egészségügyi alapellátásról mondanék néhány gondolatot. 2009-hez képest 2015-ben mintegy 40 százalékkal több pénzt biztosított a kormányzat az alapellátás támogatására, beleértve a házi orvosokra, a házi gyermekorvosokra, az iskolaorvosokra, a védőnőkre, illetve a területi ellátást végző fogorvosokra ezen összeg felhasználását. Az alapellátás megerősítése és a betegek érdekeinek figyelembevétele mellett az alapellátás finanszírozását az elmúlt négy évben is többször növelte a kormányzat. 2015 januárjától minden területi ellátási kötelezettséggel rendelkező házi orvosi, illetve házi gyermekorvosi praxis havi 130 ezer forintos plusztámogatást kap, amit a rendelők fenntartási költségeire fordíthatnak. Mindent figyelembe véve 2010 óta így összességében havi szinten 35 százalékkal

emelkedett a házi orvosi szolgáltatások finanszírozási díja, ami nem tartalmazza annak a havi 50 ezer forintos eszköztámogatásnak az összegét, amelynek keretében 2011 és 2014 között 6,2 milliárd forint került kifizetésre a házi orvosi szolgáltatóknak.

Úgy gondolom, hogy az egészségügy valóban mindannyiunk egyik legfontosabb kérdése, és a tényekhez, amelyeket elmondtam, ezek a fejlesztések jelentősen hozzátartoznak. Abban bízom, hiszen tudom, mert látom a költségvetési tervezetben, hogy ez a folyamat, mármint az eszközök beszerzésére, illetve az infrastrukturális fejlesztésekre vonatkozó fejlesztések a következő időszakban is folytatódni fognak. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Varga László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Öné a szó, képviselő úr.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Szeretném megnyugtatni azokat a néhányakat, akik a köztvélemény közvetítése hiányában az interneten keresztül követik az ülést, én úgy látom, amit a fideszes képviselők ma mondanak a felszólalásaikban, az egy dolog, egyébként közülük is sokan tisztában vannak az egészségügy nagyon is tragikus mai helyzetével és problémáival. Azt kommunikációs szempontból értem, hogy arra a két ügyre állították rá a frakciót, hogy 2010 elé mutogassanak vissza, ma meg csak az európai uniós forrásokból megvalósult fejlesztésekről beszéljenek. Én azt javaslom mindannyiunknak, hogy ennél azért próbáljunk meg egygyel konstruktívabbak lenni. Szerintem ez mindannyiunk, így Magyarország érdeke is.

A problémát abban látom - egyébként ebből a szempontból tényleg hasonló a helyzet, mint az oktatásban, hogy önök 2010 után a fejükbe vették, a magyar egészségügy problémáit az okozza, hogy túlzottan széttagolt a rendszer, helyi önkormányzatok, megyei önkormányzatok mint fenntartók, és nagy a pazarlás a rendszerben. Itt is elindult egy integrációs folyamat, mint az oktatás területén. A helyi önkormányzatok és a megyei önkormányzatok kikerültek ebből a körből mint fenntartók. Egyébként az tényleg igaz, hogy GDP-arányosan 4,6 százalékról 4 százalékra csökkentették az egészségügy finanszírozását párhuzamosan, és főnyíróelvszerűen történt a megszorítás az egészségügyben. Nyilván vannak olyan területek a vaklícit és a gyógyszerkassza kapcsán, ahol lehetett megtakarításokat elérni, bár megjegyzem, hogy egyes gyógyszerek árai csökkennek, másoké nőnek. Ezt nem vitatja senki. De azt állítom, hogy azzal a helyzettel, amit önök kialakítottak, egész egyszerűen ellehetetlenítik, megnehezítik az egészségügy működését.

Most a megvérmről beszélek. Tavaly januárban 3 milliárdos volt az itteni intézmények, kórházak adósságállománya. Mondhatják azt, hogy megoldottak

ebből valamit, de az adósság újra és újra termelődik. Nemrég adott be a frakciónk minden megye tekintetében írásbeli kérdéseket annak kapcsán, hogy mi a helyzet a kórházi adósságállományokkal. Hát, az látszik, hogy ez a rendszer ebből a szempontból fenntarthatatlan, újra- és újratermeli az adósságot.

Sok mindent lehetne mondani, de szerintem azt kell eldönteni, hogy ezen a két nagy területen - s ma az egyikről, az egészségügyről beszélünk - megfinanszírozza-e a költségvetés azokat a funkciókat, amiket okkal-joggal vár el a magyar társadalom. Megfinanszírozza-e ezt? Szakértők azt mondják, hogy 400-600 milliárd forinttal lenne több pénzre szükség az egészségügyben; számos cikk és tanulmány születik erről. Persze mondhatják, hogy ellenzékéből könnyű mondani, hogy kerítsék elő ezt a pénzt, de ne haragudjanak, parlamenti képviselőként abban is van felelősségünk, hogy javaslatokat tegyünk. Ha az MNB ezt a kétszázvalahány milliárdos nyereségét befizetné a költségvetésbe - napok óta óriási botrány, egyre-másra halljuk, hogy micsoda arcpirító lenyúlások mennek ebben a tekintetben, és milyen feleslegesen, feleslegesebb ügyekre költött el tíz- meg százmilliárdokat az MNB, illetve az alapítványai, amelyek botrányos költéseiről van szó -, akkor ezt lehetne egészségügyi vagy oktatási célokra fordítani. Hadd vessem itt fel a kórházi alapidíjat, amely 2010-től 150 ezres szinten van. Tehát nem lehet azt mondani, hogy az egyes finanszírozások javultak volna, hanem reálértéken jelentősen csökkentek, és ezt bizony látni is lehet az intézményeken.

Az idei költségvetésben az előző évhez képest a kórházak előirányzata a reálértékét sem őrizte meg, mint ahogy a mentésé sem. Azt gondolom, hogy ez elfogadhatatlan. Ezért alakulnak ki azok a kettős dolgok, hogy javarészt még a 2010 előtti időszak fejlesztési tervei alapján az elmúlt években európai uniós pénzből történtek fejlesztések, ugyanakkor ahol ezek különböző okokból nem történtek meg, vagy azért, mert az adott terület nem volt jogosult ilyen fejlesztésekre, vagy azért, mert nem fordítottak rá kellő figyelmet, ott meg elképesztő állapotok vannak. Hadd beszéljek itt arról a helyzetről, ami ebben a tekintetben Miskolcon van és a választókerületemet is érinti. Földrajzilag érdekes adottságú a város, négy kórháza is van. Bár 2010 előtt indult el a Csillagpont-fejlesztés, amely a megyei kórházat érintette, de ezt csak az önök időszakában sikerült befejezni, ezenkívül a Semmelweis szülészetre is sikerült komoly forrásokat elkölteni, de összességében az látszik, hogy a megyei kórház magába szívja azokat a nagy bevételt jelentő funkciókat, amelyeket korábban a több intézmény földrajzilag széttagoltan előnyösebben el tudott látni a városban. Óriási sorok alakulnak ki, és az emberek türelmetlenek. Mintegy tíz hónapja volt már egy egészségügyi vitanap, akkor is felszólaltam. Van olyan terület, ahol Miskolcon már tíz hónappal ezelőtt is csak 2021 márciusára lehetett időpontot kapni, például térdprotézis kapcsán. Tehát ilyen vállalhatatlan helyzetek is vannak az egészségügyben. A folyamatosan kiürülő vagy

egyre inkább funkciójukat veszítő intézmények pedig elképesztően aggódnak a saját jövőjük miatt.

Hadd emeljem itt ki a diósgyőri kórház jövőjét is, mert azt gondolom, hogy Diósgyőrnek is megfelelő egészségügyi ellátásra van szüksége.

(17.10)

Nem jó üzenet az, hogy az alapellátástól egészen az aktív ágyakig ez folyamatosan leépítésre került 2010-től. Azzal kezdte a fideszes városvezetés 2010 után, hogy a korábbi két felnőtt háziorvosi ügyelet helyett most már csak egy van. Tehát megszűnt a diósgyőri, ezért ezt a szolgáltatást nemcsak a diósgyőriek, hanem a környező településeken élők is sokkal nehezebben, hatékonytalanabban tudják igénybe venni. Arról már nem is beszélve, hogy a szakrendelések kapcsán is számos kritika van, megfelelő ellátásra lenne szüksége a diósgyőrieknek ebben a tekintetben is, nem arra, hogy egyébként 10-15-20 kilométereket is akár megtéve egy nap azért, hogy a megyei kórházba eljussanak, ott órákon keresztül várakozzanak arra, hogy egyébként őket megfelelő ellátásban részesítsék.

Én azt mondom önöknek, egyben kéne a politikának konszenzusra jutnia, vagy arról kéne beszélnie, hogy megfinanszírozza ez az ország ezt a kérdést, az egészségügyet, amely már nemcsak az egészségügyi dolgozók egyéni szociális ügye. Nemcsak arról van szó, ez is tragédia egyébként, valóban, hogy ennyire keveset keresnek ők, hanem az elvándorlás miatt én úgy látom, hogy ha ezt nem teszi meg az ország, és nem finanszírozza meg az egészségügyét, akkor bizony az ellátás biztonsága drasztikusan fog romlani. Szó volt itt arról a több is, mint pletykáról már a mai vitanap során, hogy egyetlen altatóorvos járja Borsod megyét. Ez így tarthatatlan, én ezt szeretném önöknek mondani.

Több pénzt az egészségügyre, és az egészségügyi dolgozóknak is meg kell kapniuk a megérdemelt fizetésemelést, ami jár nekik, gondolok itt az ápolókra is, mert én azt látom rajtuk, hogy emberfeletti munkát végeznek nagyon nehéz körülmények között, és ők semmi mást nem szeretnének, csak a szakmájukban maradni és tisztességesen élni itt Magyarországon a családjukkal. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány részéről megadom a szót Ónodi-Szűcs Zoltán államtitkár úrnak. Parancsoljon!

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Ház! Kaptam az előbb egy dicséretet, úgyhogy erre szeretnék megint megfelelni, elemzői szemszögből szeretnék hozzászólni az előzőekhez.

Elhangzott az, hogy a tételes finanszírozásnak a súlyszámértéke hogyan változott vagy nem változott. Ez abból a téves kiindulásból építkezik, hogy évek

óta ez a bizonyos 150 ezer forintos súlyszámérték nem változott. Ez így tényszerűen igaz, azonban tudniuk kell, hogy egy kórház bevétele nemcsak ettől függ. Van még két olyan tétel, ami az elmúlt időszakban jelentősen megemelkedett. Egyik ilyen a '12-től kezdődően beindult béremeléseknek a terhe. Ezt nem a súlyszámon belül kapja az intézmény, hanem egy külön soron kapja meg az OEP-től. A másik pedig a „specfin” kassza, ez a bizonyos speciális eszközök és gyógyszerek kasszája, amit szintén külön kasszából kap meg a kórház. Ha ezt a két elemet benormálnánk a súlyszámértékbe, akkor arról kell most önöknek beszámolnom, hogy az értéke nem 150 ezer forint lenne, hanem 207 ezer forint.

Tehát azt tudom ezzel megint állítani, hogy ez a fajta gondolatmenet nem fedi teljesen a valóságot. Hogyha arra kell majd kényszerülnünk, hogy ezt a két elemet külön betegyük a súlyszámalapba, akkor ennek értéke bőven az infláció felett lesz. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most pedig a másik kormánytagunknak, Banai Péter Benő államtitkár úrnak adom meg a szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Varga László képviselő úr egy, ha szabad így fogalmazzak, jó kérdést tett fel. Megfinanszírozza-e az ország az egészségügyi rendszer kiadásait? Én ezt a kérdést azzal egészíteném ki, hogy vajon megfinanszírozza-e, meg tudja-e finanszírozni az ország felelősen az egészségügyi rendszer kiadásait.

És azt gondolom, hogy a mai napon, amikor az eddigi kormányzati lépésekről, az eddigi helyzetről beszélünk, és arról is beszélünk, hogy a jövőben az előttünk látott problémákat milyen eszközökkel próbáljuk meg beazonosítani, akkor fontos, hogy pontos látélelet adjunk az egészségügy helyzetéről, és pontos látélelet adjunk arról, hogy ki mikor mit csinált. Engedjék meg, hogy a múlt elemzése kapcsán először a tényadatokat hívjam segítségül és a tényadatok között a zárszámadási adatokat, valamint nemzetközi összehasonlításban az Eurostat, az Unió statisztikai szervének az adatait.

Itt van előttem az egészségügyi kiadások adatSORA, magyar adatsora 2002-től egészen a 2017-es terVig. 2010 előtt két évet látok, ahol az egészségügyi kiadások csökkentek. Az egyik 2006 és 2007 között, ahol döntően a gyógyszerrendszer átalakítása, a betegterhek növekedése eredményezte azt, hogy csökkent a központi költségvetés kiadása. Engedjék meg, hogy idézzek a 2007. évi zárszámadásból, amit az akkori kormány terjesztett elő, és ami úgy fogalmaz, hogy a 2007. évben 14 milliárd az akkori *(Gógös Zoltán közbeszól.)*, igen, 14 milliárd forinttal növekedtek a betegterhek, ami 13,9 százalékos növekedést jelent. Tehát a betegterhek növekedésével együtt járt az állami kiadások csökkentése. A másik

ilyen változás 2008 és 2009 között történt, mikor 2009-ben a 13. havi bér elvonása jelentett egy jelentős finanszírozási szűkülést a már korábban elhangzott finanszírozási szűkülések mellett.

Na most, 2010 után én egy soron látok kiadás-csökkenést, az szintén gyógyszerrendszer-átalakításhoz kapcsolódik, ami, azt gondolom, egy olyan átalakítás volt, amely például szolgálhat számos ország számára, és bizony például is veszik ezt az átalakítást, amely úgy csökkentette az állami kiadásokat, hogy mellette a betegek, a gyógyszert vásárlók terhei is csökkentek, vagyis a gyógyszergyártók, gyógyszerforgalmazók köztelherviselése növekedett az akkori Széll Kálmán-terv keretében meghirdetett változásoknak köszönhetően. Ismétlem, míg az első változásnál a betegterhek növekedtek, a második változásnál a betegterhek csökkentek, és azt gondolom, hogy e tekintetben érdemi különbség van a két átalakítás között.

2010 után a többi tételnél a tényadatok alapján csak támogatásnövekedés valósult meg. Egészen konkrétan 2010-2017 között, és itt már beszéltünk a mai nap ismertett 2017-es költségvetés számairól is, nagyon jelentős növekedés valósult meg számos területen. Nézzük a gyógyító-megelőző kasszát, nézzük az alapellátásnak a tételeit, minden évben találunk olyan előirányzatot, ahol valamilyen növekedés volt.

És ezek után engedjék meg azt, hogy Varga László képviselő úr kérdésére, hogy lehet-e finanszírozni az egészségügyet, azt a kérdést is feltegyem, hogy lehet-e felelősen finanszírozni az egészségügyet. És ne felejtkezzünk meg arról, hogy bizony 2010 előtt a magyar állam gazdálkodását, az államháztartási gazdálkodást azért elég sok kritika érte. Tudjuk, hogy amikor pluszkiadásokat teljesített az állam, azt sajnos nagyon sokszor úgy tette meg, hogy annak nem volt meg a fedezete; az eredménye túlzottdeficit-eljárás és az igen jelentős eladósodottság volt. 2010 után mindazok a többletkiadások, amelyek az egészségügyben jelentkeztek, párosultak egy felelős államháztartási gazdálkodással, az adatsor önök előtt is ismert. Azt gondolom, hogy ez az igazi változás: olyan többletek biztosítása, amelyek felelős módon valósulnak meg, amelyek nem a következő generációk terheit növelik.

A magyar adatok után akkor hadd beszéljek néhány szót a nemzetközi összehasonlításban látott számokról. Sokszor elhangzik (*Dr. Lukács László György közbeszól.*), képviselő úr, sokszor elhangzik, hogy a GDP-arányos egészségügyi kiadások alacsonyok európai uniós összehasonlításban. Ha az európai uniós átlagot nézzük, ebben kétségtelen, mindenkinek igaza van. A közkiadások, képviselő úr, a számok nem hazudnak. Engedjék meg, hogy akkor itt is tegyek némi összehasonlítást, és itt megint tényszerű számokat hadd említsek. Eurostat-adatok alapján azok az országok, amelyek 2010-ben Magyarországgal hasonló gazdasági-pénzügyi helyzetben voltak, az egészségügyi közkiadásukat érdemben jelentősen csökkentették. Ráadásul ezt a csökkentést

úgy hajtották végre, hogy a GDP-jük jelentősen zsugorodott. Hadd mondjak néhány számot. 2010-2014 között Görögország reál-GDP-je 18 százalékkal esett, Spanyolországé 0,8 százalékkal, Portugáliáé 4,5 százalékkal, Olaszországé 3,4 százalékkal.

(17.20)

Egy zsugorodó GDP-n belül ráadásul ezek az országok az egészségügyi kiadásaikat mind csökkentették. Ezzel szemben Magyarországon a reál-GDP 2010 és '15 között 8,8 százalékkal növekedett, és a GDP-arányos egészségügyi kiadás nagyjából szinten maradt. Vagyis ha összehasonlítjuk, képviselő úr, összehasonlítjuk azt a kiinduló helyzetet, amelyet a magyar kormány látott 2010-ben (*Dr. Józsa István közbeszól.*) azzal a szituációval, ami más országokban volt, és megnézzük azt, hogy mi történt, azt látjuk, hogy bizony azok az országok, akik hasonló helyzetben voltak, mint Magyarország, a GDP-jüket nem tudták növekvő pályára állítani, csökkenő GDP-n belül az egészségügyi kiadásaikat jelentősen csökkentették. (*Gógös Zoltán közbeszól. - Az elnök csenget.*) Magyarország nem ilyen utat választott, azért tudjuk elmondani azt, hogy a magyar közkiadások, egészségügyi közkiadások nominálisan növekedtek.

A 2017-es költségvetésről most már több szó elhangzott, az Egészségbiztosítási Alap kiadásai 56 milliárd forint fölött növekednek, az EMMI-fejezetben lévő egészségügyi kiadások 15 milliárd forint fölött növekednek, és bizony a bérfejlesztésre is félre van téve egy összeg, a konkrét emelési mérték az érintett szervezetekkel folytatott egyeztetések és a benyújtott költségvetési törvény kereteinek a függvénye. Ugyanakkor, ahogy elhangzott, érdemi bér-emelést tervezett a kormányzat azzal, hogy a bér-emelés bizonyos részei már a 2016. évben is megvalósulhatnak. Itt teszem hozzá: igen, ezek a béremelések, ezek a többletkiadások úgy tudnak teljesülni, hogy mellette az államháztartás finanszírozhatósága fennmarad.

És végül azt engedjék meg, hogy megemlítssem, hogy az eddigi eredmények, az eddigi pluszforrás-biztosítások és a 2017. évi költségvetésben látott pluszforrás-biztosítások természetesen önmagukban részét képezik az előttünk látott problémák megoldásának. Én fontosnak tartom, hogy arról is beszéljünk, hogy milyen egyéb strukturális intézkedéseket kíván megtenni a kormányzat annak érdekében, hogy például az intézmények tartozása csökkenjen. És ilyen szempontból én igenis egy nagyon fontos, ugyan számszaki változást nem eredményező, de nagyon fontos változásnak tekintem azt, hogy az egészségügyi intézmények, a kórházak állami fenntartásba kerültek. Ugyanis ez teremti meg annak a lehetőségét, hogy az eddigiekhez képest egy hatékonyabb, jobb struktúrában tudjuk megoldani a problémákat, és elsődleges szempont a betegek gyógyulása, az egészséges magyar lakosság megléte elérhető legyen.

Természetesen vannak még feladataink, de azt gondolom, hogy a feladatok elvégzéséhez mind a 2017. évi költségvetés, mind a későbbi évekre vonatkozó kormányzati tervek megfelelő alapot adnak. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most képviselői felszólalásokkal folytatjuk munkánkat, és azt követően természetesen kétperces hozzászólásokra is lesz lehetőség. Megadom a szót Hörcsik Richárd képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Simon képviselőtársam is említette, ahogyan a délelőtti miniszteri és az államtitkári expozéban is hallottuk, hogy bizony a szocialista-liberális egészségügyi kormányzás alatt komoly forrásokat vontak el az egészségügytől. Lehet ezt tagadni, lehet ezt magyarázni, azonban a tények tényleg magukért beszélnek. Köszönöm Banai államtitkár úrnak is, hogy ezt részben megerősítette.

Nos, mi ezeket az inséges esztendőket bizony alaposan megérezte a vidéken, szűkebb pátriában, például a választókerületemben, Abaújban és Zemplénben, már csak azzal is, hogy a térség közel 90 ezer polgárának az egészségügyi ellátásában bizony a korábban elhasználódott vagy lepusztult egészségügyi infrastruktúra komoly gondokat okozott éppen az elmaradt fejlesztések miatt. Hála istennek, 2010 óta a polgári kormány egy tudatos fejlesztést hajtott végre az egészségügyi ellátórendszer mindhárom szintjén: a háziiorvosi alapellátásban, aztán a járóbeteg-hálózat kiépítésével és végül a Sátoraljaúj helyi Erzsébet Kórház teljes felújításával. Mindezt tette hazai és természetesen uniós források bevonásával, mintegy szerves részeként az országos 500 milliárd forintos egészségügyi fejlesztésnek. Nyugodt szívvel mondhatom, hogy hála istennek, ebből mi, a távoli abaúji és zempléni vidéken élők nem maradtunk ki.

Varga képviselő úrnak említtem, hogy természetesen rendelkezésre álltak az uniós források. 2010 előtt is rendelkezésre álltak, csak akkor ezt nem használták ki, és éppen ezért ezek a források ugyan európai uniós források, de ugyanúgy a magyar választópolgárok fillérei vagy centjei. Nem az a lényeg, hogy most hazai vagy európai, hanem a fejlesztések tovább folytatódnak, és ez nagyon-nagyon lényeges.

Tisztelt Képviselőtársaim! A zempléni egészségügy ellátásának a legmagasabb szintjén a Sátoraljaúj helyi Erzsébet Kórház áll. Bizony régóta húzódott a kórház konszolidációja, éppen a források folyamatos elvonása miatt. Hol volt pénz, hol nem volt pénz, és mindig ott lebegett a damokleszi kard, hogy be kell zárni az új helyi kórházat, miközben az intézmény külső állagára egy fillért sem tudtak költeni. A korábbi tulajdonos és fenntartó új helyi önkormány-

zat sokszor erején felült próbált javítani a hibákon. És végre éppen egy uniós pályázat tette lehetővé, hogy közel 2 milliárdos pályázatból megújuljon az intézmény, amit éppen tavaly adtunk át. Ezzel, úgy hiszem, hogy végképpen elhárult a kórház örökös lét-nemlét problémája, hogy elviszik a kórházat Miskolcra, elfekvőkórház lesz az új helyi kórházból. Hál' istennek, ez a damokleszi kard lekerült a kórház feje felől. És aztán az ellátott betegek és az ott dolgozók munkakörülményei is bizony alaposan megváltoztak.

A második szinten, a járóbeteg-ellátás területén, úgy érzem, hogy az elmúlt öt esztendőben még több hiányt sikerült pótolni Abaújban és Zemplénben. Új helyt kivéve tudniillik, olyan térségekben, ahol egyáltalán nem volt ilyen ellátás, például az abaúji Göncön vagy a bodrogi Cigándon és a hegyaljai Sárospatakon 2,5 milliárd összegben történtek a beruházások. Úgy érzem, hogy az egy napos sebészeti ellátás lehetőségei így minden járás területére kiterjedtek. Mi ez, ha nem az esélyegyenlőség lehetősége az abaúji és a zempléni polgároknak?

És végül a harmadik szintet, a háziiorvosi ellátás infrastruktúrájának a javítását is segítette az uniós pályázat, leginkább az elhasználódott orvosi rendelő felújításával, például Encsen, Hidasnémetiben, Olaszliszkán, Szalaszedten, Zsadányban, összesen 11 ilyen településen több mint 550 millió forinttal. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy végre megoldódott a térségben az erősen elhasználódott mentőállomások rehabilitációja, például Encsen, Ricsén vagy Sátoraljaúj helyen. Azt pedig büszkén tudom mondani, hogy Sárospatakon a rendszerváltás óta húzódó mentőállomás végre megépült, és ezzel nemcsak 14 új munkahelyet létesített, nemcsak új kocsikat kaptak, hanem végre megszűnt a sárospataki járásban is az időbeni elérhetőség fehér foltja.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ha jól összeszámolom, akkor ez az elmúlt öt évben közel 3 milliárd forintos beruházást jelentett Abaújban és Zemplénben. Nagyon-nagyon lényeges, hogy ezzel egy minőségi változás történt a térség betegellátásában. És végül azzal szeretném zárni mondandómat, amivel a háziiorvosom engedett el: csak egészség legyen, a többi ügyis megvesszük. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Z. Kárpát Dániel képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Mivel ebben a különösen kiemelt nemzetstratégiai kérdésben egész egyszerűen a siketek párbeszéde zajlik a Házban, és szálnalmas módon próbálja a kormányzat ezt a katasztrofális képet egy kicsit kozmetikázni vagy egy kicsit tisztábbra festeni, én tettem magamnak egy ígéretet, nem folytatom a sárdobálást egyik irányban sem, hiszen ha önök ezt a kommunikációt folytatják a magyar állampolgárok

irányába, önök fogják meginni a levét. Én nem hiszem, hogy Magyarországon bárki, bármely épelméjű ember úgy gondolná, hogy az egészségügyet illető helyzet lényegi előrelépésen ment volna keresztül az utóbbi hat évben.

(17.30)

Elmondhatjuk, hogy lehet elmúltnyolcévészni, de azt az elmúlt hat évben kellett volna helyrerakni. Amivel én hozzá kívánok járulni a mai naphoz, azok olyan tények, számok, statisztikák, amelyeket persze lehet így és úgy értelmezni, való igaz; de el kell mondjuk, olyan makacs dolgokat takarnak, amelyek legalább a vitát, a kibeszélést megérdemelnék.

Rétvári államtitkár úr egyszerű képviselői minőségében, áttéve a székhelyét a padsorokba, arra hivatkozott, hogy a külföldi munkavállalási engedélyt kérők száma milyen drámai csökkenésen ment keresztül az utóbbi időszakban. Elhangzott egy 2010-es adat, amikor 845 hasonló engedélyt kértek ki, elfelejtette a 2013-as, '14-es adatot emlegetni, mert bár a későbbiekben valóban egy szerencsés csökkenés volt tapasztalható a külföldi munkavállalási engedélyt kérők tekintetében, de bizony ez a 2010-ben még 845-ös szám '13-ban és '14-ben fölment 1200 fölé. Olyan történelmi csúcsokat döntött és döntögetett, amelyek a korábbi kormányzások alatt is elképzelhetetlenek voltak egy nagyon kedvezőtlen politikai klímában. Tehát a teljes képhez ez is hozzátartozik.

El kell mondjuk ugyanakkor, azért sem lehet igaz a kormány fékezett habzású, de azért mégiscsak sikerpropagandája, mert 2013-ról '14-re, aztán 2014-ről '15-re megvizsgálva a demográfiai mutatókat, szintén katasztrofális dolgokra lettünk figyelmesek. Míg 2014-ben 35 ezerrel lettünk kevesebben, egy évvel később sajnálatos módon már 40 ezerrel lettünk kevesebben. Tehát a népességfogyás számbeli mértéke sajnálatos módon növekedett. Éppen ezért, hogy költségvetési időszakba lépünk, és nagyon örülök, hogy ez is tudja bővíteni a vita palettáját, a Jobbik annak érdekében, hogy a katasztrofális méretű népességfogyást az egyik oldalon megfogva az elveszületések számának növelésével jó irányba tudjunk operálni, megint be fogja nyújtani az irányított reprodukció kiemelt támogatását illető javaslatát.

A probléma az, hogy ezt öt-hat éve mindig benyújtjuk, és még egyetlenegyszer sem volt az, hogy a Jobbik benyújtotta azt a javaslatot, hogy a mesterséges megtermékenyített nehéz helyzetben lévő családok esetében fokozottan támogatjuk, támogatnánk, és a kormányzat igennel szavazott volna erre a felvetésre. Most, ha államtitkár úr számai helyesek, aki általában szakszerű és pontos számokat oszt meg velünk, miszerint most már az egészségügy teljes kasszájába nagyjából 100 milliárdos, kicsit nagyobb nagyságrendben egy összeget csorgatnának, ez körülbelül a negyede-ötöde annak, ami most jelen pillanatban hiányzik az azonnali tűzoltást igénylő helyzetekből, akkor nagyon remélem, arra is tud majd választ adni, hogy az irányított reprodukciós folya-

matok támogatására, tehát arra, hogy olyan családokban, ahol gyermekre vágnak, ezt a nagyon nehéz feladatvállalást, ami az ő helyzetükben különösen nehezített, megkönnyítse Magyarország egy kicsit, ez egyszerűen nem lehet politikai kérdés. Egy épelméjű, normális emberekből álló országban és parlamentben nem lehet politikai kérdés ezen nagyon nehéz és katasztrofális helyzetek csillapítása vagy legalábbis annak kísérlete.

Nagyon érdekelné, hogy mennyivel tudja, illetve akarja Magyarország Kormánya ezt támogatni. A Jobbik be fogja nyújtani az erre vonatkozó módosító indítványát, és tényleg szeretettel várjuk azt, hogy tegyék végre félre a politikai ellenérzéseiket.

A statisztikák tekintetében pedig el kell mondjuk, sajnálatos módon sem az orvosok, sem a szakdolgozók kivándorlása nem lassult olyan érezhető ütemben, amely rendszerszintű pozitív elmozdulást jelentene Magyarország számára. Csak így kiragadok egyet idő hiányában a sok közül. A brit nemzeti egészségügyi szolgálat pontos számai alapján 2009 óta az Egyesült Királyságban dolgozó orvosok száma közel 70 százalékkal növekedett, a nem orvosi személyzethez tartozók száma 126 százalékkal. Ugye, ismerjük az ebbe az irányba az elképesztő magyarországi kiáramlást, és bizony azt is látjuk, hogy még a szülés- és védőnők tekintetében is egy olyan 76 százalékos kivándorlási növekmény mutatható ki és az ottani dolgozók számának ebből következő gyarapodása, ami egyértelműen hátrányos folyamatokat takar Magyarországra nézve.

Tehát a követeléseink az azonnaliak valóban egyértelműek lennének. A GDP tekintetében, annak százalékos arányában minimum 2 százalékaival és három éven belül meg kellene emelni a teljes idecsoportosított forrástömeget. Lehetne idehozni stadionokat, Várba költözést, egyebeket, én ezt nem akarom megtenni, hiszen egy hosszú költségvetési vita áll előttünk. A Jobbik tavaly is meg tudta jelölni azt a mintegy 1100 milliárd forintnyi átcsoportosítható kiadást, ami a költségvetésben megtalálható. Szerintünk pazarló vagy helytelen célokra fordítják mindezeket, mi viszont tudnánk jobb helyre költeni, fordítani és irányítani, csatornázni ezeket. De azt is látunk kell, hogy amellet, hogy legalább GDP-arányosan 2 százalékos költségvetési növekedést kellene elérnünk három éven belül, bizony az irányított reprodukciós folyamatok támogatásával és azonnali beavatkozással lehetne nagyon sok helyen úgy tüzet oltani, hogy ebben a nagyon-nagyon fontos rendszerben végre érezhető elmozdulás szülessen.

Tökéletesen életszerűtlen az, hogy 90-100-110 ezer forintot kereső emberek esetében önök, mondjuk, autóvásárláshoz nyújtsanak ilyen-olyan kedvezményeket. Ha életpályamodellről beszélünk, akkor mondjuk, egy otthonteremtési, mondjuk, egy állami bérlakásépítési program esetében lenne jogos elvárás az, hogy orvos, egészségügyi szakdolgozó olyan könnyítést, olyan kedvezményt élvezhessen, hogy könnyebben maradjon meg ebben az országban, jobban érezze Magyarország törődését, és ne

csak egy kihasználható erőforrásként tekintsenek rá, hanem valóban becsüljék meg ezt az embert, az összes orvost, az összes dolgozót, az összes szakdolgozót is természetesen. De amíg egy otthonteremtési program tekintetében sem sikerül ebbe az irányba kedvezni, csak a felső középosztálytól fölfelé és a szerencsésebb helyzetűek számára, akkor bizony nagy a baj, akkor az elvándorlási spirált nem tudják csökkenteni. És mondhatja erre Rétvári államtitkár úr, hogy mennyivel többen végeznek az iskolákban, a tanfolyamokon, az egyetemeken, ha Magyarország a külföld számára segít oktatási folyamatokkal e tekintetben, akkor bizony nem vagyunk előrébb.

Mondom ezt amellet, hogy nem hibáztatok senkit jelen pillanatban, aki külföldre ideiglenesen történő vonulást, munkavállalást választja. De lehetővé kell tenni ezen emberek számára, hogy itt boldoguljanak. Önöknek kutya kötelességük lenne olyan klímát teremteni, hogy Magyarországon minden magyar boldogulhasson. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra jelentkezett Banai Péter Benő államtitkár úr, Nemzetgazdasági Minisztérium. Megadom a szót, államtitkár úr.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Egyet kell értsek abban Z. Kárpát Dániel képviselő úrral, hogy alapvető kérdés az, hogy tudunk-e olyan feltételeket teremteni, hogy megérje Magyarországon maradni. Azt gondolom, ha ezt a kérdést feltesszük, akkor megint meg kell nézni azt, hogy mit tett eddig a kormány, és milyen lépéseket tervez a jövőben.

Először is, azt gondolom, ha az itthon maradást abból a szempontból közelítjük meg, hogy milyen a magyarországi bérek színvonala és milyen egyes nyugat-európai országokban vagy a tengerentúlon a bérszínvonal, akkor azt kell elmondjam, hogy a mostani globalizált világban biztos, hogy évtizedekig fogunk még találni olyan országot, ahol magasabb béreket fizetnek. Ha végignézzük Magyarország történelmén, akkor az elmúlt talán ezer évben egy-két olyan rövid időszakot látunk, amikor a magyar gazdaság fejlettsége körülbelül azonos szinten volt, mint egy-két nyugat-európai ország fejlettsége. Az a kérdés, hogy mit tesz a gazdaságpolitika annak érdekében, hogy úgymond azt a lemaradást, azt a fejlettségbeli különbséget, amit európai uniós tagként a magyar gazdaság és az Európai Unió átlaga között mérünk, hogyan lehet csökkenteni.

Megint engedjék meg, hogy először a statisztikák hívjam segítségül; Eurostat-számok, az Eurostat jellemzően ötéves időszakokat néz át. 2005 és 2010 között a magyar GDP reálértelmeben 1,2 százalékkal csökkent, míg az Unió átlaga 4,5 százalékkal növekedett. Hangsúlyozom, 1,2 százalékkal csökkent. Ugye, ebben a gazdasági környezetben ráadásul eladósodtunk, aminek a terhét mindnyájan nyögjük a mai

napig, hál' istennek, egyre kisebb mértékben, egyre kisebb arányban. 2010 után, 2010 és 2015 között a magyar reál-GDP 8,8 százalékkal bővült, míg az Unió átlaga 4,9 százalék volt. Hangsúlyozom, 8,8 százalékkal bővült.

Azt a fejlettségbeli különbséget, ami a magyar gazdaság és az Európai Unió átlaga között volt, sikerült csökkenteni. Most a történelmi hűség kedvéért hadd említsek egy-két országot, amely azonos helyzetről indult Magyarországgal együtt. Görögország mínusz 18 százalék, Portugália mínusz 4,5 százalék, és sorolhatnám még azon országok sorát, ahol negatív ez a mutató. Az alaphelyzet tehát az, hogy mára a gazdaság teljesítményének köszönhetően nemcsak azt tudjuk elmondani, hogy mindazok a bérintézkedések, amelyek 2010 után megvalósultak, felelős bérintézkedések voltak, hanem arról beszélhetünk, hogy igen, a 2017-es költségvetésben jelentős bérfejlesztési források állnak rendelkezésre.

(17.40)

Képviselő úr ebben a tekintetben nyitott kapukat döngtet, hiszen azt állítom, hogy a magyar gazdaság nagyobb mértékben bővül, mint az európai uniós átlag, és ebből a gazdasági bővülésből a lakosság széles rétegei, így az egészségügyben dolgozók is részesülnek.

Ezek mellett a bérváltozások mellett szintén fontos tényezőként azért képviselő úr is említett olyan elemeket, amelyek, azt gondolom, hogy az itthon maradás mellett szólnak: a családi otthonteremtési támogatás. Mikor volt ilyen jellegű pénzügyi segítség, amely a Magyarországon élni kívánó és itt családot alapító, családot vállaló személyek, házaspárok számára támogatást biztosít? *(Z. Kárpát Dániel: A gazdag emberek számára.)* Képviselő úr, nem; nemcsak a gazdag emberek számára, hanem mindenkinek, aki három gyermekkel rendelkezik, három gyermeket vállal, ugyanaz az otthonteremtési támogatás kijár. Az a családi kedvezmény, amely az egy-, két- vagy háromgyermekesek után igénybe vehető, a jövedelmi helyzettől függően levonható az adóalapból, és igen, a 2017-es évben is - e tekintetben is van előrelépés - a kétgyermekesek családi adókedvezménye kibővül.

Sorolhatnám még az intézkedéseket, az említett adórendszerbeli változásokon túl a devizahiteles-probléma megoldásán keresztül, azt gondolom, hogy számos intézkedést tett a kormány annak érdekében, hogy megérje itthon maradni.

Arról se feledkezzünk meg, hogy európai uniós tagállamként a személyek szabad áramlása alapvető európai uniós szabály, alapvető európai uniós jog, és bizony, a keletről nyugatra vándorlás nemcsak Magyarországon volt jellemző, hanem Európa számos országában.

Ilyen kontextusból érdemes nézni mindazokat a lépéseket, amelyeket a magyar kormány tett, és ilyen kontextusból érdemes megnézni, hogy a magyar elvándorlási adatok, mondjuk, a balti országok el-

vándorlási adataival milyen viszonyban vannak. Azt gondolom, igen, van még teendők, de hál' istennek, a számok azt mutatják, hogy jó úton járunk, és azt gondolom, hogy ha ezt az utat támogatja az Országgyűlés a kormány által benyújtott javaslatok támogatásával, akkor 2017-ben és az azt követő években is fogunk tudni előrelépni. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Józsa István képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoporthoz. Parancsoljon, képviselő úr!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Banai államtitkár úr ismétlődő tévedése késztetett arra, hogy szóljak. Ön a kormánypropagandával összhangban, de csak ön mondja, a szakma nem, a Görögországgal való összehasonlítást önök a forint árfolyamának a bedöntéséhez találták ki 2010 nyarán. Ez akkor sem volt igaz, akkor is tragikus következményei lettek, mert bedőlt a forint, ettől lett Matolcsy úrnak hirtelen olyan sok pénze, amit szétszórhatott az alapítványokba. Úgyhogy én kérem, hogy a saját szakmai reputációja érdekében tartózkodjon ettől a kifejezéstől, mert egyszerűen nem igaz.

Ön pontosan tudja, hogy a jelentős konszolidációt a Bajnai-kormány hajtotta végre, ezért tudott a Fidesz kétharmadot elérni. Ezt olvassák a fejünkre, hogy milyen antiszociális intézkedéseket tettünk, azt már nem nézi senki, hogy mi vezettük be a 13. havi nyugdíjat, de azt nagyon pontosan tudják, hogy a pénzügyi válság konszolidációjának keretében ezt nem tudtuk fizetni. Tehát ön pontosan kell hogy emlékezzen arra, hogy 2010 első negyedévében, már ha tízed százalékkal is, de nőtt a GDP, és az előző negyedévben is. Tehát azt mondja a gazdasági statisztika, ha két negyedévben egymás után azonos előjelű a GDP, jelen esetben, illetve akkor pozitív, akkor ez azt jelenti, hogy önök növekvő gazdaságot kaptak. És még egy számot: azt mondja, hogy hat év átlagában, illetve összességében a GDP 9,1 százalékot emelkedett, az egészségügyre pedig nominálisan 8,1 százalékkal fordítanak többet. Én akkor látok egy kis gapot, de mindenesetre ettől a görög példától én nagyon óvnám önt, mert azok az euró-százmilliárdok, amivel konszolidálták a görög gazdaságot, fényesen mutatják azt, hogy jobb lenne erről elfeledkezni. Ez akkor önöktől egy rossz szöveg volt, rá is ment a forint árfolyama. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr!

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteri államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Elnézést kérek, igyekszem nagyon rövid lenni, csak ha

Józsa képviselő úr ténybeli számokat említ, akkor engedje meg, hogy ténybeli állításokkal, illetőleg kérdésekkel válaszoljak.

Ha megnézzük az európai uniós tagállamokat a tekintetben, hogy ki volt Európa rekordere a hiány nagyságát illetően, akkor sajnos a válasz az, hogy Magyarország. Ha megkérdezzük azt, hogy melyik ország volt a leghosszabb ideig túlzottdeficit-eljárás alatt, akkor a válasz sajnos Magyarország. Ha megkérdezzük azt, hogy 2010 előtt melyik ország volt képes arra, hogy éveken keresztül, öt-hat éven keresztül a legnagyobb vagy a második legnagyobb legyen a hiánya, akkor a válasz az, hogy sajnos Magyarország.

Ha megnézzük a GDP-számok, a reálnövekedési számok változását, akkor sem lehetünk túl büszkék. Képviselő úr, én abban kész vagyok egy vitára, hogy vajon Görögország volt-e rosszabb helyzetben vagy Magyarország, miért volt az, hogy Magyarország elsőként szorult rá a trojka, a Világbank, az IMF és az Európai Unió, az Európai Bizottság hitelére, de kétségtelen, hogy a görögök helyzete sem volt túlságosan rózsás. Epp ezért említettem a görög adatok mellett portugál, spanyol vagy olasz adatokat.

Azt gondolom, hogy ha Görögországot kivesszük a képből, akkor is számos olyan országot látunk, akinek alacsonyabb volt az adóssága, sokkal kisebb volt a hiánya *(Gógös Zoltán: És mennyit keresett egy ápolónő?)*, és mégis sokkal rosszabb teljesítményt ért el az elmúlt években, nemcsak az egészségügyi kiadások változását illetően, hanem mondjuk, az államháztartási hiány vagy az államadósság tekintetében is.

Az MNB kapcsán egyetlen megjegyzést engedjenek meg, ez a kérdés nem az egészségügyi vitának a témája, de azért az tényszerű dolog, hogy hál' istennek, most arról beszélhetünk, hogy az MNB-nek van nyeresége, és nem arról, hogy vesztesége van. *(Gógös Zoltán: Államtitkár úr, ne hülyítsen már bennünket! - Zaj, közbeszólások az MSZP soraiban. - Az elnök csenget.)* Kérem szépen, az MNB-nek tényszerűen nyeresége van. *(Gógös Zoltán: Miből?)* Az kérdés lehet, hogy ezzel a nyereséggel mi történik.

Itt engedjék meg, hogy ahogy kormányzati oldalról sokan tettük, Varga miniszter úr is a 2017-es költségvetés ismertetésekor tette, annyit mondjak, hogy a monetáris politika és a fiskális politika egymástól elválk, a kormányzattól független jegybanki tevékenység határozza azt meg, hogy a jegybank nyereségével mi fog történni *(Gógös Zoltán: Hogy hülyeségre költse a pénzt!)*, és tényszerűen rögzítettem azt, hogy a jegybanknak nyeresége van. Ez mindnyájunknak, adófizetőknek sokat jelent, voltak olyan évek, amikor nagyon komoly befizetést kellett teljesíteni *(Gógös Zoltán: És ez mit jelent a devizahiteleseknek?)* a jegybank felé. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Változatlanul mindig, min-

denkinek megadtam a szót, amikor sorra kerülnek, azt kérem, ha lehet, tartsuk be.

Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a felszólalásokat. Mivel további kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett, megadom a szót Vas Imre képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport. *(A képviselőtársaival konzultáló Gógös Zoltán felé fordulva:)* Tisztelettel kérem Gógös képviselő urat, hogy most Vas Imre képviselő úr kapott szót. Parancsoljon, képviselő úr! *(Gógös Zoltán: Úgyis csak olvas, nem beszél!)*

DR. VAS IMRE (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Józsefváros és Ferencváros jelentős részét magába foglaló választókerületem Budapest legsűrűbb egészségügyi intézményhálózatával rendelkező területe, ahol az elmúlt években folyamatosan és robbanásszerűen megnőtt magas költségvetésű egészségügyi fejlesztések nemcsak a ferencvárosiak és a józsefvárosiak, hanem az egész főváros, illetve az agglomeráció lakosságának is egyre magasabb színvonalú egészségügyi ellátást biztosítanak.

Kiemelek néhány, a jelenlegi országgyűlési ciklusban megvalósult, jelentős beruházást, ezek egyébként mind félmilliárd forint fölötti beruházások. Az ország legnagyobb szívgyógyászati központjában, az Országos Kardiológiai Intézetben a szívbetegségben szenvedők életmentő, gyors diagnosztizálására alkalmas, modern digitális röntgenegységek kerültek beszerzésre 1 milliárd forint értékben. A főépület energetikai racionalizálása 651 millió forintból valósult meg.

A közép-magyarországi gyermekgyógyászati centrumként működő Heim Pál Gyermekkórház Üllői úti tömbjében energetikai, energiahatékonysági beruházásra, napelemes rendszer kiépítésére közel 576 millió forintot fordítottunk. Ez része az elmúlt 35 év egyik legnagyobb gyermek-egészségügyi fejlesztésének, amelyben 1,2 milliárd forintos fejlesztésből a kórház kilenc épülete újult meg.

(17.50)

Az Egyesített Szent István és Szent László Kórház ferencvárosi telephelyének 2015-ös épületenergetikai fejlesztése, valamint az elavult MRI-, röntgendiagnosztikai berendezéseinek technológiai cseréje 1,4 milliárd forintból valósult meg.

A Józsefvárosi Önkormányzat fenntartásában lévő, Auróra utcában található Szent Kozma Egészségügyi Központ épülete másfél milliárd forintos beruházásból, teljes külső és belső épületenergetikai felújítással, korszerű egészségügyi műszerek telepítésével, modern automata betegirányító rendszer kialakításával született újjá, és egy új szárny is épült az addiktológiának és a tüdőgondozónak is.

A Korányi-projekt keretében az Orvostudományi Egyetem elmúlt száz évének legjelentősebb egészségügyi fejlesztése valósul meg 8,1 milliárd forintból. Az Üllői úti klinikai tömb területén igen

magas technológiai színvonalat képviselő, új hétszintes sürgősségi központ vár átadásra. A helikopterleszállópályával ellátott új épületben az országban egyedülálló központi intenzív osztály szolgálja majd a lakosságot.

Az említett egészségügyi fejlesztések önmagukért beszélnek, kiválóan bizonyítják, hogy a polgári kormány folyamatosan pótolja az egészségügytől a szocialisták és liberálisok kormányzása idején elvont forrásokat, illetve az elmaradt fejlesztéseket. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Teleki László képviselő úr, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

TELEKI LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Hiányzik a mai vitából Farkas Flórián, aki a magyarországi romákat képviseli, mert azt gondolom, hogy fontos lenne, hogy egy ilyen nemzeti kérdésnél, nemzeti ügynél ő is elmondja véleményét, hogy hogy gondolja.

De ugyanúgy hiányzik Farkas Félix is, aki nagyon fontos pozíciót tölt be és roma érdekképviselőt lát el, mert azt gondolom, hogy akár kormánypárti, akár ellenzéki oldalról fontos lenne megvilágítani a magyarországi romák egészségügyi helyzetét is. Ezért tehát kénytelen vagyok én, ellenzéki képviselőként néhány gondolatot mondani, hogy milyen a magyarországi romák egészségügyi helyzete, és milyen esélyeik vannak arra, hogy igazán túl tudják élni azt a kaotikus állapotot, amit egyébként az egészségügy önhibáján kívül előidézik. Annál jobban előidézi a kormánypárti politika azt az egészségügyi kálváriát, amit láthatunk, mert akár a kórházak állapotáról, akár az orvoselvándorlásról, akár a szakápolók elvándorlásáról van szó, mindegyik, azt gondolom, politikai kérdés, hogy ne történjen meg, és nem nagyon látjuk azt, hogy ebben valami is változna.

Visszatérve néhány gondolattal a romaügyre. Azt gondolom, hogy amikor különböző statisztikákat említenek, akkor elfelejtik azt mondani, hogy van olyan veszélyeztetett népcsoport, mint a magyarországi romák, akik közel egymillióan vannak most már Magyarországon, és minden második embernek lassan nem lesz tb-je, tehát nem lesz társadalombiztosítási ellátása.

Én azt kérdezném államtitkár úrtól, a kormány képviselőjétől, hogy mit tesznek annak érdekében, hogy a magyarországi romák azon földrajzi térségben, ahol halmozottan hátrányos helyzetűek egyébként nemcsak a romák, hanem a szegény emberek is, mit tesznek annak érdekében, hogy ezt a helyzetet tudják kezelni, mert én azt látom, hogy erre nincsen semmilyen gyógyír, hogy azok az emberek, akik egyébként ilyen helyzetbe kerültek, önhibájukon kívül legtöbb esetben, valamilyen gyógyírt kapjanak, és olyan egészségügyi ellátást, amivel egyébként túl tudják élni azt a betegséget, amibe belekerültek.

A következő pedig, hogy én azt gondolom, nagyon fontos azt is elmondani, hogy elfogadott a kormány egy romaintegrációs cselekvési tervet, ebben benne van az öt pont között az egészségügyi program. Nem látom, hogy az egészségügyi programban a prevenció érvényesülne, semmilyen szinten nem látom. Mert azokat a közalapítványokat, amelyek voltak az önök által nagyon sokszor említett 2010 előtti időszakban, azokat a közalapítványokat megszüntették, ahonnan a prevenciós programokat le lehetett hívni, és lehetett olyan pályázati programokat elindítani, akár a roma nemzetiségi önkormányzatoknak, akár a roma civil szervezeteknek, amelyből a prevencióra tudtak költeni. Ma nem láthatjuk azt, hogy a romakörökben hogy lehetne azt a helyzetet kezelni, ami az egészségügy területén van.

Azt látjuk, hogy azzal a tendenciával, hogy megszüntették ezeket a forrásleghiívási lehetőségeket, elsősorban a közalapítványokon keresztül, azzal azt idézték elő, hogy a magyarországi romák élethelyezte rohamosan csökkent. Ugye ismerik a statisztikát, nem kell önöknek nekem azt elmondani, hogy mi a statisztikai adat. Az átlag magyar ember 72 éves kortól él meg, míg ez a magyarországi romáknál a legutolsó, a Magyar Tudományos Akadémia kutatása alapján ez 55-60 év között van. Tehát 10-12 évvel előbb halnak meg a romák Magyarországon, mint a nem romák.

Azt gondolom, mindenképpen figyelemfelkeltő ez az egyetlen statisztikai adat, ezzel a kérdéssel tehát a kormánynak kell foglalkozni, ha mindenki egyformán számít ebben az országban, akkor nem lehet kérdés, hogy ebben az ügyben valamit tenni kell, és nem lehet az sem kérdés, hogy ma csak azért, mert valaki valahova születik, 12 évvel előbb haljon meg, mint a másik társa, aki nem romaként éli meg a hétköznapjait. Ezért tehát a kormánynak van mit tennie a romaintegrációs kérdésben, van mit tennie az esélyegyenlőség érdekében, mert azt gondolom, hogy ebben a kérdésben, ha nem lesznek olyan pontok, amelyek megnyugtadják a magyarországi romákat, akkor nem lehet a többi kérdésben is komplexitásában azt látni, hogy Magyarországon az integráció elindult. Mert az egészségügyi állapot romlása egy folyamat kérdése. A legtöbb esetben azért van, mert nincsen lakhatási helyzetmegoldása, többnyire nincsen foglalkoztatási kérdés, és ezért vannak a depresszív betegségek, ezért vannak az érszűkületek, és ezért vannak a daganatos betegségek, amelyet nagyon nehezen tudnak a romatársadalmon belül kezelni, és nemcsak azért, mert kulturális másság jégében van ez, és nem mernek orvoshoz menni, és nem akarnak sokszor - ez a tendencia, amit sokszor mondanak -, hanem azért van ez, mert igazán az az orvosi alapellátás, ami egyébként főleg az észak-magyarországi, közép-magyarországi régióban van, az nem teszi lehetővé, hogy ezek a szegény emberek, akik ki vannak szolgáltatva, egyenlő eséllyel tudjanak az egészségügyhöz hozzáférni.

Ezért azt gondolom, hogy van a kormánynak felelőssége abban, hogy valóban mindenki egyenlőnek

születik-e ebben az országban, mert ha nem, akkor azt gondolom, hogy nem lehet arról beszélni, hogy a kormány legitim lenne a roma közösségek körében. Köszönöm szépen tisztelt figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Csenger-Zalán Zsolt képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon!

CSENGER-ZALÁN ZSOLT (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Hallgatva a vitát, Z. Kárpát Dániel képviselőtársunk hozzászólására már Banai államtitkár úr válaszolt, én mégis két kis adalékot tennék hozzá. Ne felejtjük el, hogy nyilván 2009-2013 között látványosan megnőhettek a külföldön munkát vállaló orvosok statisztikai adatai, de azt ne felejtjük el, hogy 2011 óta szabad a munkavállalás az Európai Unióban számunkra, magyarok számára is, és ez mindenképpen üdvözendő, legalábbis a dolognak ez a része; ezért is küzdöttünk.

A dolog másik része pedig az, hogy nagyon sokan vannak, akik egyébként vámszedői is ennek az igénynek, ennek a mozgásnak. Z. Kárpát Dániel képviselőtársunk, ha egy kicsit hátrafordul, akkor képviselőtársától információkat is szerezhetett volna erről, hiszen ő az orvosexportban érdekelt cégben van.

No, de nem is erről akartam én igazán beszélni. Itt egy miniszterelnök már hozzászólta a vitához, akkor elő is került az a tévévita, amelyben a vizitdíj és a receptdíj felírását tagadta, persze azóta, ezt pontosan tudja mindenki, mi is tudjuk, hogy ez egy hazugság volt. De ne felejtjük el, hogy volt egy másik miniszterelnöki vita is, még korábban, nevezetesen Medgyessy Péternek volt egy olyan szerencsés mondása még 2002-ben, hogy majdnem könnyező szemekkel beszélt a kazincbarcikai kórház alagsorában lévő átrohadt vízvezetékéről, majd kormányon a világon semmit nem tett ezért. Hogy nyolc év alatt a szocialista-liberális kormány a szörnyülködésen és a mellébeszélésen kívül hova jutott, azt pontosan érzékelhettük mi, akik akkor átvettük a kormányzást, egyáltalán amilyen állapotban az egészségügy volt. Öt-százmilliárd forintot költöttünk azóta ezekre a fejlesztésekre, arra, amiről Medgyessy Péter könnyező szemekkel beszélt, az átrohadt vascsövekre.

(18.00)

Kórházakat hoztunk rendbe, műszereket, diagnosztikai berendezéseket javítottunk meg, illetve újítottunk fel.

A saját választókerületemre, illetve egy kicsit szélesebben Pest megyére visszatérve vagy arról is néhány szót szólva itt Harrach Péter képviselőtársam már említette, hogy egyébként szintén a szocialista-liberális vezetésnek köszönhetően a közép-magyarországi régió azáltal, hogy Pest megye Budapesttel együtt van, gyakorlatilag egy fillér európai uniós pénzhez sem tud jutni. Csak ott a budai agglomeráció

ciót hadd mondjam, Buda környékét: a váci kórház ennek ellenére megújult, a váci kórház főépületében komoly beruházások történtek. Ma már elmondhatjuk, hogy minden egyes kórteremhez tartozik saját vizesblokk, saját fürdőszoba. Tudom, hogy ez persze kevés, meg ennél sokkal több lehetne, és az is kevés, hogy megújult a teljes fűtési rendszere, vagy ugyanígy említhetném a törökbálinti tudószanatóriumot, ahol szintén komoly fejlesztések történtek.

Tehát még egyszer összefoglalva, tudom, hogy ez kevés, ennél sokkal többet lehetne vagy sokkal többet kellene egész pontosan tenni az egészségügyben. Évről évre növekszik az az arány, amelyet az egészségügybe befektetünk, és mi nem szörnyülködünk, nem mellébeszélünk, hanem ha lépésről lépésre is, de haladunk előre. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Ander Balázs képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, öné a szó.

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ha valahol igazak a XIX. századi német metafizikus, Schopenhauer szavai, aki azt állította, hogy az egészség nem minden, de egészség nélkül minden semmi, akkor az a hely Somogy megye. Az a Somogy megye, amelynek különösen déli részén úgy érezzük magunkat, úgy érzik magukat az ott élő emberek, mint Nagy Károly regényében, Az elfelejtett erőd című regényben szereplők, amikor Fleurion tábornagyszivarhamuja rápötytyent a térképre, úgy sokszorosították ezt a térképet, és mindenki meglepedkezett a 103-as erődről. No, így érzik magukat egyébként a dél-somogyi emberek is.

A megye, amely egyébként 1498-ban a megyék sorában elsőként kapott megyecímert, valószínűleg tartom, hogy elsőként fogja beadni a kulcsot, ha azt a humán reprodukciós katasztrófát szemléljük, amely az egészségügy helyzetétől elválaszthatatlan, és azzal ezer szállal összekapcsolódik. Magyarán, a Fidesz-féle magyar reformok ebben a megyében sem működnek, és ha minden így megy tovább, akkor Somogyország nemes egyszerűséggel felszámolja magát.

Egy OECD-felmérést idéznék. E szerint a felmérés szerint a szervezet 34 tagországát rangsorolták egy komplex egészségmutató alapján egy 1-től 10-ig terjedő skálán. Az elsőként Japán, Svájc és Ausztrália 9 és 10 pont közötti számokkal, míg a sereghajtó Szlovákia és Magyarország csupán 1,6 és 0,4 pontot értek el. A dunántúli régió és ezen belül pedig Somogy megye eredményei még ennél is sokkal elborzasztóbbak. Ennek nyilván összetett okai vannak.

Sokat beszélünk az alapellátás fontosságáról, ami óriási relevanciával kell hogy bírjon egy olyan társadalomföldrajzi adottságokkal bíró megyében, mint amilyen Somogy, hiszen a 246 itteni település háromnegyede 1000 fő alatti kistéleplés, körülbelül 50 százalék az 500 fő alatti aprófalvak aránya, és

községeink egynegyede bizony zsákfalú. Az előregegett régió infrastrukturális ellátottsága mindemellett katasztrófális. Nagyon jó és jogos kérdés, hogy hogy beszélhetünk egy ilyen helyzetben megelőzésről vagy éppen a hozzáféréshez való jogról.

Nem véletlen, hogy a születések száma alacsonyabb az országosnál, és a halálozási mutatók terén is rosszabb eredményeket produkálunk, hiszen például a választókerületemhez tartozó Csurgói járásban is gazdagon arat a halál, mert a mortalitás másfélszerese az országos átlagnak. A megye népességfogyása szintén másfélszerese az országos átlagnak, de a Csurgói járásban az 1000 főre jutó fogyás már két és félszerese az országos szintnek. Ha valahol, akkor itt sürgős állami beavatkozásra lenne szükség, mert a lakosság fogyása már-már járványos méreteket öltött.

Be kell látni, hogy egyértelmű összefüggés van gazdaság és népesedés között, így az alacsony születési ráta és a kritikus halálozási mutatók miatt egyenesen humán erőforrás-katasztrófáról beszélhetünk, annak minden oktatási, szociális, valamint egészségügyi hatásával.

Somogyban a férfiak 7, a nők pedig 5 évvel élnek kevesebbet ideig, mint az EU-s átlag. Ezért is bír nálunk különös fontossággal a Jobbik által elindított valódi nemzeti konzultáció.

A háziorvosi ellátásban drámaian romlanak megyénk pozíciói. A dunántúli megyék sorában az utolsó helyen állunk. Itt van a legtöbb, mintegy 15 betöltetlen praxis, köztük a már 2008 óta üresen álló lakócsai vegyes körzet. Ráadásul a számok erősen kozmetikázottak, ugyanis több orvos helyettesítőként - nyilván már ameddig bírja energiával - akár második körzetet is vihet. De ez az orvoshiány - itt már nagyon sokan elmondtuk - csak fokozódni fog, hiszen többségük nyugdíjas vagy nyugdíjkorhatár környékén jár. Ugyanez a helyzet egyébként a fiatal szakszeméllyezettel is, ők is eltűnnek; ők nem nyugdíjba mennek, hanem elvándorolnak Nyugat-európába, ahol sokkal jobb körülmények, sokkal jobb bérek várják őket.

De beszélhetünk arról is, hogy a 300 ezres megye három legnagyobb kórháza, a siófoki, a nagyatádi és a kaposvári újra egy ilyen 1,5 milliárdos adósságot görget maga előtt. Lenne hát helye a rendszerből hiányzó százmilliárdoknak. Bár tudjuk, hogy a haverok érdeke és az extraprofitja sokkal előrébb való, csak az a baj, hogy a hűbéresek mézarszékén a szegény vidéki lakosság képezi a birkák szerepét, őket nézik birkáknak.

Természetesen nem akarjuk eltagadni, hogy a vidéki kis kórházak, mint amilyen például a Somogy megyei Marcaliban található városi kórház elszorítása mellett azért történtek jelentős beruházások is. Ilyen például a kaposvári megyei kórház vagy éppen a lakóhelyemen, Barcson felépített kistérségi járóbeteg-ellátó központ. De mindez nem felelteti, hogy a csillogó új épületekben szintén nem esik jól a szakorvosokra való hosszas várakozás vagy éppen a műtétekre való várakozás. Elfogadhatatlan, amikor pél-

dául azt mondják a betegnek, hogy akkor tudják megműteni a gerincservét, amikor már majd feketedik a lába. Legutóbb például Csurgón hallottam ezt egy köztéri lakossági fogadóórán.

Tudjuk, hogy itt Somogyban nagyon maradiak vagyunk, tisztelt kormánypárti képviselőtársaim, de azért csak nem lehet elfelejteni, hogy a megyében jellemző alig 100 ezer forintos átlagnyugdíjából és az országos átlagfizetéseknek a 80 százalékából, már ha van rendes munka és nem közmunka jut, akkor bizony igen nehéz helyzetben van az átlagpolgár, aki meg akar felelni az egészségtudatos életmód elvárásainak.

Kérem mindezek figyelembevételét és a költségvetésnél a jobbikos javaslatok meghallgatását. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kettőperces felszólalások következnek. Megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoporthoz.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt látom, hogy Banai Benő államtitkár úr kellő politikai elfogultsággal kezeli az adatokat. Szívesen beszél a 2005-10 közötti GDP alakulásáról. Beszélhet arról is, hogy 2002-2005 között 17 százalékos mértékű növekedés volt, és akkor a nyolc évről is beszélhet, hogy összességében hogy nézett ki. Na, csak azért mondom, hogy ne olyan kiragadásokat tegyen, amelyeket pillanatok alatt meg lehet cáfolni. Úgy, ahogy Józsa képviselőtársam mondta, az ön reputációját nem felfelé emeli és röpíti mindaz, amit csinál a számok bűvöletében.

Tudja, bérfejlesztésekről beszél itt 2017-et érintően. Nézze meg, mit csináltak az elmúlt esztendőben az egészségügyben az alapbér növelését érintően! Semmit. Nézze meg, hogy mit csináltak 2010-14 között! Megmondom önnek, hogyha nem tudja, megmondom: 19 ezer forintos növekedést tettek ebben a négy évben, miközben abban a nyolc évben meg 51 ezer forintos növekedés volt, annak az első négy évében 36 ezer forint. Tudja, önnek tudnia kell, ha azt a 36 ezer forintot átszámolja mai értékre, akkor az 67 ezer forintot jelent. Na, akkor szólaljon meg, ha 67 ezer forintnál nagyobb mértékű bérfejlesztést csinálnak majd az egészségügyben egy négyéves ciklus alatt, és akkor mondja az érveket úgy, mintha azok helyén lévők lennének és helytállóak lennének!

Tudja, akkor beszéljen róla, hogyha majd az Európai Unió szintjén a növekvő, a GDP arányaiban növekvő mértékű egészségügybe történő investíció mellett Magyarországon nem csökkenni fog ennek az investíciónak a mértéke. Tudja, akkor beszéljen róla, ha 2015-ben, amiről nem szívesen beszélnek, a 2000 főt majdhogynem elérő azoknak a száma, akik hatósági bizonyítványt kaptak annak érdekében, hogy külföldön munkalehetőségre tegyenek szert. És tudja, ezeknek az embereknek közel a fele a 25-35

éves korosztályba tartozó. Na szóval, ha ezekre tud majd korrekt, tisztességes válaszokat adni, akkor szívesen hallgatom az okfejtéseit.

Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps az MSZP padsoraiból.)*

(18.10)

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Mivel további kétperces felszólalásra senki nem jelentkezett, így folytatjuk a felszólalások sorát. Megadom a szót Tesselty Zoltán képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoporthoz. Parancsoljon, képviselő úr!

TESSELY ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Képviselőtársaim! Fejér megye 3. számú választókerületének képviselőjeként a székhelytelepülés, Bicske szakorvosi járóbeteg-ellátásával kapcsolatosan szeretnék először áttekintést adni, majd végezetül egy kérést megfogalmazni.

Bicske 12 ezer lelket számláló kisváros Fejér megyében, Pannónia szívében. A város teljes önkormányzati tulajdonú nonprofit kft.-ként üzemelő egészségügyi központjának működése azonban a település határain jelentősen túlmutat, hiszen a Bicskei Egészségügyi Központ a város lakosságán kívül a Bicskei-, a csákvári és a Zsámbéki-medence, az Etyeki-dombság, valamint a Szent László-patak és a Váli-víz környékének településén élők magasabb színvonalú egészségügyi ellátásának a szolgáltatásában is biztosít.

Bicske város önkormányzata, szem előtt tartva a város és vonzáskörzete lakosságának az érdekeit 2004-ben átvette a megyétől a járóbeteg-szakellátás feladatait, amit az akkori szabályozási környezet szerint a megyei önkormányzat működtetett. Szeretnék figyelemfelkeltésül rámutatni, hogy ebben az időben szocialista országvezetés és szocialista többségű megyei vezetés regnált, mégis - vagy talán éppen ezért - a mai szemmel hihetetlenül elhanyagolt, alacsony színvonalú higiénias és szakmai minőség jellemezte az intézményt. Az átvételt követően sikerült fejlődési pályára állítania a városnak a szakorvosi ellátást. A korábbi néhány, alig tízszakmás szakrendelő hamarosan közel 30 szakmában nyújtott és nyújt jó színvonalú ellátást. A város vezetése azonban nem elégedett meg ezzel a helyzettel, ezért sikerrel indult és nyert a KDOP 2.5.1/B számú pályázaton, és jelentős sajátpénzeszköz-ráfordítással kiegészítve megkezdte az egészségügyi központ bővítését és teljes rekonstrukcióját.

Tekintettel azonban arra, hogy a pályázat akkori elbírálása során nagy előnyt jelentett az egyes településeknek a regnáló szocialista kormányhoz való lojalitás, így az azóta eltelt idő által is igazoltan a legmegalapozottabb szakmai programjával sem tudta Bicske városa érdemben a vetélytársakkal, a szocialista kötődésű városokkal szemben felvenni a versenyt. Az elnyert támogatási összeg így mindössze a

teljes beruházás töredékére volt elegendő. A szűkös forrásokra tekintettel a teljes fejlesztési programot nem lehetett végrehajtani egy lépésben, azt ütemezni, részekre bontani volt szükséges. Felismerve a kor követelményeit, a megvalósuló első ütemben Bicske városa az egynapos sebészetet és a nappali kórházi ellátást hozta létre, valamint ezzel párhuzamosan a gyermekorvosi ellátás és a védőnői szolgálat fogadótereinek újjáépítése is megvalósulhatott. Miként a járóbeteg-ellátás átvételekor, az új ellátási formák létrehozásánál is az volt a célja a tulajdonos önkormányzatnak, hogy a betegekhez közel hozza a minél teljesebb, egyben definitív ellátást nyújtó szakorvosi egészségügyi szolgáltatásokat. Amint azt már említettem, ehhez az önkormányzat a meglévő kötelező feladatai ellátását beleértve a felvett hiteleinek törlesztése mellett az önként vállalt feladatokhoz és a pályázatban meg nem valósuló, meg nem valósítható, ám mégis szükséges elemekhez az elnyert 374 millió forintos támogatási összegben túl mintegy 152 millió forintot saját forrásból biztosított.

A város döntésének helyességét később az Állami Számvevőszék jelentése is igazolta, amelyben az egynapos sebészeti ellátás átfogó vizsgálatának eredményét összegezte. (*Dr. Hörcsik Richárd a poharát kocogtatja.*) Ebben a szervezet megállapította, hogy az egynapos sebészet olyan ellátási forma, amely minden érintett részére csak előnyöket tartalmaz - az érintettek közé a beteg, a beteg családja, munkahelye, a társadalombiztosítás és az egészségügy szereplői tartoznak. Az egynapos sebészet a 2011-ben történt megnyitása óta igazolta a lakosság elvárásait és az ellátáshoz fűződő fenntartói reményeket. A rendelkezésre álló finanszírozási keretet felhasználva (*Dr. Selmeczi Gabriella: Idő!*) több mint 1500 műtétet végeznek az intézmény orvosai évente, jól szolgálva ezzel Bicske és vonzáskörzetének betegeit, biztosítva a könnyebb elérhetőséget, a lakosságközeli ellátás (*Dr. Hörcsik Richárd a poharát kocogtatja.*) egészségpolitikai törekvésének való gyakorlati megfelelést. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. (*Taps a kormánypártok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Heringes Anita képviselő asszony, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő asszony!

HERINGES ANITA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm a szót. Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Ház! Amikor az államtitkár úr átvette ezt a tárcát, és egészségügyi államtitkár lett, nem kis feladatot kapott, hiszen igaza volt, többletpénzt nem kapott hozzá, viszont többletfeladatot meg ezt az egész káoszt, ami az egészségügyben ma Magyarországon van, azt így megkapta csomagban. Főleg úgy lehetett ez nehéz feladat, hogy Zombor Gábor képviselő úr bicskája már beletört ebbe a feladatba, ő elmondta anno is egy konferencián, hogy az ágazatot meg kellene szabadítani a politika csapdájától, és konszenzusra kéne törekedni ezen a területen. Azt gondolom, hogy eb-

ben az államtitkár úrnak igaza van, mert ez az a kérdés, ami minden embert érint ma Magyarországon, teljesen mindegy, hogy jobboldali, baloldali, konzervatív, liberális beállítottságú ember-e, az egészségügy az az egyik terület az oktatás mellett, amelyet egy család sem tud elkerülni.

Normál esetben az ember bekerül az állami egészségügybe, jelen pillanatban szembesül azzal a helyzettel, ami ott van, és elkekeredik. Pár felszólalással ezelőtt láttuk és hallottuk azt a vitát, hogy az embereknek most is, mondjuk ki, fizetniük kell azért, hogy az egészségügyben ellátást kapjanak. És a legtöbb ember sajnos félelemből fizet, és előre fizet, ami azért elkekerítő, merthogy az emberek nagy része egyébként ezt nem teheti meg, és az utolsó fillérjeit teszi oda, csak azért, hogy bízzon abban, hogy biztos meg fog gyógyulni, vagy biztos megkapja azt az ellátást, amit kell, amellelt, hogy az ott dolgozó emberek meg tényleg lelküket-szívüket és mindenüket odate szik ezen területen, csak olyan szinten nincsenek megfizetve, ami tényleg tragikus. Egy kezdő ápolónak, hogyha mind a kettő szülő, a férj és a feleség is ápoló, őszintén megvallva nagyon nehéz ma elkezdenie egy életet, és nagyon nehéz ma belevágni egy gyerekvállalásba, mert ezekből a 80-90 ezer forintokból nem jut már arra, ami egyébként az életet jelentené.

És tényleg az a nagy kérdés, kedves képviselőtársaim, hogy az-e Magyarországon az élet ma egy fiatal párnak, hogy kifizeti a csekkjeit, kifizeti az esetleges fennmaradó devizahitelét, kifizeti az élelmiszert, amit kell, és kifizeti az albérletet meg a rezsi költséget, és nem marad az életre pénze, Azt gondolom, hogy önök sem ilyen jövőt képzelnek el a gyermekeiknek, és pont azoknak az embereknek nem ilyen jövőt és életképet kéne elképzelnünk, akiknek az életünket és a családtagjaink életét tesszük a kezükbe. Hiszen az egészségügy az a hely, ahol az ember a legkiszolgáltatottabb, hiszen akkor kerül oda az ember, amikor a legelesettebb, és a családtagjai is akkor kerülnek ebbe a helyzetbe, amikor a legjobban azt érzik, hogy neki segítségre van szüksége, és nincs más lehetősége, mint hogy bízzon azokban az emberekben, akik tényleg - még egyszer szeretném elmondani - erőn felül teljesítenek és erőn felül dolgoznak.

Ez az a téma, amiben én sokszor felvettem már a krónikus ágyak kérdését, és egyelőre még teljesen megnyugtató választ ezen a területen nem kaptam sajnos. Azt tudjuk, hogy a krónikus ágyak most az egészségügyi kasszából átkerülnek a szociális kasszába, merthogy az a véleménye és az a hozzáállása ma a szakterületnek, a szakpolitikának, hogy itt nem elsősorban egészségügyi ellátásra van szükség, hanem szociális ellátásra.

(18.20)

Ezt már az egészségügyi salátatörvényenél is elmondtam, hogy én személyesen ismerek olyan em-

bert, a családjában is volt olyan ember, aki ha megkapta egyébként idősként - persze az elsődleges betegségei már az idősségből kifolyólag voltak - a rendes egészségügyi ellátást, olyan orvosok és szakápolók vették körül, akik mindent megtettek érte, akkor ki tudott jönni egy krónikus belosztályról is, és még éveket tudott a családjával tölteni és továbbélni.

Ezért azt gondolom, nem biztos, hogy jó megoldás az, ha teljesen kivesszük az egészségügy alól, és a szociális ágazathoz csapjuk most az idős gondozását, mert nem mondhatunk le ezekről az idős emberekről. Azt gondolom, sok mindent tettek az elmúlt időszakban értünk, felneveltek minket, ezért megérdemlik azt, hogy mindent megkapjanak, és minden lehetőséget megkapjanak.

Az a nagy kérdésünk, hogy ezeken az osztályokon ezekért az ágyakért mostantól, ha csak azt nézzük, hogy az OEP-nek 63 milliárd forintjába kerültek ezek az ágyak, ha azt lebontjuk, akkor 10 ezer forint per ágy per nap, ez az összeg lesz-e az, amit majd a családnak ki kell fizetni, hogy ezeken fekdhessenek ezek az emberek. Vagy mire számítsanak? Mert ma nagyon-nagyon ki van fillérezve egy család élete, és nagyon-nagyon ki van fillérezve, hogy meg tudjanak élni. Látjuk azt, hogy 53 ezer ember részesül most ápolási díjban, és azt lehet érezni, hogy most ezt az ápolási díjat próbálják hat év után, nyolc év után lassan rendbe hozni, és egy kicsivel emelni ezt az összeget. De ugye, nem arról szól, hogy ezek az emberek, akik ápolási díjban részesülnek, otthon vannak a családtagjukkal, azt gondolom, minél nagyobb összeget érdemelnek meg, akár a minimálbérnek megfelelő összeget is, de én tényleg azt gondolom, az a legegészségesebb dolog, ha ez az egészségügyben marad, és tényleg olyan ellátást kaphatnak azok az emberek, akik rászorulnak, amelyet megérdemelnek.

Ezért tényleg egyenes mondatokban mondja ki, államtitkár úr, hogy mire számítsanak a krónikus ágyon fekvő emberek családtagjai. Mi az az összeg, amit majd önök számolnak most? Mert gondolom, már számolnak, hiszen júliusban be kívánják vezetni a magasabb díjat. Mi az az összeg, amivel számolniuk kell? Ez egy nagyon nagy kérdés. Köszönöm. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Vécsy László képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport.

VÉCSEY LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Mint cseppben a tenger, úgy látjuk egy-egy választókerület egészségügyi ellátási helyzetében az országos egészségügy helyzetét, és nincs ez másként az én választókerületemben sem, Pest megye 6. számú választókerületében. Nálam két állami fenntartású és működtetésű egészségügyi intézmény van, az aszódi rendelőintézet és a Flór Ferenc Kórház Kistarcsán.

Célszerűnek látom a múlt-jelen-jövő tengelyén végignézni, hogy mi is történt, hol is állunk, és mi felé megyünk. Röviden összefoglalva azt tudnám

mondani, hogy 2010-ben, a kormányváltáskor romokat vettünk át, és azóta lényegében nagyon sok tekintetben a romeltakarítás munkáját végezzük. Ez leginkább az aszódi rendelőintézet példáján érhető tetten, hiszen az aszódi rendelőintézet gyakorlatilag minden olyan tragikus fázison átment, amit a Gyurcsány-, Bajnai-kormányok az egészségügynek szántak: 2010-ben a megszűnés szélére került, éveken keresztül a megszüntetés réme fenyegette, és éveken keresztül remény se nagyon mutatkozott ennek megmentésére, mígnem a kormány nagyon pozitív döntésével, térségi együttműködés keretében, a hatvani kórház együttműködésében, folyamatos és stabil működés biztosítása mellett biztos jövő elé nézhet az aszódi rendelőintézet is.

De nézzük a jelent! Csak az elmúlt egy év fejleszteseit tekintve, kezdjük talán akkor Aszóddal, amit említettem. Aszódon egy nagyon komoly, 100 milliós nagyságrendű energetikai beruházás történt, ami tényleg a legszükségesebb dolgokra terjedt ki, nyílászárókra, szigetelésre. A Flór Ferenc Kórházban éppen februárban - talán az államtitkár úrnak is feltettem ilyen kérdést - egy több gépből álló, a legmodernebb technikával működő röntgengépsorozatot adtak át a kórháznak. Aztán Aszódon szintén körülbelül két hónappal ezelőtt egy direkt digitális felvételi és átvilágító berendezést adtunk át. A Flór Ferenc Kórházban is történt energetikai beruházás, napelemek felszerelése, illetve miután az egészségügy legfontosabb szereplője a beteg, a betegelégedettség érdekében mintegy 33 fő dolgozó egy 50 milliós képzési programban vehetett részt.

A jövőt tekintve nagyon fontosnak és örömtelinek tartottam, amit a miniszter úr elmondott a budapesti egészségügyi rendszer átalakításáról, és ehhez csatlakozva az államtitkár úr öt pontos programját is nagyon fontosnak gondolom. A komplex megközelítés, a Budapesttel együtt való kezelés számunkra Pest megyében nagyon-nagyon fontos, hiszen Budapest és Pest megye kölcsönösen igénybe veszi egymás szolgáltatásait. Csak egyetlen számot mondanék: a Flór Ferenc Kórházban van olyan progresszivitási szint, például a sürgősségi aneszteziológia, ahol másfél millió embert lát el a kórház. Tehát Pest megye, az agglomeráció, sőt akár nagyobb térségnek is a komplex kezelése, úgy gondolom, nagyon-nagyon jó megközelítés és a betegek érdekét szolgáló megközelítés, ami biztos jövőt alapoz meg.

Végezetül, de nem utolsósorban: az együttműködés és a komplex megközelítés mindig hasznára válik az ügyeknek. E tekintetben szeretnék innen is köszönetet mondani az aszódi térség együttműködő önkormányzatainak, civil szervezeteinek, vállalkozóinak, akiknek segítségével ezek a beruházások megvalósultak, illetve kiegészültek, és Banai államtitkár úr költségvetésre tett kitekintése alapján azt gondolom, a mi Flór Ferenc Kórházunk dolgozóinak is elmondhatjuk, hogy a jövő évi költségvetés alapján mindenki tehet egy lépést előre.

Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Magyar Zoltán képviselő úr, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon!

MAGYAR ZOLTÁN (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Képviselőtársaim! Én szűkebb hazám, választókerületem problémáit, egészségügyi kérdéseit vetném fel.

Csorna esete már többször szóba került, Kapuvárról viszont még kevesebb szó esett itt, a Ház falai között. Mind a két kórházra az a jellemző, hogy súlyosan érintette egyébként mind a fenntartó-, mind a struktúraváltás, és pont ezért a valódi nemzeti konzultáció keretében én is felkerestem a térségben jó néhány háziorvost, voltam a kórházban, illetve több más, egészségüggyel kapcsolatos intézményt és helyet is meglátogattam.

Szomorúan tapasztalom, hogy az átlag állampolgárok szempontjából lett a leginkább súlyos az átalakítás. Van olyan rábaközi település, ami 50-60 kilométerre esik a legközelebbi kiemelt kórházhoz, mindez egyébként siralmas úthálózati viszonyok mellett. Ez életveszélyes is lehet, gondolhatjuk, hogy akár életüket is jelenthet.

Érdeemes megemlíteni még talán, hogy Sándor Máriát és társait vendégül láttam, a fekete ruhás nővér szintén Kapuváron volt szombaton, és olyan fokú érdeklődés volt a térségből, annyi panaszáradat érkezett el hozzám, amit most így idő hiányában nem tudok önöknek mind elmondani, de azért igyekszem ebből szemezgetni.

1887-től 2007-ig volt aktív betegellátás Kapuváron, és azt kell mondanom őszintén, hogy valami pozitívát is mondjak, hogy jelenleg az eszközparkra sok panasz nem érkezett, azonban a létszámihiány nagyon érződik. Az ápolóknak nagy segítség lenne, ahogy elmondták, hogy minden műszakra akár plusz egy fő szakképzettség nélküli személyzetet is kapjanak segítségként, aki természetesen nem a szorosan vett szakirányú munkához nyújtana segítséget, hanem ágyhuzatolás, ételosztás vagy éppen a röntgenbe való kísérés szempontjából lenne nagy segítség. A pihenőnapok és szabadságok kiadása gyakran a nővérek végkimerültségét idézi elő, ezt is súlyos problémaként említették meg, ahogy azt is, hogy jelenleg ott tartunk, hogy a csecsemőket, gyermekeket Sopronba, Győrbe vagy Mosonmagyaróvárra viszik a szülei saját költségen, autóval zötykölődve és szakértett kíséret nélkül.

De hogy ez a gyakorlatban mit jelent? 36-40-50 kilométerekről beszélgettünk. Ezért mondtam azt korábban is, hogy Magyarországon bizony attól függően, hogy ki milyen településen él, nem egyenlő eséllyel jut hozzá ugyanazokhoz az egészségügyi szolgáltatásokhoz.

Az ápolók elmondták, hogy a családcentrikusságát hirdető kormány mennyire megnehezíti egyébként az egészségügyben dolgozóknak azt a helyzetét, hogy normális családi viszonyban éljenek, hiszen a 12 órás műszakozás ezt nehezen teszi lehetővé.

(18.30)

Elmondták azt is, hogy egy 25 éve dolgozó ápolónőnek 29 nap szabadsága van, amelynek a kétharmadával ráadásul az intézmény rendelkezik. Arra kéri a kormányt, hogy ezen is változtasson.

A fizetés pedig, ami már sokszor szóba került, szintén felháborító és tarthatatlan. A kapuvári kórház dolgozóinak 40 százalékát érintette a minimálbér-emelés. Azt hiszem, hogy ez egy súlyos és beszédes szám. Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Kettőperces felszólalások következnek. Megadom a szót Józsa István képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon!

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Lehet, hogy még a kettő percet sem használom ki, ugyanis a lényeg kimondásához valószínűleg egy perc is elég. A lényeg pedig az, hogy a magyar egészségügy omladozó rendszerét ma kizárólag az orvosok és a szakdolgozók erőt meghaladó, emberfeletti munkája tartja még össze. Államtitkár úr a programjában elismeri, hogy a minimumfeltételeket szeretné rendezni, és mindenki tudja, hogy alapvető feltételek hiányoznak. Volt, aki Semmelweis Ignácra hivatkozott, aki felfedezte, hogy a kézmosás mennyire fontos, ma pedig még az elemi higiéniahoz sincsenek meg a feltételek, nincsenek tisztítószerek vagy fertőtlenítő szerek, ilyen egyszerű dolgok, mint hogy vécépapír, törölköző legyen. A multirezisztens baktériumoktól osztályokat, termeket kell lezárni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Amikor felolvassák a saját körzetükről azt a kis összefoglalót, amit valaki megírt - mert volt, aki még elolvasni is alig bírta -, akkor én azt mondom, hogy menjenek el, nézzék meg, hogy mi van a valóságban, és támogassák az államtitkár urat, hogy ne ennyi pénzt kapjon, hanem annyit, amennyit el fogok mondani a rendes hozzászólásomban. *(Boldog István: Alig várjuk!)* Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Folytatjuk a képviselői felszólalásokat. Megadom a szót Csöbör Katalin képviselő asszonynak, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon!

CSÖBÖR KATALIN (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Borsod-Abaúj-Zemplén megye 1. számú választókerületének országgyűlési képviselőjeként csak megerősíteni tudom az előttem felszólaló fideszes képviselők, valamint az előttem felszólaló fideszes vezérszónokok által elmondottakat.

Az ellenzék kritikái viszont az egészségügy helyzetére vonatkozóan egyáltalán nem állják meg a helyüket. Az alábbiakból ki fog majd derülni, hogy a választókerületemben lévő egészségügyi intézmé-

nyek milyen fejlesztéseken mentek keresztül, csak úgy, mint a kisebb településeken, mint Alsózsolca, Felsőzsolca, Arnót, Sajókeresztúr vagy Szirmabesenyő. De Miskolcon a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház is történetének a legnagyobb fejlesztését tudta megvalósítani az utóbbi években.

Ezzel szemben tegyük fel a kérdést: hol tartana ma az egészségügy helyzete, ha 2010-ben a szocialisták maradnak kormányon? Könnyen kitalálható, hiszen a szocialisták az addigi kormányzásuk alatt utcára tették az egészségügyi dolgozókat, csökkentették a fizetésüket, 600 milliárd forintot vontak ki az egészségügyből, eladósították a kórházakat, és még a betegeken is üzletelni akartak. De akkor is hiteltelnek a kedves szocialista politikusok, amikor most beszélnek béremelésről, hiszen ezt sosem tették meg. *(Dr. Józsa István: 50 százalékot emeltünk!)* Amikor kormányon voltak, nem tették meg, sem 1994-98 között, sem 2002-2010 között. Ezzel szemben 2010 után, a Fidesz-kormány idején az egészségügy volt az első, ahol a kormány béremelést indított el, és ebben az évben is béremelést fog végrehajtani ebben az ágazatban.

Az idő szűke miatt a választókerületem egészségügyi intézményeiben végrehajtott fejlesztések közül most csak néhányat sorolnék fel. A megyei kórházban csaknem 12 milliárd forintból valósult meg egy 17 ezer négyzetméteres épülettömb; a 17 milliárdos Csillagpont-fejlesztés köré épült a többi fejlesztés további több mint 10 milliárd forint értékben, amelyek közül kiemelném a 4,5 milliárd forintért megvalósult megyei rehabilitációs ellátórendszert, amelyben a megyei kórházon kívül Borsod-Abaúj-Zemplén megye további tíz intézménye vesz részt Edelénytől Sátoraljaújhelyig. A Miskolci Semmelweis Kórházban - amely MISEK néven fut - az elmúlt években csaknem 4 milliárd forint értékben történtek fejlesztések.

Egyébként Miskolcon működik az ország egyik legjobban szervezett egészségügyi alapellátó rendszere, mivel a Fidesz-KDNP-s városvezetés a 2010-es hatalomra kerülését követően azonnal átfogó egészségügyi fejlesztésekbe kezdett, amelynek eredményeként egy észszerű, korszerű és hatékony egészségügyi alapellátási rendszer épült ki, és jelenleg is fejlődik. Tehát 2010 és 2015 között összesen több mint 856 milliárd forintot költött a város arra, hogy XXI. századi igényeknek megfelelő körülményeket tudjon biztosítani a betegek számára.

Miskolcon polgármesteri kezdeményezésre és önkormányzati finanszírozással az országban az elsők között valósult meg az egészségügyi alap- és szakellátás informatikai rendszerének az integrációja, amelynek köszönhetően valósidejű elektronikus kommunikáció valósul meg az egészségügyi ellátórendszer szereplői között.

Az elmondottak azt bizonyítják, hogy a 2010 óta működő Fidesz-kormányok nemhogy elhanyagolnák az egészségügyet, hanem kiemelten kezelték, kiemelten kezelik és kiemelten is fogják kezelni azt. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Horváth Imre képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

HORVÁTH IMRE (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelem Banai államtitkár úr szakmai felkészültségét, közgazdasági tudását, én azért azt mondanám, hogy azok a pozitív számok, amiket az egészségügy vonatkozásában elmondott, nem lesznek nagy hatással a betegek, illetve a hozzátartozók közérzetére. Azt gondolom, ezzel nem sértettem meg államtitkár urat.

Én nagyon régen tanultam vezetéselméletet, de azt tanultam, hogy ha egy reformot vagy egy átszervezést végrehajtottunk, akkor annak a következménye az kell legyen, hogy az adott ágazatban vagy az adott szakterületen pénzügyileg és szakmailag hatékonyabban működjön az a szervezet. Itt nagyon sok hozzászólás elhangzott, és felteszem a kérdést: hatékony-e a mai magyarországi egészségügyi szervezet? Ezen el lehet gondolkodni, és le lehet vonni a következtetést.

Nagyon sok pozitív példa hangzott el az előttem hozzászóló hölgy részéről is. Én viszont egy negatív példát mondanék az egyéni körzetemből, Újpestről, amelynek 100 ezer lakosa van, de ha beleszámolom még Rákospalota egy részét, valamint az agglomerációt, akkor ott helyben közel 150 ezer embernek nincs aktív ellátása. Ennek a kórháznak a működése tavaly november 1-jével valójában megszűnt, a Honvédkórházhoz csatolták át, és az volt az ígervény Rétvári államtitkár úr részéről, hogy a 160 ágy helyett 100 fog működni a Honvédkórházban. Azt nem tudom, hogy működik-e az a 100 ágy, amit ígértek, de egy 100 ezer lakosú városrésznek nincs aktív ellátást biztosító kórháza. A régi Károlyi Sándor Kórházat most kezdik felújítani. Hat hónap telt el ez alatt az idő alatt; egy footballstadion, a Groupama Aréna három hónap alatt épült fel. Lehet a számokat és az időket viszonyítani.

Ebben a kórházban működik egy krónikus rehabilitációs részleg, amelyik fizetős. Ma beszéltem a fideszes alpolgármesterrel, és ő is sajnálkozását fejezte ki, hogy ez a részleg valójában nem úgy működik, ahogy egy ilyen részlegnek működnie kellene. Ennyit Újpest egészségügyi helyzetéről.

Nagyon sok vonatkozásban elhangzott a prevenció, a megelőzés kérdése. Én azt hallom a házi orvos ismerőseimtől, hogy a prevenció olcsóbb, mint egy betegség kezelése. Ezen is el kellene gondolkodni. Csak egy példát mondanék a prevencióról, a szűrővizsgálatok dolgát. Azon is el kellene gondolkodni, hogy büntetem-e én anyagilag az orvost azért, mert a bejelentkezett páciens nem ment el a szűrővizsgálatra.

(18.40)

Ezt államtitkár úrnak mondom: valami olyan szankciókat kellene csinálni a meggyőzésen kívül, hogy a beteg önszántából menjen el a szűrővizsgálatra.

tokra. De ha nézzük a fizetéseket, a segélyeket, akkor a prevencióhoz nemcsak a szűrővizsgálatok tartoznak, hanem a normális életmód, az étkezés, a sportolás. Elhangzott a mindennapos testnevelés dolga. Megkérdezem: ha még tornaterem sincs egy általános iskolában, ott hogy néz ki a mindennapos testnevelés?

A megelőzésre tudnék egy pozitív példát mondani, hiszen sok orvos dolgozik külföldön. Egy finn példa, az ott dolgozó orvosok elmondják, hogy azok a betegségek, amelyek nálunk már 50 éves korban jelentkeznek, náluk 70 éves korban következnek be.

Nem akarok sarat dobálni, mindig az a célom, hogy jobbító szándékkal szóljak hozzá, de azon, hogy egy átszervezésnek mi az eredménye, azt gondolom, nagyon el kellene gondolkodni. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Felszólalásra következik Bóna Zoltán képviselő úr, Fidesz-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

BÓNA ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nincs szükség közvélemény-kutatásra, kísérletekre vagy tudományos érvelésre ahhoz, hogy belássuk, aligha van olyan fontos dolog az emberek számára, mint az egészség. Éppen ezért meg vagyok győződve, hogy az egészségügy egy olyan téma, amely mindig kiemelt jelentőséggel kell hogy bírjon a jogalkotás és a közigazgatás rövid, közép- és hosszú távú célkitűzései sorában.

Saját választókerületemből kiindulva örömmel és bizalomra ad okot a szigetszentmiklósi szakorvosi rendelőintézet fejlődése, amely a térség 104 ezer lakosa számára végez alapszintű járóbeteg-szakellátó tevékenységet. 2010-re az intézet központi egységének műszaki állapota és eszközállományának színvonala már olyan kritikus mértékben maradt el egy XXI. századi egészségügyi intézményhez fűződött elvárástól, hogy a korszerűsítés elkerülhetetlenné vált. Elmondhatjuk, hogy a több mint 908 millió forint értékű beruházás igazi sikertörténet, amelynek köszönhetően az intézmény emeltszintű járóbeteg-ellátó központtá fejlődött, és minden eddiginél magasabb szinten és szélesebb dimenzióban tudja szolgálni a környéken élő polgárok gyógyulását és egészségének megőrzését.

Hiszem, hogy az egészségügyi rendszerünk átfogó fejlesztését, reformját a legelső szinten, nevezetesen az alapellátásnál kell kezdeni. Ennek szép példája egy agglomerációs település, Dunavarsány, ahol immáron a különböző helyeken található, erősen leromlott állapotú rendelők helyett egy központi, minden igénynek és elvárásnak megfelelő egészségházban történik a polgárok ellátása. Ez a fejlesztés óriási mértékben javította a helyi egészségügy hatékonyságát és az ott élők életminőségét. Ugyanakkor ilyen szintű beruházás önerőből történő finanszírozása a legtöbb településen nem elvárható.

Az intézmények és azok felszereltsége mellett a humán erő az, amely a leginkább befolyásolja az egészségügy minőségét. Ebből adódóan követendő példaként kell említeni az OEP pályázatát, amely a tartósan betöltetlen háziiorvosi praxisok betöltése érdekében akár 6 millió forint támogatással igyekszik elősegíteni, hogy minél több háziorvos tudja a szolgálatát megkezdeni.

Nem feledkezhetünk meg azonban azokról a kudarcokról és veszélyekről sem, amelyek a rendszer-változás óta már hátráltatták, és ha nem vigyázunk, a jövőben is visszafordíthatják az egészségügy fejlődését. A magát szocialistának nevezők kormányzása alatt már megtapasztaltuk, hogy mit eredményez a vizitdíj bevezetése, vagy amikor az egészségügyet nem a köz, hanem egyes gazdasági csoportok gazdagodásának szolgálatába próbálják állítani.

Tisztelt Ház! Az általunk képviselt emberek egészségének szolgálata számunkra nemcsak magasabb célkitűzés, hanem Alaptörvényünkben is nevesített kötelezettségünk. Éppen ezért arra buzdítom képviselőtársaimat és a kormányt, hogy az eddigi sikereinkből erőt merítve és a múlt hibáiból okulva folytassuk munkánkat egy testben és lélekben egészséges Magyarország érdekében. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Megadom a szót Rig Lajos képviselő úrnak, Jobbik-képviselőcsoport. Parancsoljon, képviselő úr!

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Az egészségügyi vitanap arról szól, hogy a kormánypárti képviselők próbálják védeni az általuk oly buzgón emlegetett egészségügyi ellátórendszert és annak jó részét, az ellenzéknek viszont az a feladata, hogy felhívja a figyelmet azokra a gondokra és problémákra, amelyek az elmúlt hat évben, és most csak hat évről beszélünk, elmaradtak.

De nem lehet elmenni azok mellett a politikai lözongok mellett, amelyeket a vitanapban előhoztak, bár sajnos az időkeret szűke miatt nem mindre tudok válaszolni. Viszont azt nehezen tudom elképzelni, hogy szelektív a memóriájuk önöknek, amikor a HospInvest Zrt.-t emlegetik, viszont eltekintenek attól, hogy a MediSys Kft.-t is említsék, pedig önökhez köthető az ügyvezető igazgatója, a körmenyi Fidesznek egy alapítója, aki a Vas megyei közgyűlésben az egészségügyi bizottság elnökeként is működött, és tönkretett több olyan kórházat, amit a MediSys Kft. üzemeltetett. Itt szelektív a memóriájuk. Viszont az is nagyon groteszk, hogy azt mondják, a Jobbik padsoraiban ül olyan képviselő, aki vámszedője volt az önök által gerjesztett orvoselvárdorlásnak, és hogy nézzünk hátra. Önöknek semmi mást nem kell tenni, csak jobbra és balra tekinteni, hiszen az önök hibái az okozói annak, hogy ezek az orvosok külföldre vándoroltak. Ok-okozati összefüg-

gés van, tisztelt képviselőtársaim. *(Zaj. - Boldog István közbeszólása.)*

De menjünk rá a szakmai részekre, hiszen azt azért lehet látni, hogy önök sok mindenhez nem értenek, amikor eset- és rohamkocsikról beszélnek, holott csak egy mozgó orvosi kocsit adtak át. Lényegtelen... *(Boldog István: Akkor nem értenek hozzá nyilván az orvosok és mentősök!)*

De el lehet mondani a jó részét, és itt most egy ellenzéki képviselő jót is elmond. Volt 500 milliárdos beruházás, az én választókerületemben is van két olyan kórház, amely részesült belőle. Természetesen ezt megköszönjük, hiszen szükség volt rá, az elmúlt időszakban nem volt ekkora beruházás. Azt is megköszönöm az államtitkár úrnak, hogy a vis maiorból sikerült a tapolcai kórháznak 48 millió forintot juttatnia, hiszen az önkormányzat felé két olyan céggel tartozott, amely gyermekek, diákok étkeztetését biztosította. Ezt is el kell mondani. Így kerek az egész. Önöktől ezt nem lehetett hallani egyetlenegyszer sem.

Nagyon sok képviselő felvetette azt a problémát, hogy a várólisták nem csökkentek, sőt nőttek. Azt kormányzati kommunikációban lehetett hallani, hogy 5 milliárd forintot fordítottak a várólisták csökkentésére. Természetesen ez így van, hogy a fekvőbeteg-ellátásban azok a műtétek, amelyek felhalmozódtak az évek során, sorra kerüljenek, akár más intézmény keretein belül ellátásra kerüljenek. Ez így van. De nézzük meg a másik oldalát! MSZP-s képviselőtársaim megpróbálták elmondani, csak nem túl világosan. A járóbeteg-szakrendeléseken viszont az előjegyzési idő megnőtt, azokon a szakrendeléseken, amelyek természetesen gyakrabban látogatottak, gyakrabban igénybe vettek, többek között ilyen a reumatológia, kardiológia, bőrgyógyászat, amely hiányszakmának számít. Tapasztalat például a megyéből, hogy a Veszprém megyei Csolnoky Ferenc Kórházban egy évre előre tudnak reumatológiai szakrendelésre időpontot adni, sőt van olyan, hogy amikor felhívják az időpontkérés miatt, inkább azt mondják, hogy július végén vagy szeptember elején telefonáljanak újra, és akkor talán januárban időpontot tudnak adni. Az államtitkár úrral beszéltem, és bízom benne, hogy ebben lesz változás, hiszen ez egy óriási támadási felület. Ebben nagyon szívesen együtt dolgozunk, ha van rá mód és lehetőség.

Eszközpark. Elmondták azt is, és valóban így van, hogy nagyon sok olyan kórházba került új digitális röntgenberendezés, amely pályázati forrásokból megújult. Tapolcán is így van. Digitálisröntgenbeszerzésre volt lehetőség. Teljes mértékig felújították a gépparkot. Az ajkai kórház is megújult. Volt egy energetikai beruházás. Ott egyetlenegy digitális berendezést sikerült megkapniuk, bár az igazgatónő jelezte szándékát, hogy ennek a kétszeresére, sőt háromszorosára is bőven igényt tartana, hiszen a megnövekedett betegigény ezt kívánja és ezt erőszakkalja ki a rendszerből. Viszont hiába igényelte meg azokat a digitális berendezéseket, amelyek a jobb betegellátást segítenék, és meggyorsítanák annak a folyamatát, hogy minél előbb olyan diagnosztikai

hátterrel rendelkezzen egy orvos, hogy biztos diagnózis legyen a kezében, ennek ellenére öt darab ágytálmósó készüléket ajánlottak fel neki. Ebben csak az a probléma, hogy nincs olyan helyiség, amibe az beférne, hiszen a felújítás már megtörtént, és az ágytálmósóval nem lehet röntgent készíteni. Ez probléma véleményem szerint. Lehet, önök máshogy látják, ez már megint csak más probléma.

Elhangzott az egynapos sebészet tárgyköre. Ez valóban egy nagyon működő, egy nagyon jól működő rendszer. Az európai uniós országokban az egynapos műtétek keretein belül elvégezhető műtétek száma közel 80 százalék, ez Magyarországon 5-8 százalék között mozog. Ebben egyetlenegy probléma van, hogy ez minden egyes olyan egészségügyi fekvőbeteg-ellátó rendszeren belül működik, ahol van aktív fekvőbeteg-ellátás, és nemcsak azokban a kórházakban, amelyek kistérségi kórházként funkcionálnak, és mellette megmaradt az egynapos sebészeti ellátás, illetve nappali belgyógyászati ellátás, az ambuláns ellátás.

(18.50)

Úgy gondolom, hogy az a rendszer csak abban az esetben tud működni, ha privilég helyzetet élveznek azok a kistérségi kórházak, ahol ez a rendszer már működik. Viszont, ahogy államtitkár úr is mondta, hogy nagy egészségügyi ellátórendszeren belül csak olyan műtéteket végezzenek el, ahol megvan rá a kapacitás, és megvan rá a gyakorlat. Hát, ahol megvan a gyakorlat, és megvan a kapacitás, akár egy gyomor-, akár egy bélműtetre, ugyanúgy megvan sajnos az egynapos sebészetre is a gyakorlat azoknak az orvosoknak. Én úgy gondolom, hogy ha az egyik helyről elveszünk, akkor adjunk azoknak a kórházaknak pluszkapacitásra igényt, akik ebből próbálják finanszírozni és fenntartani saját magukat. Tehát magyarul a kistérségi kórházak ebből tudnak kapacitálni, ebből tudják fenntartani magukat, viszont ha a krónikus ellátás után járó finanszírozást kiveszik a rendszerből, akkor ezek a kiskórházak meghalnak, és nem bírják tovább.

Béremelésről még pár szót. 22 évig dolgoztam az egészségügyben, részese voltam a szocialista rendszernek, részese voltam az önök első kormányzásának, a másodiknak is, sőt még egy darabig a harmadiknak is. Nagyon nem vettem észre a béremelést! Úgy vettem észre a béremelést, hogyha három munkahelyen dolgoztam. Úgy tartottam el három gyermeket. És el lehet, igen, csak ahhoz ugye azt hozzá kell adni, hogy olyan nagyon sok időt nem tölt ott-hon az ember, és ha már itt a szabad vasárnapról is szó eshet, hát egy kezemen össze tudom számolni azt, hogy egy év alatt hányszor voltam otthon vasárnap. Ez is az önök szégyene sajnos, és az, amikor mondják, és én bízom benne, hogy a nagyon sok varázsszám, ami elhangzott itt - 167 milliárd, 100 milliárd forint a jövő évi költségvetésben -, ez megvalósul, de az a féltő, hogy ha a 100 milliárdot veszem csak alapul, ennek része a 60 milliárd, ami már most

eléri az össz-kórházadósságállományt, az ebből már lejön, tehát marad 40 milliárd, ami bérfejlesztésre körülbelül annyi, mint amit eddig adtak, tehát nulla. Hiszen ha kíváncsiak rá, nagyon szívesen megmutatom a kormánypárti képviselőknek a bérszalagokat, mert az egészségügyi dolgozók rendszeresen eljuttatják hozzám, ezek a számszerű adatok hitelesek, a nevet természetesen kitakarom, de ha kíváncsiak rá, és úgy gondolják, hogy nem nekem van igazam, itt a bizonyíték, jöjjenek, és nézzék meg. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most kétperces felszólalások következnek. Megadom a szót Gúr Nándor képviselő úrnak, MSZP-képviselőcsoport.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Csöbör Katalin megkapta az anyagot, felolvasa, elment, és azt mondja, hogy így rendben is van a dolog, és közben olyanokat mond, hogy a szocialisták csökkentették az egészségügyben a béreket. Banai államtitkár úr majd hitelesítheti őt vagy épp az igazat is elmondhatja. 2002-2006 között 71 ezer forintról 36 ezerrel megemeltük a fizetéseket az egészségügyben. *(Halász János: A 13. havit meg elvettétek. Nem emlékszel? Te is megszvavaztad! - Dr. Józsa István: Plusz!)* Majd utána a következő négy évben összesen 51 ezer forinttal, 71 ezer forintról 122 ezer forintra. *(Dr. Józsa István: De nem adtátok vissza!)* 2010-2014 között pedig 19 ezer forintos emelkedés volt.

Banai Benő államtitkár úr, nagy tisztelettel kérdezem, hogy mi a több, a 19 vagy az 51-nek a fele? Még azt nem is kérdezem, hogy reálértékben, á, ilyet nem teszek, mert az nehezíti a helyzetet. Nem az öné, hanem esetleg a megértését. Egyébként az a 19 ezer forint, amit most az utolsó négy évben adtak, átszámítva nagyjából 10 ezer forintot ér. Tehát önök ennyit adtak az egészségügyben dolgozóknak.

Alulfinanszírozott a rendszer. Nemcsak a bérek tekintetében. Ott is, de alulfinanszírozott egyébként is a rendszer, és nagyon sok szervezetlenség van a rendszerben, nagyon sok túlterheltség van a rendszerben. Milliós nagyságrendű a túlórák száma. Úgy, ahogy az előbb képviselőtársam is szólt róla. Nem véletlen, hogy hibázási lehetőségek sokasága van. És hát, amiről beszéltünk ma már többször, hogy a fertőzések, azok a fertőzések, amelyeknek a nagy része megelőzhető lenne, azok a fertőzések, amelyek nem kellene, hogy halálhoz vezessenek, azok a fertőzések, amelyeknek a száma meghaladja a közlekedési balesetben elhunytaknak a számát, azok nem kellene hogy ott legyenek az egészségügyben, ha megfogadnák, mondjuk, a Független Egészségügyi Szakszervezet javaslati sorát, és aszerint cselekednének.

Próbálják meg ezt! Próbálják meg végiggondolni és aszerint cselekedni! Elnök úr, köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Most képviselői felszólalások következ-

nek változatlanul a továbbiakban. Megadom a szót Gelencsér Attila képviselő úrnak, Fidesz-képviselőcsoport.

GELENCSÉR ATTILA (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm a szót. Tisztelt Képviselőtársaim! Először is Ander Balázshoz szólnék, aki most már többedszer úgy beszél, mintha lenne választóközerte - semmilyen választói felhatalmazást Dél-Somogyban ön nem kapott. *(Dr. Józsa István: Dehogynem, hát akik rá szavaztak!)* Bármennyire kielégíthetetlen vágya, hogy végre kapjon egyszer egy választói felhatalmazást, szeretném mondani, hogy abban a körzetben, amiről ön beszél, Szászfalvi László a képviselő, és szerintem még sokáig ő is marad. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

Tisztelt Ház! 2006-2012 között a Kaposi Mór Megyei Oktató Kórház fenntartói felelősségével rendelkeztem a somogyi emberek által kapott mandátumomnál fogva megyei közgyűlési elnökként, ezért mondjuk úgy, hogy testközelből láttam a 2006-2010 közötti és az azt követő időszak folyamatait. Egymilliós betegforgalmú, több mint 10 milliárdos éves költségvetésű, óriási központi kórházról, oktató kórházról beszélünk, és annak kapcsán a többi somogyi kórház ügyeibe is belelátva mondhatom önöknek, hogy a káosz, az ide-oda döntés, a kaotikus rendszer volt látható. A privatizációs szándék például Nagyatádon már nem volt letagadható, a működési struktúra szétverése teljesen nyilvánvaló volt, nem jöttek a működési pénzek, és egy huncut vasat fejlesztésre ebben az időszakban, tehát 2010 előtt nem tudtunk költeni. Említhetném azt az esetet is, amikor Suchman Tamás miniszter úr városában fejlesztettek kórházat, aztán a kórházbezárás hullámmal majdnem bezárták azt.

De szeretném mondani, hogy a 2010 utáni időszak jelentős változást hozott a mi életünkbe. Először is, maradvány Kaposváron, a mi kórházunk 2010-14 között egymilliárd forintos pluszpénzt kapott, egy konszolidáción esett át, 2014 után, vagyis a mostani ciklusunkban egy újabb egymilliárd forintos működési támogatást kapott, és akkor nem beszéltünk még a lényegről, a nagy büszkeségünkről, hogy Somogyban 28 milliárd forintnyi fejlesztés érkezett az egészségügybe. *(Dr. Józsa István: Az Unióból!)* A Kaposi Mór Megyei Oktató Kórház utolsó ütemű fejlesztését éppen a múlt héten, április 21-én volt szerencsénk megtenni az onkológiai fekvőbeteg-egység átadásával, de szeretném mondani önöknek, hogy világszínvonalú dolgokkal is dicsekedhetünk. Ilyen a kardiovaszkuláris megbetegedések invazív kezelése, ami kiemelkedő jelentőségű a mi kórházunkban, vagy az európai szintű hematológiai osztályunk, vagy a 24 órás felnőtt és gyermek sürgősségi osztály, vagy a komplex onkológiai központ kialakítása. De szeretném mondani, hogy Kaposváron túl negyemilliárd forinttal fejlesztettük a siófoki kórházat, kétmilliárddal a nagyatádit és 136 millióval a marcalit is. Éppen ezért először a hitelesség helyre-
rakása érdekében a szocialistáknak javaslok egy el-

nézést kérést az ő időszakuk miatt, és utána talán már tudunk egymással érdemben beszélni. Megköszönöm a megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Lehet, hogy a vita végén már fáradunk, megkérem önöket, hogy amikor szót kapnak, akkor ismertessék az álláspontjukat. Köszönöm. Köszönöm megtisztelő figyelmüket, most pedig, tisztelt Országgyűlés, megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak, Nemzetgazdasági Minisztérium. Államtitkár úr, öné a szó. És én valószerű, hogy el is köszönök önöktől ma este. Parancsoljon, államtitkár úr!

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! A bérügyek többször szóba kerültek, és jegyző úr is - ugyan nincs itt *(Felnéz a jegyzői szék felé Gúr Nándorra.)*, jaj, bocsánat, a jegyzői székben, elnézést, jegyző úr - kétszer rákérdezett a béremelésekre. Engedjék meg, hogy visszacsatoljak arra a hozzászólásomra, amelyben azt a kérdést tettem fel, hogy az egészségügyi intézkedések, bérintézkedések vajon úgy valósultak-e meg, hogy annak a béremelésnek megvolt a fedezete vagy sem. Az én állításom az volt, hogy való igaz, ahogy jegyző úr mondta, 2002-ben a közsféra általános béremelésének részeként 50 százalékos béremelés minden közszférában dolgozót megilletett. A probléma az volt, hogy ennek nem volt meg a fedezete, nemcsak egy évben, hanem tartósan. Nemcsak ezen intézkedés részeként, hanem több intézkedés részeként is. Megint, ha úgy tetszik, szokásomhoz híven hadd idézzem az államháztartási hiány adatait: 2002-ben GDP-arányosan 8,9 százalék volt, 2003-ban 7,1, 2004-ben 6,4, 2005-ben 7,8, 2006-ban 9,3.

(19.00)

Itt megállok, nem folytatom, utána is 3 százalék fölötti számokat láthatunk. Tehát az a probléma szerintem, hogy olyan intézkedés volt, amelynek a levét mindnyájan megittuk, megfizettük, ideértve az egészségügyi dolgozókat is. Nekem az a problémám, hogy pont ezek a felelőtlen intézkedések vezettek oda, hogy a gazdasági válság Magyarországot sokkal jobban megérintette, mint más országokat. És ennek is az eredménye volt, ahogy jegyző úr és képviselő urak elmondták, hogy az akkori helyzetben az akkori kormány az egyik első lépéseként a bérek csökkentését, a 13. havi bér elvonását választotta.

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Személyes tapasztalatom az, hogy 2010 után nekem is hitelminősítők ezt a receptet ajánlották. 2010-ben - megint megnézzük a számokat - elég súlyos helyzetben volt az ország, sokan ajánlották azt, hogy

csökkentsük tovább a béreket. A kormány, az Országgyűlés, a Fidesz-KDNP támogatásával nem ezt az utat választotta, nem csökkentette a béreket. Épp ellenkezőleg. Az egészségügyben 2011-ben már egyszeri pótlék finanszírozására került sor, majd 2012-től beépülő, hosszú távon beépülő béremelés valósult meg. Ezt tartom fontosnak, nevezetesen azon tényt, hogy 2010 után az összes béremelés a gazdaság teljesítményével összhangban valósult meg.

Nem növeltük az elkövetkezendő generációk terheit, sőt az államadósságunk évről évre, 2011 óta fokozatosan csökkent, és a ma ismertetett 2017. évi költségvetési törvényjavaslat, valamint az egészségügy tekintetében az azt követő évek bérintézkedései meglátásunk szerint olyan pluszt biztosítanak, amely, ellentétben a 2002-es emeléssel, tartós tud lenni, mert úgy látjuk, hogy a magyar gazdaság teljesítménye lehetővé teszi azt, hogy az egészségügyben dolgozóknál érdemi béremelés valósulhasson meg.

Még engedjék meg azt, hogy reflektáljak Horváth Imre képviselő úr néhány fölvetésére. Képviselő úr ráirányította a figyelmet olyan kérdésekre, amelyekkel, azt gondolom, az Országgyűlésnek valóban foglalkoznia kell. A béremelést én azért is tartom fontosnak, mert a szakma megbecsülését jelenti az ott dolgozók számára. Hozzájárul ahhoz, hogy az egészségügyi dolgozók, szakápolók, orvosok a pályán maradjanak, ezáltal a szolgáltatás minősége javuljon. Emellett kétségtelen, hogy az államtitkár úr által már említett kancellári rendszerrel is törekszik arra a kormány, hogy a rendszer hatékony legyen. Vagy a tornatermeket említette, a 2017-es költségvetés is pluszforrásokat tartalmaz a tornaterem-építésre. Ezáltal abban bízom, hogy a fiatalok egészségesebben élhetnek, és valóban az egész társadalom egészségesebb lesz. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszöntöm újból képviselőtársaimat. Józsa István képviselőnek adom meg a szót, normál időkeretben. *(Dr. Józsa István: Normál vagy kétperces?)* Normál, igen.

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Kétperceset is nyomtam, mert kétperces reagálásra készítettem, amit államtitkár úr mondott. Lehet, hogy a saját szakterülete területén, merthogy a költségvetés tervezésével foglalkozott már közel 15 éve a pénzügyminisztériumban, tehát jól ismeri ezeket a számsorokat, csak azokról a politikai döntésekről tetszik elfeledkezni, hogy a 13. havinak nevezett fizetést, amit mi fokozatosan vezettünk be, és a válság vitte el, annak keretében többletjövedelemhez jutottak a dolgozók, amit önök nem adtak vissza. Tehát ha azt nézzük, hogy 8 év alatt a nominális 71 ezer forintos 2002-es egészségügyi átlagkeresetről 2010-ben 122 ezer volt az egészségügyben az átlagkereset, ez 72 százalék, tehát 70 százalékot meghaladó nominális növekmény, addig öt év alatt a 122 ezerről 140 ezer forintos átlag alakult ki, ez a 15 százalékot alig éri el.

Tehát én megértem, hogy ön a felelős költségvetési tervezés jegyében vezeti föl a gondolatait. Csak akkor hozzátenném, hogy a tao keretében, ami nem jön be a költségvetésbe, mert olyan törvényt hoztak, ami elengedi a taót a költségvetésen kívüli felhasználásra, elengedett a költségvetés több mint 200 milliárd forintot. A Magyar Nemzeti Bank önkéntes be nem fizetésének az eredményeként - mert ugye a jegybank független, csak Matolcsy úr nem független a miniszterelnöktől - méltóztatott nem befizetni több mint 300 milliárd forintot, ami nem az ő gazdálkodásának az eredménye, hanem a forintárfolyam rontásának az eredménye. Tehát a devizahitelek fizették meg valahol az árát, és a Magyar Nemzeti Bank lefőlözte. Illett volna befizetni a költségvetésbe, és akkor lehet, hogy lett volna forrás.

Vagy amit az államadóssági adatokról mondott államtitkár úr. Nominálisan 5 ezer milliárd forinttal nőtt az államadósság. Emellé még egy 3 ezer milliárdos magánnyugdíjpénztári vagyont is fölhasznált a kormányzat ebben a, mondjuk úgy, konszolidációs időszakban, amiben önök nem fogadták el a hitelminősítők javaslatát. Valószínűleg a keresetekre vonatkozó részét helyesen is tették. De ha nem óriásplakátokra költ a kormány milliárdokat, ha nem a Századvégnek fizet ki milliárdokat, tehát nem szórja a pénzt politikai döntés alapján ezeregy helyre (*Boldog István: Hatmilliárd Paksról neked.*), hanem az önfelelős gondolkodásának révén takarékosan a költségvetésben tartja, és eldönti azt, hogy nem fogja vissza az egészségügyben dolgozók pénzét, mert amit most keresnek, az pofátlanul alacsony, tehát nem véletlen, hogy azt mondja az orvoskamara elnöke, hogy az ápolónő már nem külföldre megy, hanem más szakmát választ, itt elhangzott, hogy villamosvezetőnek megy; tehát már Magyarországon is sokkal jobb kereseti lehetőségek vannak hasonló szakképzettség mellett. Ezért mondom én azt, hogy az egészségügyben dolgozók személyesen hihetetlenül nagy áldozatot hoznak azért, hogy a munkájukat ellássák, és egyáltalán ott dolgozzanak a területen.

De visszatérnék a normál hozzászólásom keretében államtitkár úr 5 pontjára, amit vállalt programként. Az 1. pont volt az alapellátás fejlesztése. Nem tudom, ki írta le a miniszterelnöknek, hogy 40 százalékkal többet fordítanak az alapellátásra, de ez maximum nominálisan igaz, mert ez ott, az alapellátást „élvezők” vagy elszenvedők körében egyáltalán nem érezhető. Az alapellátásban szenved a beteg, mert hosszú sorállást kell kiállnia, szenved az orvos és szenved az asszisztens. Tehát az, hogy nincs kellő számú háziorvos, azt jelenti, hogy aki működik, annak a terhe jelentősen megnövekszik. Tehát az, hogy önök most 10 milliárd forintot többletforrásként biztosítanak, azt kell mondjam, ez alamizsna. Ez messze nem elegendő.

A második vállalása volt a minimumfeltételek rendbetétele. Erre nagyon-nagyon szükség van. Ugyanis az egészségügyben még egy tényező van, amiről keveset beszélünk, és az a bizalom. A beteg bizalma. Mert a gyógyulás a lélekben, a fejben dől el,

hogy hisz-e benne az ember, hogy meg tud gyógyulni, hogy meg tudják gyógyítani, vagy bemegy a rendelőbe, el kell mennie a mellékesre, és azt találja, amit talál. Lehet, hogy meginog a bizalma. Nemcsak abban, amit ott lát, hanem esetleg az ellátás többi részében is.

Tehát nagyon egyetérték azzal, hogy az alapokat tegyék rendbe, és ha ehhez önök idehoznának, mondjuk, egy parlamenti határozati javaslatot, amiben egy széles körű felhatalmazást kérnek, én biztos vagyok benne, hogy ezt az MSZP is támogatni fogja. Köszönöm szépen. (*Szórványos taps az MSZP soraiban.*)

ELNÖK: Most Bányai Gábor képviselőnek meg a szót, a Fidesz részéről.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Durván három órája Gógös Zoltán azt állította, hogy az orvosaink itt, Magyarországon a kórházakban szerinte 10-30 ezer forintot kérnek előre, hogy a betegeket ellássák, meggyógyítsák. Ezzel gyakorlatilag gazembereknek nevezte az orvostársadalom jelentős részét. Ez általános tapasztalat és eljárás részükről, nem csodálkoznék, ha Gógös úrnak a következő hónapokban külföldön kéne bármilyen kezelést igénybe venni, mert magyar orvosok nem állnának vele szóba.

Ezzel szemben viszont Józsa István azt mondta, hogy az oszlopnak tartja az egészségügyben dolgozók között és az ország oszlopainak tartja ő az orvosokat. Úgyhogy döntsék el, hogy most melyik állítás az igaz.

(19.10)

Az utóbbit támogatom, mert én is így látom (*Dr. Józsa István: Akkor ez az igaz!*), hogy az egyik erőteljes oszlop a magyar társadalomban az orvosi kar és az ápolói kar. Tehát ezt tessék megmondani Gógös úrnak is, hogy ne sértegesse az orvosainkat. Ez a műfaj, amikor egy ilyen vitapon vagyunk, egy kicsit olyan tény az ellenzéknek mindig, hogy a pohár vagy félig üres vagy teljesen üres, mi pedig azt mondjuk, hogy félig tele van.

De nézzük, hogy hogyan is áll ez az egészségügy például, akár az én megyémben, Bács-Kiskunban, akár a létező és megnyert választókerületemben. Csak szeretném jelezni, hogy Bács-Kiskun megyében az elmúlt öt esztendőben 33 milliárd forintnyi fejlesztést tudtunk elindítani és befejezni, körülbelül 50 jogcímen és huszonpár településen. Ez azt is jelenti, hogy megújult a megye összes kórházából öt kórház infrastruktúrájának és esztközparkjának 40-50 százaléka, és itt szeretném megjegyezni, hogy miközben 2006-2010 között megyei közgyűlési elnök lehettem, örökölttem egy PET/CT gépet, amit talán Font Sándor említett felszólalásában, amit négy éven keresztül nem volt hajlandó finanszírozni az egészségügyi kormányzat. 2010-ben az új kormány, a polgári kormány rögtön engedte finanszírozni, és tudtuk a betegeinket a legkorszerűbb diagnosztikai géppel, a PET/CT-vel vizsgálni.

Ugyanígy jártunk egyébként egy másik géppel, amit önerőből vásároltunk meg, pontosabban egy laboratóriumot, egy szív- és érrendszeri laboratóriumot, amit orvosi nyelven DSA-labornak mondanak, ez az az eszköz, amelyikkel meg lehet keresni a betegben az elzáródás helyét és mértékét, és ki lehet váltani az elzáródást azzal, hogy beengedik azt az úgynevezett stentet. Ezt sem engedték finanszírozni, és nem is kaptuk meg a támogatást, de 2010-ben rögtön megkaptuk a támogatást ennek a működésére. Előtte Bács-Kiskunban, ha mondjuk Gógös Zoltán vagy akár Gúr Nándor képviselő úr rosszul lett volna, valami szív- és érrendszeri baj érte volna, akkor valószínűleg meghalt volna, de most már, hogyha Kecskemét környékén ilyen baj érné, akkor a kecskeméti orvosok meg tudják menteni az életét. Erre sem volt példa a szocialista kormányok alatt.

És akkor nézzük a fejlesztéseket! A Bács-Kiskun megyei kórház az egyik legkorszerűbb magyar kórházzá vált, aki arra jár, az látja, és ha jár a kórház falain belül, nemcsak a folyosóin, hanem az orvosokkal is beszélget, tény és való, hogy a pénzük kevés ahhoz képest, amit megérdemelnének, de mégis egy nagyon korszerű intézmény jött létre, minden benne van, aminek egy kórházban lennie kell.

Ugyanígy jártunk a kiskunhalasi kórházzal, amelyiknek a fejlesztése révén, ami korábban egy hospinvestes kórház volt, lerabolt állapotban vettük át, és itt külön köszönet a korábbi képviselőtársamnak, Lukács Lászlónak, aki ezt intézte, hogy őket eltakarítsuk onnét, erről a helyről. Fel lett újítva az a kórház, amelyik korábban nem, igaz, hogy 40 százalékosan, de felújítottuk.

Két egészségügyi központ épült a térségünkben: Jánoshalmán és Bácsalmáson, ami szintén szolgálja és jól szolgálja, mert önerőből kijön a működtetése révén. Illetve 2014 tájékaán, 2015-ben megépültek új mentőállomások esetkocsikkal - hogy Rig Lajost idézzem -, de korábban haltak meg tömegével betegek a térségünkben azért, mert nem volt, egy fehér folt volt az a megye részén, mert a mentőkocsi nem tudott kiérni fél óra alatt sem Kiskunhalasról meg Bajáról.

Zárásképpen csak szeretném mondani Gúr Nándornak - nem tudom, itt van-e -, hogy kik azok a fideszes képviselők, akik VIP-ellátást kapnak vagy a családtagjaik bármelyik kórházban, kérem szépen a listát, hogy mikor, ki, hol és mit vett igénybe, milyen VIP-ellátást, mert azt állította, hogy a fideszes képviselők ilyen helyekre szeretnek járni. És még egy kérdés vagy egy megjegyzés: az a PET/CT, amit annak idején a szocialisták vettek Kecskeméten és nem finanszíroztak, tavaly ki lett cserélve, és egy szív- és érrendszeri PET/CT résszel ki lett egészítve. Jelzem, hogy ez egy fontos beruházás.

És egy megjegyzés Ander Balázshoz: örülök, amikor azt mondta, hogy az országot meg kell menteni a népességfogyástól. Én azt javaslom, hogy járjon élen, mert úgy látom, hogy még csak két gyermeke van. (Ander Balázs: Három!) Illetve három, gratulálok! (Ander Balázs: Botond, Nimród és Kop-

pány! Köszönöm szépen a tanácsot, működünk a feleségemmel!) Akkor még egy, akkor már az ország fel fog derülni. Köszönöm a figyelmüket. (Taps a kormánypártok soraiban.)

ELNÖK: Most Bana Tibor képviselőnek adom meg a szót.

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ha röviden kell véleményemről beszélni az egészségügy helyzetéről, akkor úgy tudok fogalmazni, hogy nemcsak hogy ég a ház, hanem már szinte leégett. Ennek jegyében hirdette meg a Jobbik valódi nemzeti konzultációját, és ezzel összefüggésben folytattuk konzultációinkat az elmúlt hónapok során, és tesszük ezt a következő időszakban is. Az idő rövidségére való tekintettel sajnos csak néhány kérdést tudok idehozni, de igyekszem a legfontosabb problémákról beszélni. Nagyon sok mindent el lehetne mondani itt, a vitanapon.

Szívügyemmel, a körmendi kórház kérdésével kezdeném, hiszen önök 2012-ben egyetlen tollvonással megszüntették szülővárosomban, Körmenden a szüléset-nőgyógyászati és az aktív belgyógyászati. (Dr. Gyüre Csaba: Szégyen!) Azóta különböző fejleményekről valóban beszélhetünk, most már negyedik időponttal találkozhatunk az aktuális felújítás vonatkozásában, és van arra ígéret, hogy 20 aktív belgyógyászati ágy fog majd működni a kórházban, viszont fideszes körökből egyértelműen úgy fogalmaztak, hogy a szüléset-nőgyógyászati visszaállítására nincsen szükség. Holott annak idején a leépítések ellen is nagyon sokan álltak ki a választókerületben, és aztán, azt követően nemrégiben egy újabb aláírásgyűjtést indítottunk, ahol szintén több ezren sorakoztak fel az ügy mellé, és mondták ki azt, hogy igenis szükség van a térségben szüléset-nőgyógyászati osztályra.

De sajnos, nem sokkal jobb a helyzet a szombathelyi vagy a celldömölki kórház esetében sem, Celldömölkön is komoly leépítések történtek két évvel ezelőtt az aktív belgyógyászati és az aktív sebészeti megszüntetésével, Szombathelyen pedig tavaly év végén kellett azt tapasztalnunk, hogy a csecsemő- és gyermekgyógyászati osztályon az anyukák a földön feküdtek. Balassa Péterrel, ottani közgyűlési képviselőnkkel tartottunk is egy sajtótájékoztatót erről, és aztán szerencsére ezután elindultak pozitív irányú folyamatok. De a mentőállomások ügyét is ide kell hoznom. Most a nemzeti konzultáció jegyében a megyében, a választókerületemben én is felkerestem több mentőállomást, ezt korábban is megtettem, és a kőszegi mentőállomás ügyét mindenképpen idehoznám, hiszen szüksége lenne a városnak egy új mentőállomásra. Celldömölknek pedig egy új esetkocsit ígértek már hosszú évekkel ezelőtt, de sajnos azóta sem érkezett ez meg, úgyhogy szeretném kérni államtitkár urat, hogy minél előbb tegyenek hathatós lépéseket ez irányba is.

A VNK jegyében több intézményvezetővel is konzultáltam, és olyan szakmai felvetések fogalma-

zódta meg, mint a várakozási idő csökkentésére vonatkozó javaslatok, a szakellátások területén azok támogatása a tehermentesítés céljával, a finanszírozás kódrendszerének átalakítása. Aztán a háziorvosi, gyermekorvosi praxisok vonatkozásában nálunk, a megyében is az a tapasztalat, hogy nagyon sok a betöltetlen praxis, Szentgotthárdon is például a gyermekorvosi praxis esetében ez a helyzet, és nagyon sok orvos, akár a szakorvosi rendelőintézetben nyugdíj mellett végzi a munkáját. Az orvoshiány tehát a nyugati végeken is kiemelten jellemző.

Az egészségfejlesztési irodák kapcsán is lenne egy kérdésem államtitkár úrhoz, hogy mi is a terv ezekkel, hiszen nálunk is több településen ezek elindultak, de azóta aztán nem látjuk azt, hogy mi is lesz ennek a kifutása. A bérfejlesztésre mindenképpen szükség lenne összességében is, az alapellátásban dolgozók egyébként is kimaradtak ebből, de a védőnőket is idehoznám ebben az összefüggésben mindenképpen. Sajnos azt is látni kell, hogy a mentőknél komoly problémát jelent a szakképzett szakemberek hiánya, a fizetések rendezetlensége és a kellő megbecsültségnek a hiánya, holott azt lehet látni, hogy ezek az emberek éjt nappallá téve, ünnepnapokon is minden tőlük telhetőt megtesznek értünk, mindannyiunkért, szeretteinkért, és ez ugyanígy igaz a kórházi dolgozókra, az orvosokra, a védőnőkre. Ezt is rendezni kellene, ahogy a mentőtisztek jogállását is.

Végezetül még egyszer visszakanyarodnék ahhoz, amit felszólalásom elején említettem: a választókerületben az aláírásgyűjtés tapasztalatai is alátámasztják azt, hogy igenis szükség van a szülészet-nőgyógyászatra Kőrmend városában, úgyhogy azt kérem a kormánytól, hogy ezt haladéktalanul állítsák vissza a városban. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Mivel nincs kétperces hozzászólásra igény, ezért folytatjuk a normál hozzászólásokkal. Vargha Tamás képviselőnek adom meg a szót, a Fidesz részéről.

VARGHA TAMÁS (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Az én városom, Székesfehérvár gazdasági értelemben is a Közép-Dunántúl, talán egész Magyarország egyik legerősebb és legfejlettebb városa. Ennek a gazdasági erőnek a tekintetben is jelentősége van, hogy a megye legjelentősebb egészségügyi intézménye, a Fejér Megyei Szent György Egyetemi Oktatókórház milyen szakmai koncepció mentén és milyen pénzügyi lehetőségek függvényében végzi gyógyító tevékenységét, hiszen kórházunk a Dunántúl legjelentősebb kórháza, amely kiemelkedő stratégiai jelentőséggel bír, a Balaton-Velencei-tó-Székesfehérvár-Buda-tengely tekintetében.

A több mint százéves múltra visszatekintő intézmény meghatározó erkölcsi és szakmai alapot ad ahhoz, hogy a betegek szolgálatában végzett munkát az itt dolgozó orvosok, ápolók és munkatársak eredményesen végezhesék. A kórház mintegy 3 ezer főt

foglalkoztat, köztük több mint 400 orvos, több mint 400 ápoló és 900 asszisztens segíti a gyógyító munkát. 1047 aktív és 455 krónikus és rehabilitációs ágyon évente több mint 60 ezer fekvőbeteg ápolása, gyógyítása folyik az intézményben, és a szakrendeléseken 1,6 millió orvos-beteg találkozás történik.

Kórházunk 2012 óta a Pécsi Tudományegyetem egyetemi oktatókórháza, akkreditált képzőhelye, és ennek hatására jelentős számban megnövekedett az intézményben gyógyító rezidensek száma.

(19.20)

2010 óta a magyar kormány több mint 7 milliárd forinttal segítette a kórházat abban, hogy az adósságállományát csökkentse, és számos nagy volumenű fejlesztés is történt, köztük néhány a fontosabbak közül: a sürgősségi betegellátás fejlesztésére 8 új rendelő és vizsgáló kialakítása történt meg, és átadhattunk új sürgősségi fekvőbetegrészeletet is. Megtörtént az energiatakarékosság érdekében a szakrendelő és a diagnosztikai épület hőtechnikai felújítása. A koraszülött és intenzív ellátásra szoruló újszülött csecsemők életésélyének növelése érdekében a perinatális intenzív centrumot is fejlesztettük. Kiemelt nagyberuházása volt az elmúlt éveknek a ma már dr. Berzsenyi Zoltán mártírhalált halt főigazgató nevét viselő, közel 6000 négyzetméter alapterületű új műtői tömb megépítése is. Emlékezhünk, ez volt az a mintegy 8 milliárd forintos fejlesztés, amelyet a 2010 előtti szocialista kormányzat nemes egyszerűséggel lehúzott a fejlesztések listájáról, és csak a frissen alakult Orbán-kormány döntésének következtében épülhetett meg a tömb. Átadtuk a pszichiátria felújított épületét is.

Összességében majdnem 14 milliárd forint pénzügyi fejlesztés került megvalósításra 2010 óta, és a „Modern városok” programjának keretén belül a kormány döntése értelmében 7 milliárd forint áll rendelkezésünkre az elkövetkezendő időszakban egy új belgyógyászati tömb megépítésére, és ezzel a már megkezdett fejlesztési koncepciót tovább tudjuk építeni. Ne legyen kétségünk, mindezek a fejlesztések és a jövőbeni fejlesztések is azok közé tartoztak volna, amelyek sosem valósultak volna meg, ha 2010 után is a szocialisták kormányoznak tovább.

Büszkén mondhatjuk tehát, hogy a Fejér Megyei Szent György Egyetemi Oktató Kórház dolgozói magas szintű szakmai munkáját a hivatástudat, az együttműködés, az empátia, a kölcsönös megértés és az együttgondolkodás és az emberek méltóságának és egészségének megőrzése jellemzi, és ezt az emberfeletti szolgálatot odaadással és elhivatottsággal vállalják, és ezért köszönetet mondunk az orvosoknak és az ápolóknak, akik nélkül nem működhetne az egészségügy, hiszen az ápolók azok, akik a kórházakban az ágyak mellett a szakmai ellátáson túl emberiséget is nyújtanak és adnak a betegeknek, és mi, fehérváriak köszönetet mondunk ezért a szolgálatért. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most Harangozó Gábor István képviselőnek adom meg a szót, az MSZP részéről.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársak! Én most nem elméletről fogok beszélni, hanem ha úgy tetszik, akkor egy esettanulmányon keresztül szeretném megmutatni, egy Somogy megyei esettanulmányon keresztül, hogy milyen jól is működik az az egészségügyi rendszer, amiről itt önök órákon keresztül beszéltek, hogy milyen nagyszerűen alakították át, mennyi pénzt raktak bele és milyen fantasztikus eredménnyel.

2013-ban született egy döntés, mely szerint a marcali kórházat integrálták a kaposvári Kaposi Mór Kórházba. Amikor ez a döntés született, akkor - idézném - ebben az ügyben többször interpelláltam a minisztériumot is, kérdést is írtam, és az egyik interpellációra Rétvári Bence államtitkár úr azt találta válaszolni, hogy ennek az volt az oka, hogy alapvetően magas minőségű, magas színvonalú, azonos hozzáférésű, esélyű betegellátást akarnak nyújtani mindenki számára, hogy ne legyen ebben különbség az ország különböző pontjain. Ez volt az egyes indok. Kettes indok, hogy nem látták esélyét a kórház részét, hogy a 250 millió forintos szállítói tartozást, amely a kórházban fölhalmozódott, valaha is ki tudják egyenlíteni; harmadszorban pedig a megfelelő minőségi és biztonságos ellátáshoz szükség van egy új CT-berendezés beszerzésére is, és ezt sem tudja a kórház önállóan megvalósítani. Alapvetően ehhez hasonló indokokat még egy kicsit hosszabban kifejtve mondott el Rétvári Bence.

Na, nézzük, mi történt azóta! Tisztelt Képviselőtársak! Azóta a marcali kórházban jelenleg, miután a kaposvári kórházhoz kerültek át, jelentős számú orvos elhagyta a kórházat, mert vagy Keszthelyre mentek át dolgozni, vagy Kaposvárra mentek át dolgozni, vagy egyszerűen elmentek külföldre. Jelenleg azt kell lássuk, hogy a kórház gyakorlatilag nagyon súlyos létszámhiánnyal küzd. Megszűnt a gyermekosztály. Az ortopédián heti egy alkalommal van már csak rendelés. Az urológián heti egy alkalommal van rendelés, a cukorbeteg-gondozóban heti két alkalommal, a szemészeten heti két alkalommal, több hónapos várólisták mellett. Az onkológián heti két alkalommal, a reumatológián pedig heti három alkalommal valósul meg mindössze rendelés.

Nézzük meg, hogy mi történt az adósságállománnyal, mert nyilvánvalóan ebből kiderül, hogy jobb a színvonal nem lett, egyenlőbb hozzáférés nem lett, merthogy ezekhez a szolgáltatásokhoz, egészségügyi szolgáltatásokhoz a Marcaliban és környéken élő emberek nem férnek hozzá, Kaposvárra kell beutazniuk, ahova egyébként nincs normális közúti összeköttetés. Mert útbiztost, azt tudtak kinevezni, csak éppen utat nem tudnak hozzá építeni, hiába hirdették meg a nagy útépitő programjukat! Tehát akár egy-másfél órás utazásba is telik, meg a tömegközlekedés is olyan, amilyen, tehát akár egynapos programba telik, hogy valaki ezeket az egészségügyi

szolgáltatásokat igénybe vegye. Tehát nem igaz az az indok, hogy jobb szolgáltatás lenne.

Mi történt az adósságállománnyal? A kaposvári kórház főigazgató asszonya egy 2016. április 13-án kelt képviselői interpellációra adott válaszában arról tájékoztatott minket, hogy a marcali kórháznak immáron évi félmilliárd forintos, nem 250, hanem a duplája, 500 millió forintos tartozása van, amióta Kaposvárhoz integrálták. Tehát nem csökkent, duplázódott a kórház adósságállománya, annak ellenére, hogy szinte mindent átvittek Kaposvárra. Tehát ez az indok sem nagyon jött be, ez sem lett valami hatékony. Ami a megyét illeti, rákérdeztem a megye adósságállományára, a kórházak adósságállományára, ami 2016. február 12-én Kaposvárra nézve 1,5 milliárd forint volt, a siófoki kórházra nézve 340 millió forint és a nagyatádi kórházra nézve 260 milliárd forint, tehát több mint 2 milliárd forint. Hú, de nagyon jól működő rendszert sikerült csinálni önöknek! Gratulálok hozzá!

Aztán ezenkívül arról tájékoztatott minket főigazgató asszony, hogy az intézmény sem bérezésben, sem egyéb juttatásban nem tud versenyre kelni a külföldön jellemző lehetőségekkel, ezért nem is látnak lehetőséget arra, hogy a helyzetet megoldják. Aztán arról tájékoztatott, hogy a CT-készülék 100 millió forint nagyságrendű beruházásba kerülne, és ehhez sajnos kell szakképzett kolléga is, aki ezt tudná működtetni, de a radiológusok száma változatlanul egy, és az a helyzet, hogy most már a CT-s kolléga úgy tűnik, hogy Kaposvárról is elmegy, tehát ott is kérdés, hogy hogyan fogják tudni megoldani. Marcaliban nem lesz CT, hiába kaptak rá beruházási pénzt, mert nincs hozzá ember, és most már talán Kaposváron sem lesz. Nagyszerű! Tényleg nagyon jól működik a rendszer, amit összeraktak!

Aztán arról tájékoztat, hogy a személyzeti szakrendelésre jelenleg Kaposváron is 6 hónapot kell várni, tehát ne panaszkodjunk, hogy Marcaliban is 6 hónapot kell várni. A szülészeten azért kellett bezárni, mert 2012-ben önök hoztak egy döntést arról, hogy ahol nem éri el az éves születésszám az 500-at, ott márpedig nem lesz szülészeti. Ugye, ezzel akarják elősegíteni a demográfiai növekedést, hogy majd Marcali környékéről el lehet menni Kaposvárra meg egész Somogy megyéből. Nagyszerű! Ez is egy nagyon jól működő intézkedés.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Csak hogy rövidre zárjam a mondókámat: addig, amíg önök nem fogják megemelni az egészségügyben dolgozók bérét legalább azonnal 50 százalékkal, és legalább a hiányzó 600 milliárd forintot nem teszik bele az egészségügyi rendszerbe, addig itt mindenféle elméletekről fogunk beszélni, de nem fog működni, amit csinálnak. Pedig lenne rá fedezet. Ugyanis bár Magyarországról önök folyamatosan azt hirdetik, hogy nagyon jól teljesít, a régiós átlag az elmúlt hat évben 20 százalékos GDP-növekedés volt, Magyarországon 9,5 százalék. De tisztelt képviselőtársak, ez is plusz 3000 milliárd forint. Aztán önök beszántottak 3000 milliárd forintot a magánnyugdíjpénztárakból, az 6000 milliárd

forint. És akkor miért nincs pénz az egészségügyre? Hol van a pénz, tisztelt képviselőtársak? Hol van a pénz, államtitkár úr?

(19.30)

Még egy adatot akkor hadd mondjak el. A tavalyi KSH-statisztikák szerint Somogyban az egészségügyi fizikai dolgozók nettó átlagbére 57 580 forint. *(Dr. Józsa István: Szégyen!)* Van pofája Matolesynak itt elmondani a parlamentben azt, hogy neki joga van 5 milliárd forintba megemlíni a fizetését, mert ő megdolgozott érte?! Ezek az emberek mit érdemelnek? Kevesebb, mint 60 ezer forint nettót? És mit érdemelnek a somogyi emberek? Mit érdemelnek Marcaliban? Hogy önök mindent átragnak Kaposvárra, és azt se finanszírozzák meg? Ez az egyenlő hozzáférés? A mindenkinek a semmit? Szégyelljék magukat! Ez nem egészségügy, ez nem kormányzás! Önök ellopják a pénzt, hazaviszik, és tönkreteszik az országot! Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Most Csizi Péter képviselő úrnak adom meg a szót, a Fidesz részéről. *(Dr. Józsa István: Ne is mondjal semmit!)*

CSIZI PÉTER (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Nem tudom, hol volt ez a harcos kiállítás képviselő úr részéről, amikor a vizitdíjat bevezették *(Dr. Józsa István: Akkor is itt volt!)*, úgy, hogy mellette egyébként helyi szinten fejlesztésekre nem jutott forrás. *(Dr. Józsa István: Hiányzik nektek az a vizitdíj most, nagyon hiányzik! Államtitkár úr tudja, hogy mennyire kellene az a pénz!)*

Két szempontból jó egyébként ez a mai vitanap. Egyfelől meg lehet hallgatni az ellenzéki pártok budapesti pártközpontjaiban kitalált kommunikációs szírehangokat, másfelől pedig nyílik lehetőség arra *(Harangozó Gábor István tapsol.)*, hogy mi, akik mandátumunkat közvetlenül az emberektől kaptuk, akik egyéni képviselők vagyunk *(Harangozó Gábor István: És mi van az egészségügyben? - Dr. Józsa István: Semmi!)*, beszámoljunk arról, hogy az elmúlt öt esztendőben mit sikerült elérni.

Tisztelt Képviselő Úr! Öt évvel ezelőtt egyébként a pécsi egészségügy romokban hevert. *(Dr. Józsa István: Jó, most meg az alatt van!)* A vizitdíj bevezetése mellett semmilyen fejlesztést nem tudtak önök elkönyvelni. Az elmúlt öt esztendőben csak Pécsen 21 milliárd forintos fejlesztést hajtottunk végre a kormánnyal *(Dr. Józsa István: Beszélj az ápolókról, ha még vannak!)*, az európai uniós támogatással, az egyetemmel és egyébként Pécs városával közösen. *(Harangozó Gábor István: Szégyen, amit csináltok!)* Többek között 14 milliárd forintból megújult a négy- száz ágyas klinikai tömb, és nem csak annak örülünk *(Dr. Józsa István: Nem látszik ez a pénz rajta!)*, hogy új eszközöket sikerült beszerezni, és ennek köszönhetően javult az ellátás minősége. Mindemellett egyébként a korábbi szocialista nagy kórtermeket meg lehet-

tett szüntetni, és most kettő-, illetve négyágyas betegszobában, külön mosdó- és zuhanyzóblokk mellett tudjuk fogadni a betegeket. *(Dr. Józsa István: Egy mást vezetik a vécére a betegek!)*

Mindemellett egyébként ma is zajlik az onkológiai központ felújítása 2 milliárd forintból. Arról az épületről beszélünk egyfelől, annak az épületnek a felújításáról, amit 80 éve adtak át, és meg lehet nézni, pontos kimutatásaink vannak, hogy a 80 év alatt nulla forintot fordítottak az épület helyreállítására. Úgyhogy gyakorlatilag európai szintű vizsgálatot folytattak igencsak lerobbant, világháborús körülmények között. A 2 milliárd forintból, túl az épület megerősítésén, még eszközparkfejlesztésre is jutott.

Mindemellett 222 millió forintból egy központi sürgősségi betegellátó központot tudtunk létrehozni. Addiktológiai rehabilitációra 182 millió forintot tudtunk fordítani. Ez, ami a klinikai részt jelenti. Örömmel jelenthetem be, hogy a szakellátásban évtizedes hiány után 400 millió forintból megújult a Lánc utcai rendelőintézet, és egyébként nemcsak az épületet sikerült szerkezetében és energetikájában felújítani, nemcsak új eszközöket, például XXI. századi ultrahangkészüléket tudtunk vásárolni, hanem mindemellett még a betegirányító rendszer modernizálására is sor került. Úgyhogy az, amiket önök mondtak, egyébként Pécs városában ma már nem valósul meg, hiszen mindenki, aki időpontot kér előre, az valójában az adott időpontban megkapja az ellátást.

Mindemellett 60 millió forintot költhettünk a háziorvosi körzetek felújítására, 1,2 milliárd forintért vásárolhattunk CT- és röntgengépeket, a vérellátó központ teljesen új épületbe költözött 1 milliárd forint értékben, a mentőállomást pedig 30 millió forintból önerőből felújítottuk. Ez volt az elmúlt öt esztendő, és az elkövetkezendő öt évre is készülünk. *(Dr. Józsa István: Mondj ezt annak, aki 51 ezret keres a havi munkájáért!)* TOP-os forrásból például egy olyan rendelőintézetet valósítunk meg a legnagyobb lakótelepen, amit önök 20 éve csak ígérnek. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Most Gyüre Csaba képviselő úrnak adom meg a szót, a Jobbik részéről.

DR. GYÜRE CSABA (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Képviselőtársaim! Én egy olyan problémára szeretném felhívni a figyelmet, ami szakmai körökben komoly félelmeket keltett az elmúlt időszakban, mégpedig egy picit nagyon messziről kezdeném, az 1990-es évek elejéről, az állami vagyonnál, amikor nagyon sokszor mesterségesen veszteségesé tették az állami vállalatokat, nagyon sokszor csődközeli helyzetbe vitték. Majd mi történt? Aprópénzért, amikor már azt mondták, hogy az államnak ezt nem éri meg működtetni, akkor ezt bizony az államhoz közel álló, az akkori kormányokhoz közel álló emberek, kft.-k, cégek, külföldiek bizony privatizálták ezeket a cége-

ket, és hatalmas tulajdonhoz jutottak. Bizony ma kísérteties a helyzet, hogy az egészségügyben a kórházak is hasonló helyzetbe kerülnek, az egészségügyi intézmények csődközeli helyzetbe. Ismerjük, hogy mekkora az adósságállománya ezeknek az intézményeknek, hogy milyen hatalmas létszámihiánnyal működnek, milyen eszközihiánnyal bírnak, hogy mekkora várólisták vannak. Lassan ezek nem tudnak működni, egyre több a probléma, egyre nagyobb a társadalmi felháborodás.

Ne adj' isten, nem az fog-e abból következni, hogy majd a kormány egyszer csak bejelenti, hogy hát, ezt mi nem tudjuk, az állam nem tudja ezt megfelelően működtetni, bizony ezt is privatizálni kellene? Látjuk ezt, hogy a Fidesz olyan dolgokhoz nyúlt hozzá az elmúlt időszakban privatizáció útján, amihez nem mert hozzányúlni még maga az SZDSZ sem, amely a legnagyobb privatizátor volt itt Magyarországon az elmúlt 25 évben, mégpedig a termőföldek privatizációjához. Minden szántóföldet gyakorlatilag privatizálni kíván, elsősorban, tudjuk nagyon jól, hogy az oligarcháknak juttatják a legnagyobb vagytonokat. Ez is egy komoly félelem bizony, hogy akkor mi fog történni vajon az egészségügyben, vajon nem erre a célra szemelték-e ki a kórházakat. Vajon nem ezért épültek-e sok helyen zöldmezős beruházások, amikor nagy értéket beruháztak, aztán majd valakinek fogja hajtani a hasznát, akár fideszes oligarcháknak? Vagy ne adj' isten, nem az fog megtörténni, hogy a nemzet gázszereplőjéből a nemzet legnagyobb kórháztulajdonosa lesz? Reméljük, hogy ez csak egy összeesküvés-elmélet, és nem fog megvalósulni, és reméljük, hogy nem ez lesz. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Most Tiffán Zsolt képviselő úrnak adom meg a szót, a Fidesz részéről.

TIFFÁN ZSOLT (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Így a vita végén szeretnék rövid lenni és ősi, régi sámánjainkat idézni: fűben, fában orvosság. Én ezt szeretném kiegészíteni azzal, hogy fűben, fában és vízben orvosság. *(Dr. Józsa István: Borban!)*

Minden egyes, a harkányi Zsigmondy Vilmos Gyógyfürdő-kórházban dolgozó orvos és a személyzet nevében szeretnék néhány szót szólni, egy olyan kórház nevében, amely nagy múltú, és amely vidéki kórházként igen nagyot teljesített az elmúlt években, hiszen gondoljuk el, nem egy megyeszékhely, nem egy megyei kórházról beszélünk, hanem egy olyan kórházról, amely a néhány ezres városban a méltán híres harkányi vízre építette a tevékenységét, egy olyan vízre, amely a Holt-tenger mellett olyan mértékű gyógyító erővel rendelkezik, mint akár a Holt-tenger. Tehát világhírű vízről és világhírű gyógyító erőről beszélünk.

Ennek a kórháznak 2010 előtt igen sanyarú sorsa volt, hiszen a szocialista kormányok asszisztálásával olyan felelőtlen gazdálkodás zajlott, hogy ennek eredményeképpen például 1,6 milliárd forintot vet-

tek föl hitelként, és ezt görgették maguk előtt. Aztán szépen a betegekkel - akár a vizitdíjjal görgették maguk előtt - fizettették vissza. Aztán ennek a kórháznak a 2012-es átvilágítását követően egy olyan menedzsment lépett a színre, amely az átvilágítást követően új szint hozott a kórház életébe, és ennek köszönhetően, a magyar kormányának köszönhetően 2 milliárd forint fejlesztést kapott, amelynek köszönhetően akár a pszoriázisellátás, akár a kardiológiai ellátás növekedett.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Ma a harkányi gyógyfürdő-kórház egyedülálló módon olyan kórház-szállodát működtet, amely akár a magyar betegeket, akár pedig a külföldi betegeket olyan szintű ellátásban részesíti, amely egyedülálló ebben az országban. Csak szeretném jelezni önöknek, hogy akár a keleti, akár a közel-keleti, akár a távol-keleti vendégeket is szívesen látja ez a kórház.

Még egy, amit szeretnék elmondani önöknek. Ez a kórház az, amely nem ért egyet egy ilyen örült, oktondi mondattal, hogy el lehet innen menni, ugyanis a harkányi kórházban az elmúlt években, 2010 óta egyetlen orvos nem távozott külföldre dolgozni, itt maradtak és dolgoznak becsülettel, ugyanúgy, ahogy az összes egészségügyben dolgozó ember.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! A harkányi kórházról csak annyit, hogy dr. Péter Iván főigazgató úr vezetésével egy olyan orvosgárda és olyan menedzsment dolgozik, amelyre az én választókerületemben, az én pátriámban mindannyian büszkék lehetünk, és amely gyógyfürdő-kórház fejlesztése a 2010 óta regnáló második és harmadik Orbán-kormányának köszönhetően igen nagy fejlődést mutatott fel, és amely gyógyfürdő-kórház további fejlesztése szempontjából, illetve annak következményeként az ott élő, akár Ormánságban, akár a környéken élő emberek munkához jutnak, a Harkányba látogató vendégek pedig megfelelő gyógyítást és gyógyítást kapnak. Ennek érdekében kérem a magyar kormány tiszteletteljes segítségét, hogy a harkányi emberek és az idelátogató emberek megfelelő gyógyulásban részesüljenek. Köszönöm szépen a tisztelt figyelmüket. *(Taps a kormánypárti sorokból.)*

(19.40)

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Ketten jelentkeztek kétperces időkeretre, de mindössze 2 perc 25 másodperc áll a Jobbik számára rendelkezésre, hogy beszéljenek, és egymás után kétpercesre nagyon nem is adhatnék szót, úgyhogy nem tudom, hogy eldöntik-e, hogy melyikük vállalja ezt a két percet. *(Dr. Lukács László György: Normált nem lehet kérni, elnök úr?)* Jó, akkor Lukács László György képviselő úrnak adom meg a szót két percben.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A felszólalási idő a vitanapon mindig úgy van, mint az egészség-

ségügyben a pénz, hogy nagyon kevés, tehát innentől kezdve lehet, hogy nem duplázást, triplázást szeretnénk kérni mindig, hogy minél többet beszélhesünk. Én azért mindenképpen tettem magamnak egy olyan ígéretet, hogy kérdést fogok feltenni, hogy az államtitkár úr tudjon rá válaszolni, sajnos hamarabb nem tudtuk elmondani időmenedzsment és menedzselési problémák miatt.

Viszont arra mindenképp kíváncsi lennék, hogy mi az álláspontja arról, hogy például miért nincs az egészségügyben még mindig egy hiteles HR-, tehát dolgozói leltár.

Én magam egyébként az Állami Egészségügyi Ellátó Központtól kérdeztem ezeket az adatokat, azt mondták, hogy ők ilyen adatot nem vezetnek, forduljak a kórházakhoz, a kórházak sem nagyon tájékozottak ebben a kérdésben. Ez azért fontos, mert szükséges látni, hogy hányan dolgoznak ma, jelenleg Magyarországon, hány emberrel tudjuk az egészségügyet ellátni.

A másik ilyen a kórházi fertőzések adatbázisa. Mikor lesz már teljesen jól átlátható, jól érthető? Én úgy gondolom, hogy méltatlan az, hogy ezt pereskedéssel kell majd jogvédő szervezetnek kiperelnie. Egy közérthető adatbázisra lenne szükség.

A harmadik pedig, hogy a kormány mit kíván tenni azokkal az állami számvevőszéki jelentésekkel és azokkal a kritikákkal, amelyek megfogalmazódtak. A mai napon is, azt hiszem, két újabb jelentés került napvilágra, komoly kritika van benne. Valamit tenni kell ezekben a kérdésekben.

Én úgy gondolom, hogy még egy nagyon rövid zárásra is jut időnk. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most Boldog István képviselő úrnak adom meg a szót két percben.

BOLDOG ISTVÁN (Fidesz): Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, hogy röviden levonhatjuk a tanulságot a mai vitanapról: a szocialisták Gyurcsány Ferencet támogatva még a tapsukkal is újra fizetőssé akarják tenni a magyar emberek számára az egészségügyet *(Dr. Józsa István: Csak neked! Csak neked!)*, a Jobbiknál pedig most bújta ki a szög a zsákból: miután nem lesz hiteles listája Lukács úrnak, így nem tudja kiközvetíteni az orvosokat külföldre. *(Moraj a Jobbik soraiban.)* Fantasztikus! Képviselőtársa, Szilágyi úr világosan megmondta: ők bizniszt és üzletet látnak a magyar egészségügyben és a magyar emberekben, ezt szeretnék, ha kormányra kerülnének.

Ez a Jobbik és az MSZP. Köszönjük szépen, én azt gondolom, hogy a magyar emberek ebből nem kérnek. *(Közbeszólás a kormánypártok soraiból: Úgy van!)* A folyamatos és jó fejlesztésből kérnek, amit mi csinálunk. Köszönöm szépen. *(Taps és közbeszólások a kormánypártok soraiból, köztük: Bravó!)*

ELNÖK: Normál időkeretben és 50 másodpercben Rig Lajos képviselő úré a szó.

RIG LAJOS (Jobbik): Köszönöm szépen, elnök úr. Nem próbálok meg ilyen szánalmas felszólalást csinálni, mint Boldog képviselőtársam, inkább szakmai javaslatot szeretnék tenni, amit a Magyar Orvosi Kamara is letett már az asztalra 2005-ben, volt egy észrevételük, ami véleményem szerint teljesen helytálló, és ez kell hogy figyelembevételre kerüljön: hatékony egészségügyi reform csak úgy képzelhető el, ha a betegút szabályozott, világos, hogy kinek mi jár, az ellátás pedig költségvetés útján, valós áron kerüljön kifizetésre és finanszírozásra. Ez egyértelmű, tehát amit felhasználnak, azt teljes egészében fizessék ki.

Még egy dolog az életpályamodellről: nem emelhető ki a rendszerből egyetlen szakmai ág sem, a jelentős bérrendezés, életpályamodell kidolgozása minden egészségügyi dolgozóra kell hogy vonatkozzon. Nem lehet diszkriminálni pozitívan sem, negatívan sem, egyben kell ezt kezelni és minden egészségügyi dolgozóra. Ezt kérjük az államtitkár úrtól. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Most már csak a Fidesz-frakciót kérdezem, hogy kívánnak-e esetleg még hozzászólni a vitához, hiszen már mindenki másnak elfogyott az ideje. *(Senki nem jelentkezik.)*

Hogyha nincs jelentkező, akkor megadom a szót Ónodi-Szűcs Zoltán államtitkár úrnak 20 percben.

DR. ÓNODI-SZÜCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Köszönöm szépen a szót. Először vagyok jelen egy ilyen vitában, és nagyon tanulságos volt ebben részt venni, és elég kimerítő is, hiszen nyolc óra állt rendelkezésre arra, hogy megvitassuk az egészségügy kérdéseit. Ennek kapcsán egy egész érdekes helyzet állt elő, hiszen a két kép, amit az ellenzék és amit a kormány felvázol, mintha nem ugyanazt a meccset nézték volna végig. Én is jártam így *(Dr. Józsa István: De az egyik a ház, a másik az emberek!)*, amikor kosárlabdázó voltam, és bementem egy meccs után az öltözőbe, akkor úgy éreztem néha, hogy az edző bácsi teljesen más meccset látott, mint amit én láttam a pályán, úgyhogy elég furcsa érzés ebből az attitűdből most összefoglalni ezt a vitát.

Mielőtt azonban belevágnék a záró részbe, kaptam egy-két kérdést, és szeretnék egy-két ügyre gyorsan reflektálni. Az első, ami érdekes volt, hogy a patikai kérdésben nem nagyon volt vita. Ebből azt látom, vagy azt vonom le tanulságként, hogy a patikai kérdésben a Fidesz-kormány vitamentesen, jól teljesített. Ez azt jelenti, hogy a liberalizáció után sikerült elérni azt - és nem tudom, tudják-e ezeket a számokat -, hogy a 2014-es mérlegbeszámoló alapján a magyar patikák össznyereségszintje elérte az utolsó békeévbéli nyereségszintet, és ezt úgy tudtuk elérni, hangsúlyozom, hogy a ma a patikákban elköltött források mennyisége, az állampolgárok költései érdemben csökkenhettek. Ez nagyon fontos mondat, azt gondolom, hiszen korábban csak az árrésből tudtak részesülni, ehelyett mi támogattuk őket; így lehe-

tett azt elérni, hogy az ő nyereségességi szintjük újra helyreállt.

Volt itt egy mondat arról, hogy nincs elég műtő, meg nem tudom, egyebek. Én nem tudok olyan műtőről, amelyik két műszakban menne Magyarországon (*Közbeszólás a kormánypártok soraiból.*), tehát én nem tudom, mi az, amikor arról beszélgetünk, hogy műtőhiány van Magyarországon, egyszerűen ilyen nincsen; sőt azt kell mondanom, hogy a műtőkben lévő műtétek száma a legalacsonyabb ma szerintem Európában, bár most nem tudok mondani, hozni önöknek benchmarkot, de látva a hatalmas területi különbségeket nem tudom elhinni, hogy ez a szám jól lenne kihasználva.

Szintén volt egy szösszenet az adósságokról. Nézzék, az a helyzet, hogy míg ezelőtt három évvel havonta 5 milliárd forintos adósságot tudtunk összehozni, ahhoz képest most az adósságállomány olyan 3 milliárd forint környékén van átlagosan, és azt kell mondanom megint csak... (*Dr. Józsa István: De büdös van!*) - megint csak tényszerűen hadd mondjam el, hogy a 2014. év végén még 72 milliárd forintnyi adóssága volt az ágazatnak, ugyanez tavaly év végén már csak 38 volt (*Dr. Józsa István: De hiányzik a pénz!*), és a magyar kormány mindig, amikor baj van, zsebbe fog nyúlni, és bele fogja tenni, amit kell (*Dr. Józsa István: De többet kell!*), mint ahogy eddig is megtette.

Úgyhogy visszatérve az alapállapotra, kiindulási állapotra azt gondolom, hogy a hitelesség kérdését kell feszegetnünk, amikor arról beszélgetünk, hogy melyik kép az igaz. És én élvezettel hallgattam Harangozó képviselő úrnak a performance-át, az a helyzet, hogy én nem tudok ilyet előadni, mert ez nem az én tisztem, azonban hitelességről van szó. Tehát én... (*Harangozó Gábor István: Cáfoljon meg, államtitkár úr!*) - én 2007-ben abban a kórházban dolgoztam, amelyből el kellett bocsátani 600 dolgozót, azért, mert az akkori kormány arra kényszerítette (*Dr. Lukács László György: Ésők hova lettek?*) a kórházat (*Közbeszólások a Jobbik soraiból.*), hogy ki kellett tenni a kórház kapacitásának a 36 százalékát. (*Dr. Józsa István: Most meg elfekvő meg szociális kórház lesz!*) Ez a hitelesség kérdése, én ennek a tanúja voltam, sőt az elszennvedője voltam ennek a jelenségnek (*Dr. Lukács László György közbeszól.*), úgyhogy a hitelességről kell beszélgetnünk, amikor a parlamentben beszélünk. (*Harangozó Gábor István: Cáfoljon meg, államtitkár úr! Az lenne a hiteles! Cáfoljon meg! Melyik állításom nem volt igaz? - Az elnök csenget.*) Hogyha hagyja, hogy elmondjam, akkor talán sikerülni is fog a cáfolat. (*Halász János Harangozó Gábor Istvánnak: Nyugodjál meg! Nyugodjál meg! Nem áll jól neked ez a szerep! Dőlj hátra nyugodtan, úgy! - Derültség a kormánypártok soraiban. - Közbeszólások. - Dr. Józsa István: Neked már semmi nem áll jól!*)

Szóval, anélkül, hogy nagyon sok érzelmi hullámot vetnék, ez a tény, tehát amikor osztogatásról vagy fosztogatásról van szó, akkor el kell határolni, hogy ez mikor történt meg. Az egészségügyből tétele-

sen pénzkivétel 2010-ig történt, pénzbetétel pedig 2010 után történt. Banai államtitkár úr nagyon hitelesen megfogalmazta azt is, hogy nagyon könnyű úgy bért emelni, hogy eközben a költségvetés elszáll, nagyon könnyű úgy bért emelni, hogy közben hiteleket kell felvennie az országnak, és utána ezt kell majd szenvednie mindenkinek, aki ma ebben a teremben itt van. (*Dr. Józsa István közbeszól.*)

Kérdzhetnénk azt, hogy akkor hogyan is tovább. Abból a bizonyos öt pontból legalább három olyan van, amibe a korábbi kormányok vagy belebuktak, vagy bele sem mertek vágni. Ha visszaemlékeznek rá, pont az ágszámcsökkentés volt az, ami eljuttatta az akkori kormányt a bukás felé. (*Dr. Józsa István: Most 17 ezer elfekvőt fognak csinálni!*) Úgyhogy a szociális ellátórendszer kapcsán kaptam rengeteg kérdést, most erre szeretnék kitérni újra.

Nincs ma Magyarországon, illetve, bocsánat, nincs ma Európában olyan ország, amely az egészségügyi alpból és a kórházakon keresztül nyújtana emelt szintű ápolási ellátást a saját állampolgárai részére, mi sem lehetünk olyan gazdagok, hogy ezt így tegyük. Azt gondolom, hogy akkor, amikor megpróbálunk egy ilyen kihívással szembenézni, ami abból fakad, hogy a lakosság öregszik, ami abból fakad, hogy a 65 év feletti korosztálynak az öregedése a két és félszeresére gyorsult, hiszen 1989-től '12-ig ez a lakossági arány növekedett 289 ezer fővel, ugyanez pedig most növekszik '12-től '20-ig 307 ezer fővel, akkor ennek a kihívásnak szeretnénk megfelelni. Mi nem arról beszélünk... (*Dr. Józsa István: Ágszámcsökkentéssel!*)

(19.50)

Mi nem arról beszélünk, hogy szeretnénk valamit szűkíteni. Mi arról beszélünk, hogy hozzunk létre egy olyan ellátási formát, amely ennek a kihívásnak megfelel. Amikor arról beszélünk, hogy van 27 ezer krónikus ágy, akkor tudniuk kell, hogy ennek nagyon nagy része rehabilitációs ágy, és ez nem is fog megmozdulni, hiszen ez a fajta ellátási forma az egészségügyhöz kell hogy tartozzon. Aminek el kell onnan kerülnie, az az, ami az ápolást nyújtja a rászorulók számára. Azt gondolom, hogy abban egyet tudunk érteni ebben a teremben, hogy minden állampolgárnak joga van ahhoz, hogy tisztességben öregedjen meg. (*Dr. Józsa István: Építeni kell olyan helyeket!*) Mi ezt szeretnénk nyújtani azzal, hogy a szociális ellátórendszeren belül létre fogunk hozni egy olyan formát, ami korábban ebben az országban nem működött. Ehhez bátorság kell. Ehhez soha senki nem mert hozzányúl. Azért van hozzá bátorságunk, mert nem csökkenő források mentén kell végrehajtanunk változást, mint ahogy önök tették, hanem bővülő források mentén van bátorságunk ezt végrehajtani.

Budapest - igazuk van, le vannak romolva ma az épületek. De ugye, nem gondolják, hogy az elmúlt hat évben romlott el az infrastruktúra itt Budapesten? Amikor a magyar kormány úgy döntött, hogy

uniós forrásokat fog felhasználni, akkor arról is döntenie kellett, hogy ehhez majd adja az önrészeket. Ezt meg is tette. Most, amikor már ez a dolog lezárult, most van lehetőségünk arra, hogy megint csak bátran, ebben a nagyon bonyolult, nagyon komplex rendszerben gondoljuk újra végre azt, hogy mire van szüksége a magyar állampolgároknak itt, ebben a régióban.

Azt gondolom, hogy ahhoz is bátorság kell, hogy ezt a fajta igen összetett és komplex, rengeteg érdekel szabdalt, partikularizált rendszert tegyük rendbe. *(Dr. Józsa István: Ez igaz!)* Korábban sem hiszem, hogy volt, aki lett volna olyan bátor, hogy ehhez hozzápiszkáljon. Most mi arra fogunk vállalkozni, hogy a főváros lakossága számára szükséges összes ellátást szeretnénk megtervezni öt évre, tíz évre, nem először betont akarunk önteni vagy bármi mást, hanem megtervezzük azt, hogy mire van szükségük, és ehhez szeretnénk minden fejlesztést hozzáigazítani; ami nyilván azt jelenti, hogy a budai oldalon egy nagyobb fejlesztés fog megvalósulni, hiszen a kapacitások száma ott kisebb, és lesz Pesten másik két központ. Megint csak hangsúlyozom, hogy a megbízottság az elsődleges, hiszen szeretnénk három olyan centrumot létrehozni, ahol az év minden napján, minden szakmában felvételes ellátást tudnak kapni az itt élők. *(Dr. Józsa István: Jókedvű dolgozók?)*

Kancelláriamodell és adósságállomány. Azt gondolom, hogy jól látszik, hogy miközben több mint 200 milliárd forinttal nőtt a gyógy-meg. kassza mérete, ami azt jelenti, hogy bőven infláció felett kaptak az intézmények forrásokat, aközben az intézményekkel érdekes módon senki sem elégedett, sem önök, sem a lakosság - és én se vagyok az. De ebből jól látszik, hogy csak pénzzel eredményeket ezzel a rendszerrel nem lehet elérni. Ma a döntések túlnyomó többsége a kórházak falain belül születik. Én azért lehetek itt ezen a helyen, azt gondolom, mert 2011-ben, tehát '10 után egy évvel írtam egy tanulmányt, ami kapcsán a saját szakmám sajnos - hogy is mondjam? - szembekerült velem, mert nem akarták nekem ezt elhinni.

Ma azt tudom mondani önöknek, hogy az látszik, hogy az intézmények a saját érdekeik mentén hozzák a döntéseket, és nem a lakosság igényei szerint. *(Dr. Józsa István: Ennyit romlott a helyzet!)* Sajnos ez a tanulmány '11-ben készült, tehát nagyon nehéz volt egy év alatt így rontani a helyzetet. Ebben az látszik, hogy a fekvőbeteg-intézményekben a lakossági felhasználás háromszoros különbséget mutat területi alapon. Tehát hangsúlyozom, nem az intézményről beszélek, hanem az irányítószámok mögött lakó lakosságról beszélek, attól függetlenül, hogy ő hol ment be, melyik kórházba. Ha megnézzük azt, hogyan oszlik el a források felhasználása a kistérségek között, akkor azt fogják látni, hogy a fekvőbeteg-intézményeknél ez háromszoros különbség, a járóbetegben ötszörös, a krónikusban pedig nyolcszoros különbségek alakultak ki az ország különböző kistérségei között. *(Közbeszólás a Jobbik soraiból.)* Például Berettyóban magasabb a felhasználás, vagy példá-

ul - kár, hogy elmentek többen a frakcióból - Szabolcsban is magasabb a felhasználás, pedig azt hihetjük volna, hogy ez nem így van.

Tehát a lényeg, ha azt szeretnénk, hogy a felhasználás a lakossági igények szerint történjen, és ne pedig az intézményi érdek vezérelje Magyarországon az egészségügyi ellátást, akkor igenis szükség van egy olyan modellre, amelyben egy terület lakosságának az ellátásáért valakinek felelősnek kell lennie. Hogy ez most kancellár lesz vagy igazgató, azt gondolom, teljesen mindegy. De egy biztos, hogy azok a döntések, amelyek ahhoz kellenek, hogy hol milyen ellátás kerüljön nyújtásra, azok nem a kórház falain belül kell hogy megszülessenek. Mi erre teszünk kísérletet, és ez a második olyan pont, amire korábban senki se mert vállalkozni, vagy pedig belebukott.

A humán erőforrás helyzetéről egy picit beszéljünk már, mert itt is rengeteg olyan féligazság hangzott el, amit szeretnék rendbe tenni. *(Dr. Józsa István közbeszól.)* Tulajdonképpen három olyan téma volt, amit feszegettek a képviselő urak különböző időpontokban. Az egyik az utánpótlás hiánya. Ennek kapcsán hadd mondjam el, hogy nyilván Magyarországon az OECD-átlaghoz képest magasabb az orvosképzés szintje, sokkal több orvost képzünk, mint amit egyébként az OECD lakosságszám-arányosan máshol képez. Ugyanez nem igaz viszont a szakdolgozókra, ebben igazuk van. Tehát az a dolgunk, hogy akár már a következő évtől kezdve is meg kell próbálnunk ösztöndíjrendszerrel egyre több diákot betelnie ebbe a csatornába, és meg kell próbálnunk egyre több embert rávenni arra, hogy ezt tekintse majd hivatásának. Igazuk van, dolgozunk rajta.

Elvándorlás: azt gondolom, hogy azért nem volt '11 előtt elvándorlás, mert nem volt nyílt munkaerőpiac. Azt gondolom, hogy ez egy egészen egyszerű egyszerűség, nem kell magyaráznom. Az is teljesen világos, hogy a számok nem kedvezőek, de változtak. Miközben ezelőtt négy évvel még több mint 800 orvos kért az elvándorláshoz hatósági bizonyítványt, ez a szám most kevesebb, mint 500. Igaza van, ez még mindig sok, de hangsúlyozom, a trendekről beszélgetünk - ez csökkent. Hiszen ez a kormány tette azt is meg, hogy a rezidensek számára ösztöndíjrendszert alapított, és ez nagyon sikeres.

Ha már elvándorlásról van szó, azt gondolom, hogy ez nem magyar probléma, ez egy globális probléma, és minden országnak meg kell küzdenie vele. Németországból ugyanúgy elmennek doktorok Amerikába, mint ahogy Magyarországról is elmennek máshová. Ha már erről van szó, beszélgettünk itt a korfáról. Azt szeretném kérni a tisztelt képviselőktől, hogy nézzenek már meg egy németországi korfát alapellátásban. Sajnos nincs mit szégyenkeznünk, az sem jobb. A miénk sem jó, ez is igaz, de nem tudjuk magunkat elvonatkoztatni egy európai vagy világtrendtől, ez a helyzet.

Ha már béremelésekről volt szó, nem szeretném még egyszer felemlíteni, hogy a béremelés felelőséggel jár a tekintetben, hogy mennyit fog elbírní a magyar gazdaság. Azt gondolom, hogy hála istennek,

sikerült megértetni a tárgyalópartnerekkel is azt, hogy nem uniós bérekről tudunk beszélgetni, hiszen a magyar GDP sincs uniós szinten. *(Dr. Józsa István: Soha nem is lesz!)* Én azért bízom benne, hogy ott leszünk, hadd legyenek ennyire idealista, hogy egyszer el fogjuk érni ezt a szintet.

Amiről beszélgetünk, az az, hogy társadalompolitikai szempontból el kell érniünk azt, hogy az egészségügyi dolgozók megbecsülése ugyanarra a szintre kerüljön, mint ahol egyébként Európában máshol egy-egy országon belül megtalálható. A mai költségvetésbe benyújtott emelés erre tesz kísérletet. Annak örülök, hogy ezt nekem van lehetőségem itt bejelenteni. Tehát mi azt szeretnénk, hogy a következő négy évben legalább három lépésben el kell tudnunk érni a V4-ek átlagát. És az a szerencsém, hogy ebben, hála istennek, nem nagyon kell az NGM-et győzködnöm, mert ebben ők is partnerek, de hangsúlyozom, ezek csak akkor tudnak megvalósulni, ha a magyar gazdaság úgy teljesít, mint ahogy az elmúlt hat évben tette, és nem ahogy korábban. *(Dr. Józsa István közbeszól.)*

Bocsánat, volt egy ilyen kérdés, és arra nem válaszoltam, elnézést, most láttam a jegyzetemben a megbízottság kérdését.

(20.00)

Az a helyzet, hogy jó lenne, ha itt sem riogatnánk, hanem megpróbálnánk tisztán a számokról beszélgetni. Nagyon kevés olyan ország van, ahol olyan mennyiségű adatot lehetne elérni a megbízottság tekintetében, mint Magyarországon. Az országok többségében vagy nincs adatgyűjtés, vagy nem teljes körű, ezzel szemben ezt Magyarországon meg lehet tekinteni.

Ami az ellenzék vitát, az a következő: a honlapokon most csak országos szinten lehet megtalálni az adatokat. A kérdés az, hogy szabad-e ezeket megmutatni intézmények szintjén. Azért fontos ez a kérdésfeltevés, mert ha egy intézménynek nem kell attól félnie, hogy szankciókat kap, ha jelenti azt, ami történt a kórházban, akkor sokkal validabb lesz a jelentés tartalma, hiszen a tisztiorvosi hivatalnak van lehetősége arra, hogy beavatkozzon, ha baj van. Én attól tartok és attól félek, hogy ha az intézményeknek versenyezniük kell egymással abban, hogy kinek jobb a száma egy-egy megbízottsági index mentén, akkor akár odáig is vetemedhetnek, hogy nem fognak minden eseményt bevallani, ez pedig szerintem mindannyiunknak rossz.

S ha a megbízottságról van szó - az időm lassan el fog fogyni, ezért ezzel be is fogom fejezni; a képviselő úr sajnos kiment -, akkor itt van Somogy megye. Ez nagyon mókás! Kaposváron több mint 15 milliárd forintnyi fejlesztés történt. Óriási mennyiségű pénz lett elköltsve azért, hogy ott korszerű ellátás legyen. Én arra kérek mindenkit, hogy a betegellátás minőségét ne áglábakban mérje, mert nem abban kell mérni. A minőséget a dolgozók kompetenciájában, az eszközök modernségében és minőségében

kell mérni, mert ez adja meg az európai, illetve világszínvonalú ellátás lényegét. Ez jelenleg Kaposváron is rendelkezésre áll.

Amikor Körmenről vagy Marcaliról beszélgetünk, akkor azt szeretném elmondani, én magam nem kérném a feleségemtől, hogy olyan kórházban szüljön, ahol évente nincs legalább ötszáz szülés. Azért nem kérném ezt tőle, mert ha naponta kevesebb, mint két szülés történik, akkor az ott dolgozók gyakorlata nem megfelelő. S ha a megbízottság fontos önöknek, akkor ne tegyék azt a saját választóikkal, hogy betereplik őket egy ilyen kórházba. Mert én nem tenném. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A politikai vitát ezennel lezárom.

Soron következik a **személyszállítási szolgáltatásokról szóló 2012. évi XLI. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A Halász János és Répássy Róbert képviselők által benyújtott előterjesztés T/10297. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Halász János úrnak, a napirendi pont előterjesztőjének.

HALÁSZ JÁNOS (Fidesz), a napirendi pont előterjesztője: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A személyszállítási szolgáltatásokról szóló 2012. évi XLI. törvény módosításával kapcsolatosan nyújtottam be módosító javaslatot a tisztelt Házhoz.

Miről is van szó ebben a javaslatban? A személyszállító lassújárművekkel olyan piaci alapon végzett szolgáltatást nyújtanak egyes vállalkozások, amit ugyan közúton személyek szállításával valósítanak meg, de a szolgáltatást igénybe vevők célja nem valahonnan valahová eljutni, hanem egyes látnivalókat szeretnének megtekinteni. A szolgáltatás tartalma valójában idegenforgalmi szolgáltatás, amely az utasok kis sebességgel, jellemzően a kiindulási pontra történő visszaszállításával valósul meg. E szolgáltatás nyújtása a tartalma alapján nem közúti közlekedési szolgáltatás, hanem személyszállítási szolgáltatás, idegenforgalmi szolgáltatás, mert nem a helyváltoztatás a cél, hanem a látnivalók bemutatása és sok esetben kulturális ismeretek nyújtása.

E járművek közlekedésének speciális személyszállítási szolgáltatásként történő szabályozását az általános keretszabályok megállapításával a személyszállítási szolgáltatásokról szóló imént idézett törvényben láttam indokoltnak kialakítani. Egyúttal érdemes megadni ebben a módosításban a települési önkormányzatok számára a szabályozási felhatalmazást is a helyi további szabályok kialakítására. Az általános törvényi keretszabályok megalkotása, illetve a települési önkormányzat számára biztosított szabályozási felhatalmazás Magyarország valamennyi településének érdekeit szolgálja.

Nézzük, milyen is a jelenlegi hatályos szabályozás! A jelenleg hatályos szabályozás szerint a lassú-

járművel történő személyszállítás végzését kizárólag a közúti közlekedési szolgáltatásokról és a közúti járművek üzemben tartásáról szóló 89/1988-as minisztertanácsi rendelet szabályozza. Ez egy igen régi rendelet. A rendelet 2. §-a szerint ha egy gazdálkodó szervezet személyszállítási szolgáltatást lassújárművel kíván végezni, elegendő csupán bejelentéssel élnie az illetékes közlekedési hatóságnál, és már meg is kezdheti a közúti közlekedési szolgáltató tevékenységét. Vagyis ilyen esetben egy helyi önkormányzat nem kap lehetőséget arra, hogy a nyilvánvalóan szükséges helyi keretszabályokat is megalkothassa.

Az új szabályozás erre tesz kísérletet, és én ezt a javaslatot hoztam a Ház elé. A személyszállítási törvény tervezett rendelkezései majd annyiban jelentenek új elemet, hogy ezen lassújárművek szabályozására annak turisztikai jellegére tekintettel fogalmaz meg többletszabályokat. Javaslatom a „különleges személyszállító szolgáltatást nyújtó jármű” fogalmát hozza létre. Tehát a különleges személyszállító szolgáltatást nyújtó járművét, és ebbe beletartoznának a lassújárművek. Ezek döntően az ismert kisvonatok a városban belül, amelyek gurulnak, és városnéző kisvonatok bent a településen belül; az emberi meghajtású eszközök, mert ma már van olyan, hogy biciklivel, triciklivel szállítanak turisztikai céllal utasokat; de ugyanez a helyzet motorkerékpár és segédmotorkerékpár esetén, ha ezen járművekkel turisztikai jellegű szolgáltatást valósítanak meg. Beletartoznak továbbá ebbe a kategóriába azok a buszok, amelyek szintén ilyen céllal közlekednek, viszonylag szintén elég lassan a településeken, de javaslatom ebből a kategóriából értelem szerűen kizárja a személygépjárműveket.

Tehát a törvény az alapvető szabályokat tartalmazza, és felhatalmazást ad a helyi önkormányzatoknak, hogy a helyi viszonyoknak leginkább megfelelő szabályokat rendelkezésbe állapítsák meg erre az új kategóriára a különleges személyszállító szolgáltatást nyújtó jármű fogalma esetén.

A javaslatot a Fidesz-frakció is megtárgyalta és azt támogatja. Tisztelettel kérem kedves képviselőtársaimat, hogy a most benyújtott törvényjavaslatot a vita után majdan a szavazáskor támogassák. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Megkérdezem Szabó Zsolt államtitkár urat, hogy kíván-e hozzászólni. *(Szabó Zsolt: Igen.)* Meg is adom önnek a szót.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A személyszállítási szolgáltatásokról szóló 2012. évi XLI. törvényt módosító javaslat célja az, hogy a különleges közúti személyszállító szolgáltatás nyújtására vonatkozó általános keretszabályokat módosítani tudjuk.

A jelenlegi hatályos szabályozás szerint aki lassújárművel, például kisvonattal vagy riksával kíván személyszállítási szolgáltatást végezni, annak a tevékenysége megkezdéséhez elegendő bejelentést tenni

az illetékes közlekedési hatóságnál. Azonban ahhoz, hogy közlekedésbiztonsági, környezetvédelmi szempontból is részletesebb, a helyi viszonyokhoz igazodó szabályozást tudjunk bevezetni, mindenképpen szükséges a jelenlegi törvényi előterjesztés.

Megfelelő felhatalmazás hiányában jelenleg a települési önkormányzatok a szolgáltatást nyújtó járművek környezetvédelmi tulajdonságaira, műszaki felszereltségére, a megjelenésre, az útvonalra, a megállókra vonatkozóan nem tudnak szabályozást hozni. A keretszabály megállapítja a települési önkormányzatok számára a szabályozási felhatalmazást, és további helyi szabályozásra nyújt módot, teszi azt lehetővé. Az előírt feltételek teljesítését maga az önkormányzat vagy az általa megbízott közlekedésszervező tudja ellenőrizni. A helyi igények és érdekek figyelembevételével az adott település határozza meg a szolgáltatás részletes feltételeit, színvonalát és működési elveit.

(20.10)

Tisztelt Országgyűlés! Meggyőződésem, hogy a képviselő urak indítványában foglaltak Magyarország valamennyi településének érdekeit szolgálják, ezért támogatjuk azt, a kormány támogatja a kisvonatot. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban. - Dr. Hörcsik Richárd: Hajrá, kisvonat!)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Répássy Róbert urat nem látom a teremben, ezért megkérdezem, hogy a Fidesztől kíván-e esetleg valaki más vezérszónoki felszólalást tenni. *(Senki sem jelentkezik.)* Nincs ilyen igény.

Akkor megadom a szót Józsa Istvánnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. JÓZSA ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Nagyon nagy lehetőség ez számomra, hogy a Fidesz vezérszónokának távollétében itt látszólag ilyen népfrontos vezérszónoki hozzászólást tehetek a limbóhintó-törvényről, mert ennek azért ez a beceneve ott a területen, a terepen, akik élvezik ezt a szolgáltatást, azt mondják, hogy jön a limbó hintó, és nem mindegy, hogy jön a limbó hintó, mikor és milyen körülmények között. Először, amikor a neten csak a címét láttam ennek a törvénynek, hogy személyszállítási szolgáltatásokról szóló komoly törvény módosítása, valami másra gondoltam, és nem mondom, hogy azt találtam. Itt egy érdekes előterjesztés ez.

Mielőtt belemennék a szakmai mélységekbe, az egésznek a megközelítését ecsetelném. Tehát amikor önök úgy értelmezik az önkormányzatiságot, hogy elvették az iskolákat az önkormányzatoktól, elveszik az orvosi rendelőket, gyakorlatilag lecsupaszítják teljesen az önkormányzatokat, a testületeknek alig van már hatásköre, akkor most hopp, jön egy törvény, amelyben a limbó hintóra, az idegenforgalmi

szolgáltatást nyújtó járművek üzemeltetésére rendeltalkotási jogot dolgoznak ki a települési önkormányzatok számára.

Azt kell mondjam, megható. Megható, hogy ilyen komoly felhatalmazást tudnak adni az önkormányzatnak, ugyanakkor nehéz nem arra gondolni, hogy ezzel azért egy kicsit úgy testre is lehet majd szabni a kiadandó engedélyt, a városnéző kisvonat engedélyének kiszabását. Mert mi előzi meg azokat a botrányos eseteket, hogy az önkormányzatok a rendeltalkotással bizonyos, a képviselő-testületnek valamiért szimpatikus vállalkozókat akarják segíteni, mint, mondjuk, a trafikok kiosztásánál? Persze, nem történt meg Szekszárdon Horváth polgármester úr vezetésével az a beszélgetés, mert nem volt olyan beszélgetés biztosan, ahol megkérdezték, hogy hány fideszes ajánlócédulát hozott be az illető, és majd az kap engedélyt. Tehát a képviselő-testületnek biztos, hogy lehetősége van eldönteni azt, hogy kinek teremt majd új piacot, míg másokat, ha az ő járműve vagy a feltételek szerint a tőkeereje nem felel meg, akkor az új rendelet szerint pedig kiejti.

Mindezekre tekintettel én úgy látom, illetve az MSZP-frakciónak az a véleménye, hogy jó lenne ezt átgondolni. Tehát biztos, hogy van olyan része az ilyen idegenforgalmi szolgáltatásnak - kisvasútnak nevezett, városnéző kisvasúti szolgáltatás -, ami az önkormányzatra kell hogy tartozzon, például, hogy milyen útvonalon járkálhat ez, hol nem zavarja az embereket, hol nem zavarja a forgalmat, de hogy valakinek mint járműre legyen engedélye, annak objektív kritériumainak kell lennie, és nem az önkormányzatra tartozik, hogy milyen műszaki követelménynek kell megfelelni, amit az államtitkár úr mondott, milyen légszennyezési, zajszennyezési követelménynek kell megfelelni. Tehát mondjuk, az útvonalengedélyt adja ki az önkormányzat, de ne a működési engedélyt, könyörgöm! Ha ott úgy látják egy településen - fagylaltozóból is lehet az egyik utcasarkon is meg a másik utcasarkon is -, Józsi azt gondolja, hogy ő kisvasúton mutatja be a település nevezetességeit, és a műszaki kritériumoknak eleget tesz, az útvonalnak eleget tesz, tegye azzal, és a másik városnéző busszal akarja, akkor tehesse azzal.

Tehát olyan diszkriminatív lehetőséget ad ez a törvény önkormányzati kézbe, ami véleményünk szerint nem helyes, hogy ott van. Tehát dolgozzák még egy kicsit át, legyen olyan része, amit az önkormányzat szabályoz. Itt lóvontatású dologról nem volt szó, bár az is ebbe tartozhat, mondjuk, egy fiáker, vagy vannak most már egy kicsit hosszabb kocsik is, amelyeknek hosszában fordított ülőkén, padon nyolctíz ember is tud kocsikázni, és néhány ló vontatásával körbejárni a városközpontokat. Szóval, erről ez nem szól, de jelen formájában én azt mondanám, hogy inkább ne.

Tehát nagyon jó, tényleg megható, de kicsit gondolják át, hogy mi az a része, ami objektív, és mi az a szűken vett része, ami a helyi önkormányzat hatáskörébe tartozik. De ha semmi másra nem kell működési engedélyt kérni, akkor nem hiszem, hogy

pont ennél a limbó hintónál egy ilyen kétes lehetőséget oda kellene adni. Hadd működjön piaci alapon az, ami működhet piaci alapon, megfelelő biztonsági és környezetvédelmi feltételek teljesülése esetén! Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Most Ander Balázs képviselő úrnak adom meg a szót.

ANDER BALÁZS, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! A személyszállítási szolgáltatásokról szóló 2012. évi XLI. törvény rövid módosításával kapcsolatosan már az elején kijelenthetjük, hogy alapvetően azzal, hogy a törvény önkormányzati jogokat kíván biztosítani e speciális, elsősorban szórakoztató célú személyszállítási formák szabályozására, csak egyetérteni lehet. Azt is megkockázatom, habár ez a törvénymódosítás sorai közül igazán nehezen olvasható ki, hogy minden bizonnyal az Uberbotrány nyomán megindult és beígért törvénymódosítások egyik végtermékéről van szó.

Az más kérdés, hogy az önkormányzat szabályozási jogát a javaslat igen tág körben szabja meg, amivel élni és nyilván visszaélni is lehet. Az önkormányzat szabályozási joga, ha ezt így fogadják el, lényegében mindenre kiterjed: a jármű megjelenése, műszaki paraméterei, útvonala, menetrendje, megállóhelyei, az alkalmazott díjszabás, a taxirendelettel azonos szabályozási jogosítványokat tükröz. Elfogadása esetén például a főváros betilthatja a riksákat, ahogyan ezt többen nagyon szeretnék, hiszen igaz ugyan, hogy többeknek jelent ez a nem biztos, hogy egy európai fővárosba való, inkább Délkelet-Ázsiát idéző turistafuvarozás megélhetést, de mindemellett meg is akasztja a forgalom normális menetét. Hasonlóképpen eltakaríthatják a városnéző Big Bus Tours útból annak konkurensét, mert ez utóbbi konkurens 30-40 éves, lepattant járműveket használnak, míg a Big Bus új kínai emeletes buszokat.

Persze, a nagyobb szabadság elve mellett is felsorakoztathatók racionális érvek. Úgy gondoljuk, ha egy közúti jármű egyébként a szakmai közlekedésbiztonsági előírásoknak megfelel, tehát például egy öreg busz évente le van vizsgáztatva és van műszakija, akkor hadd szolgáltasson. Az viszont, hogy e különleges járműveket, mint például ezeket a vitatott riksákat, a főbb útvonalokról letilthassa a főváros, szintén jogos igény, hiszen a teljesen eltérő sebességük folytán balesetveszélyesek, mert jóval terjedelmesebbek a kerékpároknál, de az egyes járműtípusokra vonatkozó általános tilalomnak vagy például a szolgáltatás fix árképzésének nem vagyunk maximális hívei.

Ismét hangsúlyozom: a törvény szabályozási lehetőséget ad az illetékes önkormányzatoknak, amivel az vagy él, vagy pedig nem él. Az, hogy melyik önkormányzat mit kíván kezdeni vele, ebből egyértelműen nem következik, amondók vagyunk tehát, hogy lehet, hogy a demokratikus harcot elegendő

önkormányzati szinten megvívni és a szabályozást útjára engedni, legalábbis ami a Jobbik-frakciót illeti, ugyanis lehetnek olyan speciális esetek, ahol bizony meg kell adni az önkormányzatnak a jogot arra, hogy a szolgáltatót akadályozza meg a joggal való visszaélésben, például a turistát kifosztó tarifa alkalmazásában vagy nemcsak régi, de esztétikai okokból vállalhatatlan járművek beállításában.

(20.20)

Emlékezetes egyébként, hogy nem is olyan régen Magyar Zoltán képviselőtársam egy csapat lelkes jobbikos aktivistával és a sajtó munkatársaival egyetemben megjelent Felcsúton Mészáros Lőrinc fellegvárában, a nemzet gázszerezőjének, a polihisztorként mindenhez értő Mészáros Lőrincnek - mondjuk úgy - uradalmi központjában. Itt egy speciális településnéző túrán vettek részt egy ilyen kisvasútnak nevezett, de gumikerekű speciális járművel. Tiltakoztak a földárverések ellen, valamint tiltakoztak a miniszterelnök úr barátja családi környezetének hihetetlen meggazdagodása és vagyonosodása ellen. Ha nagyon humorizálni lenne kedvünk ezen a kései órán, akkor azt is mondhatnánk, hogy kedves kormánypárti képviselőtársaink ezzel a szabályozással el akarják venni a kedvünket, illetve a lehetőséget attól, hogy még egy ilyen felcsúti településnéző túrán részt vegyünk.

De a tréfát félretéve, önmagában az akarát, hogy az önkormányzatok nagyobb fokú befolyást gyakorolhassanak ebben a kérdéskörben, szerintem az adott helyzetben egyébként helyesnek tekinthető. Ezért a Jobbik, összegezve az érveket pró és kontra, a szakmaiságot szokás szerint szem előtt tartva, a javaslat elfogadására fog szavazni. Köszönöm a figyelmüket. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Most normál időkeretben Gúr Nándor képviselő úrnak adom meg a szót.

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Településnéző kisvasút, kisvonal? Nem mai keletű történetről van szó. Ezt képviselőtársaim is tudják. Rengeteg olyan hely van ma Magyarországon, idegenforgalmi szempontból kiemelt települések vagy éppen világörökségi helyszínek, ahol tegnap is, egy hete, egy hónapja, két éve, mehetünk időben vissza, évtizedek óta gyakorlatilag futnak ilyen eszközök, futnak ilyen járművek.

Amikor önök azt mondják, hogy a lassú járművek bejelentési kötelezettségét meg kell tenni, akkor ez teljesen rendjén van. Így működött ez az elmúlt időszakban is. Igen, bejelentési kötelezettséget kell tenni a közlekedési hatóságoknál. Ezt értem, ez teljesen világos. Ezek a hatóságok azt a feladatot látják el, az a dolguk, hogy megítélik, ezek a járművek közlekedésbiztonsági szempontból vagy akár még ezen túlnyúló egyéb más szempontokból is megfelelnek-e, alkalmasak-e. E törvénytervezet kapcsán az államtitkár úr is meghívkozta a közlekedésbiztonsági és a környezetvédelmi szempontok figyelembevételét, a

helyi viszonyokhoz való igazítását, ha jól emlékszem az elmondott szavaira, és a szabályozás szükségszerűségét, bevezetését erre való hagyatkozással.

Néhány apró tételt szeretnék csak az asztalra pakolni. Azt, hogy egy ilyen eszköznek, egy ilyen járműnek mi legyen az útvonala, az útvonalterve, szerintem nem önkormányzati feladat eldönteni. Ezt megint csak sokkal inkább közlekedési hatósági feladat eldönteni, hiszen az útvonal-kijelölések tekintetében nyilván az alkalmassági szempontokat kell figyelembe venni, hogy a forgalmat hogyan befolyásolja, a forgalomban való részvétellel akadályoz-e vagy nem, mi az összefüggésrendszerében, amit a hatóságnak számításba kell venni - de a hatóságnak és nem az önkormányzatnak!

Az, hogy milyen műszaki feltételek mellett kerül ez üzembe helyezésre, megint csak azt gondolom, nem önkormányzati döntési kompetencia, hanem közlekedési hatóságbeli feladat. Azt, hogy hogyan nézzen ki, mert ilyen előírások is megfogalmazásra kerülnek, a kinézet tekintetében minek kell megfeleljen, még ezt el is tudom fogadni, hiszen egy városképi, településképi illeszkedés bizonyos értelemben ne torzókkal párosuljon, ez is rendben van. Milyen mérete legyen? Megint csak nem önkormányzati döntés, hanem közlekedési hatósági döntés kell hogy legyen.

De mehetnék tovább: az, hogy milyen menetrendje legyen? Ne haragudjanak már meg, ha van egy vállalkozás, amely mondjuk, az idegenforgalmi lehetőségek jó értelmű kihasználása mellett végiggondolja, hogy mikor üzemeltetné ezeket az eszközöket, akkor a vállalkozásnak hadd legyen már meg az a döntési szabadsága, hogy mikor tartja célszerűnek ezen eszközök működtetését és üzemeltetését, és ne úgymond kötelező menetrendet írjanak elő neki. Ha a menetrend előírása tekintetében már ilyen torz helyzetek állnak elő, akkor egy csomó kétely merül fel az emberben, hogy mi mindent és hogyan akarunk szabályozni egy ilyen eszköz működtetése kapcsán. Azt gondolom, hogy a szabályozás tekintetében az önkormányzatnak bizonyos értelemben önmérsékletet kellene tanúsítani ezekben a dolgokban, és sokkal inkább a közlekedési hatóság irányába kellene hogy meglegyenek ezek a döntési kompetenciák.

Azt mondják, hogy köztartozás-mentesség legyen. Nem tudom, hogy mi az összefüggés, de biztos majd kapok rá magyarázatot, egy ilyen típusú eszköz működtetése és a köztartozás-mentessége között. Én is azt gondolom, az jó, ha nincs egy vállalkozásnak köztartozása, de a köztartozás-mentesség mint korlátozó feltétel ilyen értelmű életbe iktatása lehet akár disszonáns is, és lehet egy adott helyzetben olyan is, amely magának a vállalkozási tevékenységnek, de leginkább a szolgáltatást igénybe vevőknek az ellehetlenítésével is párosul.

De érdekesek azok az összefüggések, amelyek az úgymond előírható kategóriába sorolódnak; amikor azt mondják, hogy bizonyos összegű tőkeerőnek a rendelkezésre állását írják elő. Hadd kérdezzem már egész tisztán, világosan, egyszerűen: gondolják, hogy

valaki, aki ilyen eszközt működtetni kíván, mondom, akár egy világörökségi helyszínen, akár egy idegenforgalmi szempontból meghatározó, sajátos jegyekkel rendelkező helyszínen, az nem gondolja meg előtte, hogy a működéséhez szükséges minimális feltételeket biztosítani tudja? Tőkeerőnek az előírása nagyjából arra lehet jó, hogy ha szubjektív alapon valakit ki akarnak lökni a rendszerből, akkor simán ki tudják lökni, mert akár nincs meghatározva, hogy milyen mértékű. Akár olyan mértékű tőkeerő előírását is megtehetik, ami gyakorlatilag szükségtelen a feladat ellátásához, és ezzel magát azt, aki ezt a tevékenységet üzemeltetni, működtetni akarja, azt lehetetlenítik el. Magyarul: olyan szubjektív felületet képeznek, ami gyakorlatilag nem kapcsolható össze ezzel a tevékenységgel, vagy nem lenne szabad, hogy összekapcsolódjon.

Vagy épp az, hogy előírják, hogy milyen infokommunikációs eszközök működtetése, használata valósuljon meg. Ezt az előzőtől valamivel jobban értem vagy megértem, de azt gondolom, hogy ennek a direktívizmusnak való megfelelés is olyan szintű korlátozás, amely legalább a megfontolás kérdésköréért érinti.

A lényeg, az első gondolathoz visszatérve, hogy közlekedésbiztonsági, környezetvédelmi és egyéb más szempontokra való hivatkozással gondolják ezt a szabályozást bevezetni. Én meg valami egészen mást látok abból fakadóan, amit az előbbi mondatokban elmondtam. Tehát nem biztos, hogy közlekedésbiztonsági, nem biztos, hogy környezetvédelmi szempontok azok, amelyek az önök szemei előtt lebegnek, hanem sokkal inkább az, hogy ez a fajta - időzjelbe tett - biznisz, bár ez nem trafik, mint ahogy Józsa képviselőtársam mondta, nem azzal a hozammal bíró üzletág, de hogy ez a fajta biznisz kiknek a kezében legyen. Haverok kezében legyen ez is? Meddig akarnak még elmenni, hova? Hova sülyyed ez a világ?! A törvényalkotás folyamatrendszerében olyan szabályozásokat hívnak életre, amelyek kapcsán kézzelfogható az, hogy ezt önök be akarják határolni, meg akarják határozni, ki akarják jelölni, mindegy, hogy honnan közelítjük a kérdést. *(Manning Jenő: Orvost, orvost!)*

(20.30)

Mondom, be akarják határolni, meg akarják határozni, ki akarják jelölni azokat, akik ezt a tevékenységet folytathatják. Azt gondolom, hogy nem ilyen szabályozási rendszer keretei között kell ezt eldönteni, hanem pontosabban a piacnak kell ebben is mértékadó szerepet adni. *(Boldog István: A mindenható piacnak.)* Igen, a piacnak, hogy ki milyen szintű szolgáltatást tud nyújtani, és az emberek mely szolgáltatásokat veszik igénybe. És nem az önkormányzatoknak, hanem a közlekedési hatóságoknak van itt elsődlegesen feladatuk.

Tehát én azt tudom csak mondani az előterjesztőknek és képviselőtársaimnak is, hogy érdemes lenne áttekinteni, mondjuk, ezen szempontok alap-

ján is az előterjesztést. Merthogy vélem, valószínűsítem, hogy ennek az áttekintését követően talán ettől egy jobb minőségű tartalommal bíró előterjesztést lehetne a Ház falai közé hozni, olyat, ami a szolgáltatást igénybe vevők érdekeit szolgálja elsődlegesen. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Kérdezem képviselőtársaimat, kíván-e valaki hozzászólni a vitához. *(Nincs jelentkező.)* Nem látok jelentkezőt, így az általános vitát lezárom.

Megkérdezem az előterjesztőt, kíván-e hozzászólni. Halász János képviselő úr a szó.

HALÁSZ JÁNOS (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Köszönöm a szót, elnök úr. Megvallom őszintén, nem számítottam arra, hogy egy ilyen javaslat esetében is ennyi minden eszébe jut ellenzéki képviselőtársaimnak, főleg a szocialistáknak. De van, aki ezt viccesebben adta elő, van, aki pedig halál komolyan veszi magát, de hát marhaságokat beszél, mint Gúr Nándor. Hát itt vagyunk, semmi baj, végül is az a fontos, hogy az ember ne tántorodjon el attól az elhatározásától, hogy konstruktívan áll ehhez a helyzethez, és várja előterjesztőként a módosító javaslatokat. Engem még Gúr Nándor sem tudott eltántorítani ettől az alapállásomtól, ezért szeretnék néhány dologban reflektálni, ami remélem, előre viszi az ügyet majd.

Először is köszönöm szépen jobbikos kollégám hozzászólását. Említette az önkormányzatokat, hogy élnek vagy visszaélnek majd vele. Nyilván mindnyájan abban bízunk, hogy élnek ezzel a lehetőséggel, és természetesen ezt lehet majd látni, lehet tudni, és a helyi lakosok, ha az önkormányzat visszaél egy ilyen lehetőséggel, akkor nyilván levonják belőle a megfelelő következtetéseket a következő választáson. Tehát ebben bízom, hogy élni fog vele.

Szocialista képviselőtársaim még meghatónak is nevezték ezt a javaslatot, persze kellő és szokásos szocialista hozzáállással. De nem akartam ezzel én meghatni senkit, én segíteni szerettem volna az önkormányzatoknak ezzel az ügyvel. És ezzel segíteni is fogunk véleményem szerint. Azt is mondták, hogy fontoljuk meg meg, dolgozzunk meg ezen a javaslaton. Önök is tudják, hogy amikor egy törvényjavaslat a Ház elé kerül, annak elindul a vitája, az általános vita zajlik itt is, az például ennek a munkának egy része. Mert önök mondanak itt véleményt, azt az előterjesztő meghallgatja, megfontolja, és ha dolgozunk rajta, akkor biztatom önöket, hogy adjanak be módosító javaslatot. Nagyon nyitottan állunk előterjesztőként a benyújtott módosító javaslatokhoz. Várom azokat, és ha azok olyan módosító javaslatok, amelyek valóban ezt az alapcélt, amit ez a módosítás szolgál, támogatják, akkor nagy örömmel fogjuk befogadni őket.

Tehát dolgozzunk rajta. Mi már dolgoztunk, itt a javaslat. Ha azt gondolják, hogy nem csak beszélnek, hanem önök is tényleg dolgozni akarnak ezen, akkor, még egyszer mondom, tényleg nagy tisztelettel várjuk

a módosító javaslatokat, és bízom benne, hogy a következő vitaszakaszokban a parlament egyéb műhelyeiben halad előre ez a törvény, és amikor szavazni kell itt a Házban róla, akkor majd önök is fogják ezt támogatni. Köszönöm szépen, tisztelt elnök úr. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik a **Magyarország Kormánya és a Bahreini Királyság Kormánya között légi közlekedési megállapodás kihirdetéséről** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/10312. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Szabó Zsolt úrnak, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium államtitkárának, a napirendi pont előterjesztőjének.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! A törvényjavaslat célja, hogy a bahreini féllel megkötött légi közlekedési megállapodás a magyar jogrendbe beillesztésre kerüljön. A nemzetközi szerződésekkkel kapcsolatos eljárásokról szóló törvény alapján a megállapodást törvényi szinten szükséges kihirdetni. Magyarország és Bahrein között jelenleg sem menetrendi, sem pedig charter légi járatok nem üzemelnek. A 2016. január 21-én megkötött megállapodás megteremti az uniós előírásoknak megfelelő jogi hátteret, hogy a két ország közötti légi közlekedés el tudjon indulni.

A megállapodás a járatok üzemeltetésének szabályaira, a légügyi hatóságok együttműködésére, a légi közlekedés biztonságára és különösen a személyes vagyonszámra terjed ki elsősorban. Létrejött az ország gazdasági együttműködéséhez, a kereskedelmi és kulturális kapcsolatok fejlesztéséhez.

Kérem tisztelt képviselőtársaimat, kérem a tisztelt Házat, hogy az előttünk fekvő T/10312. számú törvényjavaslatot támogatni szíveskedjenek. Köszönöm szépen. *(Taps.)*

ELNÖK: Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót elsőként Bartos Mónikának, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

BARTOS MÓNIKA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Úr! Képviselőtársaim! Budapest és Manama, a Bahreini Királyság fővárosa légvonalban 3628 kilométer távolságra fekszik egymástól. Ezt a távolságot autóval 45 óra alatt, több országon áthaladva, majd a Perzsa-öböl egy részén áthajózva tudjuk leküzdeni. Pedig az arab világ a következő évtizedekben fontos szerepet játszik a világban és a világgazdaságban, ahogy azt Orbán Viktor miniszterelnök úr is kijelentette 2014-ben a Perzsa-öböl menti országokban tett látogatásakor.

Ennek a kijelentésnek az igazságát a sport, különösen a motorsport szerelmesei is érezhetik, április 1-jén együtt izgulhattuk végig a Forma-1 bahreini nagydíját, amit immár 12. alkalommal rendeztek meg a királyságban. Pedig a száguldó cirkusz színpadára nem könnyű felkerülni, de Magyarország és Bahrein ott van. A Forma-1 palettáján szerepelni országaink közösen megélt sikere. És siker az a gazdasági együttműködés, ami immár három évtizedes múltra tekint vissza közöttünk. A schengeni információs rendszerhez való csatlakozásunk után, első sorban a gyógyturizmusnak köszönhetően Magyarország fokozatosan szerzi vissza a rendszerváltást követően lecsökkent népszerűségét, és megbecsült gazdasági partnernek számít.

A bahreini állami és magánbefektetői társaságok intenzíven érdeklődnek a kelet-közép-európai térség befektetési lehetőségei iránt. Magyarországon kiemelten a mezőgazdasági és az egészségügyi együttműködési befektetési lehetőségeknek szentelnek nagy figyelmet. Bahrein az Öböl-régió pénzügyi központja, amely közel 400 pénzintézetnek ad otthont. A jelenlegi magyar kivitel döntő többségét a mobiltelefonok adják. A magyar export számára további lehetőséget elsősorban az élelmiszer, sajtok, sajtízüstmények, tejtermékek, az orvosi műszerek kivételével, környezetvédelmi technológiák, illetve az információs technológiák területén a szolgáltatásexport jelentheti.

Elmondhatjuk, hogy a magyar cégek fogadtatása kedvező, amelyek közül számos vállalat visszajáró vendég a bahreini rendezésű pénzügyi és banki IT-szakembereknek szánt kiállításon. Az ő kapcsolatépítésüket és Bahrein jobb megismerését is segítheti az a légi közlekedésről szóló megállapodás, amelyet Magyarország Kormánya és a Bahreini Királyság Kormánya 2016. január 21-én írt alá.

Jelenleg Magyarország és Bahrein között sem menetrend szerinti, sem charter üzemeltetésű járat nincs. A megállapodás megkötése jogi alapot teremt a két ország közötti légi járatok indításához, és lehetővé teszi, hogy a 3628 kilométeres távolságot időben néhány órára csökkentjük le. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

(20.40)

ELNÖK: Most megadom a szót Horváth Imrénének, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

HORVÁTH IMRE, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! A Bahreini Királyság egy stratégiaileg fontos helyen, Szaúd-Arábia partjainál fekvő kis szigetország a Perzsa-öböl közepén. Az arab világ legkisebb országa. Nevének jelentése „két tenger”, a szárazföld édesvízi forrásait és az országot körülvevő tengert jelenti. Fejlett kultúrával rendelkezik, hiszen a kereskedelmi útvonalak fő állomása volt Mezopotámia, India és Perzsia között.

Sokáig portugál gyarmatosítók, perzsa sahok és arab törzsek marakodtak a szigetért, végül a britek kezére került, 1971-ben nyerte el függetlenségét.

1932-ben itt találtak először olajat a térségben. A fekete arany mellett azonban az ország különös gondot fordított és fordít a gazdaság diverzifikálására, így a befektetéseknek köszönhetően Bahrein ma a régió pénzügyi központja. Az utóbbi években pedig fellendült az ötcsillagos kategóriájú idegenforgalom is.

A térség államai közül Bahrein rendelkezik a legliberalizáltabb berendezkedéssel, szabályozással és gazdasággal. Földrajzi elhelyezkedésének, átlátható szabályozási rendszerének és az alacsony működési költségeknek köszönhetően jelentős eredményeket ért el a tőke vonzásában. Kiemelt területek a pénzügyi, a telekommunikációs és az ingatlanszektorok. A The Heritage Foundation amerikai székhelyű kutató- és elemzőintézet az egyes országokat gazdaságuk szabadsága szerint sorrendbe állító 2009. évi listán Bahreint a világ 16. legszabadabb országának minősíti, amely egyébként a Világbank ugyancsak 2009-es hasonló listáján is a 18. helyen áll.

2000-2010 között a bahreini GDP 70 százalékkal nőtt. A 2008-as gazdasági válságot követően érezhetővé vált a gazdaság fokozatos talpra állása. Európával és Észak-Amerikával ellentétben 2009-ben Bahreint elkerülte a recesszió, jóllehet a növekedés ott is lelassult.

Magyarország és Bahrein között a kétoldalú kereskedelem egyértelmű magyar aktívumot mutat. Exporttermékeink elsősorban az élelmiszerek, az elektromos izzók és alkatrészek voltak. Importunk elhanyagolható.

Bahrein alapvetően a tőke becsalogatására, technológiák átvételére, saját szakemberek képzésére, a magasabb szakértelmet igénylő ágazatokban történő munkahelyteremtésre koncentrál, hozzájárulva a diverzifikációhoz és az infrastruktúra fejlesztéséhez. A cégeknek elsősorban a környezetvédelem, a vízkezelés, a megújuló energiák és az oktatás terén lehetnek esélyei.

A kétoldalú kapcsolatok elősegítését szolgálja a 2014. évi XLIX. törvénnyel kihirdetett, a Magyarország Kormánya és a Bahreini Királyság Kormánya között a jövedelemadó területén a kettős adóztatás elkerüléséről és az adóztatás kijátszásának megakadályozásáról szóló egyezmény. Emellett nemrég jelent meg a 74/2016. számú kormányrendelet a Magyarország Kormánya és a Bahreini Királyság Kormánya közötti gazdasági és műszaki együttműködésről szóló megállapodás kihirdetéséről. Ez utóbbi keretében az aláíró felek úgy látják, hogy többek között a következő területeken adottak a hosszú távú együttműködés kedvező feltételei: gazdaság, pénzügyi szolgáltatások, szakértői szolgáltatások, egészségügy, építőipar, mezőgazdaság, műszaki fejlesztési projektek, közlekedés, telekommunikációs és informatikai szolgáltatások, szénhidrogén-hasznosítás és energiaipar.

A gazdasági és műszaki együttműködésről szóló megállapodás aláírásával egy időben a felek vegyes

bizottságot is létrehoznak, amelynek feladatköre a következőkre terjed ki: a kétoldalú gazdasági kapcsolatok fejlődésének megvitatása, a jövőbeni gazdasági együttműködés további fejlesztésére irányuló újabb lehetőségek kijelölése, a két ország vállalkozásai közötti gazdasági együttműködés feltételeinek javítására irányuló javaslatok kidolgozása.

Úgy ítéljük meg, hogy a Magyarország Kormánya és a Bahreini Királyság Kormánya közötti, előtünk fekvő légi közlekedési megállapodás kihirdetéséről szóló törvényjavaslat tovább mélyíti a két ország közötti együttműködések lehetőségét, ezért a Magyar Szocialista Párt országgyűlési képviselőcsoportja támogatja ennek elfogadását. Köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Gyüre Csabának, a Jobbik képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. GYÜRE CSABA, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy olyan törvénytervezet, javaslat van előtünk, amelyet, azt gondolom, hogy minden frakció a parlamentben támogatni fog. Nagyon fontos kérdés a légi közlekedés, a légi közlekedés biztonsága, és az előtünk fekvő nemzetközi szerződés, amelyből itt az Országgyűlésnek kell törvényt alkotnia és majd kihirdetnie.

Ez valóban nagyon fontos lépés abban, hogy a két ország együttműködése javuljon a jövőre nézve. Valóban, mint ahogy elhangzott az előző felszólalásban, a korábbi felszólalásban, egy eléggé távoli országról beszélünk, hiszen Bahrein egy kis sziget a Perzsa-öbölben, több mint 3 ezer kilométerre Magyarországtól. Nem egy óriási nagy ország, hiszen 700 négyzetkilométer sincsen az alapterülete, ehhez képest viszont a lakossága már jóval nagyobb a megszokottnál, hiszen több mint tízszerese a betelepítettség a szigetnek, hiszen 1 millió 300 ezer fő lakosa van, mindez a 700 négyzetkilométerre oszlik el.

Fejlett gazdasága van nyilván, hiszen tudjuk, hogy a közel-keleti országok gazdagok olajban, s ráadásul Bahrein volt az első ország, ahol a kőolajat megtalálták a közel-keleti térségben 1931-ben. Korábban elsősorban a gyöngyhalászatból élt az ország, és a kőolaj megtalálása meghozta a fejlődést, a gazdasági fejlődést, amellyel élni tudtak és valóban pénzügyi központtá is váltak, illetve vonzó az, hogy szigeti körülmények között, de valódi sivatagi éghajlatba kerülnek a turisták, akik odaérkeznek. Tehát valóban egy vonzó célpont lehet mindenki számára, hogy odautazzon, megismerje ezt az országot, megismerhesse azt a kultúrát, amelyet az ottani arabság, a tradicionális arab élet közvetít mindenki számára, mindemellett nagyon fontos az, hogy megkapja azt a biztonságot is, amit egy ilyen országban megkaphat.

Láttuk azt is, hallottuk azt a hivatkozást is, hogy ugyanúgy a Forma-1-nek is résztvevője, mint Magyarország, és sok más kapocs, kereskedelmi kapocsköti össze az országokat. Reméljük, hogy ez a nem-

zetközi szerződés, amely majd itt elfogadásra fog kerülni és törvényerőre emelkedik, ez majd előnyére válik a két ország kapcsolatának a jövőben.

Egy dolgot szeretnék még kiemelni magából a szövegből, amelyet a nemzetközi szerződés tartalmaz, hiszen minden olyan dolgot, amely előírás, amelyet az 1944-ben elfogadott chicagói egyezmény előír, ezeket ez a nemzetközi szerződés tartalmazza. Egyetlenegy dologra hívnám fel a figyelmet, amelyben talán követnünk kellene, kellett volna a bahreini példát, aki azért odafigyel arra, méghozzá a 3. cikkben, ha a kijelölés és az engedélyezés részhez odaérünk, akkor azért láthatjuk, hogy kik azok a légitársaságok, akiket kijelölhet a két állam egymás vonatkozásában, akik szállíthatják az utasokat, szállíthatják az árut. Itt azért nagyon lényeges, hogy Magyarország mit is köt ki, hiszen Magyarország területén az EU-ból szerződik valamilyen céggel, aki majd fog szállítani, majd kijelöl egy légitársaságot a magyar állam, aki majd itt ebben a vonatkozásban közlekedhet.

Míg azért a Bahreini Királyság keményen kiáll a helyi és a nemzeti érdekekért, hiszen egyértelműen kiköti, hogy olyan légitársaság járhat csak el, amely nemcsak a királyság területén bejegyzésre kerül, ami a magyar oldalon is elő van írva, de azt mondja, hogy a székhelye is a Bahreini Királyság területén kell hogy található legyen.

(20.50)

Valamint azt is leírja, és kiköti, hogy a légitársaság többségi tulajdonának és a tényleges irányításának is a Bahreini Királyságban kell lennie, illetve a Bahreini Királyság állampolgárai vagy pedig a Bahreini Királyság együttesen kell hogy a tulajdonosi jogokat gyakorolják. Tehát ez, azt gondolom, hogy nagyon fontos minden országnál, hogy elsősorban a nemzeti cégeket részesítsék előnyben. Ezt a Bahreini Királyság meg is teszi.

Magyarországon sajnos már nem beszélhetünk egy nemzeti légitársaságról, amit itt ebben az esetben ki lehetne jelölni, és meghatározhatnánk, hogy ebben a vonatkozásban csak ő közlekedhet. Azt gondolom, hogy ebben súlyos hibák terhelik az előző kormányzatokat, hogy hagyták az egyetlen magyar nemzeti légitársaságot megszűnni, és így majd megint odaadjuk valamilyen külföldi multinacionális cégnek ezt a lehetőséget is, amit ezzel a nemzetközi szerződéssel megteremtünk a két ország vonatkozásában. De bízunk benne, hogy mivel ebben is lehetőség van arra, hogy majd kicserélésre kerüljenek ezek a cégek, ezek a légitársaságok, amelyek a két ország vonatkozásában repülnek, majd valóban el fogunk jutni egyszer odáig, hogy egy valódi magyar nemzeti légitársaság lesz az, amelyik Bahrein és Magyarország között szállítja az utasokat. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiból.)*

ELNÖK: Kérdezem képviselőtársaimat, kíván-e valaki még hozzászólni. *(Nincs jelzés.)* Nincs jelentkező. Megkérdezem, hogy Szabó Zsolt államtitkár úr

kíván-e hozzászólni. Jelzi, hogy igen. Öné a szó, államtitkár úr.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Igazából egy kérdés merült fel Gyüre Csaba képviselőtársam részéről, de ő maga válaszolt is rá, az EU légitársaságokkal kapcsolatos szabályozása kérdésére. Nagyon szépen köszönöm a pozitív megnyilatkozásokat, és kérem, hogy a zárószavazáskor is támogassák az előttünk fekvő törvény módosítást, illetve az előttünk fekvő, meghirdetésre kerülő megállapodást. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következik az **ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezménye és annak Kiotói Jegyzőkönyve végrehajtási keretrendszeréről szóló 2007. évi LX. törvény, valamint az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában történő részvételéről szóló 2012. évi CCXVII. törvény módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/10314. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető. Most elsőként megadom a szót szintén Szabó Zsolt államtitkár úrnak.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Az önök előtt lévő törvényjavaslat az ENSZ éghajlatváltozási keretegyezménye és annak kiotói jegyzőkönyve végrehajtási keretrendszeréről szóló 2007. évi LX. törvény, valamint az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszerében és az erőfeszítés-megosztási határozat végrehajtásában történő részvételéről szóló 2012. évi CCXVII. törvény módosítását tartalmazza. E két fontos klímavédelmi célokat szolgáló jogszabály módosítására a nemzetközi klímapolitikai folyamatokhoz való alkalmazkodás és egyben a hazai joggyakorlat egyszerűsítése érdekében van szükség. A 2015. november 30-a és december 12-e között rendezett párizsi klímakonferencián a részt vevő államok elfogadták az úgynevezett párizsi megállapodást, és a klímapolitikai tárgyú globális nemzetközi szerződés szövegét 2016. április 22-én New Yorkban írták alá. Magyarország részéről a kormány felkérésére Áder János köztársasági elnök úr írta alá ezt a fenti dokumentumot.

A párizsi megállapodás rögzíti többek között, hogy 2018-ban megjelenik az éghajlatváltozási kormányközi testület speciális jelentése a 1,5 Celsius-fok globális fölmelegedés hatásairól. Ennek megfelelően először 2018-ban értékelik, hogy az aláírók a Párizsban megtett vállalásaikat tudják-e tartani, esetlegesen emelik-e azokat a hosszú távú kibocsátás-csök-

kentési célok elérése érdekében. A törvényjavaslat célja többek között, hogy az eddigieknél is jelentősebb szerepet biztosítson az államháztartásért felelős miniszternek a nemzetközi klímafinanszírozást koordináló Zöld Klíma Alappal kapcsolatos folyamatokban.

A javaslat a fluortartalmú üvegházhatású gázokkal kapcsolatos tevékenységekhez szükséges, az EU más tagállamai által kiadott képesítések elismerését érintő szabályozást is tartalmaz. A módosítás meghatározza az elismerési eljárás szabályait a természetes személyek vagy a vállalkozások egyértelmű beazonosítására. Az előterjesztés a bürokratikus terhek csökkentése érdekében tartalmazza a hatályos joganyag módosítására vonatkozó javaslatot is. Ennek keretében, hogy csak egy példát említsek, a kibocsátási engedély felülvizsgálatának eljárása egyszerűsödik, hatékonyan és gyorsan átvezethetőek lesznek az engedélyhez történt változások. A törvényjavaslat által a jogalkalmazást, jogértelmezést segítő pontosító fogalmak, szabályok kerülnek bele az üvegházhatású gázok közösségi kereskedelmi rendszeréhez kapcsolódó törvényi szabályozásrészbe. A piaci stabilizációs tartalék létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozat végrehajtása érdekében szükséges a szabályozás módosítása. A piaci stabilizációs tartalék fontos, egyszeri intervencióeszköz az Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerének reformja szempontjából, amely a kibocsátási egységek árára vonatkozó árstabilizáló, áremelő hatással bír majd. Ez Magyarország számára is előnyös, ugyanis az értékesített kibocsátási egységekből 2020-ig így magasabb bevételek fognak származni.

A tartalék, amelyet az Európai Bizottság felügyel majd a tagállamokkal együtt, gazdasági növekedés esetén pedig szünetelteti bizonyos egységmennyiség piacra dobását. Az árnövelő hatáson keresztül Magyarország 2020-2030 között új klíma- és energiapolitikai keret során is magasabb kvótabevételekkel számolhat, beleértve a két újonnan indítandó uniós pénzügyi alapot, a modernizációs és az innovációs alapokat. Ezen alapokon keresztül lehívható támogatási források maximalizálása miatt nem közömbös az európai kibocsátási egységek piaci ára, ami a piaci stabilizációs tartalék bevezetésével a közgazdasági elemzések szerint egyértelműen emelkedni fog.

Kérem a tisztelt Országgyűlést, hogy a T/10314. számon benyújtott törvényjavaslatot megvitatni és a kormány szándékait támogatni szíveskedjenek. Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Megadom a szót Manning Jánosnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

MANNINGER JENŐ, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A Ház előtt fekvő törvényjavaslat két fontos éghajlatvédelmi célú törvényt módosít, ahogyan ezt

államtitkár úr is említette. Azt mondhatjuk, hogy nagyon fontos az, ha az éghajlatváltozás ügyében, éghajlatvédelem ügyében, a klíma ügyében előre tudunk lépni. Elmondhatjuk azt, hogy történtek lényeges előrelépések, ugye, a párizsi klímakonferencián is, és noha tudjuk azt, hogy a szakértők és általában a politikai közvélemény is megosztott abban a kérdésben, hogy mennyire optimista, és mennyire hisz ezeknek a végrehajtásában, mégis elmondhatjuk, hogy történtek előrelépések, és természetesen Magyarországnak nagyon fontos, hogy ezeket végrehajtsák, betartsák, és a saját törvénykezésében is ezekhez alkalmazkodjon. Így módosítja a nemzeti éghajlatváltozási stratégia felülvizsgálati szabályait a törvényjavaslat, a stratégia időbeli ütemezésére is tartalmaz javaslatot, a nemzetközi kötelezettségvállalásoknak, így kifejezetten a párizsi megállapodásnak való megfelelés érdekében.

A 2015 novemberében rendezett párizsi klímakonferencián részt vevő államok elfogadták a párizsi megállapodás című klímapolitikai tárgyú globális nemzetközi szerződés szövegét, a szerződés aláírására a Föld napján, vagyis múlt pénteken, április 22-én New Yorkban került sor. Magyarország részéről Áder János köztársasági elnök írta alá a dokumentumot.

(21.00)

Szeretném megemlíteni, hogy a köztársasági elnök úr az aláírás alkalmával három fontos javaslatot tett New Yorkban. Az első javaslata szerint a kitűzött célok megvalósítása érdekében az a tíz ország, amely a legtöbb üvegházhatású gázt bocsátja ki, kezdjen mielőbb konzultációt arról, hogy a korábban tervezettnél nagyobb mértékben és gyorsabb ütemben hogyan tudják kibocsátásukat csökkenteni.

A második javaslata arra irányult, hogy haladéktalanul fejezzék be az időközben megkezdett tárgyalásokat a légi közlekedés kibocsátáscsökkentéséről, a tengeri hajózás esetében pedig minél előbb kezdjék meg ezeket a tárgyalásokat, különben 20-30 év múlva a mostani kibocsátás háromszorosával kell számolni.

A harmadik javaslatában pedig kiemelte, hogy az emberiség egyik legnagyobb kihívása, hogy hogyan tudja a fölös energiáját tárolni. Fontos, hogy a G20-országocsoport az OECD támogatásával gyorsítsa fel a kutatásokat, hogy mielőbb hatékony, biztonságos, olcsó és fenntartható megoldás szülessen az energiátárolásra.

Tisztelt Országgyűlés! Ebben a törvényjavaslatban szó van a képesítések elismeréséről, a felügyeleti díjról, a deregulációról. Erről államtitkár úr szolt már, én most nem kívánom ezeket részletesen ismertetni, kérem támogatásukat. Csakúgy, ahogy elmondható, hogy a törvényjavaslat rendelkezik a nemzetközi klímafinanszírozást érintő feladatokról is. Indokolt, hogy a nemzetközi klímafinanszírozást koordináló nemzetközi szervezet, a Zöld Klíma Alap döntéshozó testülete esetében a szervezethez akkreditált nemzeti képviselő kijelölése esetén az állam-

háztartásért felelős minisztert tájékoztassák a jelölről, valamint az is, hogy az államháztartásért felelős miniszter is részt vegyen a klímafinanszírozási döntések meghozatalában.

Ezenkívül szó van a montreali jegyzőkönyvről és a deregulációról. A piaci stabilizációs tartalék fogalma pedig a vonatkozó uniós előírásoknak megfelelően bekerül a hazai törvénybe, illetve az üvegházhatású egységek értékesítésére vonatkozó szabályozás is kismértékben módosul.

Tisztelt Képviselőtársaim! Kérem, hogy támogassák a tisztelt Ház előtt fekvő törvényjavaslatot, mely jelentősebb szerepet ad az államháztartásért felelős miniszternek a nemzetközi klímafinanszírozást koordináló Zöld Klíma Alappal kapcsolatos folyamatokban, rendezzi a fluortartalmú üvegházhatású gázokkal kapcsolatos tevékenységekhez szükséges, az EU más tagállamai által kiadott képesítések elismerését érintő szabályozást, rendezzi az uniós jogharmonizációs célú feladatokat, egyszerűsíti a hatósági eljárásokat, csökkenti a bürokratikus terheket, továbbá deregulációs célokat is szolgál. Köszönöm figyelmüket. *(Taps. - Dr. Józsa István: Nagyon jó!)*

ELNÖK: Kérdezem, kíván-e valaki hozzászólni, mivelhogy a további vezérszónokok nincsenek jelen a parlament termében. *(Jelzésre:)* Józsa István úr normál szót kért, akkor öné a szó, képviselő úr.

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Ez egy abszolút támogatható törvényjavaslat, és annál is inkább örvendetes, hogy a kormány ezt ilyen gyorsan behozta, mert az elmúlt hat évben, ahogy lassan már meg kell szokni, hogy van már elmúlt hat év is a parlament meg a Fidesz-kormány mögött, nem olyan túl sokat igyekeztek tenni, nem kifejezetten támogatták a megújuló energiákat, pedig erre nagyon-nagyon nagy szükség lenne ebben az országban, mert hát azt mindannyian tudjuk, hogy a megújulóké a jövő ilyen meg olyan értelemben is. Úgyhogy épp ideje volt, hogy ez a törvényjavaslat idekerüljön.

Kicsit zavart, hogy ennyire hadart Manninger képviselő úr, így aztán nem mindent tudtam megjegyezni abból, amit hasznos információként átadott, de majd a jegyzőkönyv szerintem pontosan fogja tartalmazni. Így a saját annotációm alapján örömmel adok hangot, hogy Áder János köztársasági elnök személyesen részt vett New Yorkban a Föld napja alkalmából április 22-én az ünnepélyes aláírásán annak a klímakonferencián létrehozott párizsi megállapodásnak, amin parlamenti delegáció keretében nekem is volt szerencsém részt venni. Ennek a tapasztalatomnak egy részletét szeretném megosztani a jelenlévőkkel - nincsenek túl sokan.

Az Interparlamentáris Unió által szervezett, a klímakonferencia részeként tartott parlamenti egyeztetésen nagyon értékes előírást tartott az OECD főtitkára. Nagyon egyszerűen úgy fogalmazott, hogy akkor lesz érdemleges szén-dioxid-kibocsátáscsökkentés, hogyha a klímakereskedelmet adók módjára

behajtható környezetterhelési díj fogja terhelni. Tehát az látszik, hogy amit Manninger képviselő úr említett a G20-ak elképzeléseiről, ez a gondolat a kicsit tágabb, 32 országot felölelő OECD berkeiben is már megfogalmazódott.

Ha ez így végigmegy, és a legnagyobb kibocsátók jól felismert környezeti érdekekből kifolyólag... - mert nehogy azt higgyük, hogy Kína most hirtelen empatikus lett a környezetvédők iránt. Egyszerűen arról van szó, hogy a kínai nagyvárosokban olyan mértékű a légszennyezés, ami már tömeges egészségkárosodást okoz, tehát elviselhetetlenné kezd válni több kínai nagyváros levegője, tehát e miatt a kényszer miatt veszik komolyan a kibocsátást. Mint ahogy Európa is elég nehezen ismerte föl a '60-as évek elején, a '60-as évek derekán, hogy súlyos áldozatokat kell vállalni, súlyos ráfordításokat kell tenni a környezetvédelem érdekében, hogyha nem akarja, hogy súlyos egészségkárosodással nézzen szembe a fejlett országok népessége.

Tehát elmondhatnám azt ennek a hozzászólásnak a keretében még, hogy a törvény módosítását a párizsi megállapodásból eredő feladatok indokolják, valamint azt, amit államtitkár úr is mondott, hogy a fluortartalmú üvegházhatású gázokkal kapcsolatos tevékenységekhez szükséges, az Európai Unió más tagállamai által kiadott képesítések elismerését érintő szabályok is be tudnak kerülni így a törvényi szabályozásba.

A többi része, azt hiszem, technikai jellegű. Alapvetően a párizsi megállapodás törvénybe iktatásáról van szó, ezért az MSZP országgyűlési képviselőcsoportja messzemenően támogatja az előterjesztést. Köszönöm szépen. *(Taps.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Harangozó Gábor Istvánnak.

HARANGOZÓ GÁBOR ISTVÁN (MSZP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Az MSZP-frakció nemcsak messzemenőig támogatja magát ezt az előterjesztést, hanem szeretném kifejezni abbéli örömmünket is, hogy maga az egyezmény létrejött, hiszen egy nagyon fontos egyezményről van szó. Olyan vállalásokat tartalmaz, ha ez minden érintett tagországban ratifikálásra kerül és aztán életbe lép majd az egyezmény, amelyek érdemben tudják csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását, ami véleményem szerint egy rendkívül nagy jelentőségű, mondhatom úgy is, hogy áttörést jelentő változás tud lenni az ezen cél elérése érdekében tett eddigi nemzetközi erőfeszítések között maga ez az egyezmény és ennek a kihirdetése. Külön örülök neki, hogy a Magyar Országgyűlés az elsők között tudja elfogadni így ezt az egyezményt.

De ha már erről a célról beszélünk, akkor engedjék meg, hogy néhány kiegészítő gondolatot is hozzátegyek, hogy azon túl, hogy milyen fontos az üvegházhatású gázok csökkentése, milyen lehetőségek is rejlenek egy ország számára, ha ezen célkitűzések megvalósítását komolyan veszi.

Először is, nemcsak azért jó ez az egyezmény, amiről Manninger képviselőtársam is beszélt, hogy a kvótakereskedelemben Magyarország tulajdonképpen kedvezőbb helyzetbe kerül ezen egyezmény hatására, hanem hogy ezekkel a kvótákkal élve olyan fejlesztések valósulhatnak meg Magyarországon, amelyet ha egy kicsit jobban használunk ki, mint ahogy eddig tettük, akkor lényegesen több célt is tudunk szolgálni azon túl, hogy ezek az üvegházhatású gázok csökkenjenek. Nem egyszerűen arra van szükség, hogy megújulóenergetikai beruházásokat támogassunk vagy energiacsökkentő beruházásokat támogassunk, hanem ezeket egy kicsit okosabban kellene csinálni, mint ahogy most csináljuk.

(21.10)

Nemrég - most nem akarok nagyon populista lenni, csak azért említem meg, mert mostanában ez hír volt - országgyűlési képviselők meg több jómódú ember mosógépcseréjét meg napelem-beruházásait finanszíroztuk meg ezekből a kvótapénzekből, amivel szerintem az a legnagyobb baj, hogy így ezáltal nem jól használjuk fel a pénzeket, és ezzel nem elsősorban az a baj, hogy érintett-e ebben országgyűlési képviselő vagy nem, mert hogyha egy országgyűlési képviselő fontosnak tartja ezen célkitűzéseket, és vállalkozó kedvű, és ebbe beruház, az akár még pozitív dolog is lehet, hanem véleményem szerint ha már vannak erőforrásaink arra, hogy támogassunk megújuló energetikai beruházásokat, akkor lehetőség szerint nem azokat kéne támogatni, akik egyébként ezen beruházásokat meg tudják csinálni saját megakarításaikból is.

Magyarországon rengeteg olyan település van, ahol nagyon sok szegény ember él, akiknek jellemzően komoly erőfeszítést jelent - még a rezsi-csökkentés mellett is - az energiaköltségeknek a megfinanszírozása, a sárga csekknek a kifizetése. És hogyha ezen pénzeket arra használnánk, hogy alapvetően azoknak a közösségeknek a közösségi energetikai beruházásaira adnánk pénzt, amelyek ezáltal, hogy a saját települési megújuló energetikai beruházásaikat meg tudják csinálni, nemcsak a saját energiájukat tudnák előállítani, hanem hogyha megfelelően túlméretezett erőműveket, kiserőműveket csinálnak, akkor a rendszerbe betáplálva többletforráshoz is jutnak, amivel helyi gazdaságot tudnak fejleszteni, akkor ezzel nemcsak a megújuló-célkitűzéseket tudnánk elősegíteni, és nemcsak a fosszilis energiát tudnánk visszaszorítani, hanem hátrányos helyzetben lévő térségeket juttatnánk olyan bevételi forráshoz, amelyből ők el tudnák kezdeni fejleszteni a saját gazdaságukat, és egyébként ezek a térségek jellemzően nagyon más induló bevételhez nem nagyon tudnának jutni, mint egy ilyen lehetőséghez, hogy az energiát állítsák elő, amihez ilyen módon többek között ennek az egyezménynek az életbe lépésével is források és növekvő források állnak rendelkezésre.

Én most csak arra szeretném tehát ezt a vitát is kihasználni, hogy az aktuális döntéshozóknak - most

éppen Fidesz-kormány van, éppen a fejlesztéspolitikával korábban foglalkozó államtitkár is itt ül közöttünk - tessék gondolkodni ezeken a beruházásokon, hogy azok a hátrányos helyzetű térségek, amelyek tényleg nagyon nehezen jutnak egyről a kettőre, hogyha megteremténék a megfelelő törvényi háttérrel, hogyha ezt az energiát, megtermelt energiát át lehetne venni, be lehetne táplálni a rendszerbe, hogyha az a sokat emlegetett ígéret, hogy az átvételi rendszer végre..., ami korábban volt, az meg lett szüntetve, és évről évre ígérik, hogy újra be fogják hozni majd, és ennek a lehetősége majd újból biztosítva lesz, ezeket most már tessék behozni, hogy ebben is előre tudjunk lépni! Mert ebben az esetben nemcsak a klímaváltozásról, hanem a hazai, reménytelen helyzetben lévő kistelepülések megsegítéséről és olyan családok megsegítéséről fog szólni, akiknél most azon gondolkodunk, hogy milyen innovatív megoldásokkal rakjunk be, mondjuk, villamos energiát szolgáltató kártyás automatákat, amelyekre előre kell feltölteni a pénzt, hogy a rossz anyagi helyzetű családok, ha nem tudják kifizetni az energiaszámlájukat, és nagy hátralékuk keletkezik, akkor ne kerüljenek ezek a hátralékok felhalmozásra, ezért ilyen előre feltöltős kártyákat találnak ki. Énszerintem ezekben az alapvetően hátrányos helyzetű térségekben lévő településeken egyáltalán nem lenne szükség semmilyen ilyen pótcselekvő megoldásra, hogyha a saját energiájukat elő lehetne állítani, és ehhez még sok szabályozási feltétel hiányzik, ami egyébként korábban már megvolt vagy nagy részben megvolt, és amelyeket az önkormányzatok idején vontak vissza, és nem győzöm hangsúlyozni annak a szükségességét, hogy ezen elvárásokat kössük össze ezen lehetőségek kihasználásával.

A másik ilyen lehetőség természetesen nemcsak az, hogy miből állítjuk elő az energiát, hanem hogy mennyi energiát spórolunk meg a különböző energiahatékonysági beruházásokkal, és itt nemcsak mosógépcserékre lehet pénzt adni, hanem természetesen a lakásszigetelésre is érdemes lenne forrásokat szánni. Mert hogyha megfelelő módon csináljuk a lakások szigetelését, akkor egyszerűen egy helyi hőszivattyúval el lehet érni, hogy például fűtési költsége egyáltalán ne legyen egy-egy ilyen akár magánlakásnak is, és erre is fel lehetne használni ezeket a kvótapénzeket és egyéb uniós forrásokat is nagyobb számban.

Végezetül engedjék meg, hogy egy anekdotát elmondjak önöknek, csak hogy mennyiben máshogy gondolkodunk erről a kérdéstről, mondjuk, a skandináv országokhoz képest. Még európai parlamenti képviselőként talán 2006-ban Helsinkiben jártam a regionális fejlesztési bizottsággal, ahol azt néztük meg, hogy mire költik az uniós pénzeket, mik a jó és rossz gyakorlatok. Ott, Helsinkiben azt mesélték el a helyi fejlesztési bizottság munkatársai, hogy nekik bizony az elsődleges célkitűzésük a klímaváltozásra való felkészülés. Megmondom őszintén, amikor ezt elmondták, hogy erre költik a legtöbb pénzt, és ez a legfontosabb célkitűzésük, akkor sok nyugat-európai politikus kollégám is nekiállt mosolyogni, hogy: ha-

haha, attól félték, hogy majd elönt titeket a víz, meg hogy ezt tényleg ennyire komolyan veszitek? És ők akkor azt mondták - tudományosan abban az időben még volt vita arról, hogy a klímaváltozás mekkora kihívás, ma már, tíz évvel később sokkal kevésbé vitatja ezt bárki, de abban az időben még volt erről vita -, hogy ők úgy látják, hogy ez egyrészt komoly kihívás is, de másrészt és leginkább úgy látják, hogy hatalmas lehetőség van benne, mert hogyha a klímaváltozásnak megfelelés egyre inkább közpolitikává válik, akkor nyilvánvaló, hogy ahhoz majd szabványok is kellenek; ők azt látják, hogy az EU egyre inkább ebbe az irányba megy, és előbb-utóbb egyre inkább a német gazdaság is majd ebbe az irányba fog menni, és akkor majd mindenféle zöldcímkézési megoldásokat kell bevezetni, és ha ilyen zöldcímkézési megoldásokat kell bevezetni, akkor Finnország, a helsinki régió, úgy, ahogy annak idején felismerte a mobilkommunikációban rejlő lehetőséget, és a nagy gumigyárukból mobiltelefongyárat csináltak, most pedig arra fordít minden energiát - mondom, 2006-ban -, hogy ehhez a klímaváltozásra való felkészüléshez minden szabványt ők akarnak kifejleszteni, hogy majd amikor a Bosch meg a Siemens abból akar pénzt csinálni, hogy mindenféle kvótáknak való megfelelés miatt például pénzt adnak az egyes tagállamok arra, hogy cserélje le mindenki a mosógépét, akkor azt a zöldszabványnak megfelelő mosógépet a helsinkiak által kidolgozott rendszer szerint fogják majd megvenni, és azt fogják érvényesíteni, és ők ebből a know-how-ból nagyon sok pénzt fognak csinálni. És, tisztelt képviselőtársaim, megcsinálták, és nagyon sok pénzt kerestek vele, miközben ugyanebben az évben a Magyar Tudományos Akadémia milliárdokat költött arra, hogy bebizonyítsa, hogy nincs klímaváltozás, és nekünk ezzel nem kell foglalkozni, mert ez csak egy ilyen nyugati piacvédő humbug.

Ezt az anekdotát azért meséltem el, mert ezeket a kérdéseket érdemes nemcsak elszenvedőként figyelni, egyszerűen ratifikálni, kihirdetni egy ilyen egyezményt, hanem mindig figyelni azt, hogy milyen lehetőség rejlik ezekben a változásokban egy olyan országnak, amely mindig az innovációjára, a szürkeállományára volt büszke. Én azt hiszem, hogy Magyarországnak ezekben a kérdésekben van mit tanulnia skandináv rokonainktól, a kormányt pedig arra biztatom, hogy az ehhez szükséges feltételeket, lehetőségeket teremtsen meg, hogy mi is minél többet profitálhassunk belőle. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most kétperces hozzászólásra Józsa István képviselő úrnak adom meg a szót.

DR. JÓZSA ISTVÁN (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Szeretném azért kritikával is illetni a kormány magatartását. A kvótakereskedelem területén, még a kormányalakításukat követően közvetlenül elmulasztottak egy több tízmilliárdos lehetőséget. Elő volt készítve egy kvótaértékesítési csomag, még azelőtt, mielőtt bezakadt volna a kvótakereskedelmi

piac, és addig bizalmatlankodtak - ezt most az államtitkár úrnak is mondom, aki valami korrupciós hegyekről beszélt itt az uniós pénzek kapcsán: itt a kvótakereskedelemben semmilyen korrupció nem lehetett, mert japán vevők voltak -, abban a hónapban még megvették volna, amikor a kormányukat megalakították - akkor még maga nem volt ott -, a következő két hónapban így beesett a piac, és nem adtak már érte szinte semmit. Úgyhogy észnél kell lenni ezen a területen, tehát ami a kvótakereskedelem árfolyamát biztosíthatja, azokban a lépésekben ott kell lenni.

(21.20)

Szeretném még felhívni a figyelmet a hóbányászatra. Nem győzöm elégszer hangsúlyozni, hogy Magyarországnak a természeti, geológiai adottsága a hóbányászatra kifejezetten alkalmas, relatíve vékony a földkéreg. Már léteznek a világban úgynevezett negyedik generációs földhőerőművek. Ezzel az egész főváros távfűtését el lehetne látni, és emellett még egy fél paksnyi villamos energiát is tudnánk termelni.

Ugyanígy nagy lehetőségünk van különösen Dél-Magyarország területén a naperőművek építésére. Ezek akár kicsi, fél megawatt alatti, akár nagyobb méretben gazdaságosan tudnak működni, és érdemes kihasználni rá az uniós támogatásokat, különösen a villamos vezetékkel még nem rendelkező tanyák esetén, tehát a tanyavillamosítási programra is kiterjeszthető a naperőművek felhasználása. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Kérdezem, hogy van-e még felszólalási szándék. Nem látok ilyet. Megkérdezem államtitkár urat, kíván-e hozzászólni. *(Jelzésre:)* Öné a szó, Szabó Zsolt államtitkár úr.

SZABÓ ZSOLT nemzeti fejlesztési minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Köszönöm szépen a hozzászólásokat. A jogszabálytól kicsit eltérő gondolkodásmóddal, és ha megengedik tisztelt képviselőtársaim, akkor próbálom összefoglalni a dolgot.

Van az „Otthon melege” program. 80 ezer családnak tudtunk segíteni, és csak jelzem, hogy nem döntöttük azt el, hogy ki jogosult, ki nem, ki szorul rá, ki nem, hanem aki pályázatot adott be, mindenkinek adtunk pénzt. Az, hogy az egyik képviselőtársunk a nyolcvan-egynéhány éves anyósa helyett adott be egy pályázatot, hát, nem tudom, épp beleegedtem, ha nekem a nyolcvan-egynéhány éves rokonom megkérne, hogy adjak be egy pályázatot, mert neki nincs hozzáférése és nem tudja megoldani, vagy a feleségemet megkérné, lehet, hogy én is megtenném. Ez tisztán tisztelet kérdése. Egyébként képviselőtársunk visszafizette ezt a pénzt. Nyilván lehet azt mondani, hogy miért nem megy a rokonhoz, hogy attól kérjen pénzt. De mindannyian ismerjük azokat az idős embereket, akikben van olyan tartás, hogy inkább még ő akar a gyerekének meg az unoká-

jának adni, és úgy gondolom, hogy ez valahogy a társadalomban ilyen szempontból egy pozitív gondolkodás.

Lakásszigetelés, NFM-honlap, most vannak fönna a családi házak, teli megújulóval is, lehet pályázni bárhol bármilyen formában. Nemrégem ért véget a társasházi lakások ilyen szigetelési programja, és megyünk tovább ezen az úton, ezek mind kvótapénzek.

Finn példa. Ha szabad, akkor én Józsa képviselő úr gondolatmenetével értek egyet, hogy nehogy azt gondoljuk, hogy a vezető gazdasági hatalmaknak annyira tetszik az, hogy a klímapolitikában nagyot lépjenek előre. Nem biztos, hogy annyira pozitív. Most ön a finn példát mondja, nem tudom, tudja-e, hogy a kormány egy olyan döntés előtt áll Finnországban, hogy lehet, hogy a fizetéseket csökkenteni kell. A gazdasági teljesítmény visszaesett, körbe kell nézni. En az Európai Unió azon gondolatmenetével értek egyet, amikor azt mondja: minden országnak a saját energia-portfólióját kell összeállítani. Itt miért nem Izlandot hozzuk föl példának? Izlandon kimegy a gazda, egy kétméteres csövet letesz a talajba, és jön belőle a geotermális energia. Ezek így mennek. Ők ezeket preferálják, a megújulót erre építik. Magyarországnak az Európai Unió 13 százalék megújuló energiát határozott meg a 2020-as célkitűzésben. Magyarország 14,65 százalékot vállalt; valamennyi pályázatban, ami most a KEHOP 5. prioritásában megjelenik, benne van a megújuló energia. Valamennyi kvótából származó pénzünkben benne van a megújuló energia, és ezt támogatni szeretnénk a jövőt illetően is mindenképpen.

Kvótakérdés, tőzsdei kérdés - én később jöttem, nem tudom ezt a 2010-es témát, de egy dolgot hadd mondjak: ha nekem valaki megmondja, hogy az árfolyam egy hónap múlva hol fog tartani, deviza-, valutaárfolyamról beszélünk, akkor az előtt megemelem a kalapot. Huszon-egynéhány vagy húsz éve figyelem az árfolyammozgásokat, nem tudott senki még olyan matematikai tendenciát leírni, amivel tutira ezt meg lehet mondani. Minden olyan dolog, ami gazdasághoz, tőzsdéhez, piachoz és ezáltal gazdasági érdekekhez köthető, azok nem nyomon követhetők ilyen szempontból, és nyilván ugyanez vonatkozik magára a kvótára is. Lehet próbálni minél nagyobb eredményt elérni, bízunk benne, hogy ez sikerül a jövőt illetően is, és a gazdaság, a magyar gazdaság, megújuló gazdaság előnyére tudjuk ezeket a pénzbevételeket fordítani.

Nagyon szépen köszönöm képviselőtársaimnak a támogató hozzászólásokat, ebből is látszik, hogy a cél, ami ebben a törvényben meg van fogalmazva, az mennyire pozitív és mindannyiunk számára nagyon fontos cél. Kérem, hogy a zárószavazáson is ugyanígy támogassák az előterjesztést. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Most soron következnek a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-ai 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvetervezet vonatkozásában az indokolt vélemény elfogadása feltevételeinek fennállásáról szóló - az Európai ügyek bizottsága által benyújtott - beszámoló, valamint az ennek elfogadásáról szóló - az Európai ügyek bizottsága által benyújtott - határozati javaslat együttes általános vitája a lezárásig. A beszámolót B/10290. számon, a határozati javaslatot pedig H/10291. számon kapták kézhez a képviselők. Bejelentem, hogy az előterjesztéseket uniós napirendi pontként tárgyalja az Országgyűlés.

Elsőként megadom a szót Hőrcsik Richárd úrnak, az Európai ügyek bizottsága elnökének, a beszámoló és a határozati javaslat előterjesztőjének.

DR. HŐRCSIK RICHÁRD, az Európai ügyek bizottságának elnöke, a napirendi pont előterjesztője: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Kedves Képviselőtársaim! Az Országgyűlés plenáris ülésén harmadik alkalommal folytatunk le ilyen szubszidiaritásvizsgálatot, ami egy olyan különleges parlamenti eljárás, aminek a célja, hogy a nemzeti parlamentek kifejthessék véleményüket az uniós jogszabálytervezetről és együttes fellépéssel megakadályozzák, hogy azok az uniós intézmények átruházott hatásköreit túllépjék.

Emlékeztetem arra is képviselőtársaimat, hogy első alkalommal 2013 októberében az Európai Ügyészségről szóló tanácsi rendelettervezettől folytattunk le itt a Házban ilyen típusú vizsgálatot, és akkor nemcsak a Magyar Országgyűlés, hanem összesen 14 európai uniós nemzeti parlamenti kamara állapította meg a szubszidiaritás elvének sérelmét. Ez azt is jelentette, tisztelt képviselőtársaim, hogy a kamarák által képviselt összesen 18 szavazat működésbe hozta az úgynevezett sárga lapos eljárást, amelynek eredményeképpen az Európai Bizottságnak meg kellett indokolnia, hogy a javaslatát a) módosítja, b) visszavonja vagy c) fenntartja. Az indoklási kötelezettségnek eleget tett ugyan az Európai Bizottság, de számomra is azt az érthetetlen döntést hozta, hogy az eredeti javaslatát változtatás nélkül ismét fenntartotta. Ezzel, úgy vélem, teljes egészében figyelmen kívül hagyta a nemzeti parlamentekben megfogalmazott aggályokat.

Tisztelt Képviselőtársaim! A napirenden lévő ügy azért is érdemel ennyi figyelmet, mivel a tavalyi évben az Európai Bizottság által előterjesztett mintegy 40 jogalkotási javaslat kapcsán információim szerint csupán 8 indokolt vélemény született. Tehát úgy látom, hogy visszafogottabbá váltak a nemzeti parlamentek a szubszidiaritás elvének vizsgálata tekintetében. Az említett 8 indokolt vélemény közül pedig a menekültek áthelyezési válságmechanizmusával, magyarán: a kötelező kvóták szerinti elosztásával kapcsolatos rendelettervezet-módosítás vonat-

kozásában összesen öt parlamenti kamara, köztük a mi Országgyűlésünk is fogadott el a szubszidiaritás sérelmét megállapító indokolt véleményt.

(21.30)

Tisztelt Képviselőtársaim! Az előbb említett két példa is jól jelzi, hogy indokolt véleményt csak kiemelkedően fontos ügyekben érdemes elfogadni. Azt látjuk, hogy az első esetben az államszervezet alapvető működése, míg a kötelező kvótákról szóló javaslat kapcsán a javaslat lehetséges társadalmi és politikai következményei indokolták a parlamenti vizsgálat lefolytatását. A mai szubszidiaritásvizsgálat tárgya az úgynevezett kiküldött munkavállalók jogállásával kapcsolatos irányelvtervezet. Ez a javaslat szintén az előzőekhez mérhető jelentőséggel bír annak lehetséges gazdasági, és hozzáteszem, a hazai munkaerőpiaci következményei miatt elsősorban a hazai, de külföldön szolgáltatást nyújtó vállalkozások miatt. Egyes becslések szerint mintegy 70 ezer olyan magyar munkavállalót érinthet ez a javaslat, akik kiküldetés keretében, tehát ideiglenes alapon valamelyik vállalkozás alkalmazottjaként végeznek munkát egy másik európai uniós tagállamban. Megjegyzem, hogy e foglalkoztatási forma elsősorban az építőiparban, illetve a feldolgozóiparban jellemző, és a magyarországi vállalkozások fő célországai Németország és Ausztria.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ennek az irányelvtervezetnek a fő célkitűzése, hogy a kiküldött munkavállalók esetén az ugyanazon a helyen végzett ugyanazon munkát ugyanúgy javadalmazzák. Ennek érdekében a helyi munkavállalókra vonatkozó jogszabályból vagy kollektív megállapodásból eredő javadalmazási szabályokat tehát kiterjesztené a kiküldött munkavállalókra is. Mindez azt jelentené, tisztelt képviselőtársaim, hogy a jelenleg hatályos 96/71/EK irányelv alapján a kiküldött munkavállalókat megillető „minimálbér” helyére az „átlagbér”, a „javadalmazás” fogalma lépne.

Itt van a kutya elásva. Egy lassan húsz éve hatályos szabályozást kíván most az Európai Bizottság egyetlen tollvonással felrúgni, mindezt az állítólagos egyenlő elbánás jegyében. De kérdezem én, tisztelt képviselőtársaim, miként lehet a helyi munkavállalót és a kiküldött munkavállalót egy lapon említeni. Szerintem a két jogintézmény sajátosságai, például az alkalmazás időpontja, feltétele, aztán a munkavégzés jellege alapvetően eltérnek egymástól. A kiküldött munkavállalót foglalkoztató vállalkozást a munkabéren felül például terheli az utazás, aztán a szállás költségeinek a biztosítása is. Éppen ezért csak a bérköltségek esetében előírni egyfajta uniós harmonizációt szerintem nagyon álságos dolog, hiszen a kiküldötti jogállás csupán egyetlen elemét érinti. Továbbá uniós szinten a foglalkoztatottak alig 0,6-0,7 százaléka dolgozik úgynevezett kiküldötti jogviszony keretében. Tehát egy nagyon szűk piaci szegmenst akar az Európai Bizottság szép jogelvek köntösében lényegében újraosztani. És megjegyzem:

mégpedig nem a később csatlakozott tagországok előnyeire.

Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy a következőkben az Európai ügyek bizottságában lefolytatott úgynevezett szubszidiaritásvizsgálat menetét, illetve ennek a tapasztalatait a késői órára tekintettel röviden összefoglaljam.

A lisszaboni szerződés alapján a vizsgálatra az adott uniós javaslat kibocsátásától számított nyolc héten belül lehet sort keríteni, ami jelen esetben május 10-én jár le, azaz addig kell az Országgyűlésnek indokolt véleményt megformálnia. Lassan négy hete, március 30-án tűzte az Európai ügyek bizottsága napirendjére az irányelvtervezetet, és a Nemzetgazdasági Minisztérium képviselője többek között arra hívta fel bizottságunk tagjainak a figyelmét, hogy a javaslat aránytalan beavatkozást jelentene az eddigi, piaci alapon kialakult versenyfeltételekbe.

Valóban, magam is egyetérték azzal, hogy ez a rendelkezés nemcsak a magyar, hanem a többi közép-európai tagállami kiküldött munkavállalókat foglalkoztató társaságokat is hátrányosan érintené, mert ezek a társaságok egyszerűen nem jutnának megrendeléshez a régebbi tagállamokban. Tehát azt is mondhatnám, hogy lassan, lépésről lépésre ki akarnak bennünket szorítani a nyugat-európai piacról. Számunkra a szolgáltatásnyújtás eddigi szabadsága csorbát szenvedne vagy akár meg is szűnne.

Tisztelt Képviselőtársaim! A szubszidiaritásvizsgálat esetében a kiindulópontot a fentiek alapján 1. a hatályos irányelv, 2. a szóban forgó irányelvtervezet összehasonlítása, együttes értékelése jelentette. Ezen vizsgálati módszer alapja tehát a jogalkotási javaslat alapos, és úgy érzem, többszöri elolvasása, értelmezése és elemzése. Fontos leszögezнем azt is, hogy a hatályos irányelv alapvetően minimumfeltételeket határoz meg, és rugalmas szabályokat tartalmaz, ami alapján a kiküldött munkavállaló javára el lehet térni, azaz például a minimálbér helyett magasabb jövedelmet is kaphat. Amint az a Bizottság által előterjesztett jelentésből is kitűnik, a vizsgálat során a jogalkotási javaslat elfogadásának alapjául szolgáló szerződéses cikket is vizsgálni kellett, továbbá az Európai Unió Bírósága vonatkozó esetjogának áttekintése is szükséges volt, különösen a minimálbér meghatározásával összefüggésben.

Tisztelt Képviselőtársaim! A megvizsgált jogesetek azt mutatták, hogy a még transzparensnek és egyértelműnek mondható „minimálbér” fogalom kapcsán is számos értelmezési kérdés merült fel. Gondoljunk csak bele, hogy a minimálbérnél sokkal bizonytalanabb fogalom, a „javadalmazás” mennyi jogvitát fog felvetni a későbbiekben.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az Európai ügyek bizottsága az irányelvtervezetet április 12-i ülésén is napirendre tűzte, majd az április 18-i ülésén egyhangúlag nyújtotta be határozati javaslatát, amely megállapítja, hogy a kiküldött munkavállalókra vonatkozó irányelvtervezet sérti a szubszidiaritás elvét. Az Európai ügyek bizottsága az irányelvtervezetet az alábbi indokok miatt tartja a szubszidiaritás elvével

ellentétesnek. Öt ilyen pontot fogalmaztunk meg. Engedjék meg, hogy nagyon röviden ismertessem ezeket.

1. Az irányelvtervezet indoklása a lisszaboni szerződés második jegyzőkönyv 5. cikkelyével ellentétes módon egyáltalán nem utal a szubszidiaritás elvével való összhangra.

2. Az irányelvtervezet olyan mértékű beavatkozást eredményez a szolgáltatásnyújtás szabadságába, a kialakult versenyfeltételeket mesterségesen és olyan mértékben torzítaná, amit nem indokolhat a munkabérek költségek kiegyenlítése.

3. Az irányelvtervezet hozzáadott értéket nem teremt a hatályos irányelv által biztosított minimális bérszint helyett javasolt javadalmazás fogalmának bevezetésével, mivel a javadalmazás fogalma kevésbé egyértelmű és bizonytalan. Tehát olyan fogalom bevezetése, amely minden érdekelt számára nem egyértelmű, véleményem szerint is ellentétes a jogbiztonság és a szubszidiaritás elvével.

4. Az irányelvtervezet előterjesztését a második jegyzőkönyv 2. cikkével ellentétes módon nem előzte meg széles körű konzultáció. És igenis az Európai Bizottság nem vette figyelembe a tervezett intézkedés regionális és helyi vonatkozásait.

5. Az irányelvtervezet szociálpolitikai vonatkozásai kapcsán pedig ki kell emelnünk, hogy a javadalmazás fogalmának bevezetése a tagállamok közötti gazdasági fejlettségbeli különbségekből fakad, és nem a versenykorlátozó bérszintkülönbségek mesterséges kiegyenlítésére törekszik, ami úgy érzem, hogy igenis ellentétes az Unió számára a szociálpolitikai kérdések területén biztosított támogató, kiegészítő hatáskörrel.

(21.40)

Tisztelt Képviselőtársaim! Ahogy utaltam rá a fel szólalásom elején, a szubszidiaritásvizsgálatnak akkor lehet igazán politikai súlya, ha ugyanazon jogalkotási javaslat kapcsán több nemzeti parlament fogad el hasonlóan indokolt véleményt. Jelen esetben arról tudom tájékoztatni tisztelt képviselőtársaimat, hogy az első indokolt vélemény elfogadása március 31-én megtörtént a cseh parlament felsőházában, április 13-án pedig a lengyel szejm és a román képviselőház hasonlóan döntött. Információim szerint ezen a héten várható, hogy a cseh szenátus és a lengyel szenátus is hasonlóan indokolt véleményt fog elfogadni, valamint az észt és a litván parlament is hasonló álláspontra helyezkedik. Információnk van arról is, hogy számos további parlamenti kamara szintén vizsgálja a szubszidiaritás elvének érvényesülését.

Tisztelt Képviselőtársaim! Végül ezúton is szeretném köszönetemet kifejezni, hogy az eljárás során mind a Nemzetgazdasági Minisztérium, mind a Miniszterelnökség illetékes államtitkársága szorosan együttműködött az Európai ügyek bizottságával, így álláspontom szerint a szükséges információkkal felvértezve világos, egyértelmű indokok alapján és megalapozottan jutott bizottságunk arra a következ-

tetésre, hogy az irányelvtervezet sérti a szubszidiaritás elvét.

Végül megköszönöm a bizottság munkatársainak, főtanácsadójának, tanácsadóinak, hogy ezt kidolgozták. Éppen ezért kérem képviselőtársaimat, hogy támogassák a H/10291. számú határozati javaslat mielőbbi elfogadását. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Kérdezem Csepreghy Nándor államtitkárt, kívánja-e a kormány álláspontját ismertetni. *(Jelzésre:)* Jelzi, hogy igen. Öné a szó, államtitkár úr.

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Köszönöm szépen, elnök úr. Az idő előrehaladtára való tekintettel és a képviselői türelemmel nem visszaélve engedjék meg, hogy csak egy pár szóban egészítsem ki a képviselő úr által elmondottakat, hiszen lényegében a kormányzati állásponttal azonos álláspontot ismertetett.

Az Európai Unió egy sajátos intézmény abban a tekintetben, hogy számos intézkedés, ami első olvasatra adott esetben egy-egy tagállam munkavállalói számára jól néz ki, ha jobban megkapargatjuk ezekben az intézkedéseknek a felszínét, számtalan olyan intézkedéssel találkozunk, ami azonban számtalan buktatót rejt.

A most önök előtt fekvő európai bizottsági javaslat is ezek közé tartozik, hiszen ha jobban mögé nézünk ennek a javaslatnak, akkor ez nem más, mint egy nyílt protekcionista és piacvédő intézkedés az Európai Unió gazdagabb nyugat-európai tagállamai részéről a szegényebb kelet-európai tagállamokkal szemben. Hiszen azzal ki ne értene egyet, hogy azonos munkáért azonos helyen azonos bért kapjanak a munkavállalók, azonban ha megnézzük az Európai Unió belső piacát és a különböző szereplőinek a versenyelőnyt vagy hátrányát, akkor a kelet-közép-európai régió egyik versenyelőnye pont abból származik, hogy munkavállalói a munkabérek tekintetében versenyképesebbek a nyugat-európai tagállamokkal szemben.

Amennyiben az Európai Bizottság ezt a kezdeményezését át tudná vinni, abban az esetben a mi meglátásunk szerint 200 ezer magyar kiküldött munkavállaló munkahelye kerülne veszélybe. Azt gondoljuk, hogy hosszabb távon ez nemcsak a kelet-közép-európai régió gazdasági versenyképességét, hanem az Európai Közösség versenyképességét is veszélyezteti, akár az Egyesült Államokkal, akár pedig a távol-keleti feltörekvő államokkal szemben gondolkodunk. A belső piac, így a szolgáltatásnyújtás piaca is az egyik legfontosabb vívmánya, és döntő érv volt lényegében a 2004-es európai uniós csatlakozás mellett, ezért a kiküldetési irányelv felülvizsgálatára vonatkozó bizottsági javaslatot ebben a tekintetben nem tudjuk támogatni, hiszen azt gondoljuk, hogy ez veszélyt jelent minden olyan vívmányra, ami jelentős okként szerepelt a 2004-es csatlakozást megelőzően.

Bár az egész kérdéskör az Európai Unió munkavállalóinak mintegy 0,7 százalékát érinti, azt gondol-

juk, hogy a téma elvi jelentőséggel bír, hiszen a nyugat-európai tagállamok számára, akik úgy ítélik meg, hogy a kelet-európai tagállamok munkavállalói, akik az európai uniós egyik alapjog, a munkaerő szabad áramlásának köszönhetően jelennek meg a nyugat-európai országokban, azok a szociális dömping részeként veszélyeztetik a munkaerőpiacokat. E megfontolás mögött nyilvánvalóan a tagállamok gazdaságpolitikai érdekei és motivációi állnak, de akkor tessék elfogadni azt, hogy a kelet-közép-európai tagállamok pedig ugyanilyen, de ellenkező előjelű érdekekkel jelentkeznek.

Ez a javaslat alapvetően nem szolgálja más gazdasági közösség érdekeit, mint a Benelux-államok, a német vagy a francia gazdaság, aki így például a mezőgazdaságban, az építőiparban vagy a szolgáltatói szektorban szeretne erősebb pozíciókat adni a helyi vállalkozások számára, ami, még egyszer mondom, mint nemzeti parlamentek, legitimálható törekvés, de mint az Európai Unió egésze tekintetében azt gondoljuk, a kelet-közép-európai régió tagállamai számára egy jelentős versenyhátrányt okoznának.

Tisztelt Országgyűlés! Mivel alapvetően egy politikai jellegű kérdés fekszik az asztalon, ezért nem biztos az sem, hogy a Tanácson belül sikerül ennek elfogadtatását megakadályoznunk, ezért gondoljuk azt, hogy kiemelten fontos, hogy a tagállami parlamentek éljenek a szerződésben biztosított jogaikkal, és aggályaikat az úgynevezett indokolt véleményben jelezzék az Európai Bizottság számára. A nemzeti parlamentek részére biztosított szavazatok együttesének legalább egyharmada, tehát az 56-ból 19 darab összegyűlése esetén mindez akár az úgynevezett sárga lapos eljárás elindításához is vezethet, ami pedig azt eredményezné, hogy az Európai Bizottságnak ezt a javaslatát felül kéne bírálnia. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Képviselőtársaim! Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Ennek keretében megadom a szót elsőként Tessely Zoltánnak, a Fidesz képviselőcsoportja vezérszónokának.

TESSELY ZOLTÁN, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Ház! Az előttünk fekvő jelentés és határozati javaslat a 2016. március 8-án közzétett, a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló irányelvtervezettel kapcsolatosan a Fidesz vezérszónokaként a következő észrevételeket kívánom három szempont szerint csoportosítva megfogalmazni.

Elsőként a hatáskörelvonási szempontot szeretném vizsgálni. Az Európai Unió alapító szerződesei pontosan meghatározzák, hogy foglalkoztatáspolitikai és szociális politika tekintetében meddig terjed az Európai Unió és meddig a tagállamok hatásköre. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 5. cikkének (2) bekezdése értelmében az Európai Unióon belül a tagállamok foglalkoztatáspolitikájának az

összehangolására van csupán lehetőség. Ugyanezen szerződés 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében a szociálpolitikák bizonyos vonatkozásai az Európai Unió és a tagállamok megosztott hatáskörébe tartoznak.

Összességében tehát egyértelműen kitapintható a lopakodó hatáskörelvonásra tett újabb kísérlet, hiszen a tagállamoknak a munkabérek szabályozására irányuló politikája nem tartozik uniós hatáskörbe, azonban az irányelvtervezet közvetve munkabérmegállapítási kötelezettséget ír elő a tagállamok számára, ezáltal a javaslat elfogadása esetén az tagállami hatáskört vonna el. Ez számunkra természetesen elfogadhatatlan.

A második, általam vizsgált szempont az arányosság kérdése. Az Európai Unió alapító szerződesei az arányosság elvét akként fejtik ki, hogy az Unió intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjeszkedhet túl azon, ami a szerződések célkitűzéseinek eléréséhez szükséges.

(21.50)

E tekintetben fontos hangsúlyozni, hogy az irányelvtervezet nem összeurópai problémát kíván kezelni, a hatástanulmányból is kiderül, hogy a kiküldött munkavállalók az uniós munkaerőpiacnak mindössze 0,7 százalékát teszik ki. Az irányelvtervezet legfeljebb négy-öt magas bérszintű tagállam néhány szektorában, főleg az építőiparban jelentkező, a kiküldetés okozta bérfeszültséget kívánja kezelni, tehát néhány tagállam és egy-két szektor védelmében korlátozná az alapszerződésben rögzített egyik alapszabadságot, nevezetesen a szolgáltatásnyújtás szabadságát. Ez a korlátozás megítélésünk szerint aránytalan, aláássa a gazdasági szereplők és az egész Unió versenyképességét, továbbá mesterséges beavatkozást jelent a közgazdasági szabályok szerint kialakult piaci viszonyokban.

A harmadik, általam is vizsgálni kívánt szempont a közép-európai közös kezdeményezés figyelmen kívül hagyására irányul. Az irányelvtervezet az úgynevezett munkavállalói mobilitási csomag egyik elemeként már az Európai Bizottság 2015. évi munkaprogramjában is szerepelt a lehetséges prioritások között, a tavalyi esztendőben egyes régebbi európai uniós tagállamok az irányelvtervezet mielőbbi előterjesztését és elfogadását sürgették. 2015 augusztusában ugyanakkor kilenc tagállam, Bulgária, a Cseh Köztársaság, Észtország, Magyarország, Litvánia, Lettország, Lengyelország, Szlovákia és Románia közös levélben amellelt érvelt, hogy a kiküldött munkavállalókra vonatkozó hatályos irányelv felülvizsgálatát el kell halasztani, hangsúlyozva, hogy „az ugyanolyan helyen végzett ugyanazon munkáért egyenlő díjazás” elve összeegyeztethetetlen lenne az egységes piaccal, mivel a bérszint különbségei a szolgáltatók versenyelőnyének egyik jogos elemét képezik.

Mindazonáltal az Európai ügyek bizottságában több ülésen vitattuk meg az irányelvtervezet és a szubszidiaritás elvének összefüggéseit. A bizottsági

ülésem a képviselőtársaim egyhangúlag támogatták a szubszidiaritásvizsgálat lefolytatását és az elv sérelmének megállapítását. A jelentésben részletesen ismertetett további indokok alapján is azt javaslom, hogy a határozati javaslatlal egyező módon a tisztelt Ház is úgy foglaljon állást, hogy az irányelvtervezet sérti a szubszidiaritás elvét. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Józsa Istvánnak, az MSZP képviselőcsoportja vezérszónokának.

DR. JÓZSA ISTVÁN, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon örülök, hogy az államtitkár úr szájából hallottam először azt, hogy „egyenlő munkáért egyenlő bért megfelelő földrajzi körülmények között”. Ez egy nagyon-nagyon régi munkavállalói célkitűzés, mondhatnám azt is, hogy baloldali munkásmozgalmi mottó. Kicsit csodálkoztunk is rajta, hogy az Európai Bizottság is ezt tűzi a célkitűzései közé, amikor a kiküldött munkavállalókra vonatkozó 1996-os irányelvet kívánja módosítani.

Természetesen a Magyar Szocialista Párt is mint autentikus baloldali párt ezt nem is ilyen nemzeti alapon, hanem autentikusan... *(Közbeszólások a Jobbik soraiból. - Nevetve:)* A nemzeti meg a szocialista együtt a Jobbik terepe, ebben én most nem akarnék véleményt nyilvánítani; hogy mennyire weimarizálódik az ország, azt majd a történelem eldönti. Itt egy sárga lapos eljárás megvitatásáról van szó, amit az Európai ügyek bizottságának elnöke alaposan körbejárt európai eljárásjogi szempontból. Én inkább versenyügyi oldalról szeretném megközelíteni.

Tehát a Bizottság javaslata értelmében a munkabér és a munkafeltételek terén a kiküldetésben lévő munkavállalókra általánosan ugyanazok a szabályok vonatkoznának, mint az adott ország helyi munkavállalóira. Ez az elveket tekintve teljesen helyes.

Amiben probléma látszik: a helyi viszonyokat természetes módon versenyviszonyoknak tekinti, tehát a helyi foglalkoztatók a helyi munkavállalók munkabérére a versenyügyi feltételek szerint téríthetik el az adott országban érvényes minimálbértől egészen addig, amennyit a munkavállalók ki tudnak harcolni, ugyanakkor más európai országokból kiküldött munkavállalókra az adott országban nehezen megfogalmazható átlagjavalmazásnak a keretét akarja előírni. Egyrészt nehezen megfogható, hogy mit jelent az átlagjavalmazás, tehát az elnök úr nagyon helyesen mondta, hogy a munkaerő költségébe nemcsak a munkabér tartozik bele a kiküldetés esetén, hanem az ott lakás költsége is, a közlekedés költsége is. Igazából régen még olyan is volt, hogy mondjuk, családtól való távolléti pótlék, mert ez, hogy mondjam, erkölcsi áldozatvállalás; ha nem is kárnak mondanám, de áldozatvállalás. Tehát sok szempontból tevődik össze egy-egy ilyen költség.

Ugyanakkor, ha ez az előírás minden észrevétel nélkül végigmenne, akkor versenyügyi oldalról is aggályos. Tehát a helyi munkavállaló versenyezhet a

minimálbértől ameddig lehet, amíg elnyeri a munkát, ha pedig egy magyar vállalkozó visz oda munkavállalót, akkor neki a verseny az átlagbértől indul meg felfelé. Tehát ez azért nehezen egyeztethető össze az Unió versenyügyi alapelveivel, úgyhogy azzal együtt, hogy az MSZP mint baloldali párt az „egyenlő munkáért egyenlő bért” mottót magáévá teszi és ezért harcol, ugyanakkor azért is harcolnunk kell, hogy annak a munkavállalónak legyen munkahelye. Tehát ha a magyar versenyügyen mozgó vállalkozók nem tudnak ott nyerni, nem tudnak részt venni a szabad versenyben ilyen nehezítő vagy korlátozó tényezők miatt, akkor nehezen tudják a megközelítően egyenlő vagy egyáltalán a bért biztosítani.

Tehát az a megközelítés, hogy jelzések szerint bizonyos tagállamokban, bizonyos ágazatokban a kiküldött munkavállalók akár 50 százalékkal is kevesebbet kereshetnek, mint a helyi munkavállalók, egyrészt biztos, hogy súlyos probléma az igazságosság oldaláról, másrészt egy versenyügyi tényező, mert ha nem a helyi foglalkoztatáspolitikai oldaláról nézzük ezt a kérdést, ezt az uniós előterjesztést, hanem mondjuk, amit az államtitkár úr említett, mondjuk, egy franciaországi szőlőtermesztő oldaláról, akkor ő természetesen azt szeretné, hogy a szüret idején akár Romániából, akár Magyarországról tudjon foglalkoztatni olyan kiküldött munkavállalókat, akiket számára gazdaságilag kedvezőbb feltételek mellett tud foglalkoztatni, mert különben akkor keresne ott a francia vidéken magának átlagbérezésért, mert átlagbéréért azért valószínűleg helybéli is találna.

(Az elnöki széket dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Tehát ezzel a gondolatmenettel oda szeretnék jutni, hogy noha az igazságosság oldaláról védhető álláspontot akar megfogalmazni ez az indítvány, hogy „egyenlő munkáért egyenlő bért”, valójában diszkriminatív, mert korlátozza a feltörekvő országokból, jelen esetben a Magyarországról érkező munkavállalók esélyeit.

(22.00)

Úgyhogy ilyen értelemben az MSZP álláspontja az, hogy el kell fogadni az Unió szociális vívmányait, el kell fogadni azt, hogy az igazságosságra törekszik, ugyanakkor figyelemmel kell lenni azokra a versenyügyi alapelvekre is, ami az Unió működésének alapja. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Jó estét mindenkinek. Folytatjuk munkánkat. A következő felszólaló Firtl Mátyás képviselő úr, a KDNP képviselője. Parancsoljon!

FIRTAL MÁTYÁS, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Az Európai Bizottság ez évi munkaprogramja prioritásai között szerepel az úgynevezett munkavállalói mobilitási javaslatcsomag, amelynek része a kikül-

dött munkavállalókról szóló javaslat is. Az Európai Bizottság 2016. március 8-án terjesztette elő a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvtervezetet, amelyet a felszólalásomban röviden javaslatként fogok a későbbiekben említeni.

Ez a javaslat 4 pontból áll, amelynek főbb tartalmi elemeinek ismertetése előtt fontosnak tartom leszögezni, hogy mint az az Európai ügyek bizottságának március 30-án megtartott ülésén a napirend előterjesztője részéről is megerősítést nyert, a 4 pont egyikét sem tartja elfogadhatónak a magyar kormány.

A javaslat főbb tartalmi elemei között szerepel fő célkitűzése, hogy a kiküldött munkavállalók esetén az ugyanazon a helyen végzett ugyanazon munkát ugyanúgy javadalmazzák. Ennek érdekében a helyi munkavállalókra vonatkozó jogszabályból vagy az általánosan alkalmazandó kollektív megállapodásokból eredő javadalmazási szabályokat kiterjesztené a kiküldött munkavállalókra is, az eddigi minimális bérszint fogalma helyébe a javadalmazás fogalma lépne.

Egy másik eleme a javaslatnak, hogy a hosszabb távú, 24 hónapot meghaladó kiküldetés esetén a kiküldött munkavállalóra a fogadó állam munkajoga lenne érvényes. Harmadik elemként említendő, hogy a tagállamoknak egységes hivatalos nemzeti weboldalon közzé kellene tenni a javadalmazás alkotóelemeit. A javaslat tartalmazza még, hogy az általánosan alkalmazandó kollektív megállapodásokat alkalmazandóvá tenné a kiküldött munkavállalókra az összes gazdasági ágazatban.

Fontosnak tartom megjegyezni azt is, hogy a magyar parlament Európai ügyek bizottsága két ülésen is alaposan és részletesen megtárgyalta eme javaslatot, és annak a véleménynek adott hangot, hogy az indokolt vélemény elfogadása feltételeinek fennállásáról szóló jelentést kell tennünk, mert ez a javaslat több ponton is sérti a szubszidiaritás elvét.

Tisztelt Képviselőtársaim! A bizottsági jelentés részletesen kitér a szubszidiaritásvizsgálat jogszabályi hátterére, annak tárgyára. A bizottsági jelentés része továbbá a bizottságban lefolytatott szubszidiaritásvizsgálat részletes elemzése, amelynek következtében az Európai ügyek bizottsága a javaslat vonatkozásában több aggályát is megfogalmazta, így teljesen megalapozottnak tartjuk a szubszidiaritás elve érvényesülésével kapcsolatos, az előzőekben már említett álláspontot.

A javaslat indoklása a 2. jegyzőkönyv 5. cikkével ellentétes módon egyáltalán nem utal a szubszidiaritás elvével való összhangra, és a hatástanulmány sem foglalkozik a javadalmazás fogalom bevezetésének lényeges hatásával. A szükségesség és az arányosság elvével ellentétes módon az irányelvhez képest olyan mértékű beavatkozást eredményezne a szolgáltatásnyújtás szabadságába, és a kialakult versenyfeltételeket mesterségesen és oly mértékben torzítaná, amit

nem indokolhat a munkabérek költségei kiegyenlítése. Hozzáadott értéket nem teremt a minimális bérszint helyett javasolt javadalmazás fogalmának bevezetésével, mivel a javadalmazás fogalma kevésbé egyértelmű és bizonytalan. Olyan fogalom bevezetése, amely minden érdekelt számára nem egyértelmű, ellentétes a jogbiztonság és a szubszidiaritás elvével.

Előterjesztését a 2. jegyzőkönyv 2. cikkével ellentétes módon nem előzte meg széles körű konzultáció, és az Európai Bizottság nem vette figyelembe a tervezett intézkedés regionális és helyi vonatkozását. Szociálpolitikai területet érintve, mint ahogy már elhangzott, a javadalmazás fogalmának bevezetése a tagállamok közötti gazdasági fejlettségbeli különbségekből fakadó és nem versenykorlátozó bérszintkülönbségek mesterséges kiegyenlítésére törekszik, ami ellentétes az Unió számára a szociálpolitikai kérdések területén biztosított támogató, kiegészítő hatáskörrel.

Tisztelt Ház! Tekintettel arra, hogy az irányelvtervezet egyértelműen sérti a szubszidiaritás elvét, ezért azt a KDNP sem tartja egyetlen pontjában sem elfogadhatónak. A Kereszténydemokrata Néppárt alapelvei között a szabadság, az igazságosság, a szolidaritás mellett a szubszidiaritás is az egyik alapelemnek számít. A szubszidiaritás elvének egyrészt a társadalom felépítésében maradéktalanul érvényesülni kell, de ugyanúgy az európai uniós ügyek politikájában is. Ellenkező esetben fennáll annak a veszélye, hogy az uniós intézmények túllépik átruházott hatásköreiket.

Az Unió intézményei a szubszidiaritás elvét a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló jegyzőkönyvben meghatározottak szerint alkalmazzák. A nemzeti parlamentek az említett jegyzőkönyvben megállapított eljárásnak megfelelően gondoskodnak a szubszidiaritás elvének tiszteletben tartásáról. Az arányosság elvének megfelelően az Unió intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjedhet túl azon, ami a szerződések célkitűzéseinek eléréséhez szükséges.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az irányelvtervezettel kapcsolatban felmerült aggályok annak is szólnak, hogy az ideiglenesen kiküldött munkavállalók jogállására vonatkozó rendelkezéseket a szubszidiaritás elvével teljesen ellentéző módon kívánja módosítani, ami az Európai Unióban kialakult versenyfeltételekbe való mesterséges és elfogadhatatlan beavatkozást is jelent. Továbbá ugyanúgy kérdéses a tervezet megfogalmazásának transzparenciája, ami jogbizonytalanságot teremthet az érdekelt felek számára. Az sem kikerülhetetlen, és a KDNP frakciója számára is megfontolás tárgyává tette az irányelvtervezet megalapozottságát, hogy mint kiderült, 9 tagállam is kérte Thyssen uniós biztos asszonytól a hatályos szabályozás felülvizsgálatának elhalasztását.

Továbbá a tagállamok aggodalmuknak adtak hangot azzal kapcsolatban is, hogy az ugyanazon a helyen foglalkoztatott ugyanazon munkáért egyenlő díjazás elve összeegyeztethetetlen lehet az egységes piaccal, mivel a tagállamok közötti bérszintkülönb-

ségek a szolgáltatók versenyelőnyének egyik elemét képezik. A KDNP számára tehát elfogadhatatlan, ami a felsoroltakból és a jelentésből is kiolvasható, hogy az anyag nem tér ki arra, hogy a minimális bérszint helyett javasolt javadalmazás milyen hatással jár a szolgáltatásnyújtás szabadsága tekintetében, hogy milyen módon korlátja a versenyfeltételeknek, és mennyire nehezíti adott esetben az uniós állampolgárok, munkavállalók, vállalkozók eltérő tagállamba irányuló kiküldetését, továbbá ennek gazdasági következményeit.

Fontosnak tartjuk hangsúlyozni, hogy olyan nagy munkáltatók ideiglenes munkavállalási esélyeiről van szó, akiknek ez az uniós jog adta lehetőség, amit biztosítani kell. Azt is fontos hangsúlyozni, hogy a nemzeti parlamentben minden esetben a magyar munkavállalók érdekeit szem előtt tartva kell döntenünk. Amennyiben az új irányelv elfogadásra kerülne, éppen a munkabérekülönbségből adódóan kerülne veszélybe a magyar, a cseh, de akár a lengyel és a többi munkavállaló esélye, mert ez eredményezheti azt, hogy ezek a lehetőségek meg is szűnhetnek.

Tisztelt Ház! Elkötelezettségünkben adódóan fontosnak tartjuk az elhangzottak alapján, hogy az új irányelvvel kapcsolatban Magyarország kifogást nyújtson be. De az is érdekünk, hogy további uniós tagállamok parlamentjei is ezt megtegyék. Kötelességünk rávilágítani arra, hogy az Európai Bizottság, ellentétben a lisszaboni szerződéshez csatolt 2. jegyzőkönyvvel, nem is indokolja meg a javaslatnak a szubszidiaritás elvével való összhangját. Előterjesztését nem előzte meg széles körű konzultáció, és nem vette figyelembe a tervezett intézkedés regionális, helyi vonatkozásait.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az elmondottak alapján az indokolt vélemény elfogadása feltételeinek fennállásáról szóló jelentés elfogadását a KDNP frakciója támogatja, és erre kérem képviselőtársaimat is. Köszönöm figyelmüket. *(Szórványos taps a kormánypárti padsorokban.)*

(22.10)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Bana Tibor képviselő úr, a Jobbik vezérszónoka következik. Tessék!

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Előljáróban szeretném leszögezni, hogy a Jobbik képviselőcsoportja támogatja az előttünk fekvő javaslatot, és mi is azt gondoljuk, hogy ezt a szubszidiaritásvizsgálatot feltétlenül le kell folytatni.

A tárgyalt irányelv egy olyan módosítás, mely meg kívánja szüntetni az új tagállamoknak azt a gyakorlatilag mára már csak egyetlen előnyét a régiakkal szemben, hogy a kiküldött munkavállalóik versenyelőnyt élveznek a nyugati piacokon. A javaslat mellett, hogy komoly beavatkozást jelent a jelenlegi versenyhelyzetbe, egy gyorsan átvert, átgondolatlan módosítás, nem előzte meg széles körű konzultáció.

Ahogy az az indokolt véleményben is szerepel, a szubszidiaritás elve több ponton is sérül, így ahogy azt az Európai ügyek bizottságának ülésén is elmondtuk, a Jobbik támogatja ennek elfogadását.

A javaslat megszavazása munkahelyek megszüntetéséhez és a jelenlegi versenyhelyzet gyökeres megváltozásához vezetne, ezért minden fórumon fel kell lépni ellene. Továbbá a hatástanulmány nem foglalkozik a javadalmazás fogalom bevezetésének tényleges hatásával, nem látjuk *(Nevet.)*, hogy ennek pontosan milyen következményei lennének. Elnézását.

A Bizottság következetesen hagyja figyelmen kívül a tagországok közötti gazdasági fejlettségbeli különbségeket, amik miatt itt Szilágyi... *(Nevet. - Csepreghy Nándor tapsol.)* ...amik miatt egyes rendelkezések...

ELNÖK: Egy kicsit több fegyelmet kérek! Tudom, hogy késői az óra, a téma is meglehetősen vidám, ezt is megértem, de azért...

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Nem annyira, hiszen...

ELNÖK: ...de azért tisztelettel kérem, hogy a késő esti vidámkodáshoz teremtsek meg a feltételeket, hogy akkor egymást is halljuk. *(Boldog István: Ez véresen komoly téma!)* Képviselő úr! *(Bana Tibor: Igen, igen.)* Jól van, szedje össze magát, aztán folytassa!

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tehát azért annyira nem vidám a téma, én azt gondolom, hiszen azért itt a munkavállalói érdekek sérülése mindenképpen a középpontban van, de egyes rendelkezések, és így ez is, eltérően érintené őket. *(Nevet.)*

Mi tehát továbbra is azt fenntartjuk, hogy minden olyan esetben támogatni fogjuk a kormánynak a döntéseit, amikor nemzeti szuverenitásunkat veszély fenyegeti, ugyanakkor vannak olyan nagyobb horderejű kérdések... *(Nevet.)*

ELNÖK: Úgy látom, egészen komoly problémák vannak.

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Igen, igen, itt a frakcióban zavar alakult ki *(Dr. Gyüre Csaba távozik az ülésteremből.)*, de abban azért...

ELNÖK: Kérem, én az önök pártbelügyeibe nem avatkozom bele *(Bana Tibor: Köszönjük, elnök úr.)*, csak az a kötelességem, hogy a témának megfelelő vezérszónokot hallgassam *(Bana Tibor: Így van.)*, és ezt kérem, hogy tegye meg.

BANA TIBOR, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Persze. Tehát vannak olyan nagyobb horderejű kérdések is, melyekben a kormány még nem tett lépéseket, így például a termőföld kérdésére gondolok, pedig a jelenlegi szabályozások ezeken a terüle-

teken is súlyosan sértik nemzeti érdekeinket, és örülök annak, hogy végül is így frakciótól függetlenül egy jó hangulat alakult ki, és egységes az álláspont az ügyben, hogy mindenki meg fogja szavazni ezt az előttünk fekvő javaslatot. Úgy tűnik, hogy az LMP is így fog tenni, ugyan nyilván nekik nincsen a bizottságban képviselőjük, ettől függetlenül hozzászólásuk nem hangzik el, de biztos vagyok benne, hogy ezt ők is támogatják.

Itt azért arra még szeretném felhívni a figyelmet, hogy a szubszidiaritásvizsgálatot ebben az esetben én mindenképpen tudom támogatni, de azért vannak fenntartásaim az ügyben, hogy ez végül is valamiféle eredményt el fog-e érni. Tehát azért az Európai ügyek bizottsága - mint arra elnök úr is utalt - több alkalommal nyújtott már be ilyen javaslatot, és bizony az európai ügyészség vonatkozásában azt kellett tapasztalunk, hogy az Európai Bizottság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a tagállami véleményeket. Én tartok tőle, hogy azért ennek a lehetősége ebben az esetben is fennáll.

Ezért lenne az fontos, hogy ha olyan javaslatokat tudnánk elfogadtatni uniós szinten, amelyek a tagállami parlamentek szerepének növelése irányába hatnának. Gondolok itt például arra, hogy azt a brit kezdeményezést a Jobbik mindenképpen tudja támogatni, hogy a piros lapos eljárás, a tagállami vétő lehetősége kerüljön bevezetésre.

Szintén fontosnak tartom azért azt megjegyezni, hogy a bizottsági munkatársaknak a munkáját én is szeretném megköszönni, hiszen az elmúlt hónapokban a bizottsági üléseken, amikor elének került ez a javaslat, akkor tényleg egy olyan komoly háttéranyagot tártak elének, ami segítette a munkánkat, és a mostani benyújtott indítvány összeállításában is ők komoly szerepet vállaltak. Úgyhogy ezért sokszoros köszönet nekik.

Arra buzdítom a kormányt, egy kicsit akkor a konkrét javaslatról is elszakadva, hogy olyan irányba próbáljunk lépéseket tenni, illetve szövetségeseket találni, hogy az uniós döntéshozatal érdemi reformja bekövetkezessen, és a nemzeti parlamentek szerepét növelni tudjuk. Ennek az alapállásunknak a COSAC-üléseken is minden alkalommal hangot szoktam adni, és bízom benne, hogy itt megtalálva a szövetségeseket, a brit kezdeményezésre utalok elsősorban, ebbe az irányba el tudunk menni, és akkor egyre kevésbé lesz majd szükség arra, hogy ilyen szubszidiaritásvizsgálatokat kezdeményezzünk akkor, hogyha annak adott esetben, mint az ügyészségnél is megtörtént, sajnos nem lesz érdemi következménye. Tehát szerintem ez lenne az előrevívó.

Köszönöm szépen mindenkinek a megtisztelő figyelmét itt ezen a késői órán. *(Taps.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Független képviselő nem tartózkodik a teremben, kétperces felszólalásra nem jelentkezett senki. Így aztán a normál szót kérő képviselőt, Gúr Nándor képviselő urat szólítom, MSZP. Parancsoljon!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Azt gondolom, hogy komoly egyébként a téma, tehát most mindentől függetlenül.

Hörccsik Richárd képviselőtársam a felvezető gondolataiban 60-70 ezer ember érintettségéről beszélt, Csepreghy Nándor államtitkár úr 200 ezerről. Most az igazságot nem fogom elkezdni keresgetni *(Csepreghy Nándor: Számtani közép!)*, én úgy tudom, hogy 50-70 ezer ember az, aki érintett a dolog kapcsán. Most nem is a számszerűség a lényeg, de a kormányoldalon legalább azért ebben egyezséget kellene kötni az előterjesztő és az államtitkár viszonylatában. Már csak azért sem árt, mert akkor nagyjából világos és tisztán látjuk, hogy mi az érintettségi kör e tekintetben. De akár 50, akár 70, akár 200 ezer fő, azt gondolom, hogy fontos, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozunk. Fontos azért, mert nyilván kihatással van a kérdéshez való viszonyulás a munkavállalók dolgát érintően.

Ideiglenes nyilván az a munkatevékenység, amit ők végeznek, hiszen nem véletlenül kiküldetésről van szó. Tehát általában véve átlagosan egy ilyen 4-5 hónapos időintervallumot ölel fel ez a tevékenység, és mint ahogy elhangzott, nagyjából az európai munka világa színpadán gyakorlatilag a 0,7-0,8 százalékát érinti a munkavállalóknak, közel 2 millió embert, 1,9 millió embert érint.

Vannak nagy befogadó országok e tekintetben, és érdekes módon a kiküldetés viszonylatában azért azok, akik befogadók, azok adott esetben a kiküldött munkavállalók tekintetében is élen járnak. Ismert és tudott, hogy gyakorlatilag három ország az, aki a nagy befogadók körébe tartozik: Németország, mint általában minden tekintetben Franciaországgal karöltve és Belgium. Ők a nagy befogadó országok. Ők hárman gyakorlatilag ennek a közel 2 millió embernek - mármint a befogadottságot értsük a kiküldött munkavállalókra - több mint az 50 százalékát foglalkoztatják ebben a 4-5 hónapos, időszakos jellegű kiküldetés kapcsán, átlagos időszakos kiküldetés kapcsán.

És vannak megint csak - mint ahogy mondtam - olyan országok, akik mértékadó módon szerepet vállalnak a kiküldés tekintetében, ebben is benne van egyébként Németország a lengyelekkel karöltve, de más országokkal, a franciákkal kiegészítve is.

Nem is ez a lényege a történetnek, hanem valójában az, hogy egyrészt milyen típusú tevékenységeket érint elsődlegesen a kiküldetés. A legmértékadóbb, a legmarkánsabb az építőipar. Az építőipar ismereteim szerint 44-45 százalékos mértékű részarányal jelenik meg az egészen belül, a feldolgozóipar is jelentős szerepet játszik, és az egészségügyi, oktatási szektor együttes léte is 10 százalék feletti mértéket ölel fel, de az üzleti szolgáltatás is nagyjából ezt az értéket, részarányt szakítja ki az egészből.

(22.20)

Ami ettől talán még fontosabb, arra Józsa képviselőtársam már részben rávilágított, az valójában az, hogy bizonyos ágazatokban és bizonyos tagállamok-

ban, tehát külön-külön is nézhetjük és együttesen is kezelhetjük, a kiküldött munkavállalók akár 50 százalékkal is kevesebbet keresnek, mint az adott ország helyi munkavállalói. Hogy ez rendben van-e vagy nem, itt kezdődik el a kérdés körüli gondolkodás nyilván. Ez a változási szándék gyakorlatilag a bérszintet érinti alapvetően, annak az alakítását, formálását helyezi a fókuszba. A mozgástér az, hogy ma a minimálbér megfizetési kötelme van meg, és itt pedig az átlagbér megfizetéséről beszél maga az előterjesztés is. Fontos hangsúlyozni, hogy persze mindig az adott szakmai átlagbér, tehát nem az adott ország összes keresőjének átlagbérééről, hanem az adott szakterületen munkatevékenységet végző emberek szakmához kapcsolt, a régi megfogalmazás szerint FEOR-szám szerinti átlagbérért értik. Hogy jó-e, szabad-e, kell-e az, hogy például a Magyarországról kiküldetésben külföldön, az Európai Unió más országaiban munkatevékenységet végző emberek ezt az adott ország szakmai átlagbérért kapják meg? Ez abból az aspektusból nézve jó, hogy nyilván több pénzhez, javadalomhoz jutnak. Abból a szempontból nézve is jó, ami a mi alaptörekvéseink között az egyik legfontosabb, hogy egyenlő munkáért egyenlő bér megfizetésére kerüljön sor. De azt nyilván tudjuk mindnyájan, hogy a munkaerőpiacon, legyen az szűkre szabottan egy adott ország munkaerőpiaca, vagy tágabb értelemben vetten, mondjuk, az Európai Unió munkaerőpiaca, a bérek és a munkahelyek egymással szoros összefüggésben vannak. A bérekért való „harc” - idézőjelbe tetten -, küzdelem bizonyos értelemben adott esetekben a munkahelyek sérülésével is párosulhat. Ezzel a kockázati tényezővel számol a kormány és az előterjesztő, úgy látom, amikor a szubszidiaritás elvére való hagyatkozással mondja, hogy nem biztos, hogy ezt a törekvést célszerű és észszerű érvényesíteni, mert ennek az lehet a következménye, hogy bizonyos értelemben munkafelületeket veszítenek el a vállalkozások, és ezáltal kiküldetési munkalehetőségeket is veszíthet az ország.

Van ennek igazságtartalma, csak nem direkt módon való megközelítés formájában megítélésem szerint. Tehát nem úgy, hogy az eddigi viszonyok fennállása kell hogy jellemezze az elkövetkezendő időszakot, tehát a jövőt. Azt gondolom, ha nincsenek serkentő hatások a háttérben arra vonatkozóan, hogy a munkaadó, akár a magyarországi vállalkozás, aki kiküldte munkatársait egy adott tevékenység ellátására, szolgáltatás végzésére, abban legyen érdekelt bizonyos értelemben, hogy a munkavállalót magasabb szinten fizessék meg, vagy valamifajta kötelmi háttér húzódik meg a történet mögött, akkor ez nem fog bekövetkezni. Mondok erre önöknek egyszerű példát, csak azért, hogy teljesen világos legyen, Magyarország keretei között, nem kell kilépni a határvonalak közül. Amilyen egzakt számadatra emlékszem, azt használom. Magyarország keretei között a 2012. évi vállalkozási eredményekből fakadóan például Mészáros Lőrinc vállalkozási körébe tartozóan 800 millió forint osztalékot sikerült kapnia Mészáros Lőrincnek - az ország gázszerelőjéről beszélek - és a

feleségének, aki utána, úgy tudom, le is mondott Mészáros Lőrinc javára. Tehát egy személyben Mészáros Lőrinc 800 millió forint osztalékhoz jut hozzá a 2012-es gazdasági tevékenységét érintően, és foglalkoztat abban az esztendőben 225 embert, ennek a 225 embernek meg fizet 157 millió forint bért, bérjellegű kifizetést.

Értik a számokat, hogy mit mondok? Még egyszer elmondom, hogy világos legyen, mert Csepreghy Nándor államtitkár úr néz, néz, néz, és úgy látom, hogy ő is dermedt szemekkel figyel, hogy mi van. *(Csepreghy Nándor: Igyekszem nem dermedten nézni!)* Igen, az van, államtitkár úr, csak hogy világos legyen, hogy 800 millió forintos osztalék felvételét megteszi egy vállalkozó, miközben 225 ember foglalkoztatása mellett 157 millió forint bérjellegű kifizetést eszközöl. Ezt a példát nem véletlenszerűen mondtam most el. Egyszerűen azért, mert ha nincsenek olyan típusú serkentő hatások, amelyek abba az irányba hassanak, hogy a dolgozó ember megfizetett legyen, és ez törvényi hátterekkel megerősített formában következik be, akkor a kizsákmányolás az, ami uralkodóvá válik. Jellemző példa erre az, amit elmondtam.

Ilyen értelemben - és visszajövök az eredeti gondolkodásba - azt gondolom, arra is figyelni kell, hogy a külföldön, mindegy, hogy az építőiparban, szolgáltatási tevékenység területén feladatot kapott, elnyert munkaadók alaptól ne úgy gondolkodjanak, hogy a munkát végző emberek a kiküldetés keretei között a lehetőség szerinti legkisebb bért kapják meg. Tehát azon is el kell kezdeni gondolkodni, értve a logikát, mondom, a szubszidiaritás elvére való hagyatkozással, amit önök vallanak, de azon is el kell gondolkodni, hogy hogyan lehet olyan helyzetet teremteni, hogy a munkavállalók, mindegy az, hogy kiküldetésben vagy nem, de ne kiszolgáltatott helyzetbe kerüljenek. Szerintem ez a legfontosabb része a történetnek.

A változások keretei között azért vannak olyan tételek is, amelyek szerintem nem zsigerből elutálandóak, mert a kollektív szerződés keretei közötti jogosítványok és lehetőségek, vagy épp a másik oldalról nézve, a kötelezettségek fennállása, működtetése, érvényesítése is benne van ezekben a gondolkodásokban. És az is igaz, hogy ha hosszabb futamidejű kiküldetésről van szó, tehát nem a 4-5 hónapos átlagos időintervallumban tartozó, hanem mondjuk, másfél éves nagyságrendű kiküldetésről, vagy inkább úgy fogalmazok, ami egzaktabb, egyértelműbb, hogy a két évnél rövidebb futamidejű ilyen típusú munkatevékenység kapcsán a hazai, tehát a kiküldő ország-béli társadalombiztosítási dolgok, társadalombiztosítási rendszerben való maradások érvényesülnek, és csak a két év utáni, két évet felülmúló kiküldetések hosszúságát követően van az a rendszer, amikor már nem a hazai társadalombiztosítási eljárási módszerek érvényesülnek, hanem a befogadó országé, tehát azon országé, ahol a munkatevékenységet végzik a kiküldetésben lévő emberek, ezek érvényesülnek.

So-so, ha összegezni kell ezt a történetet, akkor három gondolatban tenném meg ezt. Az egyik az,

hogy az én személyes hitvallásom az, hogy mindenképpen törekedni kell arra, hogy azonos munkáért egyenlő bért kapjanak az emberek. Legyen az bárhol, Magyarországon vagy Magyarországon kívül. Nehezen képzelhető el az, hogy ne gondolkodjunk és ne cselekedjünk ebbe az irányba, ha nem kiküldetésről van szó, hanem egyszerűen elhagyják Magyarországot az emberek. Az a törekvésünk, hogy ha már más országokban dolgoznak - az Egyesült Királyságban, Németországban, Ausztriában, döntő többségükben ott végeznek munkatevékenységet -, akkor ugyanazt a bért kapják, mint amit az adott szakmafelülethez tartozó adott ország polgárai. Az a törekvésünk így egyértelmű és elfogadott mindenki részéről. Ha nem kiküldetésről van szó. Ha kiküldetésről van szó, akkor viszont másfajta szempontok alapján közelít a kormány és az előterjesztő ebben a kérdésben. Értem ennek a közelítésnek a módját is, de azt szeretném kérni, hogy valamifajta olyan biztosítékrendszerrel, valamifajta olyan motivációs háttérrel is teremtsen mindezek mellé, ami viszont arról szól, hogy azok, akik a kiküldetés keretei között nem Magyarországon, hanem másutt végzik a munkatevékenységüket, azok ne válhassanak ilyen értelemben a munkaadók foglyaivá, tehát ne válhassanak teljes értelemben vetten kiszolgáltatottá.

A harmadik dolog ebben a kérdéskörben, az pedig az, hogy nyilvánvalóan mindig a szemünk előtt kell hogy lebegjen: a bérek és a munkahelyek biztonságának a kérdésköre. Ez nemcsak a munkaviszony keretei között, nemcsak a szolgáltatási tevékenységek ellátása mellett, hanem kézzelfoghatóan ebben az esetben a kiküldött munkavállalók munkavégzéséhez illetően is fontos.

(22.30)

Tehát azt gondolom, hogy amellett, hogy a kormány látható módon egy egyértelmű álláspontot rögzít ebben a kérdésben, ezeket a felvetéseket is érdemes megfontolni, egyszerűen annak érdekében, hogy a munkavállalók védettsége is és a munkavállalók mindennapi megélhetése is jobb legyen, mint a jelen időszakban. Mondom, ez igaz nemcsak a kiküldetési tevékenységet végző munkavállalók esetében.

Az utolsó gondolatom pedig az, hogy azért az nem lenne baj, államtitkár úr, hogyha Hörszík képviselőtársammal azért nagyjából - hogy mondjam - egy platformra kerülne a tekintetben, hogy önök szerint mennyi a Magyarországról kiküldetésben az Európai Unió keretei között munkatevékenységet vállalók száma. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! A kormány nevében Csepreghy Nándor államtitkár úr kért szót. Parancsoljon!

CSEPREGHY NÁNDOR, a Miniszterelnökség államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót és a lehetőséget is a képviselőknél. Rövid politi-

kai, illetve parlamenti pályafutásom során ekkora ösztönöket egyetértést még nem tapasztaltam, és engedjék meg, hogy elsőként megtapasztalva ezt az érzést, mindenképpen hálámat és köszönetemet fejezzem ki a vicces pillanatokért pedig a Jobbik képviselőjének. *(Bana Tibor: Nagyon szívesen!)* Azt gondolom, hogy egy ösztönösi kampányt indíthatnánk, hogy az emberek ezeket a szakmai vitákat nézzék a plenáris ülések helyett, és akkor az országban tapasztalható politikai árkok betemetését talán sikeresebben tudnánk abszolválni. Meglátjuk, hogy elfogadják-e ezt a kezdeményezést.

Mivel Gúr képviselő úr megemlítette a Hörszík képviselő úr és általam említett számok közötti nézeteltérést, az egyik abból fakadt, hogy én V4-es számokról beszéltem, ő pedig Magyarországra vonatkozó számokról, és így összeadódik. Kukoricára fogok majd térdepelni, megígérem képviselő úrnak, hogy egy ideig fenntartottam a Fidesz és a kormány közötti szakmai véleménykülönbség látszatát.

De engedjék meg, hogy pár kérdésben érdemben is reagáljak a képviselői felszólalásokra, először is a Tessely képviselő úr által elmondottakra. A legfontosabb kérdés, ami ebben az európai bizottsági kezdeményezésben is tükröződik, hogy az Európai Unió jövője - és ez már szóba került itt a parlamentben - alapvetően arról fog szólni, hogy az Európai Unió 28 tagállama egy egységes keretben oldódik fel, elveszítve nemzetállami jellegét, vagy az a vonal erősödik és nyer politikai, társadalmi, gazdasági visszaigazolást, ami az Európai Unió erősségét 28 nemzetállam együttműködésében és egyenkénti érdekeinek az összeegyeztetésében keresi. A magyar kormány egyértelműen az utóbbi mellett foglalt állást, és ezt ebben a politikai megmozdulásban és egyéb intézkedésekben is, azt gondolom, akár a parlamenti képviselők, akár a parlament munkáját követő állampolgárok, választók egyértelműen látják.

Az arányosság kérdése valóban abban a tekintetben egy nagyon fontos kérdés ebben a vitában, hogy egy olyan problémáról beszélünk, ami más dimenzióban jelenik meg a nyugat-európai tagállamok számára, amelyek alapvetően fogadják ezeket a munkavállalókat, és egy teljesen más dimenzióban jelenik meg a kelet-közép-európai európai uniós tagállamok számára, amelyek pedig küldik ezeket a munkavállalókat. Mi pont ezért gondoljuk azt, hogy ezt nem lehet összeurópai szinten szabályozni. Egy olyan megoldásra van szükség, ami a minimálbér tekintetében valóban megteremti az egyenjogúságot az Európai Unió különböző államolgárai között, különböző államokból származó polgárai között, de az átlagos bér tekintetében pedig valóban a piaci verseny egy nagyon fontos meghatározó tényezőjévé teszi, hogy ki milyen áron tud szolgáltatást nyújtani, és nem próbál beavatkozni mesterségesen - az egyik európai uniós alapelv - a munkaerő szabad áramlásának a kérdésébe.

Valóban, ez felvet olyan kérdéseket is, hogy az Európai Unió válságkeresésében, ahol látható módon az Európai Unió régi, erősebb és gazdagabb

tagállamai megpróbálnak némi nyomást gyakorolni az Európai Bizottságra új szabályok elfogadtatása tekintetében, amely, azt gondoljuk, hogy hátrányosan érinti a 2004 után csatlakozott tagállamokat, egy igen komoly kérdést vet fel, hogy valóban létrejön-e ez a kétsébséges Európa. De mivel erről már alapvetően mindenki mint tény beszél, azért javasolom mindenkinek megfontolásra, hogy ne csak a veszélyeket lássuk ebben, hanem a közép-kelet-európai régió számára származó előnyöket is, lehetőségeket is, hiszen egy kétsébséges európai közösségben az sehol nincs leírva és sehol nem egyértelmű a mi meglátásaink szerint, hogy ennek az első sebessége a régi nyugat-európai tagállamok kell hogy legyenek, hiszen az Európai Unióba 2004 óta immár 13 új tagállam csatlakozott. Azt gondolom, hogy ez a 13 új tagállam akár belső piacát tekintve, akár ebben a tagállami csoportban figyelembe vehető gazdasági növekedést tekintve méltó kihívója lehet ezekben az új gazdasági kihívásokban az Európai Unió régi nyugat-európai tagállamainak.

Józsa képviselő úr felszólalásairól, eddig még nem volt rá precedens, de most azt kell mondanom, hogy teljes egészében egyetértek képviselő úrral, ezt is megéltük itt a késői órán, fél 11-kor. Nem is szeretném őt ebben a tekintetben kiegészíteni. Azt gondolom, hogy van egy olyan törekvés, amelyben a magyar parlament, ha egységet tud mutatni, és emellett más nemzeti parlamenteket is fel tud vonultatni a közép-kelet-európai régióból, akkor egy olyan kezdeményezéssel tud élni, ahol valóban ezek a tagállamok felismerik azt a lehetőséget, hogy az európai uniós csatlakozás nemcsak egy gazdasági növekedési lehetőséget, hanem a politikai érdekérvényesítésnek is egy teljesen új dimenzióját nyitotta meg számára.

Az, hogy egy ilyen kérdésben politikai konszenzus tud kialakulni a magyar parlamentben, azt gondolom, hogy sok ügy tekintetében előremutató. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Szórványos taps a kormánypárti sorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki szólni. *(Dr. Józsa István: Az előterjesztő jelentkezett.)* Megállapítom, hogy nem. Minthogy további felszólalásra senki nem jelentkezett, az együttes általános vitát lezárom. Most a beszámoló, illetőleg a határozati javaslat előterjesztőjének zárszavára kerülhet sor. Megkérdezem Hörcsik képviselő urat, hogy kíván-e szólni. *(Dr. Hörcsik Richárd: Igen.)* Parancsoljon!

DR. HÖRCSIK RICHÁRD (Fidesz): Tisztelt Elnök úr! Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretném megköszönni, hogy képviselőtársaim, függetlenül attól, hogy a parlament melyik patkójában ülnek, rendkívül konstruktívan vettek részt nemcsak a mai vitában, hanem az említett bizottsági üléseken is.

Nemcsak a jelentés, hanem a határozati javaslat kapcsán elsősorban szakpolitikai hozzászólások

hangzottak el. Talán ez a titka, tisztelt államtitkár úr, hogy kevesebb volt a demagógia, és inkább a szakpolitikai szempontokra hívták fel a figyelmet. Egyébként megjegyzem, hogy bizottságunkra ez a jellemző, a bizottsági munkánkra, ezért speciális az Európai ügyek bizottsága helyzete.

Úgy hiszem, hogy az uniós döntéshozatal mostani szakaszában, ahol most állunk, leginkább erre van szükség, és ha valaminek van értelme, akkor ez az; tudniillik, hogy fel kell hívnunk az Európai Bizottság figyelmét azon szempontokra, amelyek alapján az irányelvtervezet összeegyeztethetetlen a szubsidiaritás elvével. Örülök annak, hogy képviselőtársaim most már értik ennek a metódusát, hiszen emlékezzünk vissza, 2013-ban még nagyon kevés képviselőtársam értette, hogy mi ez a sárga lapos eljárás. Úgy érzem, hogy ez nemcsak egy jogtechnikai lehetősége a Magyar Országgyűlésnek, amit a lisszaboni szerződés számunkra biztosít, hanem kötelessége is, hiszen a magyar érdekek képviselője ki másé lenne, ha nem a Magyar Országgyűlésé.

Úgy hiszem, hogy arra is képviselőtársaim különböző szempontok alapján, de rámutattak, hogy az irányelvtervezettel kapcsolatban számos aggály merült föl, mivel a szubsidiaritás elvével ellentétes módon kívánja a kiküldött munkavállalók jogállására vonatkozó rendelkezéseket módosítani. Nos, hozzáadott értékeket nem teremt, szükségessége nem indokolható, és aránytalan módon korlátozza a szolgáltatásnyújtás szabadságát.

Itt szeretném megköszönni Józsa képviselőtársamnak, hogy egy érdekes dologra hívta fel a figyelmet, tudniillik arra, hogy valójában az Európai Bizottság egy baloldali értékeket képviselő szlogenel akar határozatot elfogadni az Európai Unióban, tudniillik ugyanazért a munkáért ugyanazon munkabért. Ez alapvetően egy baloldali érték, amit a baloldali pártok évtizedek óta Európában is képviselnek. Idáig ezzel nincs is baj. Azonban éppen Gúr Nándor képviselőtársam hívta fel egy másik fontos dologra a figyelmet, ami a munkahelyek biztonsága.

(22.40)

Nos, ezt az ellentmondást én úgy oldanám fel, hogy jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok, tudniillik arról van szó, hogy igen, az Európai Bizottság egy lopakodó jogalkotással - mint oly jellemzően más esetekben is - próbálja ráerőszakolni a tagállamokra az akaratát. Hiszen az „ugyanazért a munkáért ugyanazon munkabért” elvvel mindenki egyetért, azonban ha megnézzük, ezzel valójában a magyar és a közép-európai munkavállalókat és munkaadókat próbálja kiszorítani a német vagy a francia piacról, tehát ezzel versenyhátrányt okoz a magyar munkavállalóknak, és ez nem tisztességes.

Úgy hiszem, hogy ha a Bizottságnak vagy három-négy tagországnak problémája van, mondja meg szemtől szembe, face to face, és akkor tudunk vitatkozni. De így nagyon nehéz, mert egyrészt megtevesztő, másrészt pedig tudjuk azt, hogy nem biztos,

hogyan össze fog jönni a 19 szavazat. Tisztelt Képviselőtársaim! Ezért én fontosnak tartom azt, hogy a Magyar Országgyűlés egy indokolt véleménnyel felhívja az Európai Bizottság figyelmét arra, hogy megsértették a szubszidiaritás elvét. Az is felvetődött, hogy az még egyelőre nyitott kérdés, hogy a sárga lapos megindításhoz szükséges szavazat, a 19 szavazat összjön-e vagy sem. Megjegyzem, hogy jelenleg 10 körüli szavazatszám nál járunk, de ha összjön, ha nem jön össze, akkor is úgy érzem, hogy ez a 10 szavazat, ami már megvan, egy rendkívül erős és egyértelmű üzenet az Európai Bizottság számára, és természetesen nem lehet eleget hangsúlyozni, hogy van még két hét, és információim szerint újabb indokolt vélemények elfogadására várhatunk.

Tehát, tisztelt képviselőtársaim, akár összjön a 19 szavazat, akár nem, úgy hiszem, hogy az uniós döntéshozatalt a nagyobb számú nemzeti parlamenti ügynevezett indokolt vélemények önmagában véve is befolyásolni tudja. A Tanácsban pedig a kormányok képviselői, a tagországok kormányainak a képviselői igenis be tudják csatornázni a nemzeti parlamenti indokolt véleményben foglaltakat, ami jelzi, hogy e téren is nem volt hiábavaló az Európai ügyek bizottságának munkája, nem volt hiábavaló a Magyar Országgyűlésnek a munkája, és természetesen fontos, hogy ebben a Magyar Országgyűlés képviselői egyetértsenek és a Magyar Országgyűlés és a magyar kormány is egyetértsen. Természetesen számítunk arra is, hogy az Európai Parlamentben is ott vannak a közép-kelet-európai tagországok képviselői, akik bizonyos értelemben befolyásolni tudják az iránytervezet sorsát.

Tisztelt Képviselőtársaim! Még egyszer szeretném tehát megköszönni a frakciók képviselőinek, hogy felszólalásaikkal megfelelően ráerősítettek az Európai ügyek bizottságának a jelentésében és a határozati javaslatban foglaltakra, és ahol kellett, azt természetesen kiegészítették értékes megjegyzéseikkel.

Végül megjegyzem, hogy a lisszaboni szerződés alapján a nemzeti parlamentek számos új jogosítványt kaptak, amelyekkel, úgy hiszem, hogy immáron harmadik alkalommal a Magyar Országgyűlés tudott élni, megfelelően tudott élni. Amikor kell és szükséges, akkor hallatjuk a hangunkat, úgy hiszem, hogy ez a ma esti vita is erről győzött meg engem. Köszönöm szépen, képviselőtársaim. *(Taps a kormánypartok és a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Tisztelt Országgyűlés! Tájékoztatom önöket, hogy a határozati javaslatok módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik az **egyes honvédelmi tárgyú törvények módosításáról** szóló törvényjavaslat általános vitája a lezárásig. A kormány-előterjesztés T/10311. számon a parlamenti informatikai hálózaton elérhető.

Elsőként megadom a szót Vargha Tamás úrnak, a Honvédelmi Minisztérium államtitkárnak, a napirendi pont előterjesztőjének. Tessék!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár, a napirendi pont előterjesztője: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A kormány célja, és a cél elérése érdekében mindent meg is tesz, hogy mind anyagilag, mind erkölcsileg elismerje a honvédek áldozatos munkáját, szolgálatát. Ennek érdekében folyamatosan figyelemmel követi a szolgálattal összefüggő életkörülményeket, és ezzel együtt vizsgálja és felül is vizsgálja a honvédelmi tárgyú szabályozókat annak érdekében, hogy a katonák munka- és életkörülményeire nézve a lehető legoptimálisabb jogi környezetet megteremthesse. Jelen csomag is e felülvizsgálat eredménye, és a címéből is látható, hogy a csomag több törvényt módosít annak érdekében, hogy a honvédeletpályán szolgálókat elismerje, és a honvédeletpályán még csak gondolkodóknak vonzóvá tegye ezt a hivatást.

A módosítani tervezett törvények közül az első a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény, és a módosítás célja, hogy a honvédségnél foglalkoztatott közalkalmazottra vonatkozóan a jogalkalmazási tapasztalatok alapján szükségessé vált rendeletalkotási felhatalmazások és kapcsolódó jogszabályok megteremtődjenek. A módosítást az indokolja, hogy a Kjt. jelenleg kizárja a munka törvénykönyvének azon alkalmazását a közalkalmazottak esetében, ami lehetővé teszi a munkavállalók esetében a pótlékátalány alkalmazásának a lehetőségét. E pótlékátalány bevezetése a migrációs válság kezelésével, valamint a honvédségi gyakorlatok megvalósításával összefüggő tapasztalatok alapján merült fel.

Az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi IX. számú törvény - ismertebb nevén a különadótörvény - módosításának célja egyes, szolgálati viszony megszűnésével összefüggésben kifizetett bevételek esetén a különadó alóli mentesülés biztosítása, ezzel is erősítve és az állam részéről megköszönve a katonai szolgálat különleges közszolgálati jellegét. A különadótörvény módosítása egyértelművé teszi azt a rendelkezést, amely a csoportos létszámcsökkentés keretében kifizetett egyes összegeket kivesz a különadó alapjából.

A honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. számú törvény módosításának célja egyes jogintézmények pontosítása a gyakorlati jogalkalmazási tapasztalatok alapján, valamint az önkéntes tartalékos rendszerre vonatkozó előírások módosítása. E módosítások tehát csak a gyorsan változó napi életszerűséghez igazítják a normarendszert. A honvédek jogállásáról szóló törvény jelenleg nem tartalmazza a jognyilatkozat elektronikus formában történő közlésére vonatkozó szabályait, a benyújtott szöveg szerinti kiegészítés az elektronikus dokumentumra vonatkozó szabályozás törvényi alapjainak megteremtésére irányul. A javaslat közigazgatási egyeztetése során az Országos Bírósági Hivatal e rendelkezésekkel összefüggésben adott véleménye szerint a rendelkezések „példaértékűek”. Ugyancsak a jelenkor gyors technikai változásának és követésének jele a

javaslat következő indoka, miszerint rendezni az állomány tagjainak közösségi médiában történő megjelenésének kérdéseit, szükséges annak megelőzése ugyanis, hogy internetes felületeken, különösen a közösségi oldalakon az állomány tagjai feltüntethessék szervezeti hovatartozásukat. Ezzel elejét lehet venni, hogy egyes témák kapcsán olyan nyilatkozatok lássanak napvilágot, amelyek összemoszák az egyéni, azaz a magánvéleményeket a haza szolgálatára hivatott Magyar Honvédség működésével.

A kormány célja, hogy honvédeinknek a lehető legbiztosabb háttérrel nyújtsa mind szolgálatban, mind a magánéletben. A módosítás alapján a pihenéshez való alapjog biztosítása érdekében külföldi szolgálat esetén az állomány tagja nemcsak a munkaszüneti napon teljesített legalább 8 órás szolgálata, hanem a heti pihenőnap 8 órás szolgálatteljesítés után is szabadnapra válik jogosulttá.

A nemek közötti esélyegyenlőség jegyében további pontosításokat tartott szükségesnek az előterjesztő. A hatályos szabályozás szerint ugyanis a szolgálati viszony alóli felmentési védelem az anyát illeti meg, amennyiben a gyermekgondozás céljából kapott illetmény nélküli szabadságot mindkét szülő igénybe veszi. Ezen rendelkezés hatályon kívül helyezése a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelv 14. cikkelyének (1) bekezdés c) pontjának való megfelelést szolgálja.

Végezetül a sorban utolsó módosítandó törvény a honvédségi adatkezelésről, az egyes honvédelmi kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos katonai igazgatási feladatokról szóló 2013. évi XCVII. törvény, amely módosításának célja a hatályos adatkezelési rendelkezések pontosítása a jogalkalmazási tapasztalatok figyelembevételével.

(22.50)

A törvény módosítására irányuló javaslat igazodik azon kormányzati törekvésekhez, amelyek szorgalmazzák az elektronikus ügyintézés lehetőségének egyre szélesebb körben való alkalmazását. Ennek megfelelően lehetővé teszi, hogy az érintett az adataiban bekövetkezett változást az elektronikus ügyfélszolgálati rendszeren keresztül is bejelentesse. Ezzel jelentősen rövidül az ügyintézési idő, csökken a bürokrácia, és az erőforrások racionalizálhatóvá válnak.

Az idén felállított új katonai rendszert kialakításával igény merült fel egy új típusú, egységes katonarendész-igazolvány rendszeresítésére. A katonarendész-igazolvány rendszerítése személyes adatok kezelését és nyilvántartását teszi szükségessé, amelynek ez a javaslat megteremti a jogi alapjait.

Végül a javaslat a honvédelmi bírságra vonatkozó kapcsolatban is pontosítja a hatásköri szabályokat.

Tisztelt Országgyűlés! A kormány eltökélt célja, hogy biztosítsa a hont védők munkafeltételeit, és másrésztől meghálálja nekik ezt az életkörülményeik javításával. A jelen módosítás nem érinti a 2015 júli-

usától megkezdett és 2019-ig az illetményalap megemelésével megvalósuló illetményfejlesztés rendszerét. A következő években a honvédelmi életpálya bevezetését megelőző 2015-ös szinthez képest 2019. január 1-jére átlagosan 50 százalékkal növekszik a honvédek illetményére fordítható költségkeret.

A Magyar Honvédség békeidőben az önkéntesség alapul. A Honvédelmi Minisztérium feladata a honvédeletpálya népszerűsítése, ezt az életpályát megalapozó törvény megalkotása az Országgyűlés felelőssége. Az előttünk lévő szövegtervezet elfogadásával nemcsak a rohamos tempóban változó világhoz igazíthatja a törvényhozó a szabályozást, de vonzóbbá is teheti vele azt az áldozatos hivatást és szolgálatot, melynek vonzóvá tétele a mai nemzetközi és biztonsági helyzetre és körülményekre tekintettel a rendszerváltás óta sosem volt olyan aktuális, mint ma.

Tisztelt Képviselőtársaim! Kérem, hogy szavazataikkal támogassák a törvényjavaslat elfogadását. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Most a vezérszónoki felszólalások következnek. Elsőként megadom a szót Simon Miklós képviselő úrnak, a Fidesz vezérszónokának. Tessék!

DR. SIMON MIKLÓS, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! A jelenlegi javaslat egyszerre több törvényt módosít egy időben, garantálva ezzel, hogy a honvédpálya és annak szabályai kövessék a folyamatosan változó szabályozási környezet módosulásait. Amint államtitkár úr is említette, a javaslat egy felülvizsgálat eredménye, és ilyenformán ez adja az indokát a szóban forgó törvényi módosításoknak. A honvédségnél foglalkoztatott közalkalmazottak tekintetében szükségessé vált, hogy a pótlékátalány lehetősége alkalmazható legyen, ami plusz pénzbeli elismerést jelentene a honvédségi közalkalmazottaknak. Ennek megfelelően a következő változások történnek.

A különadótörvény módosításával a végkielégítésre és a jubileumi jutalomra, illetve visszailleszkedési támogatásra nem fog vonatkozni a különadó. A honvédek jogállásáról szóló törvény célja az egyes jogintézmények pontosítása, valamint az önkéntes tartalékos rendszerre vonatkozó előírások módosítása, hogy azok a mindennapi élethez igazodjanak. Ilyen módosítás lenne, hogy a jognyilatkozatok elektronikus formában is megjeleníthetők lennének, ami az állomány adminisztratív terheit csökkentené. A Hjt. további módosítása az állomány tagjainak a közösségi médiában történő megjelenését szabályozza, illetve a pihenéshez való alapjog biztosítását pozitívan változtatja meg.

A Hjt. további módosításával biztosítanák, hogy teljesítményjuttatásban részesülhessenek a honvéd tisztjelöltek és altisztjelöltek is, ha azok kimagasló teljesítménnyel végzik munkájukat vagy többletfeladatot teljesítenek. A honvédségi adatkezelésről szóló törvény módosításának célja a hatályos adatke-

zelési rendelkezések pontosítása. Ez a módosítás igazodik ahhoz a kormányzati törekvéshez, hogy az elektronikus ügyintézés lehetősége elérhető legyen ezen a területen is, így lehetővé válik, hogy az érintett adataiban bekövetkező változásokat az elektronikus ügyfélszolgálaton is bejelenthesse az ügyfél, így könnyítve az ügyintézését.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Honvédelmi Minisztérium jelen javaslatával pozitív módosításokra tesz javaslatot, amik a mindennapi tapasztalatok eredményeként születtek, és a honvédek számára kedvező változásokat jelentenek. A Fidesz-frakció támogatja a jelenlegi javaslatot, kérem, hogy támogassák önök is. *(Boldog István tapsol.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Horváth Imre képviselő úr, az MSZP vezérszónoka a következő. Parancsoljon!

HORVÁTH IMRE, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Államtitkár Úr! Talán első ránézésre úgy tűnhet, hogy ez a törvényjavaslat nem több a katonák szolgálati törvényének szokásos, döntően jogtechnikai jellegű felülvizsgálatánál. Azonban a látszat csal. A törvényjavaslat nem egyszerűen az elmúlt időszak jogalkalmazási tapasztalatainak átvezetése, mint azt az indoklás is sugallja. Valójában ez az előterjesztés egy újabb lépés a Magyar Honvédség katoná- és közalkalmazott-állományát sújtó jogfosztás útján. Mert akárhányszor önök a szolgálati törvényhez nyúlnak, annak mindig újabb és újabb jogkorlátozás a következménye. Most például a katonák és a honvédségi dolgozók pótlékainak lefaragásán van a sor, amihez alattomos módon a most előttünk fekvő törvényjavaslat nyitja meg az utat. Az egyik ilyen szabály közvetlenül a törvényjavaslat 1. §-ában található. Első olvasásra talán ártalmatlannak tűnik ez a rendelkezés, miszerint - idézem -: a Magyar Honvédségnél foglalkoztatott közalkalmazottak tekintetében végrehajtási rendelet a honvédségi feladatok ellátásával összefüggésben a munka törvénykönyve 143. és 144. §-a szerinti pótlék helyett napi átalányilletmény-pótlékot is megállapíthat. De mit is jelent ez a szabály? A munka törvénykönyve hivatkozott szakaszai a rendkívüli munkavégzés, illetve az ügyeleti és készenléti munka után járó pótlékok mértékét állapítja meg. E szerint a rendkívüli munkavégzésért 50 százalékos, készenlét esetén 20, ügyelet esetén 40 százalékos bérpótlék jár. E helyett a törvény által ma még garantált pótlék helyett állapítana meg a honvédelmi miniszter átalányilletmény-pótlékot. Vajon mi motiválja a törvényben garantált pótlékok kiiktatását a honvédségi dolgozók esetében? Kevesebb vagy több pótlékot akar-e biztosítani az Orbán-kormány ezzel a módosítással? Miután Orbán Viktor 2010-es miniszterelnökké választása óta egyetlen fillérrel sem emelték a közalkalmazottak illetményét, nincs miért azt gondolnunk, hogy a törvényi szabályok kiiktatásával most éppen a dolgozóknak akarnának kedvezni. Míg Matolcsy György

jegybankelnök fizetését pár hete azzal az indokkal emelték, hogy biztosítani kell az európai színvonalú javadalmazást, addig a közalkalmazotti fizetések esetében a Fidesznek ez eddig nem volt fontos szempont. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján aligha kérdéses, hogy a honvédelmi miniszter rendeletében megállapított átalánypótlék a mostaninál bizony kevesebb fizetést fog jelenteni a honvédségi dolgozóknak a hónap végén.

(23.00)

Ez pedig elfogadhatatlan az amúgy is alulfizetett állomány esetében.

A túlóráért járó pótlék csökkentése különösen elfogadhatatlan annak ismeretében, hogy egy 2015 decemberében az MSZP határozott tiltakozása ellenére elfogadott törvénymódosítás tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet esetére brutálisan megemelte a maximálisan elrendelhető rendkívüli munkavégzés idejét, ami éves szinten akár 832 óra, azaz 104 munkanap is lehet. A kormány és a Fidesz a katonákkal sem bánik kesztyűsebb kézzel, mint a honvédség közalkalmazottaival. A legutóbbi, múlt év decemberében elfogadott törvényben szinte korlátlan lehetőséget adtak a katonák szolgálati törvényben meghatározott jogainak korlátozására tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet esetén. Eszerint a szolgálati törvény szolgálatteljesítő időre és pihenőidőre vonatkozó rendelkezései teljesen felülírhatók, és a szolgálatszervezésért felelős parancsnok parancsával pótolható. Már a múlt év decemberében kifejtettük, hogy békeidőben a törvények ilyen mértékű felfüggesztése a jogállamiság teljes megcsúfolását jelenti.

Jogaik korlátozása után most a pótlékok csökkentésével nézhetnek szembe a déli határon szolgáló katonák. A hatályos szabályozás szerint tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetben és katasztrófavédelmi feladatok ellátása esetén a fokozott igénybevételi pótlék napi összegét a távolléti díj 5-10 százaléka közötti mértékben kell megállapítani. A törvényjavaslat szerint azonban a jövőben a pótlék összegét nem 5-10, hanem 1-10 százalék közötti mértékben lehet majd megállapítani. Aligha lehet illúziónk afelelől, hogy ez a módosítás a pótlékok összegének jelentős csökkenését vetíti előre.

Ezek a módosítások világosan mutatják, hogy a Magyar Honvédség a jelenlegi szűkös költségvetéséből nem tudja kigazdálkodni a többletmunka díjazását, márpedig a Magyar Honvédség csak hatalmas mennyiségű túlóra elrendelésével képes ellátni feladatait. Harangozó Tamás képviselőtársamat a honvédelmi miniszter egy kérdésére adott írásbeli válaszában arról tájékoztatta, hogy a Magyar Honvédség katonáinak és dolgozóinak 2015-ben összesen 1 millió 947 ezer 774 óra túlszolgálatot rendeltek el.

A Magyar Szocialista Párt határozott álláspontja, hogy a honvédség egyre hatalmasabb békeidei létszámihiánya nem orvosolható a jelenlegi állomány huzamosabb időn keresztül extrém terhelésével.

Márpedig az előttünk fekvő törvényjavaslat is mutatja, hogy a kormány ebbe az irányba próbál továbbmenni, ami elfogadhatatlan. A Magyar Honvédség tényleges létszáma messze elmarad az engedélyezett létszámtól. Benkő Tibor vezérezredes, a Honvéd Vezérkar főnöke a múlt év novemberében arról tájékoztatta a Honvédelmi és rendészeti bizottságot, hogy a Magyar Honvédség rendszeresített létszámából 5500 katonára hiányzik. A tényleges katonalétszám ráadásul évek óta csökken, a zárszámadási törvények tanúsága szerint a szerződéses katonák átlagos éves statisztikai létszáma 2009-ben még 5950 fő volt, ami 2014-re 5042 főre csökkent.

Miközben a Magyar Honvédség létszámát tekintve évről évre sorvad, addig az elmúlt években Magyarország és az egész Európai Unió biztonsági környezetében rendkívül kedvezőtlen változások zajlottak le. A megváltozott körülményekre figyelemmel a Magyar Honvédség óriási létszámhiánya jelentős biztonsági kockázatot is jelent. Ezeket a rendkívül aggasztó folyamatokat látva a Magyar Szocialista Párt határozati javaslatot nyújtott be, amely kötelezte volna a kormányt a honvédség létszámának feltöltésére. Ezt a javaslatot azonban a Fidesz már két alkalommal is leszavazta. Miközben stadionokra, kisvasútra van pénz, addig a Magyar Honvédségnek még az alapvető működéséhez szükséges forrásokat sem hajlandók biztosítani. Az ország megvédelme sajnos a Fidesznel csak olcsó propagandaszöveg, míg a déli határon az ország védelmét valóban ellátó katonák és rendőrök siralmas körülmények között kénytelenek szolgálatot teljesíteni.

A pótlékokon túl egyéb korlátozások, megszigorítások is megbújnak a törvényjavaslatban. A katonák szolgálati viszonyát szabályozó törvénybe is belekerül az a rendészeti dolgozók esetében korábban nagy vihart kavart rendelkezés, miszerint a miniszter megtilthatja, hogy az állomány tagja internetes felületen magánszemélyként való megnyilvánulásakor, magánvélemény nyilvánításakor állományba tartozására vonatkozó adatot hozzon nyilvánosságra. Ez a megfogalmazás olyan tág, hogy ez alapján akár tisztavatáson készült fényképek közzététele is megtiltható a Facebookon. Álláspontunk szerint ez a jogkorlátozó rendelkezés a jelenlegi formájában teljesen indokolatlan. A valóban fegyvelemsértő megnyilvánulások e nélkül a rendelkezés nélkül is szankcionálhatók.

Jelentősége miatt szót kell ejteni a törvényjavaslat azon rendelkezéséről, ami az Orbán-kormány egy korábbi jogfosztó intézkedésének a következményeit próbálja enyhíteni. Emlékeztetes, hogy 2012. január 1-jétől a Fidesz egyetlen tollvonással megszüntette a szolgálati nyugdíj intézményét. Azoktól az emberektől is elvették a nyugdíjba vonulás lehetőségét, akik korábbi feltételek tudatában vállalták a jelentős kötelezettségekkel járó hivatásos szolgálatot. Ezzel az állam megszegte azt a megállapodást, amit a katonákkal és a rendvédelmi dolgozókkal kötött felszerelésük idején.

A törvényjavaslat jól mutatja, hogy a szolgálati nyugdíjrendszer teljes és azonnali eltörlése máig

nehézen kezelhető helyzetet teremtett a honvédségnél. A több évtizedet már leszolgált, de még az öregségi nyugdíjkorhatár előtt egészségi vagy pszichikai okból katonai szolgálatra alkalmatlanná vált hivatásos katonák helyzetét rendelkezési állományba vétellel próbálják jelenleg kezelni. A hatályos szabályok szerint a rendelkezési állomány időtartama a kormányzati szolgálati, közszolgálati vagy közalkalmazotti jogviszonyba történő áthelyezésig, de a szolgálati időtől függően legfeljebb 16 hónapig tarthat.

A korábbi hangzatos szónoklatokkal szemben úgy tűnik, hogy a kormány mégsem tudja biztosítani a más jogviszonyban történő továbbfoglalkoztatást, ami persze nem meglepő annak fényében, hogy éppen most terveznek elbocsátásokat az államigazgatásban is. Ezért inkább ezzel a törvényjavaslattal lehetővé teszik a rendelkezési állomány meghosszabbítását további egy évvel. Ez jelentős segítséget jelenthet az érintetteknek, így e tekintetben üdvözlendő a módosítás. Ugyanakkor ismételen felhívja a figyelmet arra, hogy mennyire hibás és átgondolatlan lépés volt a szolgálati nyugdíjrendszer teljes megszüntetése.

Összességében a honvédség működését és feladatellátását több hasznos módosítás ellenére a törvényjavaslat a jelen formájában nem támogatható, figyelemmel az állományt érintő további jogkorlátozásokra és megszorításokra. Ezért módosító javaslatokat fogunk benyújtani. Az MSZP a zárószavazáskor csak abban az esetben fogja támogatni a törvényjavaslatot, ha a jogkorlátozó és megszorító rendelkezések kikerülnek belőle. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kulcsár Gergely képviselő úr következik, a Jobbik vezérszónoka. Tessék!

KULCSÁR GERGELY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Az előttünk fekvő T/10311. számú törvényjavaslat a szolgálati viszonytal kapcsolatos egyes kérdések miatt több vonatkozó törvény módosítását célozza.

(23.10)

Ezek közé tartozik a közalkalmazotti törvény, a különadós törvény, a honvédek jogállásáról szóló törvény, és az adatkezelési szabályokat is módosítja. Ezeknek a módosítása valósulhat meg a javaslat elfogadása esetén. Én főként a honvédek jogállásáról szóló törvény módosításáról szeretnék néhány gondolatot elmondani, illetve a Jobbik álláspontját közölni.

A köztársasági elnök kinevezési jogkörénél bekerült az a lehetőség, hogy a döntéshozatalt megtagadhatja a köztársasági elnök, ha - és idézem a javaslatot - „alapos okkal arra következtethet, hogy az az államszervezet demokratikus működésének súlyos zavarát eredményezné”. Nos, erről a passzusról az indoklásban nincs semmi, és értelmezése sem szerepel sehoh, így nem tudni, ez mit jelent, és egyébként

is túl tág keretre adhat ez lehetőséget. Erre szeretnénk választ kapni az államtitkár úrtól.

Új szabály az imént is említett Facebook-tiltás. Lehet regisztrálni ezen a közösségi oldalon, csak nem írhatja oda az érintett, hogy hol dolgozik, ha ezt a miniszter egy belső utasításban megtiltotta. Tudomás szerint ez a rendőrségnél már bevett gyakorlat, és a mi álláspontunk szerint ez helyes és jól van így. Felmerül egy kérdés a javaslat 35. §-ához kapcsolódóan, amely az elektronikus ügyintézés minél szélesebb körben való alkalmazását célozza. Ezen törvényi követelmény megfelelő technikai hátteret igényel, a törvény hatálybalépéséig, azaz július 1-jéig országos szinten valamennyi érintettnél vajon biztosítható-e vagy biztosított-e ez?

Aggályosnak tartjuk a javaslat 24. §-át, ami a honvédek jogállásáról szóló törvény 215. § (1) bekezdését módosítja. Pontosán ennek a bekezdésnek a d) pontja - és szintén idéznék a törvényjavaslatból -: „Megszűnik az önkéntes tartalékos katona szolgálati jogviszonya, ha az önkéntes tartalékos katona nem felel meg a nemzetbiztonsági ellenőrzésnek, vagy az ehhez szükséges biztonsági, illetve hozzájáruló nyilatkozatot határidőben nem tette meg.” Véleményünk szerint olyan embereket kellene helyzetbe hozni, akik a haza iránt elkötelezettek, de ha korábban vagy éppen jelenleg is szemben állnak a központi kormányzati elképzelésekkel, tehát politikailag nem vállalhatók a Fidesznek, akkor kizárják őket ebből a lehetőségéből. Ez a javaslat itt ürügyet teremthet erre, és ez az ürügy a nemzetbiztonsági kockázat lehet, amit nem is igazán kell részletezni, illetve nyilvánosságra hozni.

Tette kész hazafiakat rekeszhetnek ki ebből a lehetőségéből politikai alapon. Véleményünk szerint ez egy valós veszély. Persze kell nemzetbiztonsági kockázatelemzés, de nem azokkal a feltételekkel, ahogy önök ezt kezelik.

Az illetménypótlékról is szeretnék beszélni, ez a honvédek jogállásáról szóló törvény 36. §-ának (1) bekezdésében van benne. A javaslat szerint a szolgálati feladat ellátása esetén a távolléti díj százalékban meghatározva naponként 1-10 százalék lehet. A fokozott igénybevételi pótlékról van szó, amely főként a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetben kivezényelt személyek juttatásaként kerül meghatározásra, és ebben a mértékben, amint az imént is említettem, 1-10 százalék. Véleményünk szerint csak abban az esetben fogadható ez el, ha a belső tartalmat egzakt módon meghatározzák, mikor hány százalék lehet ez a pótlék. A nagyságrendet mi is kevésnek tartjuk, a tartós távollét nemcsak a vezényelt személynek jelent többletköltséget, hanem a hátrahagyott családjának is komoly anyagi és fizikai terhet jelenthet. Egyébként csak zárójelben jegyzem meg, hogy a hadseregben az átlagnál jóval nagyobb számban előforduló válaszok oka nagy részben erre vezethető vissza.

A határhoz kivezényelt, illetve a katasztrófa helyzetben, mondjuk, egy árvízi helyzetben helytálló katonáinknak édeskevény ez a pótlék, ami lehet 1-2 százalé-

kos is. Meg kell szabni egy tól-ig százalékos értéket, mert nyilván nem ugyanazok a feladatok, viszont ezzel kapcsolatban majd módosító javaslattal fogunk élni, és reméljük, hogy ezt befogadja a kormány.

Összefoglalva tehát, a katonáink anyagi megbecsültsége nem nő ezzel a javaslattal, vannak benne ugyan támogatható elemek, de vannak kérdéses pontok, a már említett köztársasági elnöki kinevezési jogkörével kapcsolatban, és vannak a Jobbik számára vállalhatatlan dolgok is. Ilyen a távolléti díj mértéke és a már említett nemzetbiztonsági ellenőrzése az önkéntes tartalékos katonáknak. Ha a módosítóinkat támogatja a kormány, akkor mi is tudjuk támogatni a javaslatot, ellenkező esetben nem támogatjuk. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! A vezérszónoki felszólalások végére értünk. Független képviselő nem tartózkodik a teremben. Kétperces felszólalásra kért lehetőséget Gúr Nándor képviselő úr, MSZP. Tessék!

GÚR NÁNDOR (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Államtitkár úr, mindössze egy kérdést szeretnék a középpontba helyezni. Igazából nem is tudom, hogy ez miért van önöknek becsípődve, de ez látszik már 2011-től kezdve, hogy ez a pótlékok története nem jön be önöknek. A munka törvénykönyve kapcsán kinullázták a délutános pótlékokat, lecsökkentették az éjszakai pótlékokat, most az elmúlt hetekben harcolnak a készenléti pótlék ellenében, ugye, ez a MÁV-ot érinti leginkább, legintenzívebben. Most itt az általánypótlék bevezetése kapcsán fogható módon és egyéb más ügyeket érintően is jogfosztások következnek be.

Szóval, államtitkár úr, tud-e garanciát vállalni arra vonatkozóan, hogy mindaz, amit e tekintetben tesznek, nem azzal a végkövetkezménnyel párosul, hogy azok az emberek, akiket ez érint, rosszabbul jönnek ki a történetből? Minden jel arra mutat egyébként, hogy nem tud erre garanciát vállalni, de az ön szájából szeretném hallani azt, hogy hogyan, természetesen tud garanciát vállalni, és minden, ami az ellenzéki oldalon ezzel kapcsolatban elhangzik, az tévedés vagy rossz következtetés, merthogy itt az érintettek nem járhatnak rosszabbul, csak jobban fognak járni. Szívesen hallanám ezt a szájából, és nyilván majd utána a folyamatok figyelemmel kísérését követően pedig vissza lehet igazolni, hogy a vállalásai, a kimondott szavai mennyire helytállóak.

Ha nem tud garanciát vállalni, akkor pedig azt mondom, hogy újjólag azt követik el, amit eddig az elmúlt hat esztendőben többször, hogy nem a munkavállalók érdekei szemszögéből közelítik a kérdést és nem eszerint járnak el. Kiszípolozzák az embereket, és közben nem fizetik meg őket. Elnök úr, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Megkérdezem, hogy kíván-e még valaki élni a

felszólalás lehetőségével. *(Nincs jelzés.)* Megállapítom, hogy nem.

Minthogy további felszólalásra senki nem jelentkezett, az általános vitát lezárom. Megkérdezem államtitkár urat mint előterjesztőt, kíván-e reagálni. *(Jelzésre:)* Parancsoljon!

VARGHA TAMÁS honvédelmi minisztériumi államtitkár: Köszönöm szépen, elnök úr. Sajnálom, hogy az ellenzéki pártok pártpolitikai szemüvegen keresztül olvasták a szöveget, és annak nem értették meg a lényegét vagy szándékosan félreértették, vagy szándékosan félreértelmezik, és jogfosztásról, pótlékok elvételéről, jogkorlátozásról, katonák jogainak korlátozásáról beszélnek. Ha figyelmesen és a pártpolitikai szemüvegüket levéve olvasták volna a szöveget, akkor megértenék a valódi szándékot.

Azt nem is értem, hogy Horváth Imre képviselő úr hogy mondhat ilyet, hogy kényszerrel töltjük fel a Magyar Honvédségből hiányzó állományt, ami azt jelentené, hogy ön azt szeretné, hogy kényszerítve az embereket sorozzuk be? *(Horváth Imre: Ez nem hangzott el.)* Nem is értem, hogy hogyan juthatott képviselő úrnak ilyen az eszébe, de az MSZP a hozzájárulásával és azzal a ténnyel, hogy így értelmezte és félreértelmezte a szöveget, ugyanazt bizonyítja, amit akkor tett, amikor meghívást kapott arra az ötpárti egyeztetésre, amelyen a magyar emberek biztonságát, Magyarország biztonságát szavatoló törvényjavaslatról beszélgettünk volna. Ez is azt bizonyítja, hogy az önök számára nem fontos a magyar honvédek szolgálata, a magyar honvédek szolgálatának elismerése, nem fontos az önök számára Magyarország biztonsága és a magyar emberek biztonsága.

(23.20)

Kulcsár Gergely képviselő úr részben támogathatónak találta a törvényjavaslatot, amit ezúton köszönök, és arra biztatom a képviselő urat, hogy ő se pártpolitikai szemüvegen keresztül vizsgálja és olvassa ezt a szöveget. Azt gondolom, hogy a nemzetbiztonsági kockázatról alkotott véleményét felül kell vizsgálnia, hiszen a legtermészetesebb dolog az, hogy az, aki nemzetbiztonsági kockázatot jelent, ilyen szolgálatot nem vállalhat.

Köszönöm szépen a törvényjavaslatot támogató felszólalást, és arra biztatom képviselőtársaim, hogy figyelmesen olvassák el a törvényjavaslatot, és a végző szavazáskor támogassák. Köszönöm szépen. *(Taps a Fidesz soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Országgyűlés! A módosító javaslatok benyújtására csütörtökön 16 óráig van lehetőség.

Tisztelt Országgyűlés! Mai napirendi pontjaink tárgyalásának végére értünk.

Most a **napirend utáni felszólalások** következnek. Elsőként napirend utáni felszólalásra jelentkezett Ander Balázs képviselő úr, Jobbik: „Mennyit érnek a keményen dolgozó kisemberek, avagy lesz-e

valaki, aki a kormány részéről méltóztatik megvárni a nap végét, és átveszi a kiszervezésre kárhozott vasútörök aláírásait tartalmazó tiltakozó petíciót?” címmel. Parancsoljon!

ANDER BALÁZS (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Úgy látszik, senki nem méltóztatott itt maradni, senki nem akarja átvenni ezeket a tiltakozó aláírásokat.

Kérdezem, számíthatnak-e ezek a keményen dolgozó kisemberek bármire is a kormány részéről, ha nem csupán a kormánypropaganda terepén, hanem valójában kellene őket meghallgatni, érdemben foglalkozni a panaszokkal, valóban törődni kellene velük, nem pedig csak a habonyi demagógia szintjén hivatkozni rájuk. Megmarad-e a MÁV Vasútör Kft. közel 650 dolgozójának munkahelye, vagy állami támogatással kitúrja őket majd egy olyan cég, amely éhbérért, a törvényeket és egyéb jogszabályokat megszegve, feketén vagy szürkén foglalkoztatja dolgozóit? - tettük már fel idestova három éve a Jobbik részéről az előző ciklusban is a kérdést.

Az alaphelyzet sajnos azóta is változatlan, habár maholnap a húsosfazék körül ólálkodó állami megrendelésekre ácsingózó, állami megrendelésekből extraprofitot bezsebelő kiszervezésmegrendelők gyakorlatos machinációja a végkifejletéhez ér. Hiába tartottam az ügy miatt magam is sajtótájékoztatót, adtam nyilatkozatot a médiának, s tettem fel kérdéseimet itt, a Parlament falai között is. Cinikus módon negligálták a témát, amikor arról beszéltem, hogy el a kezekkel a vasútöröktől, és vessenek már véget annak a kormányokon átívelő gyakorlatnak, hogy a kormányközeli nagytőkések saját fejőstehenükként tekintsenek a vasútra.

A nem Európa-kompatibilis bevándorló hordák öngyilkos merényletekre is kész fanatikusai által okozott kétségkívül potenciális terrorfenyegetettség közepette a Fidesz örömmel növelné kormányzati túlhatalmát. Nem kell ahhoz biztonságpolitikai szakértőnek lenni, hogy belássuk, a teherpályaudvarokon lévő, veszélyes anyagokat szállító vagonok akár vegyi bombaként is funkcionálhatnak. Vasúti őrszobákra, jól felszerelt, megfelelően kiképzett, és nem utolsósorban komolyan megbecsült vasútvédelmi szakemberekre lenne szükség. De amikor aziránt tudakozódtam, hogy egy ilyen helyzetben akkor miért is kell gyakorlatilag kiszervezni a vasútori tevékenységet, arra már nem volt értelmes válasz. Mint ahogyan a növekvő mértékű korrupció visszaszorításáról és a korrumpálódott politikuskor elszámoltatásáról szóló vitanap alkalmával a kiszervezés körüli anomáliákról tett észrevételeim is úgy peregetek le az illetékesekről, mint a falra hányt borsó. A pénzéhes cápáknak kiszolgáltató munkavállalók aggodalmait úgy rázták le magukról, mint kutya a vizet.

Azt már megszoktuk, hogy legyünk bármily konstruktívak, a kormány élből elutasító minden jobbikos felvetéssel kapcsolatban. Most viszont itt van nálam a kiszervezésre kárhozott ágazat leginkább elkötelezett dolgozóinak az aláírásait tartalma-

zó tiltakozó petíció paksamétája, mintegy 350 dühös vasutas neve, címe, aláírása, amit a petíciót kezdeményezők juttattak el hozzám. Ők, mivel nem értettek egyet a vasútorség kiszervezésével a MÁV kötelékéből, felszólítják a tulajdonost, tehát a magyar államot, hogy állítsa le a vasút tevékenységeinek magánkézbe történő átjatszását.

Sokszor hangsúlyoztuk, a vasútori feladatok kiszervezése hátrányosan érinti a munkavállalókat, tudják, a keményen dolgozó kisembereket, de magát a vasúttársaságot is. Mindez teret ad a fekete- és szürkegazdaságnak, károsan hat a költségvetésre, és nem utolsósorban hátrányosan befolyásolhatja az időnként amúgy is remegő lábakon álló vasútbiztonságot.

Sajnos, senki nem táplál naiv reményeket, a kiszervezésre kerülő dolgozókat csak egy évig védi a kollektív szerződés, ezután ők is a fekete gazdaság mocsarába süllyednek. Joggal kérdezzük tehát, hol van a kormányközeli személy- és vagyonvédelemben érdekelt vállalkozók pofátlan harácsolásának határa. De aggályaink eloszlátása végett bizonyítandó, hogy nincs is igazunk, és félelmeink alaptalanok, szerencsés lenne, ha évekre visszamenőleg kivizsgálják, hogy a MÁV Zrt.-vel szerződésben lévő egyes alvállalkozóknál milyen körülmények közepette dolgoztatták a háromhavonta cserélődő, a végletekig kiszígerelt bérrabszolgákat.

Jó lenne tudni, a kormány tervez-e átfogó NAV-vagy munkafelügyelőségi vizsgálatot az érintett területen, csak hogy rámutassanak, mindaz, amiről beszélek, amiről beszélünk, merő ellenzéki rosszindulat. Kérem, nyugtassák meg a vasútöröket, és rajtuk keresztül mindenkit: szó sincs a közpénzek vasúti területről való olyasfokú elhordásáról, ahol már nem is a nokiás doboz, hanem a vasúti vagon a lenyúlási mértékegység.

Még egyszer mondom, szégyen és gyalázat, hogy senki nincs itt a kormány részéről, pedig pontosan tudták, hogy miről fogok beszélni. Meg kellene hallgatni ezeknek a keményen dolgozó kisembereknek is a teljesen jogos panaszát. Köszönöm a figyelmet. *(Taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Lukács László képviselő úr, a Jobbik képviselője a következő: „Itt tartunk. Az egészségügyi vitanap értékelése” címmel. Parancsoljon!

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! A mai napon az egészségügyi vitanap maratoni vitaként azért is zajlott és azért is tartottuk az Országgyűlésben, és a Jobbik azért kezdeményezte, mert úgy gondoltuk, hogy különösen fontos az egészségügyről beszélni, és az egészségügyben olyan témákat megvitatni, amely az egész ügynek, a magyar egészségügynek az előrevitelére szolgál.

Szerencsés helyzetben vagyok, hiszen végigültem és végig részt vettem a vitában, így talán jogos is, hogy elmondjam azt a véleményemet, amit nem is akarok véka alá rejteni. Úgy gondolom, hogy itt a

mai napon sikerült a teljes egészségügyet megölnünk, az egészségügy politikai értelemben és politikai témaként ma egy szörnyű kínhalált halt itt az Országgyűlésben, mert egy olyan vitában kellett az egészségügynek szerepelnie, ami igazából egy XX. századi vita volt. A felek, legyenek akár baloldali, akár jobboldali pártok, egyszerűen nem találták egymás hangját, elbeszéltek egymás mellett, és minden olyan fontos problémát, minden olyan lényeges intézkedési lehetőséget elmulasztottunk szerintem megvitatni, amellyel valójában számolnunk kellene, és amelyeknek a megoldása nem tűr halasztást.

Éppen ezért indította el a Jobbik a 2016-os évben a valódi nemzeti konzultációt, hogy ezeket a problémákat felmérje, hogy ha már a politikusokkal nem is, de a szakmával és az emberekkel ezeket megkonzultálja, megbeszélje, és az ő véleményükre alapozva jusson egy olyan elhatározásra és tudjon a kormánynak egy olyan alternatívát nyújtani, amellyel lehet ellenzékéből is kormányozni, és rá lehet kényszeríteni a kormányra az akaratát.

Az egészségügyi vitanapon inkább úgy éreztük, hogy a XXI. századi vita helyett tehát egy XX. századi vitában ragadtunk benne, ami jól mutatja, hogy az egész egészségügy egy szocialista keretrendszerben van még most is, és egyszerűen nem tud kitörni ebből a szocialista átokból. Ha úgy tetszik, a vitában vajúdtak a hegyek és egeret szültek. Gyakorlatilag nem sok mindenre jutottunk, a meghatározott fideszes paneleken túl meghatározott baloldali és előre várható baloldali paneleket hallottunk, és talán nem is segítette az egészségügyről szóló vitának az előrehaladását az a kettős felosztás, amelyben kommunikáltak egymással itt a jobboldali, baloldali erők. Míg az egyik bigottan azt mondta a másikra, hogy a fizetős egészségügyet támogatja, a másik pedig csak a hibákat hánytorgatta, sokszor nem is teljesen raciónalis alapokon állva a kormány szemére.

Mindenképpen azt is látni kell, hogy ha nem tudunk egymás között olyan tabutémákat megvitatni, akár itt az Országgyűlésben, a törvényhozás keretein belül, ahol valójában mindannyian 199 képviselőként felelősek vagyunk azért, hogy milyen törvényeket hozunk, azaz hogy szabályozzuk az egészségügyet, tehát ha mi itt bent nem tudunk bizonyos tabukat megvitatni, akkor az egészségügyben nem-hogy húsz nyugodt év jöhetne, amelyben politikai konszenzus van az alapokat tekintve, hanem húsz háborús év jön, amit nem biztos, hogy az egészségügy ki fog bírni.

Így a pártok akkor jártak volna el helyesen, és a részt vevő felek akkor jártak volna el helyesen, ha érett módon, XXI. századi pártokhoz méltóan viselkedtek volna ebben a vitában, és kitértek volna például olyan kérdésekre, hogy miből fogjuk az egészségügyet finanszírozni.

(23.30)

Kinek a forrásaiból? Honnan teszik be oda az adófizetők a pénzüket? Adókból vagy járulékokból

vagy pluszbefizetésekből fogjuk-e fedezni az egészségügyet? Össze fog-e dőlni az a társadalombiztosítási modell, amire építünk, vagy nem? Szükség van-e annyi kórházra vagy intézményre, amennyiről beszéltünk vagy amennyit fenntartunk? Ilyeneket sem tudtunk megvitatni. Nem tudtuk azt sem megvitatni, hogy van-e egyáltalán elegendő orvos az országban, vagy ha úgy tetszik, tudjuk-e egyáltalán, hány orvos van az országban. Hány egészségügyi szakdolgozónk van? Mert nem tudja a kormány sem, úgy tűnik, de nem tudja az ellenzék sem. És ha nem tudjuk az erőforrásainkat, akkor képtelenek vagyunk felmérni, hogy miből tudunk gazdálkodni, és mire építhetünk a jövőben.

Úgy gondolom, hogy a mai napon, az egészségügyi vitanapon úgy tűnik, hogy nem sikerült a szakpolitikának bekerülni a törvényhozásba, a szakpolitika nemcsak a törvényhozásból, hanem, úgy tűnik, a törvényekből is kiszorul, de úgy tűnik, hogy ki fog szorulni a közvéleményből is. Az ülésnapról nagyon sajnálatos módon nem lehet tudni, hogy a házelnöki vasszigorra tekintettel a kitiltások miatt vagy egyébként szimplán érdektelenségből vagy az érdektelenségre alapozva nagyon kevés média tudósított. Míg az oktatási vitanaphoz képest is elenyésző volt a hírek száma, és ha a társadalomnak is olyan a hozzáállása az egészségügyhöz, amit a média mutatott, akkor itt az elkövetkezendő időszakokban, hacsak nem egy Jobbik-kormány képében, de nem lesz változás az egészségügyben. Nem érintettük a budapesti kórház kérdését sem, nem érintettük, hogy mekkora bérfejlesztés várható, ha várható egyáltalán. Úgy gondolom, hogy a vitanap gyakorlatilag nemhogy félsikerrel, hanem sikerek nélkül zárult le. Köszönöm szépen. *(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Bana Tibor képviselő úr következik napirend utáni felszólalásra: „Hangozzék el a diákok véleménye is az Országgyűlésben! Beszámoló a Jobbik Ifjúsági Tagozatának 'Hallasd a hangod!' kampányának eredményeiről 8. rész” címmel. Tessék!

BANA TIBOR (Jobbik): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Vagy lehet azt mondanom, hogy az itt ülő frakciótársaim. A Jobbik intenzíven, és bátran mondhatom, sikerrel folytatja valódi nemzeti konzultációját az egészségügy és az korrupció témája mellett az oktatás kérdésében is. Párbeszédet folytatunk a fiatal középiskolásokkal, ennek eredményeit, vagyis a hozzánk beérkező véleményeket, tapasztalatokat és meglátásokat hétről hétre igyekszünk a felszólalásokban ismertetni önökkel.

Engedjék meg, hogy ennek a felszólalássorozatnak a 8. részéhez érve ismét eleget tegyek annak a fiataloknak tett ígéretünknek, miszerint bevisszük a hangjukat az Országgyűlésbe, és örülök, hogy azért a pulpituson más frakcióból is hallják ezt a fontos felszólalást.

Tamás, aki már korábban is megosztotta velünk gondolatait, ezt írta: „Másodszorra is írok, mert

eszembe jutott pár dolog. Elsőnek meg szeretném köszönni, hogy az előző üzenetemből bekerült egy rész. Amit elfelejtettem írni még, hogy nem kell mindenféleképpen csökkenteni a tananyagot, elég, ha azt minőségibbé tesszük. A diákok nem fogják megtanulni azt a keveset sem, mint ahogy most nem tanulják meg a sokat. Ha minőségibb és érdekesebb lenne, akkor lehet, hogy nem csak páran tanulnának rendszeresen.

Több tanárom is mondta, de én is észlelem, hogy a magyar oktatás nem arról szól, hogy a diák képességeihez képest a legjobb oktatást kell nyújtani, hanem átlagosítjuk a diákokat. Behozták azt a szabályozást, hogy nem lehet külön csoportba tenni senkit. Lehet, hogy a gyengébb képességűeknek az oktatás minőségi, de azok, akik haladni akarnak, mert esetleg jól akarnak érettségizni abból a tárgyból, azoknak nem igazán színvonalas. Nem feltétlenül az óra zavarásáról van most szó, hanem van, aki nem mindig a legjobb tanárt kapta általánosban, és ő le van maradva. Lehetne egy plusz egy év, ami idő alatt felzárkóznak, és utána mehetnének azokkal, akik egyből tanulnak 9.-ben.

Emellett egy olyan ötletem lenne, hogy a középiskolák is vegyék át az egyetemi stílust, és a diákok választhatják az óráikat, természetesen kötelező órákkal és maximumórákkal. Ez megoldás lehetne a nyelvvizsga elvégzéséhez, mert például a szakközépiskolában kevés nyelvi óránk van.”

Nyilván az itt elhangzottakkal lehetne vitatkozni részben, de azt gondolom, hogy például itt a nyelvvizsga vonatkozásában és azzal kapcsolatban, amiket Tamás megfogalmazott itt, leszámítva az egyetemi stílust, mert azért ez egy vitakérdés lehet, szerintem teljesen támogatható és jó felvetésekről beszélhetünk. Majd még az ő véleményére a későbbiekben visszautalnék.

Az alábbi levél Csanádtól érkezett, aki a következőket írta: „Nagyon remélem, ha be akarják vezetni a kötelező nyelvvizsgát az egyetemi felvételihez, akkor nem gondolja azt a mi drága jó kormányunk, hogy ezt az alsó hangon 30 ezer forintot plusz a magántanár árát mindenki zsebből kifizeti, mert csak sulis nyelvoktatásból nagyon csekély az esélyed, hogy egy középfokút lerakj. Emellett szerintem jó ötlet lenne, ha az iskola június végéig tartana, viszont azt a plusz két hetet be lehetne iktatni év közben. Így is marad még két hónapunk. Viszont például márciust, áprilist, májust nem kellene gyakorlatilag megállás nélkül végigtanulnunk, mert az a pár nap hűsvéti szünet vajmi kevés.” Itt a nyelvoktatás kérdése ismét felmerült tehát, ami rendkívül fontos probléma.

Anikó, egy Kazinczy-díjas diák azt írta nekünk, hogy az utcán számára átadott szórólapunkra nem fért fel minden gondolata, ezért bővebben kifejtette meglátásait e-mailben. Idézem: „Én egy 18 éves lány vagyok, és jövő év májusában érettségizem. Ebben a tanévben közölték velünk, hogy mi már nem használhatjuk a kronológiát törin, nem választható az érvelés magyarul, és egy csomó más. Anno, amikor én ide jelentkeztem 9. osztályban, még tudtam, hogy

mi vár rám. Ma meg már ott tartunk, hogy még a tanáraink sem tudják, hogy mit tartogat a jövő év. Én csak egy egyszerű gimibe járok, de van olyan ismerősöm, aki 9. osztályba jár, ahol háromszor van 10, kétszer pedig 9 órája egy héten. Tudom, hogy a felnőttek, akik 8-tól adott esetben 6-ig dolgoznak, több időt töltenek a munkahelyükön, mint amit mi iskolában vagyunk, de az azért más, mert amit ott kell csinálniuk, azt ők már tudják. Nekik ott nem kell óránként új ismereteket elsajátítani, amiből másnap számonkérjük őket.

Korábban kifejezetten jó matekos voltam, de aztán olyan tanárnő csoportjába kerültem két évig, akinek már réges-régen nyugdíjba kellett volna mennie. Szegény már nem tudta azt nyújtani, amit egy fiatalabb tanárnak kéne. Két év alatt teljesen visszafejlődtem. Ebben a tanévben a matekot vettem fel egyik speciális tárgynak, így ezt emelt szinten tanulom, de minden órán megkérdem magamtól, hogy mit keresek ott. Míg az alapmatekosok egy, mi két könyvet veszünk idén, ami azt eredményezi, hogy semmit nem tudunk gyakorolni, ezért a fele csoport bukducsol. De nincs mit tenni, ha nem akarunk nyáron bemenni befejezni az anyagot, haladnunk kell.

Elvárják tőlünk, hogy mindig 100 százalékos nyújtunk, de ez kivitelezhetetlen. Én emlékszem az alsós évekre, amikor még gondtalanul teltek a napjaink, soha semmi nyomás nem volt rajtunk, mindenki járt valami külön foglalkozásra, sport, zene, rajz, s a

többi. Most az öcsém harmadikos és szenved. Úgy kezdte az első osztályt, hogy minden nap 6 órája volt. Emlékszem, nekem ötödikben is volt egy nap, amikor 4 óráam volt. Agyon vannak hajtva, stresszelnek, hogy nehogy elrontsanak valamit. Pár hónapja kaptak egy negyedik osztályos felzárkózó matekkönyvet. Minek? Olyanokat tanulnak harmadikban, amiket mi egy-két évvel később vettünk. Órákig tudnám még sorolni a problémákat, de szerintem a soraimból kellően lejön, hogy az egész rendszer belülről rohad.”

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy felszólalásomat a már idézett Tamás gondolataival fejezzem be: „A politikusok nagy része nem tudja, hogy érdemes a fiatalokkal foglalkozni, pedig egyszer mi fogunk szavazni.” Igen, tisztelt Országgyűlés, és ez a szavazás az elmúlt évek, évtizedek feletti ítélet is lesz egyben.

Köszönöm szépen megtisztelő figyelmüket.
(Szórványos taps a Jobbik soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! A napirend utáni felszólalások végére értünk. Megköszönöm munkájukat. Az Országgyűlés reggel 9 órakor folytatja ülését.

Az **ülésnapot bezárom**, mindenkinek jó éjszakát kívánok.

(Az ülésnap 23 óra 37 perckor ért véget.)

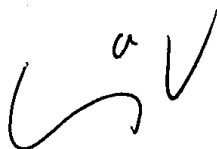
Gúr Nándor s. k.
jegyző

Mirkóczki Ádám s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

Tiba István s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés főigazgatója
Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

Nyomda: EUROTRONIK Zrt.

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)